

ДЖЕЙН ФИЙДЪР ЛИСИЦАТА

Част 3 от „Ви“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ

Януари 1805 година

Сенките на двамата дуеланти танцуваха дълги и заплашителни по каменните стени на криптата, осветена от дебелите олтарни свещи. Освен тихите движения на стъпалата им в дебели чорапи по гранитните плочи на гробовете, присъстващите чуваха само звъntenето на стомана и бързия им, но все пак овладян дъх.

Десетина мъже и една жена следяха със затаен дъх смъртоносния танц. Стояха неподвижни покрай стените и само очите им се движеха. Жената беше сплела ръце под гърдите си и ги притискаше с такава сила, че пръстите ѝ бяха останали без кръв. Восъчната им бледност изглеждаше почти зеленикава, а очите ѝ, които имаха живия цвят на поле със синчец, бяха изсветлели и изглеждаха почти прозрачни — бледи като устните ѝ.

Дуелантите бяха едри, силни мъже. Равностойни противници, освен във възрастта. Единият едва беше излязъл от младежката възраст, докато другият беше мъж на средна възраст с посивяла коса и компактно, мускулесто тяло, който се движеше учудващо леко и бързо в битката срещу младежката сръчност на противника си. По едно време стъпалото на възрастния мъж се подхлъзна в една локвичка кръв, образувала се от раната в ръката на противника му. Между зрителите се понесе шепот и повечето се размърдаха неспокойно, но мъжът бързо възвърна равновесието си и двубоят продължи. Само той знаеше, че противникът му се бе отдръпнал, за да му даде време да се овладее.

Съзнанието, че противникът му беше оказал тази учтивост, не достави радост на Стивън Гришъм. В дуел, който можеше да завърши само по един начин, той не искаше и не очакваше подобна отзивчивост. Затова следващата му атака беше по-буйна от предишната и той се постара да вложи в нея всички умения, които беше придобил през последните тридесет години. Разчиташе на относителната

неопитност на противника си, която непременно щеше да разкрие слабото му място. Ала Хуго Лейтимър остана напълно спокоен. Изглежда се задоволяваше да предостави атаките на Стивън, парираше с решителна пестеливост и отразяваше с лекота всеки удар.

Стивън усети, че се изморява, и разбра, че ако по-големият опит не му помогне да спечели, младостта на противника щеше да триумфира. Хуго продължаваше да диша без усилие, макар че въпреки влажния въздух в криптата на челото му бяха избили ситни капчици пот. Сърцето на Стивън биеше като безумно, в десницата му пулсираше болка. Светлините трепкаха пред очите му и той често често примигваше, за да вижда по-ясно. Хуго танцуваше и се въртеше пред него и Стивън изведнъж изпита чувството, че е отстъпил инициативата на противника си. Скоро бе притиснат до стената. Може би беше само сетивна измама или отражение на умората, но имаше впечатлението, че Хуго идва все по-близо, докато живите зелени очи, изпълнени с омраза и смъртоносна решителност, пронизаха тялото му. Ей сега щеше да ги последва и острието на шпагата му.

И тогава стана неизбежното. Бърз скок от високата кварта. Стивън не намери сили да вдигне шпагата си, за да отрази удара, и усети как гладкото острие без усилие проникна в гръдния му кош. Хуго Лейтимър издърпа шпагата от свличащото се тяло на противника си и на плочите закапа кръв. После се взря с невиждащ поглед в лицата на хората покрай стената. Елизабет, която беше точно пред него, се олюля. Първият му импулс беше да отиде при нея и да я подкрепи, но се овладя. Не можеше да го стори. Нямаше право на това. Току-що бе убил съпруга ѝ. Безпомощно проследи как любимата му се свлече в безсъзнание на пода. А мъжете, които само преди половин час бяха готови да участват в обезчестяването ѝ, изведнъж отрезвяха и извърнаха погледи от безжизнената фигура.

Изведнъж Джаспър Гришъм нададе силен вик и се отпусна на колене пред баща си. Свали ризата от гърдите му и от раната точно над сърцето пръсна силна струя кръв. Стивън бе умрял веднага. Джаспър плъзна пръст по странната шарка, татуирана точно над лявата гръд на баща му — змия, свита на кълбо. Вдигна глава към Хуго и погледите им се срещнаха. Очите му изпратиха мълчаливо, но съвсем ясно послание. Един ден Джаспър Гришъм щеше да отмъсти за смъртта на баща си.

Нямаше никакво значение, че Стивън бе загинал в честен дуел, че двамата се бяха дуелирали според всички правила на фехтоваческото изкуство. Нямаше никакво значение, че през последните години от живота си Стивън Гришъм беше спечелил десет такива дуела на живот и смърт. За Джаспър Гришъм имаше значение само, че двайсетгодишният Хуго Лейтимър бе победил баща му, значи той беше длъжен да отмъсти за това унижение.

Хуго кимна кратко и обърна гръб на мъртвия. Елизабет въздъхна и се раздвижи. Този път той не можа да издържи и се наведе да я вдигне, но тя изписка тихо и протегна ръка да го отблъсне. На бузата ѝ все още личеше следата от ръката на мъжа ѝ. Очите ѝ изглеждаха празни и Хуго изпита чувството, че крехкото ѝ тяло бе загубило и малкото жизненост, която притежаваше. Тя беше нежно момиче, въздушно творение на елементите въздух и вода, но сега, само на двайсет и две години, бе загубила всяка материалност. Волята, която притежаваше някога и с която устояваше на ударите на съдбата, я бе напуснала. Въпреки съпротивата ѝ той я вдигна на ръце и се учуди на безтегловността ѝ. Тя бе останала сякаш без кости. Връхчетата на пръстите му помилваха клепачите ѝ. Това беше сбогуване. Ако тя не го повикаше, той никога нямаше да я види отново.

Хуго излезе от студената, влажна крипта, изпълнена с миризмата на кръв и смърт, и се изкачи по стъпалата към повърхността. Вдъхна дълбоко студения въздух на зимната нощ и огледа пустите блата на Ланкашир. Оголените руини на Шиптън Аби се очертаваха като кристали в януарското небе. Въздухът опари дробовете му, но той не се уплаши. Цели две години беше прекарал в подземния свят на мрака и злото. Носеше знака му върху кожата си и проклятието му в душата си.

1

Август 1819 година

Беше късен предобед, когато умореният кон най-сетне подуши родния обор и зави през разпадащата се каменна порта в обраслата с трева входна алея на Денхолм Мейнър. Конят изпръхтя и вдигна глава, а когато се появи черно-бялата, облечена с дърво господарска къща, даже премина в тръс. Горещото слънце позлатяваше затворените с капаци прозорци, червените керемиди на покрива светеха отдалеч. Къщата изглеждаше ужасно занемарена, особено осеяната с кални локви входна алея и диворастящите храсти от двете ѝ страни — жалки остатъци от някогашния грижливо подрязван жив плет.

Хуго Лейтимър седеше на гърба на коня, без да вижда нищо от тази разруха. Усещаше само болезненото бучене в главата си, изсъхналата си уста и парещите очи. Не можеше да си спомни как беше прекарал изминалите часове, помнеше само, че бе напуснал дома си късно снощи. Вероятно беше прекарал нощта в една от многобройните кръчми в Манчестър, където се беше наливал с лош алкохол и се бе забавлявал с уличници, докато падне под масата. Това беше обичайният му начин да прекарва нощта.

Конят мина без подкана под арката пред къщата и прекоси настлания с камъни двор. Едва сега Хуго разбра, че в негово отсъствие се бе случило нещо необичайно.

Той примигна и разтърси глава, опитвайки се да размисли. Огледа подозрително пощенската кола, спряла точно пред широкото стълбище. Гости... никога не му бяха идвали гости. Страничната врата зееше отворена — това също беше необичайно. Какво, по дяволите, си позволяваше Самюел?

Хуго отвори уста, за да извика слугата си, когато на вратата се появи огромно куче от неизвестна порода и се втурна с оглушителен лай по стълбите. С оголени зъби и настръхнала козина, песът едновременно с това размахваше за поздрав дългата си рунтава опашка

и Хуго отбеляза с крайчеца на съзнанието си колко неподходящо беше това съчетание.

Конят изцвили уплашено и се подхлъзна на влажната настилка. Хуго изруга и стегна юздите. Непознатото куче заскача около коня и ездача, като лаеше оглушително — сякаш поздравяваше приятели, които отдавна не беше срещало.

— Самюел! — изрева Хуго, скочи от коня и отново изруга, когато рязкото движение предизвика режеща болка в главата му.

Наведе се към лудуващото куче и изсъска:

— Млък! — с толкова груб тон, че животното се стресна и бързо отстъпи няколко крачки назад.

Самюел не се появи. Хуго изруга за трети път, метна юздите на гърба на коня и с леко плесване по задницата го изпрати към обора. Вземайки по две стъпала наведнъж, той изкачи стълбата към страничната врата, следван по петите от замлъкналото куче. Влезе в голямата зала на дома си и рязко спря. Изведнъж изпита ужасното чувство, че е влязъл в къща, която не е неговата.

През отворената врата падаха слънчеви лъчи и осветяваха мръсните каменни плочи. В лъчите танцуваха пращинки, които проникваха през прозорците. Върху стария дъбов стол до стената и масивната маса в стил Тюдор се виждаше дебел слой прах. Дотук нищо необичайно. Но празното пространство между малкото мебели беше препълнено с куфари, кутии и най-различни други неща, които Хуго в първия миг не успя да различи. Пред невярващия му поглед изведнъж се появи папагал в кафез, а внимателният оглед показва, че птицата има само един крак. Папагалът наклони глава и изкрещя едно от най-грозните проклетия, които Хуго беше чувал през десетте години служба във флота на Негово кралско величество.

Напълно объркан, мъжът се обърна и кучето изквича жално, защото го бе настъпил по опашката, разпростряна като ветрило върху каменните плочи.

— Вън! — заповяда Хуго без особена надежда, че животното ще се подчини. Кучето оголи зъби, излая тихо и остана на място.

Следващото, което забеляза Хуго, беше кутия, или по-точно казано, долната половина от кутия за шапки, защото капакът беше до нея. В кутията обаче нямаше шапки, а черно-бяла котка, чийто силно издут корем се свиваше и отпускаше в бърз ритъм. Хуго не повярва на

очите си, когато след минута на бял свят се появи мъничко, блестящо котенце, което решително се запъти към корема на майка си и намери пълната с мляко цицка, докато котката раждаше братчетата и сестрите му.

— А, ето че се върнахте, сър Хуго. Много се радвам да ви видя. Тук стават неща, които никой от нас не е очаквал. — Едър сивокос мъж с кожен панталон до коленете, ботуши и жилетка, както и с масивни златни обици на ушите, прекъсна наблюденията на Хуго и отклони вниманието му от раждащата котка.

— Какво, по дяволите, става тук, Самюел? — попита господарят на дома. — И какво е това там?

— Очевидно раждането е започнало — отбеляза дълбокомислено Самюел и хвърли поглед във вътрешността на кутията. — Котката си избра кутията за шапки и тъй като чакахме всеки момент да роди, госпожицата каза да я оставим, където е.

— Имам чувството, че се намирам в чужда къща — промърмори Хуго. — А може би все още съм в оня жалък бордей, пиан до козирката, и всичко това е ужасен кошмар? За какво, по дяволите, говориш, Самюел? Коя е тази госпожица?

— О, толкова се радвам, че най-сетне се върнахте. Сега мис Енсти може да си замине.

Гласът беше дълбок и мелодичен — и безкрайно привлекателен. Хуго вдигна глава и погледна невярващо към вратата на трапезарията. Жената, на която принадлежеше благозвучният глас, стоеше на прага и се усмихваше безгрижно.

Годините потънаха в нищото, стаята се завъртя. Това беше Елизабет, както изглеждаше преди шестнадесет години, когато я видя за първи път. Елизабет... и въпреки това не беше тя. Хуго затвори очи, потърка слепоочията си и отново отвори очи. Видението все още стоеше на вратата и се усмихваше доверчиво.

— А коя сте вие, моля? — попита той. Гласът му прозвуча дрезгаво и накъсано.

— Хлое — отговори тя, сякаш това се разбираше от само себе си. Напълно объркан, Хуго поклати глава.

— Простете, но все още не разбирам.

Младата жена се усмихна несигурно и на челото ѝ се изписа тънка бръчица.

— Хлое Гришъм — обясни тя и наклони глава, сякаш за да прецени по-добре реакцията му на думите ѝ.

— Исусе, Мария и Йосиф... — пошепна Хуго. Това беше дъщерята на Елизабет! Не можеше да си спомни дали беше чувал името ѝ. В нощта на дуела момиченцето беше на три години.

— Те са ви изпратили писмо, че ще дойда в дома ви — продължи тя и в гласа ѝ прозвуча засилваща се несигурност. — Не сте ли го получили?

— Кой са тези „те“? — Хуго се покашля, опитвайки се да събере остатъците от разума си.

— Ами дамите Трент, сър Хуго — прозвуча друг женски глас и рицарят най-сетне забеляза втората жена, която стоеше зад младата девойка с лицето на Елизабет. Дребната дама плахо излезе напред. — От интерната Трент за млади дами, сър Хуго, в Болтън. Миналия месец дамите Трент ви писаха, че Хлое ще дойде в дома ви.

Тя кимаше на всяка дума, кършеше ръце и въпреки смайването и ужасното главоболие Хуго се постара да обуздае нарастващото си нетърпение.

— Вие имате едно предимство пред мен, мадам. Не си спомням да са ни представили един на друг.

— Това е мис Енсти — намеси се Хлое. — Получи ново място в Лондон и дамите Трент решиха, че е редно да ме придружи дотук. А сега, след като ви видя и знае, че не сте измислица...

— Какво да съм?

— Че не сте плод на въображението ми — обясни весело момичето. — Когато пристигнахме тук и никой не ни посрещна, ние се уплашихме, че изобщо не съществувате. Но след като стана ясно, че вие сте човек от плът и кръв, мис Енсти може да продължи към столицата. Уверена съм, че тя ще го направи с удоволствие, защото я очакват там след седмица, а пътят от Манчестър до Лондон е много дълъг.

Хуго изслуша това бързо и въпреки това ясно обяснение, като отчаяно се питаше дали младото момиче винаги говори толкова бързо и толкова много и в същото време имаше чувството, че е готов да слуша прекрасния му глас за вечни времена.

— О, моля те, Хлое, знаеш, че не мога да си тръгна, докато не се уверя, че сър Хуго е готов да изпълнява задълженията си — възрази

мис Енсти и закима още по-усърдно. — О, божичко! Дамите Трент никога няма да ми простят, ако не постъпя по този начин.

— Глупости — заяви самоуверено мис Гришъм. — Нали виждате, че сър Хуго съществува? Можете да си заминете с чиста съвест.

Хуго имаше чувството, че в следващия момент малката ще сложи ръце на раменете на гувернантката и ще я изведе навън, даже ще я качи в пощенската карета. Беше очевидно коя от двете дами заповядва и коя се подчинява.

— Ще позволите ли да попитам защо трябва да останете тук? — попита той. — Естествено аз се чувствам почетен, но съм и малко объркан.

— Шегувате се — каза Хлое, но в гласа ѝ отново звънна несигурност. — Вие сте мой настойник и дамите Трент ме изпращат тук, защото решиха, че аз... — тя млъкна рязко и прехапа долната си устна. — За съжаление нямам представа какво точно са ви писали, но съм сигурна, че са само лъжи.

— О, мила Хлое, нямате право да говорите така, наистина! — извика възбудено дребната мис Енсти. — Не бъдете неучлива, мило дете!

Хуго зарови пръсти в косата си с чувството, че трябва да се събуди от невероятен сън.

— Нямам представа за какво говорите — изрече най-сетне той. — Последния път, когато ви видях, бяхте тригодишно момиченце.

— Не е възможно адвокатите да не са ви уведомили за завещанието на мама. Тя ви определи за мой настойник и...

— Елизабет е мъртва? — прекъсна я невярващо той. Сърцето му заби като безумно.

Момичето кимна мрачно.

— Почина преди три месеца. Виждах я най-много веднъж или два пъти годишно, затова ми е трудно да тъгувам, както би трябвало.

Хуго обърна гръб на дамите, обзет от мъчителна тъга. Едва сега осъзна, че винаги беше хранил искрица надежда един ден Елизабет отново да го приеме в живота си.

Отиде до вратата и се загледа с невиждащ поглед в ясното утро, опитвайки се да подреди мислите си. Дали това необикновено посещение беше обяснението за странната вест, която бе получил

миналата година? Един пратеник му донесе писмо от вдовишкия дом в Шиптън, който се намираше отгъток долината и в който Елизабет беше намерила подслон след смъртта на мъжа си. В набързо надрасканото, трудно четливо писъмце пишеше само, че той трябва да съдържи обещанието, което ѝ е дал преди много години, и да ѝ помогне, защото тя има нужда от него. В писмото не се съдържаше никакво обяснение, нямаше думи на приятелство, нито един признак, че това е началото на нещо, което той бе очаквал през всичките тези години. Даже нечетливият подпис, който излизаше извън страницата, остави у него впечатлението за бързана и невнимание.

Писмото на Елизабет го изпълни с такава ярост и с такъв копнеж, че едва не го уби. В яростта си той разкъса тънката хартия и се опита да я забрави. Откакто войната бе свършила и той бе напуснал военния флот, двамата живееха само на седем мили един от друг. Тя не се опитваше да се свърже с него, а той беше обвързан с честната си дума да уважава желанията ѝ, дори след толкова много години. А след това дойде набързо надрасканото писмо... искане да съдържи даденото обещание. Сега пък — това момиче.

Той се обърна отново към голямата зала. Кучето се беше разположило в краката на Хлое и я гледаше с обожание.

— Не бих се учудил, ако намерите писмата в библиотеката — обади се Самюел, който съсредоточено разглеждаше ноктите си. — Там има цяла купчина непрочетени писма. Винаги съм си мислил, че един ден ще пропуснете нещо важно.

Хуго хвърли мрачен поглед към верния си спътник и слуга. Самюел беше при него още от двайсетгодишната му възраст, когато отиде във флота. Както обикновено, Самюел беше прав. Бученето в главата му стана оглушително и той разбра, че няма да издържи нито минута по-дълго.

— Погрижете се кучето да изчезне от къщата — заповяда той и се запъти към стълбата. — И отнесете проклетата котка и котилото ѝ в обор, където им е мястото... и да не забравите да покриете папагала — заключи мрачно той, когато птицата отново забълва моряшки ругатни.

— О, не! — извика сърдито Хлое. — Данте ще живее в къщата!

Хуго се обърна предпазливо, за да не увеличи пронизващата болка в главата.

— Данте ли? — попита невярващо той. — Може ли куче да се казва Данте?

— Кръстих го така, защото идва от същински ад — обясни търпеливо момичето. — По време на някакъв празник го спасих от огън. Той беше още малко кученце, няколко улични хлапета го бяха вързали и бяха запалили огън, за да го изпекат бавно. Отначало мислех да го нарека Орлеанската дева — добави с усмивка тя, — но забелязах, че полът му не е подходящ.

— Предпочитам да не чуя нищо повече — изсъска Хуго. — Не, сигурен съм, че не желая да чуя нищо повече. — Той се постара да подбере внимателно думите си. — Тази нощ не съм спал, затова сега ще отида в стаята си и за първи път, откакто бях малко момче, ще си кажа отново молитвите. Когато се събудя, надявам се господ да е чул пламенната ми молба и да видя, че всичко това... — той направи широк жест, включващ цялата менажерия в залата — ... че всичко това не е било нищо друго, освен ужасно последствие от обърканото ми въображение.

Папагалът отново изкрещя, този път в напразен опит да имитира истеричен пияница.

— Махнете веднага тези животни!

След тази решителна, както се надяваше, заповед, сър Хуго Лейтимър се оттегли от полесражението и се скри в нормалната си спалня, съпроводен от жалното хленчене на мис Енсти.

Той страдаше от безсъние и се нуждаеше от няколко порции сън дневно. Десетте години в морето с безброй нощни вахти бяха превърнали наклонността му в здрав навик, който беше добре дошъл, защото нощем го измъчваха кошмари, докато по време на краткия дневен сън не го заплашваше такава опасност.

Хуго небрежно нахвърля дрехите си по пода, пъкна се в леглото и облекчено затвори очи. В стаята цареше полумрак и пулсирането в слепоочията му скоро отслабна. Не искаше да мисли за Елизабет и за момичето, което толкова й приличаше и в същото време беше много различно. Това беше някакъв кошмар. Малката трябваше да се върне в Шиптън при семейство Гришъм.

Изведнъж пред вътрешния му взор се появи бруталното лице на Джаспър Гришъм и сънят отлетя надалеч. Джаспър беше син на баща си... Стивън Гришъм. Джаспър не беше подходящ за настойник на

младото момиче. Това ли беше искала да избегне Елизабет? Но какво безумие я бе накарало да повярва, че убиецът на съпруга ѝ може да стане добър настойник на дъщеря ѝ? Тъкмо той, отшелникът, който се опитваше да забрави миналото, като го удави в алкохол и в нощни оргии с градските уличници.

Хуго изохка и се обърна настрана. От отворения прозорец долетя трополене на колела. Дано пощенската карета беше отвела две пътнички с цялата менажерия на момичето. Дано заспи дълбоко и когато се събуди, да разбере, че всичко е било плод на възбуденото му въображение. Въпреки това той заспа с недоброто предчувствие, че в живота му предстоят решителни промени.

2

Хлое стоеше на най-долното стъпало и махаше за сбогом. Най-сетне мис Енсти се бе съгласила да си тръгне с пощенската карета. Бедната женица се разкъсваше между отговорността си за Хлое и задълженията спрямо новите си работодатели. Младото момиче отхвърли слабите ѝ протести с енергично махване на ръката и лично я заведе до пощенската карета, където бедната душица се сбогува с много сълзи и добри напътствия. Дамата не забрави отново да се оплаче от занемареността на къщата, от странния вид на сър Хуго и единствения му слуга, от достойната за съжаление липса на икономка, както и на лейди Лейтимър. Последните думи, които Хлое чу от потеглящата карета, бяха:

— О, господи, не биваше да те оставям сама тук, мило дете... какво ще кажат дамите Трент? Но и какво ще каже лейди Колт? Ако закъснея, ще направя лошо впечатление... О, божичко...

Хлое затвори здраво вратичката на каретата, за да сложи край на тези словоизлияния, и извика:

— Довиждане!

Кочияшът плесна с камшика си и много скоро тромавата карета изведе единствената си пътничка извън пределите на Денхолм Мейнър.

Замислена, Хлое се обърна отново към къщата. Май наистина нямаше лейди Лейтимър, макар че в пансиона всички бяха убедени в съществуването ѝ. Докато не отвориха завещанието на майка ѝ, Хлое нямаше представа за съществуването на сър Хуго Лейтимър. Все още не знаеше защо майка ѝ беше избрала точно него да ѝ стане настойник. Всъщност тя не знаеше почти нищо за собствената си майка, защото от шестата ѝ година двете се виждаха само за по няколко дни в годината. Единственото, в което беше сигурна в този момент, беше, че тази промяна в живота ѝ може да е само за добро.

Младото момиче влезе в залата и коленичи пред кутията за шапки. Котката беше приключила с раждането и Хлое преброи шест

влажни котенца, сгушени под корема на майката. Малките изглеждаха странно отблъскващи, почти като новородени плъхове, и изобщо не приличаха на красивите същества, в които скоро щяха да се превърнат.

— По-добре ги отнесете в обора, преди сър Хуго да се е събудил — посъветва я Самюел, който бе изникнал безшумно зад нея.

Хлое стана и отърси праха от полата си.

— Мисля, че е още рано да ги изнесем в обора. Котката може да се почувства заплашена и да изостави малките.

Самюел вдигна рамене.

— Сър Хуго не обича много животните... освен конете.

— Нима не обича кучета? — попита учудено Хлое, докато милваше главата на Данте, който се притискаше към коленете ѝ.

— Не ги иска вкъщи — обясни Самюел. — Харесва ловни кучета, но смята, че мястото им е в кучкарника.

— Данте спи при мен — отсече Хлое. — Даже дамите Трент не посмяха да го изгонят. Иначе ще вие цяла нощ.

Самюел отново вдигна рамене.

— По-добре да се върна в кухнята. Щом се събуди, сър Хуго ще иска закуска.

— Няма ли готвачка? — Хлое го последва по дългия коридор към задната страна на къщата.

— Не ни е нужна. Нали сме само двамата.

Хлое огледа помещението и застава пред огромната камина с шиш за печене на месо. В средата имаше тежка маса, на едната стена бяха наредени медни съдове.

— Наистина ли в къщата живеете само сър Хуго и вие? — Това ѝ се стори странно, но беше готова да свикне с всичко.

— Точно така. — Самюел започна да разбива яйца в една купа.

— Аха — Хлое набръчка чело и загриза долната си устна. — Знаете ли, мисля, че трябва да ми покажете къде ще спя. Така поне ще мога да изнеса багажа си от дневната.

Самюел спря да разбива яйцата и я погледна изпитателно.

— Наистина ли смятате, че ще останете тук?

— Естествено — отговори Хлое с увереност, каквато всъщност не изпитваше. — Няма къде другаде да отида.

Самюел изръмжа нещо неразбрано и после каза:

— Имаме шестнадесет спални. Изберете си една.

— Шестнадесет?

Той кимна и поръси яйцата с щипка сол.

Хлое остана още малко в кухнята, но когато разбра, че той не възнамерява да ѝ помогне, реши да се справи сама. Досегашният ѝ живот не ѝ даваше поводи да очаква, че ще я приемат с добре дошла и ще се държат любезно с нея, затова реши да не се замисля много за сегашното си положение. Тя беше практично мислещ човек и изхождаше от това, че е длъжна да извлича най-доброто от всяка ситуация, в която попада. Все едно какво и как... при всички случаи щеше да е по-добро от интерната за благородни девици в Болтън, където беше прекарала последните десет години.

Първо трябваше да е сигурна, че няма да я върнат отново там. За целта трябваше да намери библиотеката, където според думите на Самюел можеше да открие писмата на дамите Трент.

Библиотеката беше също така прашна и разхвърляна като останалите помещения в къщата. Данте излая въодушевено и започна да души по ъглите. Размахваше опашка и ожесточено дращеше по дъските, което беше знак, че има мишки. Хлое бързо отиде до масата, на която бяха струпани купчина писма. Въпреки слънчевото утро в стаята беше тъмно. Дневната светлина проникваше с мъка през прозорците от оловно стъкло, които не бяха мити от години. Масивните дъбови греди и облечените с тъмно дърво стени подсилваха мрачното впечатление. Хлое потърси кремък и прахан, за да запали една от свещите, оставени на масата, но не намери. Затова взе писмата и отиде до прозореца.

Що за човек беше сър Хуго? Защо не отваряше писмата си? Някои бяха отпреди шест месеца, откри тя, докато ги преглеждаше. Може би чете пощата си всяка нова година, каза си с усмивка Хлое, или просто я изхвърля в огъня, за да отбележи настъпването на новата година.

Намери писмо от Манчестър с печата на адвокатите, които бяха писали и на нея, за да ѝ съобщят за завещанието на майка ѝ, което я беше довело в тази къща. Хлое прибра писмото в джоба си и продължи да търси. Когато позна изискания почерк на мис Ан Трент, кимна доволно и пхна и това писмо в джоба си. Можеше да си представи какво пишеше дамата. Със сигурност не беше ласкателно за

самолюбието й и й трябваше време да реши дали ще даде писмото на настойника си или не.

С двете писма в джоба младото момиче излезе в коридора с намерението да разгледа и останалата част от къщата. Макар и неохотно, Данте се отказа от лова на мишки и я последва по широката, красиво резбована стълба на втория етаж. Там се разделяха поне три коридора. Къщата й напомни за заешка дупка с тъмни ходници. По стените висяха избелели гоблени, по ъглите имаше купчини прах, навсякъде миришеше на гнило и на мишки. Ако се съдеше по лудите скокове и възбуденото сноване на кучето, то мислеше същото.

Хлое отваряше една по една вратите към занемарени спални, пълни с тежки резбовани мебели и огромни легла с изпокъсани балдахини. Не можеше да си представи как ще спи в една от тях, докато не се озова в ъглова стая с три прозореца и голяма камина. Леглото беше с плътен бархетен балдахин, също избледнял и на места излинял, но поне беше много по-светъл и приятен на пипане в сравнение със стенните килими и брокатите в другите стаи. Прашният дървен под беше покрит с елизабетински килим. Гледката от трите прозореца беше прекрасна — от едната страна се виждаше мочурището, а от другата — цялата долина.

Хлое отвори широко прозорците, за да проветри и освети стаята. Данте въздъхна сърцераздирателно и се отпусна доволно пред празната камина — явно одобряваше избора й. Първо трябва да спася котката и котенцата й от заплахата да бъдат заточени в обора, каза си с усмивка момичето. Като не ги вижда, господарят на къщата ще ги забрави. И папагала също.

След четвърт час вече беше намерила място на кафеза с папагала на пейката под прозореца, а на кутията с котенцата и майката — в тъмно и хладно място в големия шкаф. След това Хлое излезе от стаята и хлопна вратата под носа на Данте, който се разля като луд, но бързо млъкна.

В края на следващия коридор имаше двойна врата, чиято месингова брава не беше толкова черна като другите. Това я убеди, че стаята зад вратата е обитавана. Значи това беше спалнята на сър Хуго. Тласкана от любопитството си, Хлое не се замисли дълго, а отвори предпазливо вратата с надеждата, че няма да изскърца.

Застана на прага и огледа внимателно просторното помещение. Стаята беше най-голямата от всички спални, в които беше влизала досега, обзаведена със същите тежки старинни мебели. Леглото беше огромно, стълбовете бяха украсени със странни животински фигури, балдахинът беше от златен брокат. Ала блясъкът му беше избледнял и цялата стая изглеждаше безнадеждно овехтяла. Завесите на леглото бяха вдигнати и когато Хлое направи няколко крачки към него, спящият вътре мъж не се помръдна. Прозорците бяха отворени, от двора се чуваше весело тананикане. Сигурно имаше няколко оборски ратаи, макар че в къщата нямаше други слуги.

Хлое отново посвети вниманието си на леглото. Гъста кестенява коса почти скриваше лицето на мъжа на възглавницата, едната му ръка почиваше върху завивката. Хлое зяпна възхитено. Никога не беше виждала гола мъжка плът. Кожата беше загоряла, косъмчетата избледнели от слънцето. Ръката беше мускулиста, въобще цялото тяло под тънката завивка изглеждаше много силно. Докато стоеше срещу него в залата, Хлое не бе обърнала внимание на ръста му, тогава я занимаваха други неща. Сега обаче мъжът, който щеше да отговаря за нея през следващите четири години, ѝ се стори огромен и много, много силен, макар че лежеше неподвижно и спеше.

Силата му я привлече към леглото като магнит. Тя пристъпи поблизо и светът изведнъж се обърна с главата надолу.

Само до преди секунда беше изправена, а в следващия миг вече лежеше по корем на леглото, заровила лице в завивката, едната ѝ ръка болезнено извита на гърба. Под корема си усещаше твърдо мъжко бедро. Хлое зарита сърдито и мъжът изви ръката ѝ още по-силно, докато в очите ѝ избиха сълзи. Тя притихна и натискът в ръката ѝ отслабна.

— Ти, малко змийче — изсъска гневен глас над нея. — Какво, по дяволите, търсиш в стаята ми? Защо се промъкваш тайно като шпионка? Какво търсиш? — Нов натиск върху лакътя ѝ подсили въпроса и Хлое тихо изплака от болка.

— Нищо не търся. — Тя се опита да вдигне глава от завивката. — Моля ви... причинявате ми болка. — Натискът отслабна. — Аз... просто реших да огледам къщата.

Последва кратко мълчание. Хуго хвана китките ѝ с една ръка и изведнъж осъзна, че тялото ѝ лежи на бедрото му. Колко беше

лекичка... като майка си. В сърцето му отново пламна болка.

— Много интересно — промърмори той. — И защо решихте да се огледате?

Крехката фигура се раздвижи и близостта на меката плът предизвика незабавна реакция в тялото му. Не бе очаквал да реагира по този начин и се ядоса.

— Е?

— Ами... аз... исках... да се запозная с къщата... да разбера колко стаи има, кое къде се намира. Намерих писмата от дамите Трент и от адвокатите. — Твърде късно се сети, че не беше решила дали да му ги даде или да ги унищожи. — Исках да ви ги дам. Моля ви... пуснете ме.

— Не беше нужно да ми ги давате, докато спя — отбеляза с крива усмивка той и се запита защо простото ѝ обяснение звучеше така убедително. Пусна китката ѝ и я подкани: — Хайде, дайте ги.

Хлое стана и той вече не усещаше тежестта на тялото ѝ, нито аромата на косите ѝ. Всъщност едва сега осъзна, че се беше наслаждавал на нежния ѝ аромат — розов цвят и лавандула със следа от меда на детелината.

— Направи крачка назад, за да мога да те виждам.

Хлое се подчини и го погледна предпазливо, докато разтъркваше парещата си ръка. Беше свикнала да я посрещат хладно, но това преживяване беше доста по-неприятно.

Хуго седна в леглото и с края на съзнанието си отбеляза, че главоболието беше изчезнало и се чувстваше както обикновено след тежък махмурлук... до следващия път. Погледна часовника и установи, че беше спал час и половина. Доста кратка „нощ“, но засега беше достатъчна. След това кратко отклонение отново посвети вниманието си на младото момиче. За първи път го огледа внимателно, опитвайки се да разбере дали наистина прилича на майка си.

Когато видя, че Хлое Гришъм беше истинска красавица, изпита уплаха. Винаги беше смятал, че Елизабет е най-красивата жена на земята, и дъщеря ѝ притежаваше всички белези на нейната красота, но там, където Елизабет имаше малки слабости, момичето беше безупречно. Устата на Елизабет беше малка, очите ѝ бяха доста близо едно до друго, лосът ѝ — малко дълъг. Съвсем дребни недостатъци, забележими само при съпоставяне с пълното съвършенство.

Русата коса на момичето беше сресана гладко назад и висеше на две дебели плитки на гърба. Това намаляваше блясъка на косите, но пък откриваше всяка подробност от съвършеното лице. Красотата ѝ беше неземна.

Моминското тяло беше скрито в безформена ученическа рокля от мръснокафяв серж, която стягаше, където не трябваше, и висеше, където изглеждаше некрасиво. Сигурно са я ушили специално, за да скрият женствеността ѝ, каза си раздразнено Хуго. Ала шивачката не е било достатъчно сръчна, за да прикрие съвършените пропорции и въздушната крехкост на тялото. Мъжествеността му пак реагира, но той се постара да не ѝ обръща внимание.

— Разпусни косата си.

Кратката заповед я уплаши, но тя разплете послушно дебелите плитки и разтърси буйната руса грива.

Въздействието беше смайващо. Гъстата тъмноруса коса напада като водопад по гърба, обгради лицето и подчерта наситената синева на очите и крехкото прасковенорозово на кожата ѝ.

— Велики боже — пошепна задавено Хуго и добави: — Роклята ти е ужасна.

— Знам — отвърна весело тя. — Имам още половин дузина такива. Казаха ми, че само така съм можела да се предпазя от преследванията на викария, на племенника на мис Трент и на момчето от месарницата.

— Ето какво било — промърмори Хуго. Облегна се назад и продължи да я наблюдава през полуспуснатите си мигли. Ясно му беше, че нито един млад мъж не би могъл да устои на този блясък. Естествено дамите, които бяха отговорни за нея, се бяха опитали да го потушат.

Хлое стоеше до леглото му и също го наблюдаваше възхитено. Завивката се беше смъкнала и тя устреми поглед към малката татуировка над сърцето му, която приличаше на навита на кълбо змия. Никога не беше виждала мъж без риза и не се опитваше да скрие интереса си. По горната част на тялото му нямаше нито един грам излишна тлъстина, главата беше гордо изправена върху силната шия. Особено ѝ хареса изпъкналата му брадичка. Дългата кестенява коса падаше в безредие по широкото чело. Живите зелени очи под гъсти вежди бяха обградени с лъчи от ситни бръчици. Устата беше голяма, с

пълни устни, в момента опънати в тънка линия. За какво ли мислеше? Очевидно за нещо неприятно. Това я изпълни с неловкост.

Хлое бръкна в джоба си и писмата изшумоляха.

— Искате ли да прочетете писмото от адвокатите? — попита колебливо тя.

— Май ще трябва — отговори с въздишка Хуго. — Къде остана плахата ти гувернантка?

— Замина за Лондон.

— И те остави тук сама. — Този очевиден факт беше изречен с примирение. Трябваше някак си да се оправи в тази бъркотия, но това изискваше повече енергия, отколкото притежаваше в момента.

Към писмото на адвокатите беше прикрепено копие от завещанието. Лейди Елизабет Гришъм поверяваше дъщеря си Хлое на сър Хуго Лейтимър и го определяше за неин единствен настойник. Той трябваше да управлява имуществото ѝ, оценено на около осемдесет хиляди фунта, до женитбата ѝ.

Осемдесет хиляди фунта. Хуго изсвири през зъби. Не беше тайна, че Стивън се бе оженил за Елизабет заради богатството ѝ. Вероятно след смъртта му тя си бе възвърнала всичко, което притежаваше. Брактът им бе продължил само две години и не беше достатъчен Стивън да изхарчи всички пари на жена си. След смъртта му другите Гришъмовци нямаха достъп до парите. Това беше много интересен факт — досега беше смятал, че Джаспър е намерил начин да си присвои богатството на своята млада и слаба мащеха.

Той смръщи чело, защото изведнъж си спомни думите на момичето, че не може да тъгува за майка си.

— Какво имаше предвид, като ми каза, че си виждала майка си само по няколко дни в годината?

— Мама не обичаше да вижда други хора около себе си — отговори тихо Хлое. — Изпратиха ме при дамите Трент веднага щом навърших шест години. Разрешаваха ми да посещавам мама за една седмица по Коледа. Тя почти не напускаше стаята си. — Момичето прехапа устни. — Мисля, че беше болна. Лекарите ѝ даваха прахчета, които я правеха сънлива. Често не си спомняше за разни неща... за хора... не знам какво ѝ беше.

Тя въздъхна и се обърна към прозореца. Изведнъж си спомни как беше изглеждала майка ѝ малко преди смъртта си. Стаята ѝ беше

изпълнена с някаква странна, неприятна миризма. Прозорците никога не се отваряха, дори в най-горещите летни дни в камината гореше огън. Майка ѝ. Жена с рядка бяла коса, вечно несресана, с бледосини очи, в които понякога светеше дива омраза. След лекарството блясъкът изчезваше, отстъпваше място на празнота. Никога не беше водила истински разговор с дъщеря си. Понякога я разпитваше бегло за заниманията ѝ в пансиона, но скоро замлъкваше. Двете така и не се опознаха.

Хуго беше впил поглед в гърба на младото момиче и усещаше вълнението му като свое. Видя как тя се скова, чу студения тон в гласа ѝ, който досега беше звучал толкова весело, и изпита нежно съчувствие.

— Защо те е пратила в пансиона? — попита меко той.

— Не знам. — Хлое вдигна рамене и отново се обърна към него. — Предполагам, че заради болестта си. В пансиона се чувствах като в дом за сираци. Имаше и други момичета, чиито родители бяха в чужбина или бяха починали. — Гласът ѝ замря.

А къде е бил Джаспър през всичкото това време? Нима не се е опитал да влезе в живота на малката си полусестра?

— Къде е брат ти?

— Джаспър ли? Познавате ли го? О, да, естествено. Вие сте познавали и мама. — Хлое се намръщи. — Никога не идваше в къщата на мама. Помня, че ходех в господарската къща да си играя с Криспин, но когато ме пратиха в пансиона, всичко свърши. Отдавна не съм ги виждала. Не дойдоха и на погребението.

Криспин, несъщият син на Джаспър, беше четири години по-голям от Хлое. След онова, което Стивън и Джаспър бяха причинили на Елизабет, желанието ѝ да опази дъщеря си от семейство Гришъм беше повече от разбираемо. Въпреки това Хуго не можеше да разбере как тя беше успяла. Дали той е можел да ѝ помогне? Тя е била само една отшелница, без воля за живот. Ако не беше уважил желанието ѝ да стои далече от нея, дали щеше да успее да я излекува от пристрастието към лауданума, което беше налице още по времето на брака ѝ със Стивън? Стивън използваше лауданума, за да контролира волята на жена си, и Елизабет постепенно загуби контактите си с действителността.

Споменът за насилията, криптата, вечното отвращение от самия себе си — всичко това се надигна горчиво и непобедимо от дълбините на душата му и излезе на повърхността. Той затвори очи и отново усети влажната миризма на криптата, видя редицата разсъблечени жени със замъглен от алкохола разум и възбудено святкащи погледи. Усети и собствената си възбуда, видя отражението ѝ в очите на другите участници в оргията. Такъв беше животът му някога — едностранчиво търсене на най-силното физическо удоволствие. Неговият живот и този на другите, обвързани един за друг с кръв и клетва. Жертви на безумната мания да се наслаждават на плътта. Докато Стивън Гришъм и синът му станаха изцяло подвластни на злото...

Хлое, която наблюдаваше лицето му, инстинктивно направи няколко крачки в посока към вратата, стресната от тази маска на гнева, неподвижна като изсечена в скала. Хуго отвори очи и момичето се разтрепери. Никога не беше виждало подобно изражение. Сър Лейтимър сякаш беше погледнал в ада.

Но това трая само миг. Хуго потърка очи и зарови пръсти в косата си.

— Ще ми кажеш ли защо избяга от пансиона на дамите Трент?

— Те не ме искаха.

— Аха — промърмори Хуго и многозначително вдигна вежди. Веднага бе усетил безпокойството ѝ. Очевидно този въпрос ѝ беше неприятен.

Хлое извади писмото от джоба си.

— Всичко започна с племенника на мис Ан — започна да обяснява тя. — А после стана и историята с викария. Не мисля, че имах някаква вина, но дамите Трент ме обвиниха, че съм ги окуражила. — Последната дума беше произнесена с тон на оскърбена невинност. — Не мога да си представя откъде им дойде тази мисъл, но съм сигурна, че историята е подробно описана в писмото до вас — заключи загрижено тя и му връчи писмото.

Докато четеше, Хуго усещаше изпитателния ѝ поглед. Накрая смачка писмото и го хвърли в камината.

— Много хубаво. Между редовете пише, че ти, моето момиче, си една лъжлива, коварна малка измамница, от която никой невинен младеж не може да се опази.

Хлое се изчерви като рак.

— Колко несправедливо! Какво съм виновна, че викарият непрестанно ме зяпаше, изпускаше бисквитките и веднъж даже забрави проповедта си?

— Не си виновна — кимна мъдро Хуго. — Сигурен съм, че не си го окуражила. Но в писмото се намеква, че истинският проблем е бил племенникът на мис Ан.

По лицето на момичето се изписа искрено отвращение.

— Той е една гадна костенурка — извика възмутено тя. — Ръцете му бяха винаги влажни, а устните му... опита се да ме целуне, сякаш съм някоя слугиня! Той искаше да се ожени за мен, можете ли да си представите?

— Мога, разбира се — промърмори Хуго. — И какво каза мис Ан за намеренията му?

— Съгласи се въодушевено — отговори мрачно Хлое.

Защо ли това не ме изненадва, помисли си Хуго. Коя леля не би пожелала за племенника си осемдесет хиляди фунта?

— Ала когато ѝ казах какво ми е мнението за мистър Седрик Трент — продължи Хлое, — тя стана... ужасна. Двете с мис Емили започнаха да твърдят, че съм оказвала лошо влияние върху другите момичета, затова не бивало да оставам по-дълго в пансиона. Увериха ме, че много съжालяват, дете ме отпращат толкова скоро след като съм загубила майка си, но това било „в интерес на заведението“. Писаха ви и когато мис Енсти трябваше да замине за Лондон с пощенската карета на разноски на лейди Коулшот, дамите сметнаха, че е дошъл удобният случай да се отърват окончателно от мен.

— Разбирам. — Бедното момиче. Историята го убеди, че Хлое беше водила самотен живот, лишен от любов. Дали щеше да е по-различно, ако баща ѝ не беше загинал в криптата?

Хуго побърза да прогони тази мисъл, отметна завивката и скочи от леглото с необичаен прилив на енергия.

Очите на момичето се разшириха от изненада. Мъжът измърмори някакво проклетие и светкавично се уви в чаршафа.

— Изчезвай оттук!

Хуго върза чаршафа на кръста си, излезе в коридора и повика Самюел, който незабавно се отзова.

— Искам да дойде онзи идиот Скрантън. Изпрати момчето да му занесе писмо. Да е тук до вечеря.

— Прав сте, сър — отговори невъзмутимо Самюел и се оттегли.

Хуго се скри в стаята си и започна да се облича. Момичето не биваше да остава тук нито една нощ. Ергенското домакинство беше неподходяща среда за една млада девойка — доказваше го последната му проява на безгрижие. Колкото и да не зачиташе правилата, всичко си имаше граници.

3

Хлое се върна в компанията на любимите си животни и скоро успя да овладее вълнението си. Еднокракият папагал я ругаеше полугласно откъм рамката на прозореца, където грееше слънце, а Данте лежеше до нея с глава в скута ѝ, докато тя седеше на пода пред кутията за шапки и наблюдаваше котката и котенцата ѝ.

Животните открай време бяха най-верните и най-скъпите ѝ приятели. Тя имаше сигурна ръка и ги намираще с непогрешим усет. Дамите Трент не понасяха менажерията ѝ, още по-малко пък караниците ѝ със собствениците на животни, които ги занемаряваха или измъчваха. Ала Хлое не се обезкуражаваше лесно, когато нещо бе предизвикало гнева и съчувствието ѝ. Колкото и да се стараеха, дамите Ан и Емили не бяха в състояние да я отклонят от намеренията ѝ.

Тя помилва нежно главата на Данте и изчака кръвта да се оттегли от лицето ѝ. Все още не можеше да си представи, че отново ще се изправи срещу настойника си. Докато той не стана от леглото, тя изобщо не си представяше, че може да е гол под завивката. Нито веднъж не беше помислила, че е влязла в спалнята на мъж — съвсем чужд мъж — и е водила с него дълъг и много личен разговор. Естествено тя нямаше почти никакъв опит, но всичко тук беше повече от необичайно. Намираще се в чужда къща, сама, пълно сираче, натрапена на непознат мъж без съпруга, който очевидно не я искаше. А къщата в стил Тюдор, която обитаваше този мъж, се намираще сред мочурищата на Ланкашир и беше напълно занемарена, само с един слуга. Този слуга също беше необикновен.

Данте стана, изляя тихо и се запъти към вратата. Очевидно имаше нужда да излезе навън. Котката също. След това трябваше да ги нахрани. Мисълта за животните ѝ напомни, че самата тя щеше скоро да умре от глад. Необходимостта да се погрижи за менажерията издуха и последните остатъци от смущението, предизвикано от случилото се в спалнята.

Тя взе на ръце котката, която очевидно нямаше нищо против да остави котенцата си сами, и хукна надолу по стълбата с надеждата, че сър Хуго е излязъл. Данте тичаше пред нея. Щом излязоха в заляния от слънце двор, Хлое пусна котката, която бързо си изкопа дупка под един храст, а Данте излая радостно и тръгна да огледа оборите.

Когато котката беше готова, Хлое я взе отново на ръце и се запъти обратно към къщата. Вече беше влязла в залата, когато навън в двора избухна хаос. Половин дузина кучета се разлаяха гневно. Котката измяука уплашено, измъкна се от ръцете на момичето и се стрелна нагоре по стълбата.

— Какво става тук, по дяволите? — Хуго излезе от кухнята, размахвайки карирана салфетка. Котката се промуши между краката му и изчезна. Бъркотията навън се засилваше.

— Беатриче, Беатриче, ела тук! За бога, та това е Данте! — Хлое хукна след паническа бягащата котка.

— Беатриче ли? — извика учудено Хуго. — Що за име е това? — После нетърпеливо поклати глава. — Глупав въпрос. Какво друго име би могла да носи? — Той хвана ръката на Хлое и я задържа. — Остави котката. Ако проклетото куче е изпаднало в затруднено положение, трябва да помогнеш първо на него, момиче.

— О, да, прав сте... така е редно. — Хлое погледна с отсъстващ вид след котката. — С помощта на майчинския си инстинкт Беатриче ще намери котенцата си... нали и вие мислите така?

— Нямам ни най-малка представа какви са котките, а и не ме интересува. Но искам шумът веднага да престане!

Хлое кимна в знак, че е разбрала, и излезе на двора. Видя бъркотия от биещи се кучета, сред които ѝ беше трудно да различи своето.

— Данте! — извика с все сила тя и се запъти към кучетата.

— Не влизай между тях! — изкрещя подире ѝ Хуго, обзет от внезапен ужас. Полудивите селски псета можеха да я разкъсат!

Момичето спря изведнъж и се обърна към него.

— Да не ме смятате за глупачка? Мога да се оправя с доста повече от тези кучета. — Тонът ѝ издаваше обида. Без да чака отговор, тя изтича до помпата в края на двора, напълни две кофи с вода и ги понесе към биещите се кучета.

Хуго проследи как крехката фигурка мъчеше с тежките кофи, но беше твърде ядосан от неучтивата ѝ забележка, затова не се опита да ѝ помогне.

Хлое изля водата от първата кофа върху биещите се кучета и те се разделиха веднага. Втората кофа върна двамата противници на Данте в обора. Самият Данте разтърси весело мократа си козина и се запъти към господарката си.

Хлое се наведе към него и му каза нещо. Хуго не чу думите ѝ, но видя как Данте увеси глава и опашка и се повлече към другата страна на двора. Хлое се изправи и приглади разрошените си къдрици. Не беше сплела косата си на плитки и коприненият ѝ блясък обрамчваше главата ѝ като ореол. Тя погледна несигурно Хуго и той отговори с мрачно кимване. Когато се запъти към него, момичето неволно изпъна крехките си рамене, сякаш очакваше сблъсък.

— Съжалявам, ако съм била неучлива — изрече изненадващо кротко тя. — Но аз знам много добре как да се оправям с биещи се кучета.

— Предполагам, че имаш богат опит с това невъзпитано улично псе — изръмжа Хуго. — Искам да вържеш кучето в обора. Не желая да се бие с моите ловни кучета.

— Но това е несправедливо! — извика възбудено Хлое. — Откъде знаете, че именно той е започнал битката? Не видяхте ли, че бяха двама срещу един? — В очите ѝ светеше гняв, всяка мисъл за извинение бе забравена. — Данте не е невъзпитан. Вижте колко се засегна, когато му се скарах.

Хуго беше готов да избухне в смях. Малката защитаваше любимия си пес с цялата си жар. Може би беше по-добре да отстъпи.

— Добре, но да знаеш, че при следващото сбиване лично аз ще го вържа. — Той се обърна отново към къщата с намерение да довърши прекъснатата си закуска. — Не му позволявай да влиза в къщата.

Хлое знаеше, че дори човек с формата на Хуго Лейтимър не беше способен да държи Данте далече от къщата, когато кучето искаше да влезе, затова не се обезпокои особено от забраната. Данте умееше да настройва хората в своя полза. Засега обаче го предостави на съдбата му и отиде да види какво прави Беатриче. Както бе предположила, котката бе намерила котенцата си и седеше мирно в кутията за шапки.

— Сега трябва да ви намеря нещо за ядене — промърмори Хлое и смръщи чело. И нейният стомах се бунтуваше неудържимо.

Защо ли сър Хуго закусваше в кухнята? Дано поне е свършил. Самюел със сигурност щеше да ѝ даде нещо за животните.

За нещастие, когато слезе, настойникът ѝ все още беше в кухнята. Седеше удобно в стол с високи облегалки и замислено поклащаше глава. На масата пред него имаше канче бира. Самюел събираше използваните чинии. Когато Хлое влезе, двамата мъже обърнаха глави към нея.

— Много съм гладна — каза просто тя, макар че се чувстваше ужасно неловко.

— Самюел ще ти направи закуска — каза Хуго и я погледна през рамо.

— Закусих в Болтън, но то беше още в пет — обясни Хлое и хвърли бърз поглед към отворената врата на килера. Видя кана за мляко, която беше подходяща за Беатриче, но не и за Данте.

— Тогава ще ти направи нещо за обяд — отвърна Хуго, без да я изпуска от поглед. — Е, ще ми кажеш ли какво търсиш?

Бузите на момичето порозовяха.

— Нищо.

Хуго я наблюдаваше замислено. Хлое Гришъм не беше добра лъжкия.

— По-добре не се опитвай да ме лъжеш — изсмя се кратко той. — Не усещаш ли как се изчерви? — Във всеки случай изчервяването подчертаваше красотата ѝ.

Господи, какви бяха тези мисли! Независимо от това, че Хлое беше дете на Елизабет, тя беше твърде млада, за да е обект на желание от страна на тридесет и петгодишен ерген.

Той остави канчето на масата и каза хладно:

— Ако искаш нещо, момиче, по-добре го кажи кратко и ясно.

— Обикновено така правя — кимна тя и направи няколко крачки към килера. — Така се пести време. Но ми се струва, че няма да ме изслушате благосклонно.

— Мисля, че искате нещо за котката — обади се Самюел, когато Хлое отново хвърли поглед към килера.

— А къде е в момента котката? — осведоми се любезно Хуго.

— В моята стая.

— В твоята стая? — повтори той с високо вдигнати вежди.

— Самюел ми каза, че мога да се настаня в стаята, която ми е харесала най-много — отговори Хлое и се обърна към слугата. — Надявам се, че нямате нищо против. Избрах ъгловата стая, но на леглото няма чаршафи. Искрах да попитам Самюел къде има спално бельо.

Хуго затвори очи. Май беше на път да загуби контрол над живота си.

— Ти няма да останеш тук, Хлое.

— И къде ще заповядате да отида? — В тъмносините очи светна лилав блясък, изражението ѝ прободе сърцето му. Очевидно очакваше груб отговор.

— Трябва да обсъдя ситуацията със Скрантън — отговори меко той.

— Защо никой никога не ме иска? — произнесе тя толкова тихо, че той едва чу думите ѝ.

Хуго скочи от стола си, обзет от неясна тревога.

— Не ставай глупава — изръмжа той и отиде при нея. — Не съм казал, че не те искам. Не можеш да останеш тук просто защото домакинството ми не е подходящо за младо момиче. Нали разбираш, момиче... — Той улови брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към светлината. В очите ѝ все още светеше лилавият блясък, устата беше здраво стисната.

— Не, не разбирам — отговори твърдо тя. — Аз ще водя домакинството. Очевидно има нужда от жена.

— Ти си наследница на осемдесет хиляди фунта и това не е подходящо занимание за теб — отговори Хуго и се усмихна на абсурдното ѝ желание. — Самюел е достатъчен за моето домакинство.

— Но той не се справя добре — отговори Хлое с присъщата на възрастта ѝ откровеност. — Навсякъде е невероятен мръсно.

— Имам си достатъчно работа, за да гоня пращинките по коридорите — изръмжа Самюел. — Ако искате да хапнете нещо, мис, най-добре седнете на масата. Няма да стоим цял ден в кухнята.

— Първо трябва да нахраня Беатриче — отговори Хлое. — Котенцата непрестанно сучат.

Хуго се зарадва на смяната на темата. Нямахше какво да губи. До вечерта Хлое Гришъм и менажерията ѝ щяха да се махнат от къщата

му и да се настанят на по-прилично местенце. Скрантън със сигурност щеше да намери разрешение на въпроса.

— Добре, котката може да остане горе. Но кучето не бива да влиза в къщата.

— Не виждам какво ви пречи Данте. Къщата ви и без това е много мръсна. Данте няма да влоши положението.

— Никой ли не ти е казал, че е крайно неучтиво да критикуваш чуждото гостоприемство? — поиска да узнае Хуго, забравил желанието си за компромис при вида на тази момичешка упоритост. — Особено когато не си поканен?

— Не съм виновна, че не сте ме поканили. Ако си бяхте направили труда да прочетете писмата... — изсъска ядосано тя. — Защо всъщност не отваряте пощата си?

— Защото не намирам нищо интересно... макар че всъщност това изобщо не те засяга — отговори със същия тон той и се запъти към вратата. — Предлагам да престанеш да се заяждаш и да се нахраниш хубаво. — Вратата се затвори с трясък зад гърба му.

Защо всъщност не отварям писмата, които получавам? — запита се Хуго на път към библиотеката. Как се стигна дотам, че забърка в спор с тази нахална ученичка? Нищо чудно, че дамите Трент са искали да се отърват от нея. Десет години с Хлое Гришъм сигурно са поставили търпението им на сериозно изпитание.

Той взе купчинката писма и започна да ги преглежда. Истината беше, че не искаше да му напомнят за миналото. Не искаше да научи нищо за хората, които някога беше познавал добре. Не искаше да има нищо общо със света, в който беше живял. Спомените му за миналото бяха ужасни, бъдещето също не представляваше интерес. Така беше, откакто войната свърши: той се върна в западналото си имение, знаейки, че с изключение на Денхолм Мейнър и малката, също така занемарена къща в Лондон не разполагаше с никакви финансови средства. Беше пропилял цялото си богатство през двете години преди дуела, когато беше член на братството на земния рай. То не беше голямо, но с умело управление щеше да му стигне да се ожени и да има деца, а през сезона да живее в Лондон. Но на осемнайсет години човек не мисли за бъдещето, а управителите на имуществото му не си бяха направили труда да го вразумят.

След дуела беше изпълнен с отчаяние и чувство за вина. Замина за Ливърпул и се нае на един военен кораб. След една година в морето беше загубил всяка склонност към младежка дързост и високомерие, стана твърд като камък и много по-разсъдлив. На двайсет и една го повишиха в подофицер, а докато се водеше войната, се издигна доста в йерархията. Само след три години вече беше командир на кораб.

През онези години беше успял да забрави — освен нощем, когато идваха кошмарите. Те го измъчваха безмилостно и постепенно свикна да не спи през тъмните часове на денонощието.

Ала след поражението на Наполеон при Ватерлоо бе сключен мир и той трябваше да напусне службата в кралския флот. Оттогава живееше тук и си губеше времето. Денем обикаляше ланкаширските блата, а нощем пиеше до безсъзнание в кръчмите на Манчестър.

И не се интересувахе от писмата, които получаваше.

Хуго хвърли писмата на масата и взе една бутилка от бюфета. Прахът, с който беше покрита, свидетелстваше за почтена възраст, не толкова за зле водено домакинство. Погледна часовника. Дванайсет и половина. Доста рано за първото бренди, но какво значение имаше? Нищо нямаше да се промени.

— Защо сър Хуго не отваря писмата си? — попита любопитно Хлое, докато си мажеше филия с масло.

— Нали ви каза, че това не ви засяга — гласеше нелюбезният отговор. Самюел миеше съдовете.

Хлое си отрязва парче сирене и задъвка мълчаливо.

— Защо няма други слуги, освен теб?

— Искате да научите всичко още първия ден, така ли?

— Може би... е, ще ми кажеш ли защо?

— Не ни трябват други хора. Справяме се много добре. — Самюел се запъти към вратата. — В килера ще намериш пилешко крилце. Котката сигурно ще го хареса.

— Ами Данте? — попита бързо Хлое, преди да е излязъл.

— Той ще получи същото като ловните кучета. Попитайте ратайчето от обора.

— Къде има спално бельо?

Самюел се обърна бавно.

— Още ли вярвате, че ще останете тук?

— О, да — отговори убедено Хлое. — Няма да си отида.

Мъжът изхъмка недоверчиво. Очевидно се забавляваше с детската ѝ доверчивост.

— Може да намерите нещо подходящо в шкафа на стълбището. Обслужвайте се, мис!

Адвокат Скрантън беше дребен мъж с тънки бели мустачки и гола глава. Пристигна в Денхолм Мейнър късно следобед, яхнал тронав жребец, и слезе от седлото с шумно охкане.

Хлое го наблюдаваше от обърнатата бъчва за дъждовна вода, на която се беше настанила. След малко стана и отиде при него.

— Ратайчето ще поеме коня ви — каза тя с дружелюбна усмивка.

Скрантън приглади полите на кафявия си сюртук, намести вратовръзката си и я огледа, примигвайки, с късогледите си очи.

— С мис Гришъм ли имам честта?

Хлое кимна сериозно, потискайки желанието си да се изсмее.

— Настояникът ми е някъде в къщата.

— Надявам се — отговори със същата церемониалност адвокатът. Не беше свикнал да бъде викан с такава бързина при клиент, а желанието на сър Хуго да го види бе прозвучало по-скоро като заповед. Скрантън огледа критично покрития със слама и отпадъци двор. Една от вратите на обора висеше на пантите си.

От стаичката за седлата излезе дребно момче със сламка между зъбите. Ритна желязната кофа, която се затъркаля шумно по калдъръма, и закрочи към тях.

— Това е Били — представи го Хлое. — Моля те, Били, поemi коня на мистър Скрантън.

Момчето посегна тронаво към юздите и поведе уморения жребец към обора.

— Да влезем ли? — Хлое се усмихна като домакиня, докато тайно се питаше коя от прашните, мрачни стаи би била най-подходяща за посрещане на гости.

Тя мина пред Скрантън и изкачи стъпалата. На вратата се обърна и кратко заповяда на неутешимия Данте да остане навън. Куфарите ѝ

все още бяха в преддверието: тя не можеше да ги качи сама, а след обяда обитателите на къщата бяха изчезнали някъде.

Когато се запътиха към библиотеката, вратата се отвори и на прага застана Хуго с бутилка в ръка.

— А, ето ви и вас, Скрантън — поздрави кратко той. — Да влезем в кухнята. Трябва по някакъв начин да оправим тази бъркотия. Много се надявам да ми отговорите на няколко въпроса.

Кухнята наистина е най-приятното помещение в къщата, помисли си Хлое. Адвокатът не се учуди на поканата и покорно тръгна след домакина. Хлое ги последва.

Хуго, който подпря вратата с рамо, за да влезе гостът, я забеляза едва сега. Смръщи чело, но после каза:

— Е, добре, влез и ти. Нали ще говорим за твоето бъдеще.

— Наистина ли смятахме да ме оставите отвън? — попита сърдито тя, докато се чудеше защо очите му бяха така замъглени.

— Честно казано, изобщо не мислех за това. — Той сложи свободната си ръка между плешките ѝ и я бутна навътре.

Хлое не бе изненадана, когато стана ясно, че Самюел също ще присъства на разговора. Той беше изсипал на масата голяма кошница с гъби и тъкмо ги сортираше. От време на време ставаше, за да завърти парчето говеждо на шиша.

Адвокатът седна на предложения му стол и прие чашата порто, която му предложи домакинът. Хуго седна насреща му и напълни чашата си с бренди от бутилката. Хлое се почувства като натрапница, но седна, без да я поканят, и си наля чаша портвайн. Досега не беше пила нищо по-силно от вино и предпазливо отпи малка глътка. Хуго я погледна пронизващо и се обърна към Скрантън, докато вадеше завещанието от джоба си.

— Какво мога да направя, Скрантън? — Хвърли документа на масата и продължи с нарастващ яд: — Трябва да се направи нещо!

Хлое отпи още една глътчица и установи, че вкусът се подобрява с всяка капка.

Адвокатът поклати глава.

— Не. Нищо не може да се промени. Самият аз го написах под диктовката на лейди Гришъм. Тя беше напълно с ума си. Писарят ми и икономката се подписаха като свидетели.

Хуго погледна датата на завещанието. Октомври 1818 година. Дали е било преди писъмцето на Елизабет? Не можеше да си спомни. Още една случка, потънала в изпаренията на брендито.

— Естествено вие не сте единственият, който иска да промени завещанието. — Адвокатът се взираше замислено в чашата си. — Сър Джаспър нахлу като ураган в кантората ми, развика се като луд и заяви, че това завещание нямало да издържи в съда. Но аз му отговорих: завещанието е напълно законно и никой не може да го промени.

Хуго стана рязко от стола си и дървото изскърца върху каменните плочи. Но не каза нищо.

— Само да го бяхте чули — продължи да разказва адвокатът, клатейки глава. — Винаги започваше с това, че бил брат на мис Гришъм и само той можел да ѝ стане настойник. А после крещеше, че не било редно да дадат момичето на някакъв непознат без връзка със семейството.

— Мисля, че е прав — отсъди сухо Хуго. Ако се разбере какво общо съм имал с Гришъмови, ще стане още по-лошо, помисли си мрачно той.

Адвокатът очевидно не го чу.

— Обясних му, че в такива случаи законът уважава преди всичко желанието на починалия и според мен никой съд няма да го оспори.

Хуго въздъхна тежко. Последното, което искаше, беше открит сблъсък с Джаспър Гришъм. Отношенията им открай време бяха лоши. Но той знаеше, че Елизабет го е избрала тъкмо защото е била уверена, че единствено той ще има смелостта да се опълчи открито срещу Джаспър. Той беше длъжен да пази Хлое и богатството ѝ от алчността и злобата на Джаспър — Елизабет му бе възложила тази задача с последната си воля. Никак не му се искаше да я изпълни, но... Дали имаше начин да се отърве?

Той се обърна към младото момиче, което през цялото време мълчеше. Хлое бе изпразнила чашата си, но когато посегна отново към гарафата, той ѝ попречи.

— Стига за днес, момиче. Самюел ще донесе нещо друго... лимонада или нещо подобно.

— Но портвайнът ми хареса — възпротиви се Хлое.

— И без това нямаме лимонада — заяви Самюел и продължи да реже гъбите на ивички.

— Дай ѝ вода — заповяда Хуго. — Още е много млада, за да пие портвайн след обяда.

— До преди малко няхахте нищо против — напомни му Хлое.

— Това беше преди — отговори той с неясен жест.

— Преди какво?

Хуго въздъхна тежко.

— Преди да осъзная, че не ми остава нищо друго, освен да поема отговорността за теб.

В тъмносините очи изведнъж светна дръзка искра.

— Не мога да повярвам, че ще се превърнете в строг и неумолим настойник, сър Хуго. Това е невъзможно, като се има предвид начинът ви на живот.

Възхитителните ѝ очи отклониха вниманието му, но само за миг. Той разтърси глава, за да подреди обърканите си чувства, и отново се обърна към адвоката, без да споменава повече портвайна.

Хлое напълни чашата си с тържествуваща усмивка.

— Ако съм разбрал правилно, мис Гришъм е била ученичка в пансион в Болтън — подзе Скрантън.

— За нещастие там е имало болен от любов викарий, помощник-месар и племенникът на мис Ан Трент — съобщи Хуго с крива усмивка. — Момичето е станало неудобно за благонравните дами. Но вярвам, че ще намерим друго подобно заведение...

— О, не! — прекъсна го с уплашен вик Хлое. — Никога вече няма да отида в пансион! В никакъв случай! — Гласът ѝ пресекна. Представата, че пак ще я изхвърлят като нежелано животинче и ще я затворят в училище, където ще се чувства самотна и унижена, беше непоносима. — Ако се опитате, ще избягам.

Хуго се обърна към нея и зелените му очи изведнъж се проясниха. Той задържа погледа ѝ и тя повярва, че е забелязала жълти пламъчета в зелените дълбини.

— Това предизвикателство ли беше, мис Гришъм? — попита съвсем тихо той.

Тя искаше да каже да, но погледът му беше толкова страшен, че не посмя.

— Искам да запомниш, че никога не бива да ме предизвикваш — продължи той все така тихо. Хлое не можеше да знае, че при този

опасен тон подофицерите и моряците на кораба му се втурваха да изпълняват заповедите на капитана като гонени от дявола.

Хлое се доближи до една част от характера на Хуго, която беше открила тази сутрин в спалнята. Нямаше никакво желание да я опознае по-отблизо.

В кухнята се възцари мълчание. Само Самюел продължаваше невъзмутимо да се занимава с гъбите. Изсипа ги в голям тиган и започна енергично да ги бърка. Адвокат Скрантън вдигна глава към опушения таван.

— Вие не разбирате — проговори след малко Хлое и се учуди на умолителния си тон. — Ако ме пратите отново в пансион, няма да го понеса. — Тя се обърна рязко настрана и ухапа долната си устна, опитвайки се да прогони сълзите, които пълнеха очите ѝ.

Хуго се запита дали тя знаеше колко силно му въздействат опитите ѝ да апелира към съчувствието му. Така беше много по-добре, отколкото да го предизвиква. Ако останеше по-дълго в дома му, със сигурност щеше да разбере и тогава... В този миг си спомни въпроса ѝ: Защо никой не ме иска? Желанието да я прегърне и да я помилва утешително беше смешно и неподходящо, но толкова по-силно.

— Ти какво би направила в тази ситуация? — попита той, опитвайки се да прикрие вълната от съчувствие, която го бе заляла.

— Къде искаш да отидеш?

— В Лондон. — Хлое скочи от стола си и сълзите внезапно изсъхнаха. — Искам да ме представят в двора и да вляза в обществото. А когато се омъжа и мога да разполагам с богатството си, ще открива болница за животни. Сигурно няма да е трудно да ми намерите подходящ съпруг — допълни бързо тя. — Някой, който няма да се меси в живота ми. Осемдесет хиляди фунта са много пари, освен това аз не съм грозна...

Дъщерята на Елизабет обича да омаловажава нещата, помисли си Хуго.

— Сигурен съм, че лесно ще ти намерим съпруг — кимна той. — Но се съмнявам, че той ще ти помогне да осъществиш идеите си. Чувал съм, че съпрузите могат да бъдат много... неотстъпчиви.

Хлое го погледна намръщено.

— Мама ми каза, че Джаспър искал да се омъжа за Криспин. Но аз не съм съгласна.

Ето какво било! Хуго изпразни чашата си на един дъх и отново посегна към бутилката. Колко просто. Несъщият син на Джаспър от първия брак на жена му трябваше да внесе богатството на Хлое в семейство Гришъм. Такъв брак не беше забранен — двамата нямаха никакво кръвно родство. Вероятно Елизабет беше предвидила намеренията на Джаспър.

— И защо не?

Отговорът ѝ беше кратък и напълно ясен.

— Криспин е брутален тип... като Джаспър. Никога няма да забравя как веднъж умори коня си от бързане. От двете му страни имаше огромни рани от шпорите. И обичаше да къса крилцата на пеперудите. Сигурна съм, че не се е променил.

Момичето беше право. Човек като Криспин не можеше да бъде подходящ партньор за жената, поставила си задачата да облекчава съдбата на захвърлени и болни животни.

— Защо папагалът, който не престава да ругае, има само един крак? — попита той, без всъщност да го е искал.

— Не знам. Намерих го в Болтън. Бяха го хвърлили в канавката. Валеше дъжд.

— Месото е готово — обади се Самюел и отново завъртя шиша.
— Адвокатът ще остане ли?

Скрантън се обърна въпросително към домакиня, но Хуго се задоволи да отбележи:

— Както желаете.

— Мисля, че ще се прибера много късно след часа за хранене, затова приемам с благодарност — отговори Скрантън и преглътна. От огъня се носеше чудесен аромат.

— Умирам от глад — заяви Хлое.

— На обяд изядохте толкова, че щеше да стигне за цяла рота — напомни ѝ Самюел и постави месото върху голямо плато.

— О, това беше преди няколко часа! Да донесе ли прибори?

— Ей там, в чекмеджето.

Грозната рокля не може да скрие грациозните ѝ движения, каза си Хуго, докато тя се движеше с фалшива увереност в кухнята му и събуждаше в сърцето му неприятни предчувствия. Но сега трябваше да слезе в избата, за да донесе вино.

Когато Хуго извади тапата от бутилката, Хлое веднага му поднесе чашата си.

— Нямам нищо против да пиеш бургундско, но това е особено, затова не го гълтай като вода — предупреди я сериозно той.

Скрантън отпи от чашата си и кимна одобрително. Може би беше необикновено да вечеря в опушената кухня в компанията на домакина и слугата му, но пък яденето беше превъзходно.

Хлое беше напълно съгласна с него. Изяде голямо парче говеждо, гарнирано с такива количества гъби и картофи, че Хуго я гледаше смаяно. Не можеше да разбере как в крехката ѝ фигура се побира толкова храна. Доколкото си спомняше, Елизабет ядеше като врабче. Развеселен, той поклати глава и установи, че този жест постепенно се превръща в навик. Но беше време отново да се върне към най-важната тема.

— Скрантън, вие познавате семейството на мис Гришъм. Има ли някоя добра жена, при която би могла да отиде?

— Да не си мислите, че можете просто така да ме изпратите при някоя стара леля, за да разхождам разглезения ѝ мопс и да лъскам среброто ѝ? — попита сърдито Хлое.

— Мислех, че обичаш животните.

— Обичам ги, но не и когато се гледят.

Интересно, каза си той и попита:

— Имаш ли такава леля?

— Нямам представа — отговори Хлое. — Но едно от момичетата в пансиона имаше.

Нямаше полза да разискват повече този въпрос.

— Скрантън? — попита настойчиво Хуго и се обърна към адвоката, който спокойно си избърса устата и отпи глътка вино.

— Лейди Гришъм нямаше живи роднини, сър Хуго. Затова беше толкова богата. За съжаление не познавам роднините на сър Стивън, но може би сър Джаспър ще помогне.

Ако искаше да изпълни желанието на Елизабет, трябваше да държи момичето далече от Джаспър.

— Бих могъл да назнача гувернантка... о, моля те, не ме прекъсвай отново — изфуча раздражено той, когато Хлое размаха ръце. — Момичето би могло да живее под покровителството на някоя уважавана личност.

— И какво ще правя там? — поиска да узнае Хлое.

Хуго трябваше да признае, че въпросът ѝ беше основателен.
Но...

— Не виждам друго решение. Още не си завършила образованието си.

— Напротив, завърших го — отговори тържествуващо тя, забравила предишната му забележка. — Зная и умея всичко, което знаят и умеят момичетата на моята възраст, и цял куп други неща.

— Например?

— Мога да шинирам счупеното крило на птица или да помагам, когато се раждат агънца. Знам как се лекуват копитата на конете и...

— Не се съмнявам — прекъсна я рязко Хуго, — но това не променя фактите.

— Защо не мога да остана тук? — Тя зададе този прост въпрос без особено ударение.

— И какво ще правиш тук? — отговори ѝ той със собствения ѝ въпрос. — Ланкашир е много далече от Лондон. Нали искаш да те представят в обществото?

— Това не е толкова важно — отговори спокойно момичето.

Какво, по дяволите, означаваше това? Хуго се предаде. Очевидно нямаше да намерят решение. Поне не тази вечер.

— В момента няма друга възможност. Тази нощ ще спиш тук.

— Нали ти казах — пошепна Хлое със сладка усмивка към Самюел, който събираше чиниите.

— Каза ми — отговори тихо той и в очите му светна смях.

4

Отчаяният вой на кучето беше подходящ фон за мрачни спомени. Хуго седеше пред пианото в библиотеката. Една-единствена свещ хвърляше жълта светлина върху клавишите, по които пръстите му търсеха мелодия от миналото. Мелодия, която беше композирал за Елизабет. За съжаление беше забравил по-голямата част от нея.

След малко се обърна и нетърпеливо посегна към чашата си. Доколкото си спомняше, никога не ѝ беше свирил тази мелодия. Изпразни чашата и отново я напълни.

Любовта му към жената на Стивън беше тайна, която знаеха само той и Елизабет... тайна, която влюбеният младеж пазеше свято през двете години на познанството им. Не бяха консумирали любовта си — това беше немислимо за Елизабет и въпреки пламенното си желание да я има, той се наслаждаваше на чистотата на чувствата си към нея. Защото бяха в ярък контраст с блатото, в което се движеше тогава!

Спомняше си първата им среща, сякаш е била вчера. Прекараха заедно края на седмицата и макар че тя не говореше много, красотата ѝ го омагьоса. Но най-силно го поразиха сенките в невероятните сини очи и впечатлението за крехкост, едва ли не чупливост, което оставяше. Веднага закопня да ѝ служи.

Да я спаси от онова, което я правеше нещастна. Много скоро този копнеж го завладя изцяло, превърна се в мания.

Това се случи скоро след посвещаването му в братството на земния рай, както се наричаха участниците. В Гришъм Хол в Шиптън се състоя събрание. Братството беше основано от Стивън и двама негови приятели, а синът му Джаспър беше привлякъл немалко от младите лондонски аристократи. Скучаещите младежи си търсеха нови, по-възбуждащи забавления, преживявания, които да предизвикат в преситените им сърца необикновени чувства, и с радост влизаха в братството.

Хуго тъкмо бе загубил баща си, когато попадна под влиянието на Гришъм. Денхолм Мейнър и Шиптън бяха само на седем мили едно от

друго и той се познаваше бегло със семейството. Беше израснал без майка, нямаше братя и сестри, нямаше цел в живота, затова след смъртта на баща си с радост прие предложенията на Джаспър, който се отнасяше към него като по-голям брат. А Стивън... не можеше да се каже, че му беше като баща, но вниманието на този високо образован, известен в обществото мъж беше ласкателно за неопитния младеж и направи поносима загубата на горещо обичания баща.

Ръководеното от Стивън братство на земния рай не забраняваше нищо на членовете си. Те бяха готови на всякакъв риск, включително и да изпробват средства, които променяха съзнанието... които създаваха прекрасен свят, но предизвикваха и ужас, от който човек можеше да полудее. На игралната маса се хвърляха суми, които биха разорили всеки дребен благородник. Имаше и жени. Много жени.

В началото Хуго вярваше, че жените, които участваха в оргиите в криптата, го правят доброволно. Някои от тях бяха дами и той смяташе, че и те скучаят като мъжете. Сега знаеше, че в братството е имало няколко категории жени: Стивън не се спираше дори пред шантаж. Имаше и най-обикновени уличници, които за участието си в оргиите получаваха повече пари, отколкото иначе печелеха за цял месец. Алкохолът и специални билкови отвари, които се раздаваха щедро, бързо премахваха всички задръжки.

До нощта, когато Стивън доведе в криптата Елизабет...

Часовникът в библиотеката удари два. Воят на кучето огласяше нощта. Хуго изруга и отпи голяма глътка от чашата си. Незнайно по каква причина брендито не му действаше. Тази вечер нямаше да потъне в забрава.

Мъчеха го неприятни мисли, но може би това не беше учудващо, след като дъщерята на Елизабет спеше под покрива му. А страдащият пес отвън само подсилваше нещата.

Той се върна до пианото и се опита да пренебрегне кучешкия вой и да се съсредоточи върху музиката. Изведнъж спря и се вслуша, питайки се какво беше чул току-що. Тих шум откъм залата. След малко вдигна рамене. Там нямаше нищо. Не беше възможно да е чул нещо при този вой отвън.

Странно, но само след минута воят престана. Тишината забуча в главата му. Останаха само тихите звуци на спящата къща,

поскърцването на старите дъски и леките удари на лошо затварящите се капаци под напора на нощния вятър.

Хуго излезе в залата. Вратата към двора беше само притворена. Имаше само едно обяснение: Хлое бе решила да прибере кучето в стаята си. Въпреки изричната му заповед.

Хуго отвори вратата и се огледа. Лятната нощ беше безоблачна и небето беше обсипано с ярки звезди. Дворът беше абсолютно пуст. Най-добре да почака момичето в залата. Щеше да я уплаши, но тя си го заслужаваше. Минаха петнайсет минути, но Хлое не се появи. Нощта беше все така тиха.

Любопитен да разбере какво става, Хуго взе един фенер и се запъти към обора, където бяха затворили нещастния Данте. Тъй като калдъръмът беше посипан със слама, крачките му не се чуваха. Той отмести предпазливо резето на вратата към обора, отначало не видя нищо и вдигна фенера. Когато светлинният кръг падна върху купчината слама пред един бокс, Хуго се стресна. В сламата спеше дребничка фигурка, облечена в бяло, притисната до кучето. Главата ѝ почиваше на меката му козина.

— Какво, по дяволите... — изръмжа Хуго, обзет от внезапен гняв. Хлое спеше дълбоко и непробудно. Данте хвърли дружелюбен поглед към натрапника и приветствено помахаше с опашка. Очевидно не знаеше по чия заповед е бил затворен в обора.

Хуго остави фенера на пода и се наведе над Хлое.

— Събуди се — изрече тихо той и я побутна по рамото. — Какво, по дяволите, правиш тук?

Момичето се събуди и примигна изненадано.

— Аз... какво... о, да, спомням си. — Седна и разтърка очи. — Вие забранихте на Данте да влиза в къщата, значи аз трябваше да отида при него. Не можех да го оставя да вие така жално, нали?

— Глупости — изръмжа Хуго. — Веднага се върни в леглото!

— Не мога без Данте — обясни просто тя. — Не можах да затворя очи. Нима не чувахте воя му? Никой човек не може да спи. А сега съм толкова уморена, че щях да спя тук до сутринта.

— Няма да спиш в обора — отговори Хуго, опря ръце на хълбоците си и я изгледа мрачно.

Хлое го погледна изпитателно, за да установи сериозно ли говори. Той я бе предупредил да не го предизвиква, но този път тя

имаше в ръкава си още един коз.

— Лека нощ — пошепна със сладка усмивка тя и легна удобно до своето куче.

— Ти, упорито хлапе! — Хуго се наведе гневно, хвана я с една ръка и я вдигна. В следващия миг се случиха две неща едновременно. Усещането на кожата ѝ под тънката нощница, ароматът на косите ѝ и парещият натиск на тялото ѝ в ръцете му предизвикаха замайване, каквото не беше в състояние да предизвика дори брендите. Още докато се бореше с разбунтуваните си сетива, Данте скочи, изръмжа гневно и заби зъби в прасеца му.

Хуго изкрещя от болка, политна назад и изпусна Хлое. Момичето седна на земята и заповяда спокойно:

— Пусни!

Заповедта имаше незабавно въздействие. Данте отвори уста и отстъпи крачка назад, но за всеки случай отново изръмжа заплашително.

— Проклятие! — изсъска Хуго и огледа кървящия си прасец.

— Съжалявам, не очаквах да ви ухапе. — Хлое коленичи до него. — Знаех, че ще ме защити, но... — Тя се наведе над раната. — Доста е дълбока.

— Виждам, виждам! И от какво да те защити, ако е позволено да попитам?

Тя се отдръпна назад, вдигна очи към него и отговори просто:

— От това, че искахте да ме принудите да направя нещо, което не искам.

— Ако дори само за минута сте помислили, че ще позволя на това улично псе да определя отношенията ми с вас, мис Гришъм, трябва да ви уверя, че сте се излъгали — изрече студено Хуго и лицето му помрачня.

Хлое сметна за нужно да избегне сблъсъка.

— Не мога да си представя, че някой или нещо е в състояние да ви сплани — отговори честно тя и стана. — Хайде да отидем в кухнята, за да превържа раната ви. — Взе фенера и попита съчувствено: — Можете ли да ходите? Искате ли да ви намеря някоя тояга?

— Мога да ходя — отговори кратко той и закуцука към вратата.

Данте излезе на двора преди тях, прекоси го с няколко скока и застана в очакване пред отворената врата. Двамата му придружители напредваха доста по-бавно. Кучето махаше усърдно с опашка и по нищо не приличаше на разярения звяр отпреди няколко минути.

Хлое сложи малката си ръка под лакътя на Хуго и го подкрепи, докато се качваше по стълбите. При разликата в ръста им това беше абсурден жест.

— Ще се справя и без подкрепата ти — изфуча Хуго, но всъщност се опитваше да скрие смеха си.

Когато Хлое стигна до вратата, Данте вдигна едната си лапа и я сложи на коляното ѝ. Хуго спря, но преди да е казал нещо, Хлое пошепна умолително:

— Моля ви, обещавам, че той ще е послушен. Няма бълхи и никога не би извършил нещо нередно.

Хуго трябваше да признае поражението си. Нямахше склонност към домашни животни, космите им предизвикваха кихавици, отвращаваше се от миризмата им даже когато бяха чисти. Но скъпата му подопечна бе успяла да го убеди.

— Добре, нека влезе, но само за тази нощ — каза той и въздъхна примирено. — Но не желая да се мотае в краката ми и през деня.

— О, много благодаря. — Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата. Очите ѝ блестяха под лунната светлина. Хуго отново усети предишното замайване на сетивата и се опита да го премахне.

— Не си мисли, че това ти дава някакви права — изръмжа той. — Този рунд е за теб, но да знаеш, че няма да ти позволя да ме водиш за носа.

— Но аз нямам такова намерение — отговори сериозно тя. — Освен това в момента между нас няма различия в мненията, нали? — И се запъти с твърда крачка към кухнята.

Хуго я последва бавно и се облегна на рамката на вратата. Хлое постави фенера на масата и разбърка жаравата в камината. Тялото ѝ се очертаваше примамливо под тънката нощница и възхитителната закръгленост на хълбоците ѝ му отне дъха. Когато лумнаха първите ярки пламъци, тя се изправи и се обърна към него. Гърдите ѝ опъваха бялата батиста, тъмните кръгове около зърната се виждаха съвсем ясно.

— Мисля, че ще успея да нагорещя нож, за да изгоря раната... Какво има? — попита тя с разширени от изненада очи, забелязала израза на лицето му. Хуго зарови пръсти в косата си.

— Ще се справя и сам. Ти иди да си легнеш.

— Разбира се, че няма да се справите сам — възрази тя и се приближи към него. — Раната трябва да се почисти много добре, а аз знам как.

Той протегна ръка да я задържи далече от себе си.

— Самюел ще го направи. Ти си върви.

— Глупаво е да го будим, след като вече съм тук.

Тя нямаше ни най-малка представа как изглежда в този миг... какво му предлага. Как може да е толкова невинна на седемнайсет години? Тогава си представи живота ѝ... десет години в пансион, по няколко дни в годината до леглото на една отшелница... Откъде може да знае какво въздействие упражнява върху мъжете?

Значи той беше длъжен да ѝ каже. Опитвайки се да запази спокойствие, Хуго заговори:

— Искам да се качиш в стаята си и да си облечеш халата. Не искам никога вече да те виждам да се разхождаш из къщата в това леко облекло.

Смущение, последвано от болка, затъмни очите ѝ. Тя се погледна, откри изпъкналите зърна на гърдите си, тъмната сянка между краката си и бузите ѝ пламнаха. Обърна се към него и непохватно се опита да заглади положението:

— Навън не е студено, а и не очаквах да срещна някого.

— Разбирам. Но не го прави повече. — Хуго седна до масата и вдигна ухапаниа крак на съседния стол. — Побързай. Кръвта продължава да тече, а болката е ужасна.

Хлое огледа помещението. На задната врата висеше дълго палто с окаляни ръбове. Тя го облече решително, уви го около тялото си и запретна ръкави.

— Сега доволен ли сте, сър?

Хуго я погледна и въпреки изпълващото стаята напрежение не можа да сдържи смеха си.

— Приличаш на жалка скитница, момиче.

— Но вече не съм предизвикателна, нали?

Въпреки невинността си тя беше отгатнала правилно.

— Не е останало нищо предизвикателно — промърмори Хуго. — Предизвикателството беше скрито, но тя изглеждаше все така привлекателна. — Хайде сега да свършим работа.

Хлое извади един тънък нож и отиде до огъня. Кухнята утихна. Хуго изтърпя безмълвно болката, когато тя отвори малките ранички с нажеженото острие на ножа. Беше преживял и по-лоши неща и отклоняваше вниманието си, като се възхищаваше на сръчността ѝ. Тя работеше сигурно и без колебание, като при това се стараеше да не му причинява излишни болки. Най-учудващото беше, че не се плашеше да стори това, което бе нужно.

— Имате ли бренди да напръскам раната, преди да я превържа?

— Само ще изхабиш хубавото бренди. — Той се облегна назад с облекчена въздишка. — По-добре да го изпия.

— Не пиете ли прекалено много бренди? — попита сериозно тя.

— Вероятно. Бутилката е в библиотеката. — Данте излезе от кухнята след господарката си, Хуго се облегна назад и се опита да не мисли за пулсиращата болка в крака си и за обезпокояващата си възбуда. Трябваше да намери гувернантка на момичето и да го настани в хубава малка къщичка в Болтън или в Олдхем. Там сигурно имаше много семейства с дъщери на нейната възраст, които предстоеше да бъдат въведени в обществото. Естествено това не беше Лондон, но тук тя щеше да е на сигурно място и с малко късмет да си намери подходящ кандидат за женитба, който да снесе от плещите му отговорността, с която го бе натоварила Елизабет.

На следващата сутрин Хлое се събуди от жалното мяукане на Беатриче, която напразно се опитваше да стигне до дръжката на вратата с лапичките си.

— Колко си умна — възхити се момичето и скочи от леглото. — Ще намериш ли сама пътя навън? — попита тя и отвори вратата. Беатриче очевидно не желаше да ѝ отговори, защото се стрелна като светкавица навън. Данте изскочи след нея. Папагалът ги изпрати с грозно проклетие и се зае да чисти перата си. Хлое го почеса по главичката и той ѝ свирна одобрително.

Без да бърза, момичето облече фустите и чорапите си, след тях и грозната кафява рокля. За да се измие, трябваше да слезе в кухнята и

да си вземе вода. Изчетка косата си и се зае да я сплита, когато се сети, че сър Хуго предпочита да я вижда с пусната коса. Вече беше решила да прави всичко, за да се хареса на настойника си — в крайна сметка плановете ѝ зависеха от неговото съгласие.

Когато слезе в кухнята, Самюел беше сам.

— Умирам от глад — оповести тържествено тя.

— Май съм чувал вече тези думи. — Самюел продължи да разбутва въглените в огнището, без да я погледне. — Дано намерите нещо в килера.

Хлое сложи на масата шунка, самун хляб, чиния с масло и стомна мляко.

— Сър Хуго закуси ли вече?

— Не вярвам. Дойде някакъв човек и двамата излязоха. Какво е станало с крака му?

— Данте го ухапа — отговори спокойно Хлое и си отрязва дебел резен шунка.

Самюел се обърна рязко, но лицето му остана безизразно.

— Защо го ухапа?

Хлое вдигна рамене и сложи шунката върху филията, дебело намазана с масло.

— Заблуди се — обясни тя и очевидно смятайки, че това е достатъчно, напълни чашата си с мляко и доволно захапа хляба.

— Странна заблуда — рече Самюел и отново се зае с огъня.

Хлое се запита дали трябваше да му разкаже по-подробно какво се беше случило. Но инстинктът ѝ подсказа, че Самюел си бе направил правилните заключения — той знаеше, че Данте е много привързан към нея. Стига сме говорили за това, каза си тя и надигна чашата с мляко.

— Ще изляза — каза тя и когато Самюел не реагира, грабна хляба и млякото и излезе в двора, за да види какво правят Данте и Беатриче. Котката я посрещна в голямата зала. — Ей сега ще ти донеса закуска — извика Хлое.

Беатриче спря за миг, после продължи към стаята с котенцата.

Хлое спря на прага и огледа просторния двор. Сър Хуго говореше с двама мъже, които не бяха слезли от конете си. Хлое веднага позна по-възрастния и без затруднения отгатна кой беше

вторият, въпреки че не беше виждала нито единия, нито другия цели седем години.

Стиснала в едната си ръка филията с шунка, в другата чашата с мляко, тя слезе бавно по стълбите. Данте излая приветствено и се втурна към нея.

Джаспър Гришъм, който беше обърнат към стълбата, я видя пръв. Той беше красив мъж и много приличаше на баща си, макар че чертите му бяха някак размити, а тъмната отпусната кожа издаваше какъв живот води. Погледът му беше силно обезпокояващ, странно светъл и бегъл, недостатъчно дълъг, за да покаже за какво мисли в момента. Очите му вечно се стрелкаха насам-натам, без да се спират задълго върху една точка, въпреки това оставяше у хората впечатлението, че вижда всичко.

— О! — проговори зарадвано той. — Ето че се появи и обектът на нашия разговор.

Хуго се обърна рязко и я погледна мрачно.

— Какво търсиш тук?

Хлое спря, изненадана от грубото посрещане. Ала след секунда вирна брадичка.

— Простете, сър Хуго, но не знаех, че ми е забранено да се разхождам в двора.

Преди Хуго да намери думи за отговор, Джаспър продължи:

— Здравей, малка сестричке! Просто не мога да повярвам на очите си — ти си вече голямо момиче. Как си, как си? — Той скочи от коня, прегърна я и я целуна по бузата.

Данте изръмжа заплашително. Хуго направи крачка напред. Познаваше Джаспър Гришъм. Знаеше как умее да заблуждава жените и да ги използва. Ала бързо се овладя. В това слънчево утро не можеше да се случи нищо лошо, особено след като проклетият пес беше наблизо.

— Много съм добре, благодаря, Джаспър — отговори учтиво Хлое и сложи ръка върху главата на Данте. — Добро утро, Криспин — поздрави тя и по-младия мъж, който също бе слязъл от коня си.

Синът на Джаспър също се наведе да я целуне и Хуго видя как тя се скова и стоически изтърпя прегръдката му.

— Дълго не сме се виждали, Хлое — проговори Криспин с усмивка, която не стигна до очите му.

— Прав си — кимна тя и отстъпи крачка назад. Отхапа от филията си и сякаш загуби интерес към по-нататъшния разговор.

Хуго потисна усмивката си и тревогата му внезапно изчезна. Хлое не се интересуваше от несъщия си брат, нито от сина му и го показваше по доста неучтив начин. Дъвчейки, тя милваше с отсъстващ вид главата на огромното куче.

— Надявам се скоро да ни посетиш в Гришъм Хаус — каза Джаспър. — Ние сме най-близките ти роднини, след като бедната ти майка...

Хлое бързо преглътна хапката.

— Защо не дойде на погребението?

— Аз... бях в Лондон.

— Аха. — Краткият отговор бе придружен от скептично вдигане на веждите.

Джаспър се обърна към Хуго.

— Това завещание е абсурдно — продължи той започнатия разговор. — Не можем ли да го обсъдим на спокойствие?

— Няма какво да обсъждаме — отговори кратко Хуго. — Скрантън ти го е казал достатъчно ясно, каза го и на мен.

Бузите на Джаспър се зачервиха.

— Това е възмутително, Лейтимър, и вие го знаете. Пуснете ни да влезем, за бога.

Хуго поклати глава и отговори решително:

— Няма да влезете, Джаспър. Не сте добре дошли в дома ми.

Във въздуха увисна напрежение. Хлое учудено местеше поглед между двамата мъже. Между тях тлееше омраза. Криспин също се зачерви и застана зад втория си баща, за да изрази подкрепата си.

Хуго остана съвсем спокоен. Хлое забеляза едва сега, че настойникът ѝ изглежда ужасно занемарен. Не се беше бръснал поне два дни, очите му бяха подпухнали, бръчките по лицето му бяха по-дълбоки отпреди. Ризата му беше отворена на врата, ръкавите навити до лактите. Не носеше шалче на врата, кожените панталони и тежките ботуши му придаваха вид на селянин.

За разлика от него Джаспър и Криспин бяха облечени безупречно, с панталони от еленова кожа и блестящи ботуши за езда, а жакетите им от фина вълнена материя бяха ушити по мярка.

— Вие ме обиждате — проговори ледено Джаспър.

Хуго направи ироничен поклон, но не отговори. Не беше виждал Джаспър от онази съдбоносна нощ, но омразата му беше все така силна. Освен това съзнаваше, че е в по-изгодно положение от противника.

— Искам сестра ми да дойде с мен. Тя има нужда от жена, която да се грижи за нея, а кой би се справил по-добре от моята съпруга, нейната най-близка роднина? Само я погледнете. — Той посочи пренебрежително към Хлое. — Може ли една млада дама да се яви пред хората в този вид?

— Защо? Какво не ми е наред? — попита невинно момичето.

Само Хуго разбра, че въпросът бе зададен иронично, и се ухили одобрително.

— Ами например имаш следи от мляко по лицето — каза той.

— Не е вярно! — извика сърдито Хлое и бързо изтри устата си с опакото на ръката.

— И не си си измила очите, след като си станала от сън — продължи безмилостно той. — По роклята ти има сламки и петна. Но за всичко това не е необходима снаха ти. Убеден съм, че ще се справим и сами.

— Това е обявяване на война, Лейтимър — изрече заплашително тихо Джаспър.

В двора внезапно повя хлад. Хуго отново се поклонил иронично. Хлое забеляза едва сега, че шегите за външността ѝ бяха накарали двамата мъже да забравят за малко същинските си цели. Стана ѝ ясно, че враждата между двамата не започва със завещанието на майка ѝ.

— Да си вървим, Криспин. — Джаспър махна на сина си и възседна коня. Момъкът го последва. — Това не беше последната дума, Лейтимър.

— Прав си, Джаспър — отговори все така спокойно Хуго.

— Защо ли не мога да си представя, че някакъв си пияница има сили да се справи с мен — изрече злобно Джаспър.

Хуго пребледня и отговори тихо:

— Желая ви добър ден, Джаспър, Криспин...

Двамата излязоха от двора, без да се обърнат. Хлое бързо отиде при Хуго.

— За какво всъщност става дума?

Той сякаш не я чу. Устата му се опъна в тънка линия, зелените очи се вираха някъде в далечината. С отсъстващ вид плъзна ръка по небръснатата си брадичка.

— Какво каза?

— Нищо — отговори бързо тя. Инстинктът ѝ подсказваше, че днес няма да научи тайната за враждебността между настойника ѝ и големия ѝ брат.

Хуго я погледна по-внимателно и поклати глава.

— Наистина изглеждаш зле, момиче, а това не е комплимент за мен като твой настойник.

— Вие също не изглеждате особено елегантен — отговори сърдито Хлое. — Да не сте спали с дрехите?

— Изобщо не съм спал — отвърна рязко той.

— О! Кракът ли ви болеше?

— Не особено. — Той нямаше никакво намерение да ѝ обясни колко мъчителна беше неудовлетворената възбуда. — Нощем не спя добре.

— Защо?

Хуго се намръщи и цитира повече на себе си:

— Само невинните спят.

Хлое го погледна сериозно.

— Макбет е бил виновен масов убиец. Нищо чудно, че не е могъл да спи. Каквато и да е, вашата вина не може да е толкова тежка.

„Аз убих баща ти.“ Но не беше само това. Беше и всичко друго. Колко от жените, които участваха в оргиите, се подлагаха доброволно на насилието на мъжете? Това беше въпросът, който го измъчваше особено силно. Стивън беше способен на всичко. Беше злоупотребил с жена си, с насилие я бе принудил да влезе в леглото му. Той не се интересуваше от уличните жени... Между жените, които водеше в криптата, имаше девственици... Не! Сега не биваше да мисли за това.

Ужасена от израза на лицето му, Хлое докосна ръката му.

— Какво ви е?

— Нощните демони — отговори с треперещ глас той. Така наричаше ужасяващите картини, които танцуваха пред вътрешния му взор. — Но сега имам нужда от хубава закуска. Както виждам, ти си закусила.

Хлое се запита дали трябва да настоява за отговор, но реши да си мълчи. Нямаше право да се меси в личния му живот. Освен това почти не го познаваше.

— Хапнах само една филия с шунка — обясни весело тя. — Ако Самюел ви е направил яйца, ще ми дадете половината от порцията си.

У това момиче имаше нещо, което гонеше дяволите — Хуго осъзна внезапно това, когато на сърцето му олекна.

— Къде трупаш толкова храна, момиче?

— Не знам, но винаги съм гладна — призна засмяно тя и забърза след него към кухнята. Както обикновено, Данте вървеше по петите ѝ. — Дали Джаспър ще дойде отново?

— Не бих го посъветвал. — Хуго погледна кучето и вдигна рамене. Беше загубил окончателно тази битка. — Донеси гореща вода, Самюел — заповяда той, щом влязоха в кухнята. — Трябва да се обръсна. — Измъкна ризата презглава и я хвърли на един стол.

Самюел сложи на масата леген с гореща вода и подпря малко огледало на празна бутилка от вино.

— Сапунът е в трапезарията.

Хлое приседна на края масата и проследи как Хуго наточи бръснача и сапуниса лицето си. Ръцете му я възхищаваха. Красиви, стройни и елегантни, с дълги, тънки пръсти. Когато ги гледаше, в стомаха ѝ сякаш пърхаха пеперуди.

— Какво имате на гърдите? — попита внезапно тя. Татуировката ѝ бе направила впечатление още вчера, когато го видя в леглото. — Прилича на змия.

Хуго спря за миг, после отговори небрежно:

— Да, змия е.

— Защо е там?

— Нима в пансиона не те научиха колко грозно нещо е любопитството? — попита строго той. — И колко е неучтиво да се задават лични въпроси?

— Съжалявам. — Хлое сведе глава. — Стана ми интересно. Никога не съм виждала подобно нещо.

— Предполагам, че никога не си виждала и мъж без риза. Прав ли съм? — попита той и започна да се бръсне.

— Прав сте — кимна сериозно тя. — Сигурно змията е спомен от службата ви във флота?

Хуго въздъхна и избра най-лесното обяснение.

— Татуировките са много разпространени сред моряците. Я ми кажи, имаш ли костюм за езда?

За негово облекчение тя прие смяната на темата.

— Естествено, но е същият като тази рокля. — Облиза пръсти и събра хлебните трохи от масата.

— Мисля, че е време да променим външността ти. Ще отидем в Манчестър и ще изберем нещо подходящо. — Той изтри с кърпата останалата по лицето му пяна и плъзна пръсти по брадичката си. — Така е по-добре. — Огледа изпитателно Хлое, която все още седеше на края на масата, и поклати глава. — Но ти изглеждаш отчайващо. Самюел, дай на момичето кана с гореща вода, за да може да се измие.

Самюел напълни голямата медна кана от котела над огнището и погледна преценяващо Хлое.

— Аз ще го отнеса горе. Каквато сте слабичка, всеки порив на вятъра може да ви преобърне.

— О, аз съм много по-силна, отколкото изглеждам — възрази обидено момичето и протегна ръка да вземе каната. — Мога даже да изстъргвам подкови, а това е трудна работа.

— Божичко — промърмори Хуго. — И как, по дяволите, си станала ветеринарен лекар?

— Ходех често в обора за наемни коне в Болтън и ратаите ме учеха на разни неща. В неделя следобед бягах от пансиона и оставах в обора до вечерта. Естествено дамите Трент не одобряваха поведението ми — заключи с въздишка тя.

— Мога да си представя.

— Но не можах да ме спрат — продължи възбудено тя. — А в Шиптън имаше един браконьер, който ми показва как да общувам с птиците и с малките животни.

— Учудвам се, че дамите Трент не са те изгонили много по-рано — изръмжа Хуго.

— Защото им плащаха добре за мен — отговори остро Хлое, хвана каната и се запъти към вратата. — Кога ще отидем в Манчестър?

— Още тази сутрин. Разбира се, ако нямаш нещо друго предвид.

— Не, не мисля — отговори тя със същата подигравателна сериозност.

Хуго се засмя, питайки се откъде идва чувството ѝ за хумор. Елизабет беше безкрайно сериозна, а Стивън се забавляваше само с необикновени неща.

— Трябва да поговоря с банката. Колко получаваш месечно?

— Какво значи месечно? — попита учудено Хлое. — Никога не съм имала пари в джоба си. Когато имах нужда от нещо, го получавах от мис Емили. Те ми купуваха дрехите... никога не ми е хрумвало, че мога да имам пари и да ги харча по свое усмотрение.

Хуго се почеса по главата.

— Нямам никаква представа каква сума ти е нужна. — Естествено това зависеше и от местожителството на момичето. След неприятните посетители тази сутрин той вече не мислеше да я настани при някоя уважавана дама. Или поне не толкова близо до Шиптън, където живееха Джаспър и Криспин.

Хлое все още стоеше на вратата с тежката кана в ръце.

— Върви да се облечеш, момиче. Аз ще уредя въпроса.

— Е, какво ще правите с нея? — попита Самюел, когато вратата се затвори зад Хлое.

— Дявол знае — въздъхна Хуго.

— Наистина ли ще остане тук?

— В момента не виждам друга възможност. Надявам се в скоро време да открия някоя далечна роднина, която да я приеме. — Хлое имаше нужда от грижовна женска ръка, но той се опасяваше, че момичето наистина нямаше други роднини, освен Гришъмови. До този момент целият ѝ живот се определяше от едно кърваво минало, в което и той имаше значително участие. А сега именно той трябваше да понесе последствията от това минало.

5

— Изглеждате много елегантен — установи с възхищение Хлое, когато след половин час слезе в двора. Настойникът ѝ беше захвърлил селското облекло и носеше панталон от еленова кожа, чиста риза, шалче на врата и ботуши за езда.

Хуго огледа костюма ѝ от кафяв серж и изкриви лице.

— Иска ми се и аз да можех да кажа същото за теб, момиче, но изглежда всичките ти дрехи са с този ужасен цвят.

— Прав сте — отговори небрежно тя и огледа критично петнистото пони, което Били държеше за поводите. — Аз ли ще го яздя?

— Не мога да те кача на някой от ловните си коне — обясни строго той. — Понито е единствената алтернатива.

— Аха. — Хлое заобиколи дебелото конче и обясни самоуверено: — Кобилата, която ми даваха в наемния обор, беше с височина сто и четиридесет.

— Най-малкият ловен кон в моя обор е сто и седемдесет. Затова ще яздиш понито. — Хуго сложи ръце на кръста ѝ и я вдигна на седлото. — Щом ти намеря подходящо място, ще получиш и хубав кон.

— Аха — промърмори Хлое и взе юздите. — Мисля, че е крайно време да узнаете плановете ми за бъдещето.

Хуго се метна на едрия си кон и я изгледа отстрани. Тя се усмихваше. Косата ѝ беше отново сплетена, но не толкова строго и няколко златни кичурчета се подаваха изпод ужасната филцова шапка. Хуго започна да се пита дали пък не губи разума си: непрекъснато си представяше разни неприлични неща.

Ядосан на себе си, той заби пети в хълбоците на коня и препусна към входната алея.

Кончето на Хлое го последва лениво и веднага даде да се разбере, че им предстои дълъг път. Данте, когато Били държеше здраво за козината, вдигна глава и нададе жален вой, когато обожаваната господарка изчезна от погледа му.

— Не искате ли да чуete какви са плановете ми? — попита след малко Хлое.

Хуго забави ход, за да може тя да го настигне. Досегашните й планове не бяха особено практични.

— Ако са подобни на онези, които чух вчера, по-добре не ми ги казвай — засмя се той. — Но се боя, че волю-неволю ще трябва да ги чуя.

Хлое не се засегна от тази липса на въодушевление.

— Имате ли къща в Лондон?

— Да — отговори той, — но е необитаема.

— С повече пари може да се направи годна за живеене, нали?

— За какво, по дяволите, намекваш? — Той се обърна рязко към нея. Тя продължаваше да се усмихва.

— Много е просто — отговори тя. — Вие имате нужда от жена...

— От какво имам нужда? — извика смаяно той и конят му се подплаши.

— Мислих много и реших, че точно от това имате нужда — обясни търпеливо тя. — Трябва ви разумен човек, който да се грижи за вас. Аз винаги усещам, когато някой има нужда от грижи — добави съвсем сериозно тя.

Хуго неволно се запита дали това странно момиче изобщо прави разлика между животните и хората. Когато слисаното му мълчание продължи, тя заговори отново:

— Ако имахте съпруга, сигурно щяхте отново да спите нощем, да не говорим, че тя ще подреди домакинството ви и ще се грижи за удобствата ви. А ако е заможна, още по-добре... Разбирам, че вие нямате много пари. — Тя наклони глава и го погледна изпитателно, за да види реакцията му на диагнозата и предложението за терапия.

— И къде ще намеря тази идеална жена? — Хуго не знаеше да се смее ли или да я наругае за нахалството.

— В Лондон — каза Хлое, сякаш това беше очевидно. — Където и аз ще намеря съпруг, за да съм свободна. Реших, че като се омъжа, ще управлявам имуществото си сама. Възможно ли е това?

Внезапната смяна на темата дойде така внезапно, че Хуго отговори на въпроса, сякаш беше напълно разумен.

— Според закона съпругът получава правото да се разпорежда с имуществото на жена си — обясни той. — Но има и изключения.

— Възможно ли е вие, като мой настойник, да се погрижите аз да стана едно от тези изключения?

Откъде ѝ идваха тези мисли?

— Да, бих могъл — отговори развеселено Хуго. — Но се опасявам, че в този случай ще останат твърде малко мъже, които ще те искат за жена.

— О, разбира се, че ще останат — изсмя се пренебрежително тя. — Защото възнамерявам да разделя богатството си с бъдещия си съпруг. Ако има някаква прилика с викария, с момчето на месаря или с племенника на мис Ан, нищо няма да го спре.

При тази суха забележка Хуго не можа да се сдържи и избухна в луд смях. Ако досегашните ѝ обожатели си бяха изгубили ума въпреки грозното ѝ облекло, кой знае какво щеше да се случи, когато я облече красиво. Очевидно мис Гришъм не беше чак толкова наивна, както беше предполагал досега — само се беше представяла за наивка.

Това беше наистина интересна мисъл.

— Както и да е, планът ми е двамата да отидем в Лондон, за да бъда въведена в обществото, а вие да намерите съпруга за себе си и подходящ съпруг за мен — заключи тя.

— Няма никакво значение какви са моите планове за живота ми, нали? — попита през смях той. — Как си представяш, че ще живеем в Лондон?

— Ами във вашата къща. Ще използвате парите ми, за да я възстановите. Ще финансирате въвеждането ми в обществото — знам, че то е ужасно скъпо. Разказвали са ми, че трябва специална рокля за представянето в двора, че се организира бал и така нататък.

Хуго пое дълбоко въздух.

— Мило дете, има една много лоша дума за настойник, който използва парите на подопечната си.

— Но вие няма да се възползвате! — извика възмутено тя. — Вие ще давате парите ми само за неща, от които ще имам полза. Нали трябва да имам покрив над главата си, докато се явявам в обществото. Това е най-лесният начин да уредим живота си, освен това ще се радвам, ако и вие спечелите нещо.

И търпението, и чувството за хумор на Хуго свършиха.

— Рядко съм чувал такива глупости — изрече тихо той. — Нямам никакво намерение да ходя в Лондон. Ако много държиш да

осъществиш плана си, ще трябва да си потърсиш подходяща компаньонка.

— Но вие сте най-подходящият, за да запазим приличието.

— Не, не съм. Но даже и да бях, това е абсурдно. Нужна ти е дама, която има достъп до най-добрите кръгове.

— Вие нямате ли достъп до тях?

— Вече не — отговори кратко той. — И ако чуя още една дума за тази идиотска идея, ще прекараш остатъка то живота си в кафяв серж.

Хлое стисна устни. Беше посяла семето — това беше достатъчно за първия ден.

Вързан за помпата, Данте лаеше отчаяно и дърпаше въжето с такава сила, че едва не се задуши.

По някое време в двора влезе мъж с работническо облекло.

— Какво му е на кученцето?

— Ами, не може да понася, когато господарката му я няма — обясни Били. — Какво искаш?

— Някаква работа — отговори мъжът и продължи да оглежда кучето с интерес. — Какво ще стане, ако го отвържеш?

— Сигурно веднага ще хукне след нея. Само да го беше чул как виеше миналата нощ, когато господарят не пожела да го пусне в къщата.

— Значи е много привързан към нея — промърмори замислено работникът. — Чувал съм за такива кучета.

— Сигурно си прав — кимна Били. — Ако търсиш работа, иди да говориш със Самюел. Ще го намериш в кухнята. Влез през задната врата. — И той посочи с брадичка към задната част на къщата.

— Благодаря ти, момче — отговори работникът и се запъти нататък.

Когато пристигнаха в Манчестър, Хуго се запъти към кръчмата „Сейнт Джордж“, където щяха да оставят конете си.

— Първо ще отидем в банката — каза той.

— Веднага ли? — попита тя и погледна многозначително към отворената врата на кръчмата, откъдето миришеше примамливо.

— Да, веднага... какво има?

— Гладна съм — призна тя. — А миризмата е толкова приятна...
Хуго въздъхна примирено.

— Трябваше да се сетя. Не успя да си хапнеш яйца, нали? Ей сега ще ти купя едно месно пастетче. — И енергично я избута от двора на кръчмата на улицата.

Група надничари маршируваха по улицата към пазарния площад под надзора на един сержант. След тях вървяха множество любопитни, които ги окуражаваха с викове, докато маршируващите непрекъснато се настъпваха по краката, излизаха от такта, разваляха редиците и често трябваше да правят подскоци, за да се изравнят със съседите си.

Хлое се надигна на пръсти, за да вижда по-добре.

— Какво правят тези хора?

Застаналият пред тях мъж с необикновен бял цилиндър се обърна и обясни учтиво:

— Подготвят парада по случай пристигането на оратора Хънт, мис. Реформаторите са го поканили за следващия месец, а темата е „всеобщо избирателно право“. Очаква се голяма навалица и организаторите смятат за целесъобразно да подготвят няколко групи, които да поддържат дисциплината.

— Тази така наречена гражданска охрана по-скоро ще предизвика намесата на полицията — отбеляза мрачно Хуго. — Останах с впечатлението, че ги обучават срещу въоръжена съпротива. — Той извади от джоба си плоско шишенце и отпи малка глътка бренди от неприкосновения си запас.

Ясните сиви очи на мъжа потъмняха.

— Да се надяваме, че няма да има поводи за съпротива, сър. Ако полицията прояви разум, представлението ще мине мирно като коледна меса.

— Нямам особено доверие в здравия човешки разум на полицията пред лицето на склонната към насилия тълпа. И полицаите се страхуват като всички хора — отговори Хуго и прибра шишенцето. — Да вървим, Хлое. — Взе ръката ѝ и я изведе от тълпата.

— Кой е ораторът Хънт?

— Хенри Хънт е радикал с остър език — обясни Хуго. — По професия е политически агитатор и по мнението на властите всяка реч, която произнася, ни доближава поне с една крачка към революцията и гилотината.

— Аха. — Хлое смръщи чело. — Тогава трябва да бъдат предпазливи и да предприемат нещо.

— О, дете — засмя се Хуго, — каква утопична гледна точка!

Смехът му не беше пренебрежителен и Хлое не се разсърди. Вместо това му се усмихна и го хвана под ръка.

Хуго погледна в лицето ѝ и изпита чувството, че е получил удар в слънчевия сплит. Това беше абсурдно. Как беше възможно това малко момиче да му въздейства по такъв начин? Тя беше само едно красиво дете, което скоро щеше да стане жена. Би било прекрасно, ако именно аз ѝ помогна да стане жена, помисли си той и се уплаши още повече. Господи, беше на път да полудее!

Скоро на пътя им се появи момче, което хвалеше стоката си с неразбираеми напеви. Ароматът веднага привлече вниманието на Хлое към пастетчетата, наредени върху мангал с въглища.

Хуго купи едно топло пастетче и бързо забрави изкусителните си мисли, докато я наблюдаваше как дъвче с наслада.

— Добре ли е?

— Страхотно! Вече ми се виеше свят от глад.

— Можеш ли да ядеш и да вървиш едновременно?

Хлое кимна и отново натъпка устата си.

Мистър Чайлд от Чайлдс Банк поздрави Хуго с дълбок поклон и посочи кантората си.

— Ако мис Гришъм няма нищо против да почака в приемната, аз ще помоля секретарката да ѝ донесе чаша чай — обяви той с подобие на усмивка. Очевидно не беше особено впечатлен от момичето в грозна ученическа рокля.

— О, не — поклати глава Хлое. — Аз трябва да знам какво е финансовото ми състояние. Освен това нямам нужда от чай... благодаря ви — сети се да добави тя.

Мистър Чайлд я погледна слисано.

— Но... не е възможно да проявявате интерес към проценти и държавни ценни книжа, мила моя. Младите дами намират тези неща за ужасно скучни. Сигурен съм, че ще ви намерим някое ново списание, за да го разгледате, докато чакате... — Той ѝ кимна окуражително. — Убеден съм, че новата мода е много по-интересна от нашия разговор.

— Но аз не съм — усмихна му се сладко Хлое. — Изобщо не се интересувам от новата мода, но много държа да знам колко пари имам

в банката. — Трябва да знаете — заяви любезно тя, — че имам намерение сама да управлявам имуществото си, когато се омъжа, а това означава, че трябва да знам всичко необходимо.

Брадичката на мистър Чайлд увисна безпомощно. Той погледна умолително Хуго, който зяпаше през прозореца и не се трогваше от еретичните забележки на възпитаницата си.

— Вие какво ще кажете, сър Хуго?

— Всичко зависи от бъдещия съпруг на младата дама — отговори спокойно той. — Струва ми се прибързано да обсъждаме този въпрос, защото засега нямаме предвид подходяща партия. Но аз нямам нищо против възпитаницата ми да присъства на разговора ни. Ако ѝ стане скучно, сама ще си е виновна. А ако научи нещо, то няма да ѝ навреди. — Той сложи ръка на гърба на Хлое и я бутна към кабинета на банкера.

Младата дама забеляза, че вече бе свикнала да я насочват по този начин и че странно защо не се сърдеше.

Докато двамата мъже обсъждаха финансовите проблеми, тя слушаше внимателно. Хуго реагираше търпеливо на прекъсванията, но мистър Чайлд все повече се дразнеше и накрая, когато тя понечи да възрази срещу едно особено заплетено обяснение, той я прекъсна с властен жест.

— Запази въпросите си за по-късно, момиче, иначе ще седим тук цял следобед.

— Вие ли ще ми отговорите?

— Ще се опитам.

— Но...

— Достатъчно, Хлое.

Острият тон я вразуми. Хлое стисна здраво устни и скръсти ръце в скута си.

Хуго я погледна и неволно се усмихна. Изглеждаше нещастна, но явно нямаше намерение да се намеси отново в разговора.

— Още една последна точка, сър Хуго. Ще пожелаете ли да продължите годишния превод на пари по сметката на сър Джаспър Гришъм? — попита банковият директор и постави ръката си върху купчината документи на писалището си.

— Какво? — възкликна Хлое, но никой не ѝ обърна внимание.

— Лейди Гришъм ни нареди да превеждаме по три хиляди фунта на сър Джаспър. Така беше през изминалите десет години. — Чайлд говореше само на Хуго. — В завещанието ѝ обаче не се съдържа нареждане плащанията да продължат.

Елизабет е намерила начин да държи Гришъмови далеч от дъщеря си, разбра Хуго. Свел глава, той се опита да прецени ситуацията. Три хиляди фунта годишно бяха добра сума и Джаспър щеше да побеснее, ако му ги отнемат.

— За какво мама е плащала на Джаспър?

— Откъде да знам? — излъга Хуго. Не можеше да отговори: „За да си в безопасност“, макар да беше убеден, че това е била най-важната задача на Елизабет.

Ако не получаваше толкова пари, Джаспър със сигурност щеше да се опита да се добере до наследницата на богатството на лейди Гришъм. Докато Елизабет се рееше в мъглата от лауданум, той щеше да отведе Хлое в дома си и да упражни своето злокобно влияние върху нея. Щеше да я омъжи за Криспин веднага щом навърши седемнайсет години, все едно дали тя иска или не. Елизабет бе успяла да опази дъщеря си, като я е махнала от Шиптън и е подкупила Джаспър. Сигурно е хранила надежда, че Хлое ще порасне без страх от несъщия си брат, няма да е подвластна на влиянието му и ще има силата да устои на натиска му, когато майка ѝ си отиде от този свят.

И за да създаде още една защитна стена пред момичето си, Елизабет бе посегнала към спомена и се бе възползвала от чувството за дълг на мъжа, който някога я бе обичал. Така най-страшният неприятел на Джаспър застана на страната на дъщеря ѝ.

— Няма да превеждате повече пари — реши той. — След като лейди Гришъм не е дала подобни разпоредения, преводите ще се прекратят.

— Много добре — кимна Хлое. — Не виждам защо Джаспър трябва да получава мои пари.

— Това беше абсолютно ненужна забележка — сръза я Хуго, като видя колко ужасен беше банковият директор от невъздържаната млада дама.

Елизабет щеше да му помогне много да изпълни задачата си, ако беше научила дъщеря си да се държи като млада дама, а не като момиче от простолюдието.

— Мисля, че това беше всичко за днес, мистър Чайлд — каза той и се изправи. — Не бих искал да отнемам повече времето ви.

— Забравихте за месечната ми издръжка — подсети го Хлое.

Хуго я погледна намръщено и отговори снизходително:

— Стотина фунта на три месеца ще са достатъчни.

— Четиристотин фунта годишно? — извика невярващо Хлое. — А Джаспър получава три хиляди, които изобщо не са негови!

Очичките на мистър Чайлд буквално изскочиха от лицето му. Хуго, който съзнаваше, че въпреки невъзможното си държание Хлое беше напълно права, побърза да заглади нещата.

— Ще го обсъдим по-късно. Да вървим. — Стисна ръката на банковия директор и избута Хлое навън. За негово облекчение тя се сбогува съвсем възпитано, благодари на мистър Чайлд, че им е отделил толкова ценно време, и се извини, че му е досадила с приказките си.

Бе трудно да се устои на усмивката ѝ и мистър Чайлд се укроти. Даже помилва ръката ѝ на сбогуване и ги изпрати до вратата.

— Ще уведомите ли сър Джаспър за промяната, сър Хуго?

Хуго поклати глава. Нямаше никакво намерение да общува със сина на Стивън.

— Не. Ще помоля адвокат Скрантън да му съобщи.

Щом излязоха навън, Хлое попита възбудено:

— Защо мама му е давала пари? Тя го мразеше!

— Сега вече няма значение — отговори кратко придружителят ѝ и забърза надолу по тясната калдъръмена уличка.

— Ядосан ли сте? — Хлое го погледна загрижено. — Знам, че не биваше да говоря така за Джаспър и да протестирам срещу мизерната сума за издръжката ми, но бях много изненадана.

— За в бъдеще ще се старая да не те изненадвам по този начин — отвърна сухо той. — Чайлд беше възмутен и не мога да го съдя за това.

— Но аз просто казах мнението си.

— Някои мнения не се изказват пред чужди хора, дори когато са справедливи.

— О, значи вие сте съгласен с мен — отбеляза доволно тя и се засмя тихичко.

Потискайки смеха си, Хуго отговори:

— Сега не става въпрос за това. И да знаеш, че няма да получаваш по три хиляди фунта годишно. Избий си го от главата!

— Но в Лондон ще ми трябват много пари. Искам да си купя коне, а ще са ми нужни и нови тоалети.

Хуго спря на ъгъла и я погледна пронизващо.

— Вече ти казах, че не желая да говоря повече за това — изрече тихо той. — Е, ще отидем ли при модистката или не?

Нямаше да спечели нищо, ако не ѝ купеха нови дрехи. Затова Хлое вдигна рамене и отговори с примирителна усмивка:

— Да, моля ви.

Хуго я изгледа недоверчиво и тя реагира с толкова невинна усмивка, че веднага му стана ясно: недоверието му беше оправдано. Поклати сърдито глава и продължи по уличката.

Всички модисти и шивачи в града имаха магазини на една улица. Хуго не беше чест клиент в такива магазини, но познаваше добре своя Манчестър и знаеше кой са най-добрите модистки. Затова сега се запъти към точно определен магазин.

Хлое беше замаяна от красиво подредените витрини и непрекъснато спираше. Втурваше се от едната страна към другата и непрестанно го питаше харесва ли му тази или онази рокля или шапка.

Хуго с ужас установи, че тя няма ни най-малка представа кое е красиво и подходящо за нея. Докато слушаше въодушевените ѝ коментари за една виолетова роба, обшита със сини стъклени перли, му стана ясно, че трябва да промени плановете си за остатъка от следобеда.

Първоначалното му намерение беше да я остави на грижите на шивачката, а той да пийне нещо в близката кръчма. Сега обаче знаеше, че не може да разчита на преценката ѝ. И тъй като му беше ясно, че тя ще действа с обичайната си решителност, реши да остане и да помогне на модистката в усилията ѝ да я облече прилично. Бутилката бургундско щеше да почака.

Пийна още една глътка от брандито в плоското шишенце и посочи към дискретния магазин, на чиято витрина беше изложена прекрасна рокля от памучен муселин на фини шарки.

— Тук ще влезем.

— Тази рокля е твърде всекидневна. — Хлое смръщи носле. — Другият магазин беше много по-добър.

— Да, мога да си представя. Въпреки това ще влезем тук. — Той сложи ръка на гърба ѝ и я бутна към вратата.

При звъна на камбанката модистката излезе забързано от задната стая. Острите ѝ черни очи обхванаха с един поглед ужасната рокля, която носеше момичето, и откриха красотата под нея. Тя се поклони пред джентълмена, питайки се дали има достатъчно пари. Беше облечен прилично, дрехите му бяха от скъпи платове, но не носеше външни знаци на богатство като игла за вратовръзка със скъпоценни камъни или пръстени. Но очевидно вкусът му по отношение на жените клонеше към съвсем младите момичета. Във всеки случай младата дама беше първокласен диамант.

Мадам Лети любезно се осведоми с какво може да услуги на благородния господин. Усмивката ѝ стана пресметлива, когато той заяви, че подопечната му се нуждае на първо време от костюм за езда и две рокли.

— Рокли за дебютантка? — попита тя и кимна доволно. Сделката обещавахе да бъде добра. Обичайно настойникът не придружаваше подопечната си на покупки, но връзката между двамата нямаше никакво отношение към печалбата.

— Правилно. — Хуго беше наясно за какво си мисли модистката, но докато си вършеше съвестно работата, тя можеше да вярва в каквото иска.

Мадам Лети повика малката си помощничка. Момичето направи реверанс, скри избодените си ръце под престилката и зачака със сведена глава. След като получи нарежданията на господарката, тя донесе от задната стая няколко рокли и започна да ги показва на клиентите.

Хлое не беше особено впечатлена. Всички дневни тоалети бяха от муселин на шарки, с добродетелна кройка, украсени с тънки дантелки. Огледа се и забеляза на една от лавиците нещо, което веднага привлече вниманието ѝ. Отиде там и извади рокля от яркосиня тафта, богато украсена със сребърни конци.

— Ето, това ми хареса. — Премери роклята на себе си и попита доволно: — Много е красива, нали? Как само блести... — Пръстите ѝ помилваха фината материя.

Хуго потрепери, мадам Лети се покашля, малката шивачка сложи ръка на устата си, за да скрие усмивката си.

— Според мен муселинът е много по-приятен, мис — отбеляза модистката.

— О, не, не желая такива скучни рокли — заяви с пренебрежителен жест Хлое. — Тази ми харесва. Искам нещо впечатляващо.

— Да, с тази рокля наистина ще направиш силно впечатление — каза Хуго.

— Може ли да я пробвам?

Модистката погледна умолително джентълмена и когато той кимна, с видима неохота посочи пробната.

— Моля оттук, мис. Мери ще ви помогне.

Хуго седна на диванчето и зачака. Хранеше слаба надежда, че като се види в огледалото, Хлое ще разбере колко смешна изглежда с рокля, ушита за богата проститутка, и ще се откаже.

Надеждата се оказа напразна. Хлое излезе сияеща от пробната и се завтече към него.

— Прекрасна е, нали? Чувствам се фантастично! — Завъртя се пред огледалото и добави: — Малко ми е голяма, но те ще я поправят. — Намести деколтето и се намръщи. — Малко е дълбоко, нали?

— Прекалено дълбоко — потвърди Хуго.

— Мога да нося шал — засмя се уверено тя. — Ще купя тази рокля. И знаете ли какво ще ѝ подхожда? Голямата тюлена шапка, която видяхме на витрината на шапкарката.

Хуго затвори очи и се помоли на небето да му вдъхне сили.

— С тази шапка ще приличаш на смачкана тиква. Твърде е голяма за лицето ти.

Хлое го погледна сърдито.

— Не е, сигурна съм, че не е. Как можете да знаете, преди да съм я пробвала?

Досега Хуго беше смятал, че жените се раждат с усет към добрата дреха, но разбра, че се е лъгал. Очевидно това качество се придобиваше... а това израснало без майка дете не го притежаваше.

Ситуацията изискваше драстични мерки. Той стана от дивана и се обърна към мадам Лети.

— Бихте ли ни извинили за момент? Трябва да поговоря на четири очи с подопечната си.

Модистката хвана помощничката си за ръка и я изведе от стаята. Хуго пое дълбоко въздух. Хлое стоеше пред него и го гледаше с очакване.

— А сега ме чуй добре, момиче. Тази рокля е направена за жена от Кай Стрийт.

— И какви жени живеят на Кай Стрийт? — попита тя и отново се погледна в огледалото.

— Уличници — отговори спокойно той. Очите ѝ се разшириха. — Само се погледни. — Подръпна деколтето ѝ, пръстите му докоснаха гърдите ѝ и макар че стомахът му се сви на топка, продължи делово: — Жената, която ще облече тази рокля, има много по-пищни форми от твоите. Жените от Кай Стрийт са силно гримирани, носят куп фалшиви бижута и са поне десет години по-стари от теб.

Лицето ѝ помрачня.

— Не ви ли харесва?

— Слабо е да се каже, че не ми харесва. Роклята е абсолютно безвкусна и ти изглеждаш ужасно. — Думите бяха брутални, но необходими.

Хлое прехапа устни, наклони глава и отново се огледа в огледалото.

— С подходящи обувки и хубава шапка ще изглеждам много по-добре.

Хуго затвори очи и изпрати кратка молитва към небето. Когато се успокои, сложи ръце на раменете ѝ.

— Ако не мога да те убедя, Хлое, ще се възползвам от правото си на настойник и ще издам заповед.

— Искате да кажете, че няма да я купим? — Хлое вирна брадичка и в очите ѝ блесна гняв.

— Точно това искам да кажа. — Хуго умело разкопча копченцата на гърба ѝ. — Изпробвай някоя от другите рокли и ще видиш, че ще ти стои много по-добре.

— Но те не ми харесват — отговори просто тя. — Не искам да изглеждам обикновено, искам да съм впечатляваща.

— Скъпо мое момиче, не съществува ни най-малка опасност да изглеждаш обикновено — увери я той, абсолютно убеден в правотата си.

Хлое го погледна крадешком в огледалото, за да провери докъде стига решителността му. Но този път, за разлика от миналата вечер, нямаше още един коз в ръкава.

— Да, момиче, решен съм — изрече тихо той. — Затова престани да ме пронизваш с погледи, нищо няма да постигнеш.

Отиде при натрупаните рокли и ги прегледа набързо.

— Ето тази ще подхожда много на очите ти — каза дружелюбно той и вдигна красива муселинена рокля на дребни цветчета с яркосин ешарп и сини панделки.

— Толкова е сдържана — промърмори Хлое.

— Напротив — възрази той и повика обратно модистката. — Мис Гришъм ще пробва тази рокля, мадам.

Колкото можеше по-достойно, Хлое съблече блестящата тафтена рокля и позволи да ѝ облекат муселинената. Мадам Лети върза ешарпа около тънката ѝ талия и кимна доволно.

— Прекрасна сте — похвали я тя. — Мери, донеси сламената шапка със сините панделки, тя е точно за тази рокля.

Хлое не изглеждаше много убедена и излезе с мрачно лице от пробната, за да се покаже на настойника си. На лицето на Хуго изгря усмивка.

— Ела тук. — Той ѝ махна да се приближи и я завъртя към огледалото. — Виж се, момиче. Тази гледка ще ободри и най-изтощеното сърце.

— Наистина ли? — Хлое погледна с копнеж блестящата тафтена рокля.

— Може да ми вярваш.

Когато след час излязоха от магазина на мадам Лети, Хлое притежаваше три рокли, кадифено палто, сламена шапка и добре скроен, но скромнен костюм за езда от тъмносин вълнен плат. Хуго ѝ позволи да го допълни с тривърха шапка със сребърно перо, но иначе направляваше избора с желязна ръка. Докато вървяха обратно към „Свети Георги и ламята“, Хлое мълчеше, а Хуго се опитваше да измисли нещо, за да намали разочарованието ѝ.

Изведнъж Хлое нададе гневен вик, отдели се от него и се втурна към улицата. Промуши се покрай няколко спрели карети, мина точно пред двойка расови коне, впрегнати във висок файтон, и изскочи на средата на оживеното платно.

Хуго хвана светкавично поводите на подплашените коне, без да погледне кой управлява файтона, и се загледа загрижено след Хлое, която бе изчезнала в навалищата. Младият мъж на капрата ругаше ядосано.

— За бога, човече, престанете да ругаете и се погрижете за конете си — посъветва го нетърпеливо Хуго, докато търсеше с поглед възпитаницата си.

Без да каже дума за отговор, младежът плесна с камшика си. Конете направиха скок напред и Хуго едва успя да отскочи настрана. В същия миг разпозна безизразните кафяви очи на мъжа на капрата. Хлое беше минала пред конете на Криспин Белмонт.

Хуго стъпи здраво на краката си и проследи как файтонът изчезна бързо, движейки се в зигзаг. Точно като капризния темперамент на собственика си, каза си той. Макар да не беше роден син на Джаспър, Криспин имаше същия избухлив нрав.

От другата страна на улицата се бе събрала малка група хора, водеше се шумен спор. Изпълнен с неприятно предчувствие, Хуго се запъти нататък и си проби път през тълпата от зяпачи.

Предчувствието му се оказа вярно. Хлое беше забравила напълно преживяното при модистката разочарование. Застанала смело пред огромен мъж, слязъл от препълнена с цвекло каручка, тя го обсипваше с гневни думи.

Хуго хвърли поглед към коня, запрегнат пред каручката, и разбра. Бедното животно беше увесило глава, козината му беше покрита с белези от камшик, от пресните рани струеше кръв. Ребрата му изпъкваха застрашително и той дишаше тежко след дългия път. А му предстоеше още едно изкачване до пазара.

— Грубиян! Ще поискам полицията да ви арестува! — крещеше Хлое. Въпреки гнева, ръцете ѝ работеха сръчно и тя успя да освободи коня. — Трябва да ви вържат на позорния стълб! — Когато свали юздата, от устата ѝ изригна нов поток проклетия — муцуната на коня беше разкъсана от металните части.

Продавачът на цвекло се хвърли към нея с учудваща за ръста и масата му подвижност.

— Какво правиш там, по дяволите? — Хвана я за рамото, но тя се обърна рязко и го изрита между краката.

Мъжът изпищя и се сгърчи, сякаш някой беше изпуснал въздуха от тялото му. Хлое се зае отново с коня, за да го освободи окончателно от юздата.

— Хлое! — извика остро Хуго.

Тя вдигна глава и той разбра, че в момента не я интересува нищо друго, освен нещастното животно. Изобщо не осъзнаваше какво въздействие оказваше на околните, не чуваше дори виковете на стоящите най-близо.

— Дайте му пари — помоли тихо тя. — Аз ще взема коня. Макар да се е отнасял жестоко с бедното животно, не е редно да му го вземем просто така.

— Нима очакваш да...

— Да, точно това очаквам — прекъсна го остро тя. — Няма да харчите вашите пари — ще му дадете от моите!

След като най-сетне освободи животното от юздата, тя го отведе в другия край на улицата, като му говореше нежно и милваше измършавялата му шия. Собственикът на коня нададе вик и се надигна. Навалицата се отдръпна.

— Ако вземете коня ми, аз ще... — Той млъкна изведнъж и шумно пое въздух.

Хората наоколо си зашепнаха любопитно.

Хуго бързо бръкна в джоба си и хвърли между краката на мъжа два златни суверена. Нещастният кон изглеждаше така, сякаш нямаше да преживее следващата нощ, но зрителите сигурно щяха да се застъпят за собственика и той трябваше незабавно да махне Хлое от това опасно място.

— Побързай! — заповяда той, когато се изравни с нея. Тя разбра веднага и поведе новата си придобивка към края на града, докато тълпата продължаваше да се учудва на щедрото заплащане.

— Благодаря — промълви тя, когато най-сетне бяха въвн от опасност.

— Не е нужно да ми благодариш — отговори той, вдигнал иронично вежда. — Ако си спомням добре, платих с твоите пари.

— За какво са парите, ако не можеш да ги използваш, когато е нужно? — попита сериозно тя и продължи да милва едва пристъпващия кон.

А нужно ли е да си купуваш рокли от тафта и тюлени шапки? — искаше да попита Хуго. Жалкото измъчено животното беше подходяща компенсация за крещящата рокля. Но в момента не беше сигурен дали му се иска да преживее още един такъв ден. Хлое беше непредвидима и изнервяща спътница. А той не беше получил нищо за пиене.

Въпреки това не можеше да рискува да я остави сама в този неспокоен и опасен град. Кръчмата щеше да почака. Трябваше колкото може по-скоро да прибере Хлое и освободената кранта на онзи дебелак вкъщи.

— Къде е Данте? — Щом влязоха в двора, Хлое скочи от понито и се огледа със смръщено чело. Отсъствието на кучето я изпълни с недоверие. Не можеше да си представи, че верният ѝ спътник не идва да я поздрави.

Хуго скочи от коня и повика Били. Момчето се появи от посоката, в която беше колибата на кучетата, размахвайки празна кофа. Не изглеждаше сънливо както обикновено.

— Тъкмо хранех кучетата, сър. — Забеляза измъчения кон на продавача на цвекло и се ококори. — Какво е това, за бога?

— Добър въпрос — отбеляза с усмивка Хуго. — А къде е кучето на мис Гришъм?

Били се почеса по главата.

— Ами не знам. — Направи жест към помпата и обясни: — Там го бях вързал, но когато отидох да ям, е избягал.

— Сигурно е скъсал въжетото?

Били поклати глава.

— Не ми изглежда така, сър. По-скоро възелът се е развързал.

Хлое отиде до помпата.

— Сигурно не си го вързал, както трябва.

— Кучето ще се върне, момиче — опита се да я успокои Хуго, като видя угриженото ѝ лице. — Откога го няма, Били?

— Струва ми се, от около час, сър.

— Обзалагам се, че е отишъл в гората за зайци — засмя се Хуго. — Щом се стъмни, ще дотича обратно, мръсен и умиращ от глад.

Хлое се намръщи още повече.

— Щом се погрижа за Росинант, ще отида да го потърся.

— Наистина ли си кръстила тази нещастна кранта Росинант? — Хуго избухна в смях. — Ти си луда!

— Росинант също е бил нещастна кранта — отговори сериозно Хлое. — Освен това името винаги ми е харесвало. Ти ще свикнеш бързо, нали, миличък? — обърна се тя към коня и го помилва по главата. — Моля те, Били, направи му топла каша, а аз ще се погрижа за раните.

Хуго се обърна към къщата и запита с известна доза любопитство:

— Впрочем, какво е името на папагала?

— Фалстаф — отговори гордо Хлое. — Сигурна съм, че е водил разпътен живот.

Хуго кимна одобрително и си влезе.

Младата дама изми раните на Росинант, нахрани го с топла зърнена каша и го настани в хубав бокс с голяма порция сено.

— Отивам да търся Данте — съобщи тя, щом влезе в кухнята.

— Вече е тъмно.

Хуго, който вече беше преполовил бутилката с бургундско, потисна неприятната мисъл, че трябваше да остави виното и да я придружи.

— Вземи Били. И без това е виновен.

— Ами ако не го намерим? — Очите ѝ светнаха сърдито.

— Тогава ще вечеряме и ще излезем двамата — обеща той. — Но искам да се върнеш до половин час.

Хлое се върна точно след половин час с празни ръце и седна срещу настойника си. Не хапна нито хапка от пълната чиния, която Самюел бе сложил пред нея.

— Какво не му е наред на яденето? — попита укорно той.

— О, извинявай, Самюел — отговори потиснато тя. — Вечерята е прекрасна, но аз... не съм гладна.

— Това е нещо ново — установи Самюел.

— Пийни малко вино. — Хуго напълни чашата ѝ. — И си изяж вечерята. Щом започнеш, ще ти се услади.

Хлое опита пилето, но вкусът му беше като на трици. Обаче изпи чашата на един дъх, а след втората настроението ѝ видимо се подобри. Данте беше младо, здраво куче и досега почти не беше имал възможност да поскита и да търси следи.

— Глупаво животно! — отсеке тя и се нахвърли на вечерята. Наистина нямаше смисъл да гладува само защото кучето ѝ беше

постъпило като всички кучета, получили възможност да се налудуват.

— Браво на теб — похвали я Хуго. — Какво ще го правиш, когато реши да се върне?

— Нищо — отговори Хлое. — Не мога да го накажа. Той не знае, че прави нещо забранено... всъщност не е направил нищо лошо. Държи се като всяко нормално куче.

Ала дълбоко в себе си тя знаеше, че Данте никога не би останал доброволно толкова време далеч от нея, и тази мисъл не ѝ даваше мира въпреки замаяната ѝ от виното глава.

Когато удари полунощ, Хлое беше отчаяна, Хуго също. Междувременно бяха претърсили околността с фенери, бяха обиколили нивите и бяха надничали във всички храсталаци, викайки името му до пресипване, но напразно.

— Иди да си легнеш, момиче. — Хуго се облегна тежко на кухненската врата. — Утре сутринта ще те чака на вратата и виновно ще размахва опашка.

— Вие не го познавате — възрази тя и гласът ѝ трепереше от непроляти сълзи.

Ала Хуго вече имаше ясна представа за голямото куче и беше напълно уверен, че продължителното му отсъствие не беше доброволно решение. Кучето никога не би оставило за дълго обожаваната си господарка, но в момента не биваше да казва това на Хлое.

— Време е за спане — повтори твърдо той — Тази нощ не можем да направим нищо повече.

— Да не мислите, че ще заспя! — изплака тя и заснова неспокойно по кухнята. — Ами ако е ранен... или е паднал в капан... — Отново изплака тихо и скри лице в ръцете си, за да прогони представата за страдащия Данте.

— Горещо мляко с бренди — обади се влезлият след тях Самюел и остави фенера на масата. — Така ще спи като бебе.

— Добре, стопли ѝ мляко — кимна Хуго, сложи ръце на раменете на Хлое и заговори спокойно и уверено: — Качи се в стаята си и се пригответи за сън. Аз ще ти донеса нещо, за да заспиш. Върви. — Обърна я към вратата и я тупна по дупето. — Няма да помогнеш на Данте, ако цяла нощ ходиш напред-назад.

Хлое го погледна със съмнение, но трябваше да признае, че е прав. Беше изтощена до крайност, всички кости я боляха. Беше прекарала дълъг, уморителен ден. Кимна послушно и отиде в стаята си. Свали костюма за езда, облече нощницата и приседна до кутията с котенцата с надеждата да се поразсее от доволното мъркане на Беатриче.

Долу в кухнята Хуго се запита за момент дали да не сложи в млякото лауданум вместо бренди, но си спомни как Елизабет бе станала зависима и се отказа. Може би тази наклонност беше наследствена. Той наля солидна порция бренди в чашата, Самюел я допълни с мляко и Хуго я понесе към втория етаж.

Почука тихо на вратата на ъгловата стая и влезе. Хлое седеше на пода. При влизането му тя вдигна глава — очите ѝ изглеждаха огромни на бялото лице. Той си напомни отново, че тя беше съвсем младо момиче, но веднага си каза, че по време на службата си беше командвал четиринайсетгодишни момчета, които бяха принудени да убиват и сами умираха от мъчителна смърт. Хлое беше на седемнайсет години, следователно беше достатъчно голяма да понесе болката от загубата на любимото си куче.

— Хайде в леглото — заповяда строго той и остави чашата на нощното шкафче. — Утре сутринта ще продължим търсенето.

Хлое не възрази.

— Страх ме е само защото не знам какво е станало — каза тя и се изправи. — Ако се е случило нещо лошо, ще се справя... но ми е непоносимо да си представям, че е някъде сам и страда. — Приглади назад разрешените руси къдрици и кимна сериозно. — Не бива да мислите, че смятам страданията на едно куче за по-важни от човешките страдания. Просто аз много обичам Данте.

Достатъчно зряла, за да понесе болката от загубата на любимото си куче... и дори много по-голяма болка. Без да помисли какво прави, той я взе в прегръдките си и тя се сгуши на гърдите му. Хуго сложи ръка под брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и сведе глава.

Имаше намерение да я целуне леко по челото или може би по върха на нослето. Вместо това я целуна по устата. Всичко щеше да бъде наред, ако само бе докоснал устните ѝ. Ала когато устните им се срещнаха, във вените му внезапно нахлу гореща кръв и прогони от ума му всичко друго, освен топлината на кожата ѝ под тънката нощница,

нежната закръгленост на тялото ѝ в ръцете му и натиска на гърдите ѝ върху неговите. Кръвта забушува още по-силно в тялото му, когато завладя устремно устата ѝ и тя реагира, отвори устните си пред напирания му език и го прегърна през кръста. Обгърна го аромат на лавандула и детелина, придружен от лекия лъх на възбудата... Той се отдаде на магията, вкуси до насита сладостта на устата ѝ, позволи ѝ да направи същото с него. А ръцете му се плъзнаха към дупето ѝ и го притиснаха към възбудената му мъжественост.

Когато чувството за реалност отново взе връх, той я отблъсна от себе си така рязко, сякаш беше изпитал отвращение. За момент се вгледа в подутите, зачервени от целувката устни, забеляза разбърканата коса, възбудата в очите ѝ, които бяха приели цвета на среднощното небе. Промърмори някакво проклятие, обърна се и изскочи като подгонен от стаята.

Учудена от случилото се, Хлое помилва устните си. Сърцето ѝ биеше ускорено, кожата ѝ беше влажна, ръцете трепереха. Все още усещаше натиска на тялото му върху своето, ръцете, които я притискаха. А нейното тяло пареше, копнееше за още ласки, носеше се във вихрушка от чувства и усещания, за които не можеше да намери думи.

Замаяна, тя взе чашата с изстиващото мляко и го изпи на един дъх. Брендито опари стомаха ѝ и отпусна и без това натежалите ѝ крайници. Тя изгаси свещта, покатери се на леглото, зави се до брадичката и се загледа втренчено в синята нощ, очаквайки огънят да угасне, да намери думи, с които да обясни какво изпитваше... какво бе преживяла преди малко.

Хуго слезе бавно по стълбата, като горчиво се укоряваше. Как можа да си позволи този пристъп на слабост! А споменът за силната ѝ реакция беше най-голямото му наказание. Той беше неин настойник, човек, на когото тя разчиташе. Тя живееше в дома му, подчиняваше се на авторитета му, а той се възползва безсрамно от своята позиция и от нейната невинност.

Когато Хуго влезе в кухнята, Самюел вдигна глава. Проследи как господарят му грабна бутилката с бренди и бързо излезе, като затръшна вратата зад гърба си. Познаваше признаците и се боеше от тях. Отново се бе случило нещо, от което Хуго изпадаше в мрачно настроение и се заключваше, понякога с дни, в стаята си.

От библиотеката се чу музика. Самюел се вслуша и позна силните акорди на една Бетовенова соната. Очевидно моментното състояние на Хуго се определяше от гнева. Когато беше отчаян, той свиреше Моцарт или Хайдн. Самюел предпочиташе гнева — защото той обещавахе по-бързо възстановяване.

Библиотеката беше точно под стаята на Хлое и тя чуваше ясно звуците на пианото през отворения си прозорец. Беше го чула да свири и миналата нощ, натрапчива мелодия, която не може да заглуши жалното виене на Данте. Силата на тази музика би прогонила дори изчадията на ада. Заля я вълна на умора, тя се обърна на другата страна и се зави презглава.

Не знаеше колко време бе спала, но нещо я събуди изведнъж. Музиката бе престанала, нощта изглеждаше още по-тъмна. Хлое седна в леглото и се вслуша в шума, който я бе събудил. След секунди го чу още веднъж, слаб, но недвусмислен. Някъде диво лаеше куче.

— Данте — пошепна тя, скочи от леглото и изтича до прозореца. Опита се да разбере от коя посока бе дошъл призивният лай, но той престана изведнъж. Стаята ѝ беше от предната страна на къщата, но когато се обърна настрана, може да види покритата с чакъл входна алея. Лаят идваше някъде оттам. Но защо? Данте сигурно беше ранен. Или се бе заклешил някъде.

Хлое изскочи от стаята си. Босите ѝ крачета не вдигаха шум по дъските. Слезе бързо по стълбата и прекоси залата. Удари се в ръба на една плоча и болезненият ѝ вик отекна в цялата къща.

Стресната, тя се ослуша, но изглежда не бе събудила никого. Данте бе вдигнал достатъчно шум и дано да не беше стреснал двамата мъже посред нощ.

Хлое отвори тихо вратата и излезе навън. Небето беше покрито с облаци, звездите почти не се виждаха, нощта беше много по-тъмна отпреди. Момичето се запита колко ли беше часът и се укори, че не се бе сетила да погледне часовника в преддверието.

Изпищя нощна птица, след нея се понесе ужасеният вик на малко животинче. Лаят бе престанал.

Хлое беше уверена, че е чула правилно. Слезе с леки стъпки в двора и се огледа. Калдъръмът под краката ѝ беше студен. Появяваше лек вятър и тя се разтрепери, когато нощницата се уви около краката ѝ. Поколеба се и си помисли за палтото, което висеше на вратата на

кухнята. Ала когато вятърът донесе до нея тих вой, забрави студа и хукна по входната алея, без да се тревожи от чакъла, който се забиваше в стъпалата ѝ.

Хуго бе чул вика ѝ в преддверието, но му трябваше доста време, докато се отърси от замайването, в което най-сетне беше изпаднал. Огледа се и разбра, че бе клюмнал над пианото. Свещта не беше догоряла.

Той вдигна глава и примигна объркано. Ослуша се, но чу само обичайните нощни шумове на къщата. Поклати глава и отново я отпусна върху ръката си. Пръстите на свободната му ръка подеха тъжна мелодия от Скарлати. Ала в помътеното му съзнание постепенно проникнаха неприятни тръпки. Отново вдигна глава и се послуша. Пак не чу нищо, но изведнъж изпита чувството, че нещо от къщата липсва.

Хлое? Тя спеше спокойно и дълбоко точно над главата му, замаяна от млякото с бренди, от физическо и душевно изтощение. Сведе глава, но веднага я вдигна отново. Стана от столчето, олюля се и разтърси глава, за да дойде на себе си. Трябваше да се качи горе и да се убеди, че момичето наистина спи в леглото си — само така щеше да се успокои.

Като се стремеше да пази равновесие, той заобиколи пречещите му предмети в библиотеката и излезе в преддверието. Силен порив на вятъра отвори входната врата и Хуго примигна объркано. Само след миг объркването му изчезна и главата му се проясни.

Ах, тази Хлое! Вероятно беше излязла да търси проклетото псе — и сега бродеше из полето съвсем сама. Наистина ли беше напълно лишена от инстинкт за самосъхранение? За него беше огромно облекчение поне веднъж да излее гнева си върху друг човек, не върху себе си, и му беше много приятно, че тя отново влизаше в образа на упоритата, невъзпитана ученичка, който си бе изградил и искаше да запази.

Запъти се към вратата и замаяността му постепенно изчезна. Огледа тъмния двор и кимна мрачно. Нито следа от момичето. Нямаше представа колко време беше минало, след като бе чул първия шум. Може би пет, но може би и двайсет минути — брeндитo объркваше напълно представите му за време.

После чу лай на куче, слаб, но възбуден, някъде откъм края на входната алея. Това обясняваше излизането на Хлое, но не и безразсъдството ѝ. Защо, по дяволите, не го бе извикала?

Той се отпрати надолу по входната алея, в посока към кучешкия лай. Короните на дърветата от двете страни на пътя не пропускаха нито лъч светлина от небето. Хуго се взираше напрегнато напред, опитвайки се да различи шума от стъпките ѝ или да види очертанията на фигурата ѝ. Лаят се приближи и стана още по-див. Кучето очевидно беше вързано някъде. Хуго ускори ход, благодарен, че познаваше всяка извивка на входната алея.

Извика няколко пъти името на Хлое, но не получи отговор. Вероятно беше съсредоточила вниманието си върху лая на Данте и не чуваше нищо друго. Точно когато стигна края на входната алея, лаят изведнъж престана. Обзет от неприятно предчувствие, Хуго потрепери. Без да знае защо, той се затича към разпадащата се арка на входа. Когато стигна дотам, някъде наблизко се издигна пронизителен вик и изведнъж замлъкна.

Хуго излезе на тесния път, който започваше от портата. Огледа се във всички посоки и дивият лай на кучето му показва къде трябва да търси. На стотина метра по-надолу по пътя различи сенките на няколко души. Лаят бе прекъснат от болезнен вой, сенките се завъртяха като в див танц. В този момент луната излезе иззад облаците и освети ножовете в коланите на фигурите.

Това беше работа на Джаспър — нямаше друго обяснение. Без да се забави нито миг, Хуго се скри в най-близкия храсталак. В главата му имаше само една мисъл — той нямаше оръжие. Каквото и да ставаше там, то беше свързано с насилие, а един невъоръжен мъж не беше в състояние да се справи с трима бандити... не, четирима. Ала четвъртата фигура лежеше на земята като безформен вързоп, увит в някакво платно.

Трябваше да намери начин да ги разгони. С един щеше да се справи, но с повече не можеше. Сега чу гласовете им и често прекъсвания лай на Данте. А след секунди чу и гласа на Хлое, също така гневен като следобеда срещу търговеца на цвекло. Тя изкрещя на мъжете да оставят кучето ѝ на мира. Хуго не виждаше нищо, но отгатна, че тя е успяла да се освободи от платното, в което я бяха увили. С надеждата, че момичето ще отклони вниманието на

бандитите, той запълзя по корем и много скоро стигна до мястото, където се намираха.

Данте го подуши отдалеч и отново залая като луд и задърпа въжето, с което беше вързан. Някой изруга, вдигна нож и се обърна към кучето.

Побесняла от гняв, Хлое се хвърли върху мъжа, сграбчи ръката му и го ухапа. Ножът падна със звън на калдъръма, само на двайсетина сантиметра от Хуго.

Докато другите двама мъже се опитваха да откъснат Хлое от другаря си, Хуго грабна ножа. Двамата успяха да хвърлят едно одеяло върху момичето и сега се опитваха да я увият в него, но тя се съпротивляваше с ръце и крака. В този момент Хуго преряза въжето, с което беше вързан Данте, и кучето моментално скочи върху единия от мъжете, които се опитваха да укротят Хлое. Мъжът изпищя и падна на земята.

Единият нападател беше на земята, вторият беше обезоръжен. Хуго се хвърли на гърба на третия и заби ножа в рамото му. Мъжът се обърна смаяно и инстинктивно вдигна ръка да пипне рамото си. Хуго се наведе светкавично и измъкна ножа от колана му.

Не можеше да бъде сигурен, че наистина е обезоръжил противниците — някой от тях може би беше скрил в джоба си пистолет. Освен това все още беше един срещу трима и макар че Данте щеше да му помага с всички сили, не биваше да рискува и да почне да задава въпроси. Моментът на изненадата беше последният му коз.

Хлое все още се опитваше да се освободи от одеялото. Без да се бави, Хуго я грабна, метна я на рамото си и изчезна в близкия храсталак. Не искаше да стане подвижна цел за пистолета на евентуалния стрелец и възнамеряваше да се възползва от неравната местност, която познаваше от детството си.

Данте го придружи в храсталака и Хуго му беше безкрайно благодарен за непогрешимия инстинкт — макар да се отнасяше грубо с уважаваната му господарка, кучето не го смяташе за враг.

Хлое имаше достатъчно ум в главата си, за да не вика — въпреки преживяната изненада и мъчителното бягство. Главата и раменете ѝ все още бяха под тежкото одеяло и тя не знаеше какво всъщност е станало и накъде я носят. Но познаваше рамото, на което лежеше,

чуваше равномерните стъпки на Данте, затова беше напълно спокойна и дори се стараеше да не киха.

Не се чуваха шумове от преследване. Въпреки това Хуго забави ход едва когато излязоха от храсталака и поеа по входната алея към Денхолм Мейнър. Хлое се опита да вдигне ръце, за да освободи главата си от одеялото, но Хуго я спря.

— Стой мирна. — Недоволна от кратката заповед, тя отвори уста да протестира, но думите ѝ бяха заглушени от дебелия одеяло. Чу се само силна кихавица.

Хуго каза една дума, която Хлое никога не беше чувала, и отново ускори ход. Не смееше да спре, докато не затвореше зад себе си вратата на дома си. Тогава щеше да се оправя с нея.

Размахвайки весело опашка, Данте изкачи стъпалата към входната врата. Очевидно не беше пострадал от дългото приключение. Хуго затвори вратата и пусна тежкото желязно резе, което употребяваше твърде рядко. Отнесе Хлое в библиотеката, сложи я да стъпи на краката си и свали от главата ѝ дебелия мъхесто одеяло.

— Кой бяха хората, които ме нападнаха? — попита веднага тя. — Защо искаха да отвлекат Данте? Сигурно са решили, че е много ценен... Знам, че е необикновено куче, но чак толкова...

В първия момент Хуго не повярва на ушите си. Тя изобщо не беше разбрала, че не кучето, а тя е била целта на нападателите. Но и как би могла? Тя нямаше представа за собствената си ценност. Много по-нормално беше предположението, че са искали да отвлекат любимото ѝ куче.

Лицето ѝ бе зачервено и горещо, кичури руса коса бяха полепнали по бузите ѝ, очите ѝ бяха разширени — повече от учудване, отколкото от страх. Тя приглади косата си и отново се разкиха. Хуго се трогна до сълзи. Момичето беше познало достатъчно враждебност в живота си и ако сега ѝ кажеше, че собственото ѝ семейство ѝ желае злото... че е ценна за роднините си само защото има пари... С мъка удържа на напора да я грабне в прегръдките си.

— Наистина нямам представа защо някой е решил да се сдобие точно с твоето любимо куче — произнесе с нарочно небрежен тон той. — За бога, ако можеше да се видиш как изглеждаш! Не помниш ли, че ти забраних да се мотаеш из къщата по нощница? И къде, по дяволите, са обувките ти? Ще настинеш и ще се разболееш! Как посмя да

излезеш посред нощ от къщата, без да ме повикаш! Защо не ме събуди още когато чу Данте да лае?

Когато чу името си, Данте наостри уши и размаха опашка.

Хлое така и не разбра какво стана в следващия миг. По-рано тази нощ Хуго я бе събудил от невинността и незнанието на девичеството. Тогава го възприе като нападение и се уплаши, изпълниха я страх и гняв. След това обаче дойде спасението — също така внезапно и силно. Оттогава живееше с чувството, че никога вече няма да ѝ се случват обикновени неща.

Следвайки сляп инстинкт, тя сложи ръце на кръста му и вдигна глава към него. Опря брадичка на гърдите му и очите ѝ потъмняха от силните чувства, които я вълнуваха.

— Моля те, не се сърди — пошепна тя и сама се учуди колко чувствено звучеше гласът ѝ. — Моля те, Хуго.

И последният остатък от самообладанието му изчезна. Той я притисна до гърдите си и обхвана бузата ѝ с длан.

— Не съм сърдит — отговори шепнешком той и добави почти като молитва: — А ми се иска да бях... Господи, как ми се иска...

— Целуни ме. — Тя се надигна на пръсти, ръцете ѝ се обвиха около шията му, малките ѝ пръсти се заровиха в косата му и привлякоха главата му към лицето ѝ.

При тази тиха, но настойчива заповед Хуго пое дълбоко дъх и представата му за това, какъв трябваше да бъде светът, се скри някъде много далеч, когато устните ѝ жадно завладяха неговите. Сигурно не е научила това в пансиона, помисли си бегло той. Устата ѝ имаше вкус на мляко и бренди, на невинност и опит, тялото ѝ в ръцете му беше меко и твърдо едновременно — и решено на всичко.

Едната му ръка намери гърдата ѝ, обхвана мекото хълмче, палецът му започна да милва твърдото зърно под тънката материя. Хлое потрепери и отвори устата си за езика му. Тялото ѝ се устреми към неговото и тя му се предложи с цялата жажда на младостта си.

Момичето имаше чувството, че е било понесено от буря и се е озовало в разбунтувано море от неизпитвани досега чувства. Беше също като при първата му целувка и този път тя беше решена да не допусне прекъсване, а да продължи по пътеката до края. Разумът ѝ не се опитваше да ограничи реакциите ѝ. Опиянена, тя се наслаждаваше

на вкуса му и вдишваше дълбоко интензивния мъжки аромат на тялото му.

Хуго я вдигна на ръце, без да отделя уста от нейната, и я положи на дивана. Нощницата ѝ се вдигна до бедрата. Нетърпеливите му ръце я избутаха още по-нагоре и той се наведе да целуне корема ѝ. Пръстите му се заровиха в копринените кичурчета между краката ѝ.

Когато той раздели кичурчетата и намери центъра на чувствителността ѝ, Хлое нададе тих вик. Възбудата ѝ се усили до крайност. Във вените ѝ се носеше дива вихрушка от чувствена радост.

Хуго мушна едната си ръка под нея, вдигна я и измъкна нощницата през главата ѝ. После отново я положи нежно върху избледнелите кадифени възглавници. С полузатворени очи Хлое се протегна сладостно, наслаждавайки се на усещането за голотата си и пулсирането на възбудата.

Тя вдигна ръце към него и той легна върху нея. Устните им отново се отвориха и езиците им подеха див танц, потопиха ги в несекващата спирала на страстта, в която нямаше място за нищо друго. Хлое вдигна крака и ги уви около кръста му, инстинктивно отвори тялото си за него и се притисна към възбудената му мъжественост. Със същия инстинкт езикът ѝ затанцува в ъглите на устата му, плъзна се с примамлива нежност по устните му и закръжи ритмично около неговия.

Хуго задърпа колана на панталона си и нейните ръце му помогнаха, свалиха пречещата дреха от хълбоците му, за да изследват жадно парещата му кожа. Без да се бои, Хлое плъзна пръсти по тесните му хълбоци и обхвана пулсиращия пенис, който очевидно жадуваше за докосването ѝ.

На прага към горещото ѝ тяло Хуго преживя миг колебание, неясно усещане за боязън на ръба на страстта. Опря се на ръцете си и я погледна. Очите ѝ бяха затворени, лицето ѝ изразяваше най-чиста радост. В следващия миг гъстите златни ресници се вдигнаха и той видя очите ѝ, тъмносини като среднощно небе. Тези прекрасни очи бяха изпълнени с молба и със страст, не по-малко силна от неговата.

— Моля те — пошепна тя и вдигна ръка да помилва устата му.

Безкрайно внимателно Хуго навлезе във влажната, гореща утроба. Когато усети съпротивата на девствеността ѝ, спря и напрегна до крайност мускулите си, за да не ѝ причини болка. Ала тя обхвана с

две ръце хълбоците му и го притисна към себе си. Той я последва с потисната въздишка. Когато мъжествеността му изпълни утробата ѝ, Хлое спря да диша, но когато девствената ципа поддаде, въздишката ѝ изразяваше повече облекчение, отколкото болка.

Хуго помилва устата ѝ, плъзна пръсти по влажните ѝ слепоочия, после започна ритмично да милва гърдите ѝ. Усети как тя се отпусна, омекна и се отвори и продължи да прониква навътре.

По всички нерви на тялото ѝ се разпространи наслада. Тя се задвижи с него, понесена от радостта на сливането. Пъпката на желанието разцъфна и мускулите ѝ се стегнаха в очакване на нещо неизпитвано досега. Той се изтегли назад, почти до ръба на тялото ѝ, и тя се опъна под него като тетива на лък. Той ѝ се усмихна тържествуващо — знаеше как се чувства тя, знаеше колко близо е удовлетворението. После с мощен замах проникна до самия център на женствеността ѝ и от пъпката разцъфна разкошен цвят.

Мина много време, докато тя отново се задвижи под него, когато напрежението в мускулите и нервите отслабна и тя отново започва да възприема света около себе си. Тялото на Хуго лежеше тежко върху нейното, главата му беше притисната във възглавницата. Хлое помилва гърба му, усети залепналата от пот риза и изведнъж изпита страх.

Хуго се надигна бавно и седна на ръба на дивана. Погледна в лицето ѝ и Хлое видя в очите му отчаяние, което я ужаси. Отвори уста да му каже нещо... просто да прекъсна тишината, ала думите замръзнаха на устата ѝ. Затова се опита да се усмихне.

Хуго се изправи. Застана пред дивана и впи поглед в нея. Голото ѝ тяло издаваше колко доволно е било от близостта на мъжа. Устните ѝ се усмихваха с неосъзната изкусителност. Умолителният ѝ глас още звучеше в ушите му. И сега усещаше ръцете ѝ върху себе си, примамливи, възбуждащи, настойчиви. Пред него лежеше момичето, с чието доверие бе злоупотребил по недопустим начин, като бе отнел девствеността му. Едновременно с това тя беше и жена — изкусителка, която не се съмняваше в силата на красотата си и умееше да я прилага.

Изведнъж в главата му нахлуха нежелани мисли и образи. Хлое приличаше на майка си, но у Елизабет нямаше страст, нямаше огън. Тя беше чиста и крехка като кристал и си остана такава въпреки опитите на Стивън Гришъм да омърси чистотата ѝ.

Но дъщерята на Елизабет беше дъщеря и на Стивън, мъж, изпълнен със страст и дива жажда за удоволствия. Като гледаше отдаването на жената, която току-що беше въвел във физическата любов, Хуго остана с впечатлението, че страстите и извратената жажда за удоволствия на бащата бушуваха със същата сила в кръвта на дъщеря му.

Сигурно в криптата щеше да ѝ хареса...

При тази ужасна мисъл в гърлото му се надигна жлъчка. Пред очите му затанцуваха черни петна. Грабна нощницата ѝ и я хвърли върху нея.

— Покрий се!

След дългото мълчание тази рязка заповед беше толкова шокираща, че Хлое не намери думи за отговор. Остана да лежи неподвижна, загледана в лицето му. Меката светлина в сините дълбини на очите ѝ отстъпи място на горчиво разочарование. Хуго я побутна нетърпеливо.

— Облечи се — заповяда отново той — и върви в стаята си. — Обърна ѝ гръб и с треперещи ръце нахлузи панталона си.

Хлое седна на дивана, обзета от ужас и неверие. Притисна нощницата пред гърдите си, толкова смаяна, че беше неспособна да се раздвижи.

Хуго се обърна нетърпеливо.

— Не ме ли чу? — Изправи я на крака и продължи грубо: — Казах ти да се облечеш. — Нахлузи нощницата през главата ѝ и пхна ръцете ѝ в ръкавите. — А сега върви в стаята си.

— Не разбирам — пошепна тя и скръсти ръце под гърдите си. — Какво съм направила?

В погледа му светна такъв гняв, че тя се отдръпна стреснато.

— Вън! Веднага!

Хлое избяга от библиотеката, следвана от верния си пазач.

Хуго остана дълго неподвижен, взрян в празната камина. Мислите му се надпреварваха. Може би не се беше случило нищо. Може би преживяното беше плод на алкохолното опиянение. Понякога брентито му погаждаше такива номера и после невинаги знаеше кое е истина и кое — фантазия.

Но отричането беше детинщина, жалък опит да не поеме отговорността за последствията от деянието си. Без да бърза, той отиде

до вратата, която Хлое беше оставила отворена, и я затвори. Погледна към дивана и потрепери. На избелялата кадифена възглавница имаше голямо тъмно петно.

Хуго седна на пианото и се загледа с празен поглед към избледняващото небе навън. Хлое не беше виновна. Изкусителното ѝ поведение беше съвсем естествено за младо момиче. Тя беше птичка, която изпробва крилете си. Не познаваше силата си, не можеше да знае, че не бива веднага да се поддава на чувства, които не е изпитвала досега. Той беше отговорен. Той беше длъжен да я научи как да се владее. Един остър укор щеше много бързо да сложи край на игричката ѝ... Вместо това...

Той грабна бутилката с бренди и я запрати към стената.

— Как е възможно, в името на боговете, трима здрави, силни мъже да не успеят да отвлекат една седемнайсетгодишна хлапачка! Идиоти!

Джаспър Гришъм се взираше невярващо в лицата на тримата, които седяха в двора на Гришъм Хол и потреперваха от хладината на утрото.

— Вината не беше наша, сър. — Джиро Брант, единственият от тримата, който не беше сериозно ранен, се осмели да отговори. — За всичко е виновно онова адско куче. Така ухапа Джейк по ръката, че костта му се оголи. А и кой можеше да помисли, че на пътя ще се появи мъж с нож! — В гласа му зазвуча укор. — Не ни казахте, че малката ще се движи с охрана, сър Джаспър. Нед има дълбока дупка в рамото... не знам дали ще се оправи.

Джаспър измери с непроницаем поглед мъжа пред себе си. Джиро се разтрепери, покашля се неловко и увеси нос.

— И чий нож е използвал тази неочаквано появил се охранител? — попита иронично Джаспър. — Не искам да чувам извинения, човече. Вие сте некадърници, това е истината. Възложих ви съвсем лесна задача, а вие не се справихте. — Той им обърна гръб.

Изпаднал в паника, Джиро погледна умолително ранените си съучастници, но те не бяха в състояние да го подкрепят. Когато отново заговори, гласът му звучеше пронизително:

— Сър Джаспър... няма ли да получим парите, които ни обещахте? Нали казахте, че ще има по една гвинея за всеки?

Джаспър се обърна гневно и Джиро се сви като ударен под тежкия, безизразен поглед.

— Аз плащам за свършена работа, не за неспособността на трима глупаци. Изчезвайте оттук! И да не съм ви видял повече в земите си.

— Но сър... сър... Нед не може да работи с тази дупка в рамото, а трябва да храни половин дузина гърла... шест, сър, а седмото е на

път.

— Изчезвайте, и тримата, преди да съм насъскал кучетата срещу вас!

— О, Джаспър, мисля, че не си справедлив. — Колебливият укор дойде от една забулена жена, застанала в другия край на двора.

— Нима се съмнявате в решението ми, мадам?

Краткият миг на смелост за Луиза Гришъм свърши веднага щом мъжът ѝ я погледна — по-точно погледна през нея.

— Не... разбира се, че не, Джаспър. Никога не бих направила подобно нещо... исках само... — Тя занемя.

— Какво искаше, мила моя?

Жената бързо поклати глава.

— Нищо... съвсем нищо.

— Ще настинеш навън, скъпа. Сигурен съм, че си имаш работа в къщата. — Гласът му звучеше мазно, но заповедта беше недвусмислена. Луиза изчезна от двора, забравила за тримата мъже, на които се бе опитала да помогне.

— Изведи ги навън, Криспин.

— Да, сър. — Когато несъщият му баща си отиде, Криспин се отдели от стената, на която се беше облегал. Влезе в стаичката със седлата и излезе оттам с тежък камшик. Очите му светнаха развеселено, когато тримата неуспели похитители се запрепъваха към пората, викайки от ужас. Той ги последва бавно, плющейки с камшика, докато стигнаха края на дългата входна алея и излязоха от имота.

— Желая ви добър ден, господа — изпрати ги Криспин с подигравателен поклон. Когато се върна в двора, бързо затыпка с ботушите си кръвта, която тримата така невнимателно бяха пролели.

Когато влезе в къщата, майка му се отдели от сянката и му протегна ръката си, пълна със сребърни монети.

— Бързо, Криспин, иди дай това на мъжете — помоли го с треперещ глас тя. — Жената на Нед ще роди много скоро, а той няма работа и нямат какво да ядат.

— Не се размеквай, мамо. — Загледан в купчинката монети, Криспин неволно се запита как майка му успяваше да пести от жалките суми, които мъжът ѝ отпускаше за домакинството. Взе ръката ѝ и изсипа монетите в шепата си.

— Ако сър Джаспър открие, че се опитваш да се месиш...

— О, Криспин, ти няма да ме издадеш, нали? — Тя попипа уплашено бледите си бузи и в погледа ѝ светна ужас.

Криспин поклати глава, погледна я обвинително и се запъти към стаята за закуска, където беше вторият му баща.

Загледана след него, Луиза се опита да си припомни сладкото малко момче, каквото беше някога синът ѝ... преди да започне да гледа на майка си с очите на втория си баща. Грубо, презрително... жестоко. И не само на майка си, каза си с болка тя, и не само на жените в криптата. Целият женски род беше обект на презрението му. Бедната малка Хлое. Тя беше умно, живо дете, въпреки болната си майка, въпреки че никой не я искаше. Колко време щеше да мине, докато Джаспър и Криспин пречупят и нея?

Луиза не можеше да си представи, че плановете на мъжа ѝ и сина ѝ относно дъщерята на Елизабет са осъдени на провал. Джаспър нямаше да се разколебае още след първия неуспешен опит.

— Значи кучето се върна — отбеляза Самюел и свали от огъня тежкия котел с вода, когато Хуго влезе в кухнята. Задната врата беше отворена и помещението беше изпълнено с ясната светлина на утринното слънце.

Хуго разтърка уморените си очи, примигна и зарови пръсти в косата си.

— Къде е Данте?

— Момичето излезе да го разходи. — Самюел погледна изпитателно господаря си и добави още една лъжица кафе в чашата му, преди да я напълни с вряща вода.

Хуго изруга и отиде до вратата.

— Това същество няма дори искрица здрав човешки разум! След онова, което се случи през нощта, не бива да си подава носа навън!

— Не вярвам да е отишла далеч. — Самюел разбърка кафето.

— Пак е по нощница, няма даже и обувки. — Той подаде кафето на Хуго и попита: — Какво точно стана миналата нощ?

Хуго не отговори веднага. Обърна се към верния си слуга и попита нервно:

— Да не би да искаш да ми намекнеш, че малката пак е излязла полугола?

— Ами кучето много бързаше — обясни Самюел и се наведе над огъня.

Хуго стисна чашата с две ръце, вдигна я към лицето си и вдъхна дълбоко силния аромат. Кафето проясни главата му.

— Вчера, докато бяхме в Манчестър... идвали ли са някакви непознати?

Самюел кимна.

— Един дойде да търси работа. Накарах го да поправи покрива на кокошарника... добра се справи човекът.

— Сигурно той е отвел кучето?

Бледосините очи на Самюел светнаха проникателно.

— Мисля, че сте прав. Докато Били е обядвал.

Хуго му разказа за случилото се през нощта до мига, когато бе спуснал тежкото резе на входната врата.

— Хлое е убедена, че искат кучето, но аз не съм толкова сигурен — заключи той. Запита се дали трябваше да разкаже на Самюел за подозренията си спрямо Джаспър, но се сети, че при това щеше да му разкрие част от отворителното си минало, и се отказа.

— Докато реша какво би следвало да се направи, момичето трябва да бъде охранявано през цялото време... но не твърде строго. Мисля, че не е много разумно да я тревожим, докато не я заплашва непосредствена опасност.

Острият поглед на Самюел не пропускаше нищо. Старият моряк чу доста неща, които останаха неизречени, но вече беше свикнал със затворения характер на Хуго и не го притесняваше с въпроси.

Хуго се върна до вратата и огледа нетърпеливо кухненската градина, заградена с висока ограда. След минута от разположената зад нея овощна градина изскочи щастливият Данте. Хлое го следваше с бързи крачки и дългото палто, което бе взела от кухнята, се влачеше в калта.

Добре, че пак не бе излязла по нощница. Хуго спря поглед върху босите ѝ стъпала. Бяха прекрасни, дълги и стройни, с висок свод, прави розови пръсти и чудесно оформени пети. И не можеше да се очаква, че съвършенството ще е нарушено от една дреболия като некрасиви стъпала. Съзнанието му отново се замая. Непременно трябваше да забрави какво се бе случило през нощта на дивана в библиотеката. Хлое също трябваше да го забрави... или поне да го остави зад гърба си като момент на слабост след цялото вълнение и паника, преживени през нощта.

Това не биваше да се случва никога повече. Най-доброто, което можеше да направи за нея в момента, беше да задуши в зародиш събудилата се в тялото и сърцето ѝ страст.

— От днес нататък няма да излизаш без придружител — изрече остро той и отстъпи настрана, за да я пропусне да влезе. — Няма да излизаш извън двора без мое разрешение. Не ти е позволено да се разхождаш из околността сама. Да не говорим, че с това палто приличаш на млекарка.

Хлое може би беше имала намерение да го поздрави, но думите замръзнаха на устните ѝ. В погледа ѝ светна обида и толкова ранимост, че остра болка прониза сърцето му. Въпреки това той продължи твърдо:

— И тъй като проклетото ти куче може отново да попадне в затруднено положение, от този момент нататък ще го държиш винаги близо до себе си. Ако не умееш да се справяш с него, ще го изхвърля. Ясен ли бях?

За момент в очите ѝ се появиха болка и объркване, но бързо отстъпиха място на гняв и упорство. Тя вирна брадичка и го погледна предизвикателно.

— Каква внезапна промяна, сър Хуго. Защо ме обърквате? Та нали едва вчера му забранихте да влиза в къщата? Или сте решили и мен да заточите в обора?

— Ако продължаваш в този тон, малката ми, ще установиш, че реагирам много несдържано на нахалството — изрече той с мекия глас, който означаваше опасност.

Въпреки това Хлое не се уплаши.

— Данте има нужда от движение — изрече спокойно тя. — Той е само на две години и не мога да го затворя за цял ден в къщата.

— Самюел и Били ще го извеждат на разходка веднъж дневно. — Хуго махна с ръка в знак, че разговорът е приключил.

Жестът му я нарани, но и засили гнева ѝ.

— Аз също имам нужда от движение. Не мога само да се мотая из двора — спря го предизвикателно тя.

Той се обърна и очите му се присвиха заплашително.

— Предлагам ти да си потърсиш занимание в къщата. Много пъти си намеквала, че си недоволна от състоянието ѝ. Сигурно ще се

радваш да убиеш две мухи с един удар. Миенето и чистенето осигуряват достатъчно движение.

— Аз пък си мислех, че това не са подходящи занимания за наследница на осемдесет хиляди фунта — изсъска тя и гласът ѝ трепереше от гняв. Не можеше да разбере защо той я унижаваше по този начин, не бе разбрала и защо я бе изхвърлил така грубо, след като я беше любил с толкова плам. В момента не изпитваше към него нищо друго, освен враждебност.

— Всеки трябва да бъде по някакъв начин полезен, нали? — попита невинно Хуго и вдигна рамене.

Побесняла от гняв, Хлое грабна най-близкия предмет, в случая дъската за рязане на хляб, и я метна към стената.

Хуго се отдръпна настрана, макар че тя не беше хвърлила дъската по него. Хлябът се търколи по пода и спря точно пред носа на Данте, който го подуши учудено.

Хлое се втурна към вратата и кучето веднага я последва, забравило неочакваната плячка. Вратата се затръшна шумно. Самюел се наведе да вдигне хляба и го огледа критично.

— Защо се държахте толкова грубо с момичето? — попита той, докато изтриваше хляба с престилката си. — Какво е направила, та да заслужи този тон?

— Гледай си своята работа, ако обичаш! — изфуча Хуго и удари с чашата по масата. — От теб искам само да внимаваш кучето винаги да е с нея, когато излиза. Не я изпускай от очи, чу ли! — Стана от мястото си и напусна кухнята.

Самюел чу стъпките му по тясната стълбичка към избата, почеса се по носа и се намръщи. Вече много години неизменно придружаваше сър Хуго в добро и в зло. Беше присъствал, когато от необуздания двайсетгодишен младеж израсна мъдър, зрял и победоносен командир на кораб. Колко пъти беше седял до него и му беше наливал бренди, за да победи депресията при слизането на сушата. Така и не беше разбрал от какво беше предизвикана тази депресия, но усещаше, че се корени в гнева на сър Хуго срещу самия себе си.

Той приемаше стоическименящите се настроения на господаря си, докато беше сигурен, че щом вдигнат котвата, той ще се превърне отново във ведър, сигурен, далновиден капитан. Беше убеден, че мъж с характера на сър Хуго не може да страда до края на живота си от

проклятието на самообвиненията. Някой ден щеше да се случи нещо, което да излекува наранената му душа.

За съжаление след завръщането им в Денхолм Мейнър депресиите станаха по-чести и по-силни. Самюел не получи обяснение за причината, но отгатна, че тя беше в близостта на миналото, както и в липсата на достойна задача в живота на сър Хуго. А брендито само влошаваше състоянието му. Въпреки това той продължи да приема всичко стоически с убедеността, че животът им скоро щеше да се промени.

Тогава се появи момичето. Умно, живо хлапе с ясно изразено чувство за справедливост, с независим нрав и решителност, все качества, които изискваха твърда ръка. Самюел беше готов да повярва, че това е отдавна чаканият случай, който щеше да наведе сър Хуго на други мисли.

Тази сутрин обаче му стана ясно, че мис Гришъм беше направила и друго, много по-опасно. В момента не беше в състояние да каже дали то беше добро за господаря му или не.

Чу сър Хуго да се връща от избата. Стъпките му прекосиха залата, вратата на библиотеката се затвори с трясък. Пак се бе оттеглил на дълга почивка с напитката, която беше изнесъл от мазето. Самюел въздъхна тежко. За съжаление засега появата на мис Гришъм не оказваше желаното въздействие.

Хуго отвори бутилката и напълни чашата си до ръба. Главата му се разкъсваше от болка и само брендито беше в състояние да я облекчи. Той отиде до прозореца и се загледа към занемарената градина. Точно под прозореца му растеше увивна роза, която непременно трябваше да бъде подрязана. До нея по стената се виеше орлов нокът и двете растения изпълваха помещението със сладкия си аромат. Изведнъж той усети съвсем ясно уханието на Хлое — мъчителен спомен, толкова жив, че изглеждаше действителен.

Той промърмори някакво проклятие и обърна гръб на прозореца. Погледът му падна върху дивана, където двамата се бяха любили с такава внезапна, всепоглъщаща страст. Петното от девствената ѝ кръв го погледна с тъмно обвинение.

Мили боже! Ами ако забременее? Как можа да допусне това да се случи? Как остана сляп за последствията от пиянското си безумие, защо не взе дори най-простите предпазни мерки?

Знаеше, че има начини да се предотврати нежелана бременност, но те се знаеха само от уличниците и от жените в миналото му, които спяха с мъжете без любов. Без задръжки мамеха съпрузите и любовниците си в търсене на нещо, което да придаде смисъл на празния им живот или поне да им достави малко удоволствие.

Ако дадеше на Хлое такова средство, щеше да я постави на едно ниво с онези жени... със своето мъчително, горчиво минало. Но нямаше друг избор.

Той изпразни чашата си и отново я напълни. Миналата нощ отне девствеността на невинно момиче. Постъпи като негодник. Дали сега, след като бе задоволил желанието си за любов, щеше да избяга като негодник и да я остави сама с последствията от безумството си?

Наруга се с най-груби думи и когато свърши, се запъти към обора да оседлае коня си.

Хлое беше в кухнята при Самюел и закусваше със забележителна липса на апетит. Когато вратата на библиотеката се отвори, тя се надигна, изпълнена с очакване и надежда. Ала когато чу затръшването на страничната врата, раменете ѝ отново увиснаха и светлината в очите ѝ угасна.

— Не се занимавайте с него — опита се да я утеши Самюел. — Когато го обхване лошото настроение, никой не смее да му се мярка пред очите. И аз не мога да му помогна, само чакам да свърши.

— Но аз не разбирам какво лошо съм направила — възрази Хлое и с неохота набучи на вилицата си пържена гъба. Бузите ѝ се зачервиха. Имаше неясна представа къде беше проблемът, но не разбираше защо и не можеше да се довери на този стар моряк със златни обици и груб глас.

— Не се притеснявайте за него — посъветва я отново Самюел. — Когато е в такова настроение, най-добре е изобщо да не се мяркате на пътя му.

— Но аз не разбирам защо трябва да търпя хубостите му — отговори сърдито Хлое и бутна чинията си настрана. — Несправедливо е да се държи така с мен, без да ми обясни причините. Не съм виновна, че Данте избяга, и не мога да си представя, че от мен се очаква да не реагирам, когато кучето ми лае и моли за помощ.

Самюел вдигна рамене, сякаш темата не го интересуваше. Хуго имаше свое мнение за случилото се през нощта и той нямаше право да

се намесва. Щеше да внимава за момичето и да мълчи, както му беше заповядано.

— В килера ще намерите свински дроб за котката.

Хлое се усмихна измъчено и промърмори някаква благодарност. Излезе в двора и се настани на преобърнатата бъчва за дъждовна вода в ъгъла. Данте се отпусна с дълбока въздишка в краката ѝ.

Тя изложи лицето си на слънцето и лъчите му бързо стоплиха хладните ѝ бузи. Меки червени искри изпълниха очите ѝ и тя се отпусна, докато се опитваше да разбере обидата и объркването си. Онова, което се случи в библиотеката, я изпълни с блаженство и тя не изпитваше нито разкаяние, нито вина. Беше наясно, че според правилата на приличието плътската любов можеше да се осъществява само в брачното легло, но според нейния опит тази правила нямаха никакво значение в реалния живот. Беше се случило и толкоз. Тя не беше наранена от преживяното, точно обратното. За първи път се чувстваше отворена към света, сякаш беше прекрачила прага, който отделяше ужасяващата теснотия на детството ѝ от живия, вълнуващ терен, по който се движеха възрастните.

Защо Хуго беше толкова ядосан от случилото се? Макар че нямаше опит в тези неща, тя беше сигурна, че неговото удоволствие беше също така силно като нейното. Този факт бе увеличил желанието ѝ, беше отнел свенливостта ѝ и ѝ бе позволил да му се отдаде без фалшив срам и без никакъв страх.

След това обаче той се отнесе към нея с такова ожесточение, че опетни чистата ѝ радост от преживяното. Засегната и разстроена, тя избяга от библиотеката, а после дълго лежа будна в леглото си, питайки се защо той обвиняваше само нея за случилото си. А тази сутрин ѝ заговори със строгостта на настойник, вместо да...

О, господи! Хлое отвори рязко очи — беше започнала да разбира. Само защото тя не се чувстваше виновна, това не означаваше, че Хуго също не се чувства виновен. Вероятно имаше остарели представи за това, как трябваше да се държи като настойник с възпитаницата си. Нали беше реагирал несдържано на предложението ѝ да използва богатството ѝ в изгода и на двамата. Може би още не разбираше, че Хлое има свои собствени планове за бъдещето си и не желае да седи и да чака, докато някой я поиска за жена. Трябваше да бъде честна пред себе си и да признае, че беше много по-виновна за

случилото се снощи от Хуго. Тя беше отговорна. Абсурдно беше той да се чувства виновен.

Хлое въздъхна облекчено и настроението ѝ се подобри. Скочи от бъчвата и хукна към обора, за да се погрижи за Росинант. Старият кон изглеждаше почти толкова зле, колкото и вчера, въпреки топлата каша и мекото сено.

— Според мен трябва да му пратят един куршум в главата — промърмори Били, който стоеше зад нея, и премъдро поклати глава.

— Може и да си прав — отговори Хлое. — Ако състоянието му не се подобри до няколко дни, ще помоля сър Хуго да го спаси от мъките. — Тя помилва мършавата шия на животното и стисна устни. — Не е ли по-добре да пратя някой куршум в главата на онзи, който го е докарал до това състояние? — Обърна се към Били и попита привидно небрежно: — Знаеш ли къде отиде сър Хуго?

Момчето поклати глава.

— Заповяда ми да оседлая коня му и толкоз.

— Не ти ли каза колко време ще се забави?

Били отново поклати глава.

— Не. Никога не ми казва. Това не ме засяга, нали?

— Прав си — въздъхна Хлое и се запъти към изхода. Само тя можеше да оправи тази бъркотия. Трябваше да говори с Хуго и да му изясни, че не е направил нищо лошо. Най-добре да направи така, че случилото се снощи в библиотеката да се повтори...

При тази мисъл тя заподскача като момиченце по калдъръма. Предполагаше, че физическата любов може да предложи много повече, отколкото беше преживяла миналата нощ, и при перспективата за нови експерименти в тази насока по гърба ѝ полазиха приятни тръпки.

Тя се качи в стаята си и отвори гардероба, за да огледа роклите, купени от мадам Лети. Сутринта изобщо не се беше сетила да облече някоя от тях, вместо обичайната си ученическа одежда — и без това тя отговаряше много повече на настроението ѝ, — но сега слънцето отново я изпълни с планове за бъдещето. Красивите муселинени рокли подходяха много на намеренията ѝ... макар и не така драматично, както щеше да бъде с пауновосинята тафта.

Тя захвърли роклята от кафяв серж, облече муселинения тоалет със сини панделки и с мъка закопча ситните копченца на гърба, след което завърза и ешарпа. В стаята ѝ нямаше огледало, но си спомни, че

беше видяла едно в съседната спалня. Отиде там и се намръщи от миризмата на гнило, от купищата прах и царящия полумрак.

Дръпна завесите, за да пусне слънцето, и се опита да вдигне огледалото от тоалетната масичка, за да го отнесе в стаята си, но то беше прекалено тежко за нея. Затова се покачи на едно столче и се огледа на части.

Тежките полуботушки, които подхождаха на кафявия серж, изглеждаха смешни на светлия муселин, но вчера нямаха време да отидат и на обуцар. Хлое захвърли ботушките, свали и чорапите и отново се качи на столчето. Реши, че изглежда много привлекателна с боси крачета — като млекарка или овчарка. Можеше само да се надява, че настойникът ѝ харесва пасторалните сцени.

Без да бърза, тя огледа лицето си в прашното огледало, напљунчи показалец и поглади веждите, среса косата си, върза я на опашка на темето, после на тила. Накрая реши, че пасторалният ѝ вид ще се допълва отлично от свободно падаща по раменете коса, върна се в стаята и я изчетка хубаво, докато заблестя златна.

Фалстаф я наблюдаваше с наклонена главичка, докато монотонно напяваше обичайните ругатни. Беатриче беше оставила спящите котенца и се изтягаше доволно на пейката под прозореца, огряна от обедното слънце. Данте я гледаше с очакване и от време на време удряше с опашката си по пода.

— Питам се как ще живеете в Лондон — отбеляза с отсъстващ вид Хлое и върза косата си с кораловочервена панделка. — Но сигурно няма да заминем, преди да си отбила котенцата, Беатриче.

Котката вдигна едното си ухо, но веднага го отпусна. Данте въздъхна и се отпусна тежко на пода, очевидно убеден, че през следващите минути няма да се случи нищо забележително.

— Май ще ми трябва доста време, докато убедя сър Хуго и докато се приготвим за дългия път — заключи тя и се настани в креслото до прозореца, като внимаваше да не измачка роклята си.

Самотният ездач се появи на входната алея едва след час. Хлое веднага скочи и се втурна към изхода. Затръшна вратата точно пред разочарования нос на Данте и изтича до стълбата. Там спря и погледна надолу към залата.

Хуго влезе в къщата със сериозно лице. По дълбоките гънки около устата и очите личеше колко е уморен. Зачервените му очи бяха

останали без светлина и приличаха на два мътно зелени камъка.

Той хвърли камшика си на масичката, приглади разрошената си коса и започна да масажира слепоочията си с движения, които вече бяха познати на Хлое. Тези движения изразяваха толкова дълбоко изтощение, че тя закопня да го утеши, да му помогне да възвърне вътрешния си мир. Какво ли беше никога да не спиш?

Сякаш усетил погледа ѝ, Хуго вдигна глава към стълбата.

— Ела в библиотеката — заповяда безизразно той.

Оптимизмът ѝ бързо угасна. Тя стъпи на първото стъпало и го погледна колебливо.

— Веднага!

Хлое пое дълбоко въздух и хукна надолу по стълбата, сякаш някой я преследваше с камшик. Хуго се запъти към вратата за кухнята.

— Чакай ме в библиотеката — заповяда кратко той и изчезна.

Хлое се подчини безмълвно. Цялата ѝ самоувереност беше изчезнала. Та той изобщо не я погледна, камо ли пък да забележи промяната във вида ѝ. Влезе в библиотеката и огледа помещението, което беше променило живота ѝ. Сега изглеждаше също толкова мрачна и негостоприемна като при първото ѝ влизане, когато търсеше писмото на адвокат Скрантън.

Краката сами я отведоха до дивана и тя се загледа в измачканите възглавници и в ръждивокафявото петно на избелялото кадифе. Снощи, след като се прибра в стаята си, от нея изтече още малко кръв, но след грубостта на Хуго тя само я избърса небрежно и веднага си легна. Сега се наведе и докосна петното, опитвайки се да си припомни приятните мигове, които беше преживяла.

Точно в този момент Хуго влезе в библиотеката с чаша в ръка и стомахът му отново се сгърчи от презрение към себе си.

Хлое се обърна към него и очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Исках... само... — заекна тя, неспособна да облече мислите си в думи.

— Искам да изпиеш това — каза той, без да обърне внимание на извинението ѝ, без да прочете написаното в очите ѝ. Поднесе ѝ чаша с хладка течност. Хлое я взе, погледна мътното питие, с което беше пълна, и смръщи носле от силния аромат на билки.

— Какво е това?

— Изпий го — заповяда той.

— Но... какво е това? — Тя го погледна учудено. — Защо не ми кажете?

— Напитката ще се погрижи миналата нощ да няма неприятни последствия — отговори той с хладен, овладян глас. — Изпий я.

— Какви последствия? Не разбирам. — Меката ѝ уста потрепери в напразен опит да се усмихне, а сините очи станаха виолетови като пиренът в шотландските мочурища. — Моля те, Хуго. — Вдигна ръка да докосне неговата, но той се отдръпна рязко, сякаш се боеше да не се изгори.

— Ти си една малка глупачка! — изсъска ядно той. — Не мога да си представя, че не знаеш за какво говоря. — Обърна ѝ гръб и посегна към бутилката с бренди — обичайното помощно средство за всяка ситуация. Отпи голяма глътка и се наслади на приятната топлина в стомаха. Треперещите му ръце се успокоиха. Пое дълбоко въздух и отново се обърна към нея.

— Дете. Това е последствието. Може да си заченала дете. Питието ще се погрижи да не се стигне дотам.

— О... — Лицето ѝ стана сериозно. — Трябваше да се сетя. Не искам да изглеждам глупава. — Гласът ѝ беше ясен и безизразен. Без да бърза, тя изпи билковото питие, затвори за миг очи и се потърси от горчивия му вкус, преглътна и попита: — Действа ли това?

— Да — отговори кратко Хуго и отиде до прозореца.

Знаеше за тази напитка още от първото си влизане в криптата. Спомни си как жената го бе помолила за нея в ранните утринни часове, когато еуфорията на нощните халюцинации отслабна. Той не знаеше за какво става дума, тя го нарече глупак и му се надсмя крайно нелюбезно, направо грубо, което нарани болезнено младежкото му достойнство. Обясни на Стивън какво искаше и той също се надсмя на неопитността на младия любовник. Стивън му показа шкафа и обясни, че съдържал най-различни дроги. Показа му как да смеси билките, които предпазвали от забременяване, а след няколко дни го заведе в колибата на въглищаря, където билкарката продаваше стоката си.

Докато Стивън и билкарката обсъждаха кои запаси трябва да се подновят, Хуго слушаше и се оглеждаше внимателно. Видя как Стивън плати със злато за кожените торбички и алабастровите съдове с билки. Следващия път, когато трябваше да попълнят запасите, Хуго отиде сам при жената.

Тя живееше и до днес в колибата на въглищаря и почти не се беше променила. По увехналото ѝ лице имаше няколко нови бръчици, сиво-бялата коса беше оредяла, но погледът ѝ беше все така остър, а билките бяха станали още по-скъпи. Тя също го позна.

Хлое остави празната чаша и отиде при него. Той не ѝ обърна внимание, а продължи да се вира мрачно през прозореца. Тя пое дълбоко въздух, приближи се до него и протегна ръка да докосне лицето му.

— Хуго, аз... — Но не можа да продължи.

Той се обърна рязко и я удари толкова силно по ръката, че тя изплака от болка.

— Не ме докосвай! — изсъска той. — Никога вече не ме докосвай, чуваш ли!

Хлое вдигна глава и впи поглед в лицето му. Той я хвана за раменете и я раздруса.

— Разбра ли какво ти казах?

— Но защо? — успя да каже тя.

— Защо? — изкрещя той. — И ти питаш защо! След онова, което се случи през нощта!

— Но... на мен ми хареса, беше прекрасно. Никога не бях изпитвала такова чувство. Не бива да се чувстваш виновен. — Тя си възвърна увереността и очите ѝ светнаха. — Нямах основания да се чувстваш виновен за случилото се. Няма за какво да съжаляваме...

— Ти, безсрамна малка хлапачка! — извика извън себе си той. — И имаш наглостта да ми предписваш за какво да съжалявам и за какво не! А сега чуй добре какво ще ти кажа! — Отново я хвана за раменете и макар че потръпна от болка, Хлое не посмя да се отдръпне. Остана неподвижна, загледана в пронизващите зелени очи, в които пламтеше огън.

— Случилото се миналата нощ беше последствие от това, че бях много пиян и не знаех какво върша. Ако бях трезвен, никога нямаше да го направя. Да не си мислиш, че съм обезумял дотам да не мога да устоя на една глупава ученичка? — И отново я раздруса здраво. — Не знаех какво правя — повтори той и жестоките думи прозвучаха със студена яснота. — От този миг нататък ще стоиш далече от мен и ще идваш само когато те повикам. Кълна се в гроба на майка си, че ако

отново се опиташ да ме прелъстиш, ще съжаляваш до края на живота си.

Той я пусна рязко и ѝ обърна гръб.

— А сега се махай оттук!

Хлое излезе, препъвайки се, от библиотеката, прекалено замаяна, за да плаче. Имаше чувството, че не може да диша — сякаш беше паднала в ледено езеро. Спря в залата и няколко пъти пое шумно въздух, докато пронизващата болка под ребрата отслабна. После инстинктивно се запъти към отворената врата, зад която светеше топло слънце. Само то можеше да стопли замръзналата ѝ плът и да съживи вкаменения ѝ дух.

8

Хлое отиде до обичайното си място на преобърнатата бъчва и дълго седя като упоена.

От време на време се питаше защо не може да плаче, но раната беше твърде дълбока за нещо толкова просто като сълзите. Искаше да избяга от това място, от този мъж, който ѝ бе причинил жестока болка, но знаеше, че няма място и няма човек, където и при когото да отиде. Единственият ѝ роднина беше Джаспър, но тя не можеше да го понася. Знаеше, че майка ѝ се боеше от него, знаеше също какво се говори за него в околността и не смееше да се обърне за помощ към несъщия си брат. Помнеше, че той не обръщаше внимание на малката си полусестра, но никога не се държеше грубо с нея. Тя беше общувала много повече с Криспин, отколкото с втория му баща.

Откъм входната алея се чу тропот на копита, който проникна в мрачните ѝ мисли. Макар да не я интересуваше кой идва, тя вдигна глава и сякаш в отговор на мислите ѝ в двора влезе Криспин Белмонт. Беше сам, яздеше великолепен кон от благородно потекло. Младият мъж се огледа, видя я да седи на преобърнатата бъчва и вдигна шапката си за поздрав. После направи кратък поклон, сякаш я призоваваше да се пошегува с церемониалността му.

Хлое се изправи бавно.

— Добър ден, Криспин. Какво те води насам?

— Не ме поздравяваш особено сърдечно — нацупи се той, но чувствителните уши на Хлое веднага усетиха фалшивата сърдечност на тона му. — Идвам, за да ти напомня за старото ни приятелство, Хлое. — Той я измери с преценяващ поглед и лицето му се разведри. Младата дама имаше блестяща коса, стройната талия беше подчертана от копринения син ешарп, роклята очертаваше примамливо пълните гърди и меко извитите хълбоци. Тази Хлое беше съвсем различна от ученичката в кафяв серж отпреди няколко дни, която ядеше голяма филия с шунка и правеше трохи. Той слезе от коня, нави юздите на ръката си и ѝ се усмихна. — Винаги ли ходиш боса?

Тя погледна стъпалата си и вдигна рамене.

— Днес не ми се искаше да обувам обувки. — Направи крачка към него и зачака да чуе за какво беше дошъл.

Криспин се постара да прикрие гнева си от хладното посрещане. Трябваше да изпълни важна задача и напълно се подчиняваше на заповедите на втория си баща. Новият план, който бяха изработили на закуска, трябваше да бъде приведен в изпълнение незабавно. Той, бъдещият жених, имаше най-важната роля. Затова преглътна яда си и си напомни, че осемдесет хиляди фунта бяха чудесна компенсация за проблемите, които създаваше малката Хлое. Щом влезеше в дома на Джаспър, тя със сигурност щеше да се научи да се подчинява.

Той се усмихна приятелски и ѝ подаде малко пакетче.

— Мама ти праща меденки. Спомни си, че като момиче много ги обичаше и винаги когато идваше у нас, си искаше. Доколкото разбрах, сложила е в пакетчето и някакви панделки или нещо подобно. — Той избухна в смях. — Все женски работи, както виждаш.

— Аха. — Хлое пое пакетчето и го огледа недоверчиво. — Моля, благодари на лейди Гришъм за любезността — изрече сковано тя и се обърна да си върви.

Криспин потърси начин да завладее отново интереса ѝ, но в този момент в двора се появи Самюел. Беше наблюдавал сцената от един прозорец на горния етаж и като си спомни, че трябваше да охранява възпитаницата на сър Хуго, слезе в двора.

— Трябва да ви кажа нещо, мис.

— Извинявай — каза Хлое на Криспин и отиде при Самюел.

— Кой е този? — попита направо слугата.

— Криспин, доведеният син на брат ми. Защо?

Самюел се почеса по тила. Не можеше да си представи, че е опасно момичето да разговаря на двора със свой роднина, но острият тон на Хлое беше в ярък контраст с тъгата в очите ѝ.

— Къде е кучето? — попита Самюел. — Сър Хуго каза да внимавате да не попадне пак в неприятна ситуация.

— В стаята ми е. Забравих да го пусна. — Остротата изчезна от гласа ѝ. Имаше всички основания да смята, че Данте няма да се прояви като добър статист по време на сцената в библиотеката.

— Аз ще ида да го пусна. — Самюел се запъти обратно към къщата. — А вие не напускате двора.

Хлое се върна при Криспин, който нетърпеливо гладеше гривата на коня си.

— Този се държа твърде нахално за слуга — отбеляза мрачно той.

Хлое равнодушно вдигна рамене.

— Не е обикновен слуга, а нещо като доверено лице.

Данте се появи само след секунди и залая въодушевено. Застана на задните си крака, сложи предните си лапи на раменете ѝ и облиза лицето ѝ.

— Можеш ли да си представиш, че се опитаха да ми откраднат това глупаво животно? — попита през смях Хлое и за момент забрави тъгата си. — Той е толкова обикновен, че изобщо не мога да си представя каква ценност са открили в него.

— Аз го намирам необикновен — отговори сковано Криспин и се опита да се покаже любезен към Данте, който подуши ботушите му и по крайно неделикатен начин пъхна муцуната си между краката му. — В областта има много скитници. Вероятно някой от тях го е видял и е решил да го направи ловец на зайци.

— О, сигурна съм, че ще се справи отлично — кимна Хлое. — Той е невероятно умен... Данте, остави това — заповяда остро тя и го отдалечи от Криспин.

— Къде е настойникът ти? — Криспин се огледа в двора.

Пие, за да заспи и да забрави. Хлое прехапа устни, за да задържи думите и сълзите.

— Някъде в къщата — отговори тя. — Извинявай, но трябва да се прибера. Имам работа... — Направи неопределен жест и кимна. — Благодаря, че ме посети, благодаря и на майка ти за меденките. — Обърна се и затича нагоре по стълбата.

Младият мъж възседна коня си и излезе бавно от двора, доволен от онова, което беше постигнал днес. Ако и сър Хуго вярваше, че истинската жертва на опита за отвличане е било кучето, значи беше по-глупав, отколкото си мислеше Джаспър. Но не можеха да знаят какво мисли в действителност настойникът на Хлое. Тя поне не подозираше нищо. Днес той бе направил първата крачка към обезоръжаването ѝ. Джаспър щеше да се зарадва.

Хлое отиде в кухнята, стараяйки се да не поглежда към затворената врата на библиотеката. Положи пакетчето на масата и го

отвори.

— Учудвам се как лейди Гришъм е запомнила, че обичам меденки — промърмори тя й захапа една.

— Не яжте сега — намеси се остро Самюел и посегна към пакетчето. — Ще си развалите апетита за обяда.

Хлое го погледна намръщено.

— Няма никакво значение дали ще го изям сега или по-късно — отговори тя. — Май наистина не ми е вкусно. — Отчупи малко парче и го подаде на Данте.

— Самюел! — обади се внезапно Хуго откъм вратата на кухнята. Хлое се обърна зарадвано към него, но в следващия миг се изчерви и сведе глава. — Отивам в Манчестър — заяви настойникът й с натежал език и стъклен поглед. — Не знам кога ще се върна.

— Брендите ли е на привършване? — попита мрачно Самюел.

— Безсрамник! — изсъска Хуго и хлопна вратата.

— Защо отива в Манчестър? — попита с треперещ глас Хлое.

— Отива винаги когато го мъчат дяволите — отвърна Самюел.

— И какво прави там?

— Пие и ходи по курви — отговори без заобикалки старият моряк. — Обикновено отсъства по няколко дни. — Той сложи на масата голямо парче сирене и се опита да обясни: — Сър Хуго се бори с могъщи демони, момиче. Така е, откакто го познавам, а тогава беше само на двайсет години.

— Не знаеш ли откъде идват тези демони?

Самюел поклати глава.

— Никога не ми е казал нито дума, даже когато е много пиян. Повечето мъже си казват всичко, когато главите им се замаят, но той мълчи. Затворен е като стрида. — Той отрязва от сиренето и я погледна с усмивка. — Какво ще кажеш за малко печено сирене?

Хлое поклати глава.

— По-добре да се кача в стаята си и да поспя. Уморена съм.

На следващата сутрин Криспин Белмонт отново се появи в дома на Хуго. Самюел извика Хлое от стаята й.

— Имате гост, мис.

— Така ли? — Въпросът прозвуча равнодушно и Самюел безмълвно наруга работодателя си, който беше отговорен за бледността на момичето. Хлое отново бе облякла роклята от кафяв серж, в която изглеждаше безцветна. Дано поне срещата с надутия младеж ѝ се отрази добре, помоли се Самюел.

— Пак е роднината ви — каза той и кимна към вратата.

— Не знам дали искам да го видя — промълви тя и се извърна към стълбището.

— Не ставайте глупава — скастри я Самюел. — Имате нужда от малко развлечение. Няма да седите цял ден в стаята си.

— Защо, щом не ми се излиза?

— Така ли? — Самюел изведнъж реши, че трябва да разшири ролята си на пазач. — Хайде, мис, слезте долу и си поговорете с роднината си. Неучтиво е да не приемете посетител. Кой знае какво ще си помисли сър Хуго.

— Сигурно няма да имаме възможност да узнаем — промърмори Хлое и излезе в двора.

Криспин вече беше слязъл от коня и с усмивка ѝ подаде голям букет цветя. Изборът му беше много удачен — защото не беше случаен. Знаеше, че Хлое не обича градински цветя, а предпочита естествените цветове на напръстника, божура и маргаритите. И улучи — като видя цветята, Хлое нададе радостен вик.

— О, колко са красиви! Сам ли ги набра?

— По пътя — отговори той. — Спомняш ли си как плетяхме венци от парички? Веднъж ти ми направи корона и кралска яка.

Хлое смръщи чело. Не помнеше да е плела венци — онова, което си спомняше във връзка с Криспин, беше съвсем различно. Въпреки това реши да не му възразява открито и промърмори:

— Не много ясно.

Все пак днес беше по-добре настроена към него и за момент се запита дали да не го покани в кухнята. Тогава обаче се сети как Хуго бе казал на Джаспър, че не е желан в дома му. Вероятно забраната важеше и за Криспин.

— Искаш ли чаша вода? — попита тя и посочи помпата. — Сигурно ти е станало горещо, докато си яздил. — Нямаше нищо друго на разположение, за да даде израз на гостоприемството си, а Криспин

изглеждаше хладен и спретнат, сякаш беше изминал седемте мили от Шиптън в луксозна карета.

— Не, благодаря — отклони поканата той. — Но бихме могли да вземем кучето ти и да се поразходим, какво ще кажеш?

Данте чу магическата дума и излая възбудено.

— Първо трябва да питам Самюел — отговори колебливо Хлое.

— Ще искаш разрешение от слугата? — Криспин изглеждаше шокиран.

— Той води домакинството — обясни тя, — докато сър Хуго... отсъства.

— А, значи го няма? И къде е? — попита небрежно Криспин и се наведе да погали Данте.

— В Манчестър — отговори Хлое.

— А колко време ще отсъства?

Хлое разбра, че не ѝ се иска да признае неосведомеността си.

— Само един ден — отговори бързо тя. — Ще ида да попитам Самюел.

Криспин я проследи с поглед, питайки се защо днес отново беше облякла ужасната кафява рокля и грозните полуботушки. Не можеше да се покаже пред хората с толкова невзрачна придружителка. Но беше получил ясни указания, затова зачака с малко крива усмивка тя да се върне.

Самюел отказа категорично да я пусне във двора и Хлое се върна с помрачняло лице.

— Той е длъжен да се подчинява на сър Хуго — опита се да обясни тя. — Не е почтено да го разубеждавам.

Криспин се престори, че разбира.

— Добре, тогава да поседим на слънце — предложи той и отведе коня си до преобърнатата бъчва. Настани се на ниската стеничка до нея и се опита да я забавлява в продължение на половин час. Когато си замина, Хлое се върна в стаята си дълбоко замислена. У Криспин имаше нещо, което не ѝ харесваше — като неприятен привкус, — но не можеше да каже точно какво беше. А и беше неучтиво да търси недостатъци, когато той очевидно полагаше усилия да я забавлява. А в момента това ѝ беше необходимо повече от всичко друго.

Хуго се обърна тежко в чуждото легло и изрита пухената завивка. В стаята миришеше на пот и престояла бира и той се потърси отвратно. Изохка и сложи ръка върху мекото хълмче до себе си. Бетси измърмори нещо неразбрано и обърна масивното си тяло на другата страна, като повлече завивката. Полусъбуден, Хуго се усмихна с неясно чувство за топлина и я помилва по дупето, преди да премине към порешителни движения.

Бетси се опита да протестира, но бързо се предаде. Както винаги. Това ѝ беше работата, а този клиент беше много по-мил от другите и ѝ плащаше царски.

След това Хуго отново потъна в тежък сън и се събуди едва след час. Разтърка очи и изохка. Крайниците му тежаха като олово. Бетси беше станала и палеше свещите.

— Време е да си вървиш, миличък — подкани го тя. Фустата ѝ беше мръсна и едва скриваше тежките гърди и закръглените прасци, но усмивката ѝ беше дружелюбна. — Имам и други клиенти. Ако останем така през цялата нощ, няма да спечеля нищо, нали разбираш?

Хуго затвори очи. Изпълваше го ужасяваща празнота. Ако останеше сам, тя щеше да го погълне.

— Върни се в леглото — помоли дрезгаво той. — Ще ти платя за цялата нощ.

— Не става — поклати глава Бетси. — Сега ще дойде Сал. Използваме леглото последователно и сега е мой ред да изляза на улицата. През лятото не е лошо, но през зимата е дяволски студено. — Тя се изкиска и се наведе над нацърбената медна паница, която ѝ служеше за огледало. Докато се опитваше да приглади разрошените си къдрици, обясни: — Нали разбираш, скъпи, трябва да се придържам към уговорката ни. Все пак със Сал работим от години заедно.

Хуго се надигна с усилие. Ръцете му трепереха, желязната верига около гърдите му неумолимо се стягаше. Той се огледа отчаяно.

— Ето. — Бетси разбра веднага и му подаде бутилката с бренди. Той изпи на един дъх останалото питие и веднага се успокои. Болката отслабна.

— Тогава ела с мен вкъщи. — В гласа му звучеше молба. — Сега не мога да остана сам, Бетси. Ще ти платя за цялата нощ и ще спиш много по-удобно, отколкото на улицата. — Опита се да се усмихне нежно, но лицето му беше вцепенено.

— И как ще се върна? — попита намръщено Бетси.

— Аз ще се погрижа — обеща великодушно той. — Моля те, Бетси, повярвай ми, ще се чувстваш добре.

Тя вдигна рамене.

— Ами добре, защо не. Но искам да ми дадеш една гвинея и още нещо за извънредните обстоятелства.

— Ще ти дам всичко, което искаш. — Той стана бавно, защото знаеше, че стаята ще се завърти около него. Когато се успокои, посегна към палтото си и прерови джобовете. — Ето. Бъди добро момиче и купи от твоя приятел долу още една бутилка от това долнопробно питие, докато аз се обличам.

Бетси взе монетата и излезе по фуста. В крайна сметка какво значение имаше, че някой от клиентите ѝ се напиваше до безсъзнание?

Хуго се съсредоточи върху движенията на обличането. От опит знаеше, че когато се съсредоточаваше върху настоящето, празнотата не го поглъщаше.

Бетси се върна с бутилка бренди и той отпи голяма глътка. Веднага се почувства по-силен, във вътрешността му се разпространи приятна топлина и изпрати демоните обратно в тъмния ад, от който бяха дошли.

Двамата слязоха в кръчмата, после по уличката и стигнаха до обора, където Хуго беше настанил коня си.

— Нали нямаш нищо против да яздиш с мен, Бетси, съкровище? — попита той, засмя се и я тупна приятелски по задника.

— Аз не, но конят със сигурност — отговори Бетси и се изкиска. — Помогни ми да се кача на седлото.

Хуго я метна на гърба на коня и седна пред нея на седлото. Жребецът беше отпочинал и не се разсърди на двойната тежест. Докато язدهа, Хуго често-често отпиваше от бутилката. Не можеше да си спомни колко време беше прекарал в Манчестър. Може би няколко дни.

Нощта беше ясна, въздухът приятно хладен, широкият път за Денхолм се виждаше ясно. Бетси запя вулгарна кръчмарска песничка и той ѝ заприглася, като продължаваше да отпива от бутилката. Все още усещаше празнотата, но сега тя беше утешителна. Демоните бяха отлетели надалеч, не си спомняше миналото, а бъдещето му беше напълно безразлично. Мислеше само за настоящето, за най-близката

околност, за топлото тяло на Бетси, притиснато в гърба му, за коня между бедрата му и за брентото, което пареше гърлото му. Хуго Лейтимър беше доволен.

Самюел чу конския тропот по калдъръма под прозореца си и веднага се събуди. Чу дълбокия смях на Хуго и кискането на жената, въздъхна примирено, обърна се на другата страна и понечи да заспи отново. Слава богу, сър Хуго се бе върнал и този път. Самюел не казваше на никого, но живееше в постоянен страх, че един ден господарят му може да стане жертва на някой крадец или убиец — като знаеше в какви свърталища се напиваше... но досега винаги беше имал късмет. Вероятно причината беше, че дори мъртвопиян запазваше впечатляващата поза на капитан от флота на Негово величество.

Хуго успя да настани коня си в обора и да го разседлае, макар че с мъка контролираше движенията си. Най-сетне се върна при Бетси, която го чакаше на вратата и продължаваше да тананика вулгарната песничка. Когато минаваше между боксовете, той откри в един от тях непознат кон и смаяно се запита как се бе озовал в обора му. Някъде в съзнанието му се мяркаше сянката на отговор, но той не стигна до него. Освен това в момента нищо нямаше значение за него. Сложи ръка на гърба на Бетси и я насочи към библиотеката.

Хлое не усети завръщането на Хуго, но Данте, който се бе разположил в краката ѝ, вдигна глава, когато господарят на дома отвори входната врата. Вслуша се за момент и когато се убеди, че не се случва нищо необикновено, въздъхна и отново отпусна глава върху стъпалата на Хлое.

Момичето се събуди едва когато през отворения прозорец влязоха звуците на пианото. Ослуша се, докато музиката изпълваше мрака. Песента, която идваше от библиотеката, беше звънка, весела, съвсем различна от обичайните мрачни тонове. Заедно с облекчението, че той се бе завърнал, тя изпита и надежда, че е успял да надделее над демоните и може отново ще стане такъв, какъвто беше преди да я прогони от живота си.

За известно време музиката спря и тя се опита да заспи отново. Но след като съществуваше възможност да сложи край на самотата си, тя си възвърна обичайната решителност. Трябваше да уреди някои неща, преди да помисли сериозно за бъдещето си.

Още преди да е осъзнала, че е взела решение, тя скочи от леглото. Данте се изправи веднага и се запъти към вратата, като размахваше опашка.

— Не, ти оставаш тук — спря го тя. — Няма да се бавя. — Излезе безшумно в коридора и тихо затвори вратата зад гърба си. Данте изръмжа недоволно.

Едва когато беше преполовила стъпалата, Хлое се сети, че отново беше само по нощница. Но нали никой нямаше да я види. Освен това нямаше намерение да излиза навън. Ало, когато спря пред вратата на библиотеката, я обзе колебание. Той ѝ бе заповядал да не отива при него, без да я е повикал... но това беше, когато демоните все още имаха власт над него, когато той беше друг човек. Мъжът, който свиреше весели песни, не можеше да е същият, който я бе отблъснал толкова грубо.

Тя натисна бравата и отвори вратата. Върху избелелия турски килим лежеше лунен лъч. Леки шумове изпълваха помещението, объркващи шумове, които събудиха в сърцето ѝ смесица от неловкост и любопитство. Хлое влезе в стаята.

Две вкопчени една в друга фигури лежах под лунната светлина, шепнеха си тихо и дишаха тежко. Хлое зяпна шокирано. Видя пълните бели бедра на жената, които се вдигнаха и обхванаха дългото, твърдо тяло на Хуго Лейтимър. Кестенявата коса падна на челото му, когато се наведе над партньорката си и се задвижи ритмично в кръглото, меко тяло.

Хуго издаде тих звук на задоволство и отметна глава, за да отхвърли косата си от челото. В този миг отвори очи и я видя.

Гледката на момичето, което стоеше шокирано на прага, го улучи като поток студена вода. Той я бе забравил напълно. Беше забравил всичко, което го бе тласнало към поредното безпаметно пиянство и в обятията на дебелия уличница. И когато видя крехката фигура, ясно очертана от светлината на свещите в залата зад нея, блестящата коса, нападала по раменете, натежалият му от брандита стомах се сгърчи от остра болка. Опита се да ѝ каже да се маха, да отвърне очи от позорната гледка, но не беше в състояние да произнесе нито дума.

В следващия миг нея вече я нямаше. Вратата се затвори тихо зад гърба ѝ.

— Ей, какво беше това? — попита стреснато Бетси. — Какво ти стана? — Партньорът ѝ явно не беше в състояние да продължи.

Хуго се отдели от нея и стана. Погледна я, както лежеше в краката му широко разкрячена, с вдигната до кръста пола, и му се зави свят. Виждаше само унижителната, вулгарна поза, бялата плът и мръсната фуста. Изруга и ѝ обърна гръб.

— Облечи се и си върви.

— Ей, ама какво ти става? — Бетси седна и започна да оправя полите си. — Нали каза, че ще остана цялата нощ? Не можеш просто така да ме отпратиш.

— Вече е почти утро — отговори той, докато обличаше панталона си. — В шест коларят ще мине покрай портата и ще те вземе. Ще те откара право в Манчестър. — Отиде до писалището си, отвори едно чекмедже и извади касетка за пари. — Ето, вземи.

Бетси зяпна смаяно трите златни суверена, които блестяха под лунната светлина. Толкова печелеше за два месеца, а сега ги получи за една нощ, без никакви усилия.

— Ти си много странен тип — отбеляза тихо тя и прибра парите. — Добре, ей сега изчезвам.

Без да ѝ отговори, Хуго отиде до прозореца и се загледа в бавно просветляващото небе. Бетси нахлузи роклята си, обу чорапите и пъкна стъпалата си в дървените обувки.

— Е, хайде — произнесе колебливо тя и се запъти към вратата. — Вече ме няма.

Неподвижната фигура до прозореца не се помръдна. Бетси поклати глава, вдигна рамене и тръгна по коридора.

— Коя сте вие?

Проститутката подскочи стреснато и се обърна към дребната фигурка, която седеше на най-долното стъпало.

— Велики боже на небето! А ти защо се интересуващ, ако мога да попитам? — Тя се приближи и огледа внимателно момичето в бяла нощница. — Значи ти влезе в стаята точно когато...

— Аз не знаех — отговори беззвучно Хлое. — Вие... приятелка ли сте на Хуго?

Бетси се изсмя гърлено.

— О, не, миличка, това не е приятелство. Моята професия е да доставям удоволствие на господата и те си плащат за това. — Тя

полипа монетите в джоба си. — Но защо дете като теб се разхожда из къщата посред нощ и вижда неща, които не бива да вижда?

— Не съм дете — отговори възмутено Хлое. — И не се разхождам.

Бетси се вгледа по-внимателно.

— Вярно е, че не си — кимна доброжелателно тя. — Май се уплаши доста, а, миличка?

Преди Хлое да е успяла да отговори, вратата на библиотеката се отвори и се появи Хуго.

— Върви в стаята си, Хлое — заповяда спокойно той.

Момичето стана бавно.

— Съжалявам, че ви прекъснах — изрече тя и направи ироничен реверанс. — Моля ви, простете ми. Не знаех, че имате гостенка. — Обърна се и хукна нагоре по стълбата, без да погледне назад.

— Добре се наредихте — отбеляза с усмивка Бетси, когато Хуго ѝ отвори вратата. — Съветвам ви да не каните жени като мен в дома си, ако не искате да ви заварят в неудобно положение.

Хуго кимна мълчаливо и затвори вратата след нея. Върна се в библиотеката и събра всички бутилки, разхвърляни по пода, пълни, полупразни и празни. Отнесе ги в кухнята и събуди Самюел.

Старият моряк изслуша нарежданията му с непроницаемо лице. Когато Хуго най-сетне свърши, той попита с надежда:

— Вярвате ли, че ще се справите?

— Трябва да се справя — отговори просто Хуго, но в гласа и очите му имаше тихо отчаяние. — В никакъв случай не позволявай на Хлое да влиза в библиотеката. — Обърна се да излезе и добави със следа от хумор, която изненада и двамата: — Тя има дяволската способност да се появява на неподходящото място в неподходящия момент.

— Може би сте прав, но може и да не сте — отговори тихо Самюел, докато ставаше от леглото. Може би този път момичето се бе появило на правилното място в точното време.

Хуго се върна в библиотеката и затвори вратата. Седна в старото кожено кресло пред празната камина и се загледа с невиждащи очи в розовите ивици по килима. Можеше само да седи и да чака началото на дългото, бавно слизане в ада.

9

Хлое не си легна отново. Приседна на пейката под прозореца и зачака слънцето да изгрее. Фалстаф чистеше перушината си и подвикваше ругатни, Беатриче излезе от кутията за шапки, прозя се, протегна се, направи гърбица и се обърна многозначително към вратата. Хлое я пусна да излезе. Котката вече знаеше пътя.

Младото момиче изследваше чувствата си с почти дистанцирано любопитство. С учудване установи, че не беше наранена или обърквана, а само ядосана. Всъщност изобщо не я засягаше какви жени юди в леглото си настойникът ѝ, но това не я успокояваше. Той я прогони от себе си и я замести с една тлъста уличница! Вярно, тлъстата уличница беше мила и любезна, но си оставаше уличница. От днес нататък тя не можеше да има нищо общо със сър Хуго Лейтимър. Общуването им щеше да се ограничи в абсолютно необходимите неща, засягащи настойничеството му. Достатъчно я беше обиждал и унижавал, затова трябваше възможно най-бързо да изчезне от тази къща — това беше най-доброто за всички. Единственият въпрос беше: Къде да отиде?

Изведнъж си спомни мис Енсти и се засмя доволно. Защо да не отиде при мис Енсти? Можеха да живеят заедно, тя имаше достатъчно пари и щеше да ѝ плаща добра заплата, за да живее при нея като компаньонка и да пази доброто ѝ име. Точно така: първо щеше да пише на мис Енсти и ако получи утвърдителен отговор, щеше да изложи плана пред настойника си. Той ѝ бе заявил недвусмислено, че желае да я махне от къщата си, и сигурно щеше да се съгласи. Но тя щеше да настоява да се засели в Лондон.

След това решение Хлое слезе в кухнята и си наля кана гореща вода. Вратата към библиотеката беше затворена, но тя въпреки това се оплези предизвикателно и този детински жест ѝ позволи да се почувства по-добре.

— Искате ли закуска? — попита Самюел, който мълчаливо шеташе около огъня. Тъй като вече знаеше всичко, той я огледа изпитателно, за да провери как се чувстваше. Оловната тежест на

отминалите дни май беше изчезнала, макар че светлината в очите ѝ не изглеждаше особено весела.

— Много искам да се изкъпя — каза Хлое и сама се изненада от думите си. Приглади разбърканите руси къдрици и добави: — Крайно време е да си измия и косата.

— Ако нямате нищо против да се окъпете в кухнята, не виждам пречки — кимна Самюел. — Вече не съм млад, за да мъкна кофите по стълбата, нали разбирате. Мисля, че в перачницата имаше вана. — Той обиколи малкото помещение зад кухнята и се върна със седяща вана от дебела ламарина, която постави пред решетката на камината. — Ще се опитам да ви намеря и нещо като параван.

— В библиотеката има параван за защита от искри — каза Хлое и се запъти към вратата.

— Аз ще го донеса, мис. Вие не бива да влизате там, разбрахте ли? — Остротата в гласа му я спря на прага.

— И друг път съм го виждала пиян — отговори сърдито тя. — И не само това.

— Знам, знам — изръмжа Самюел, — но онова, което става сега вътре, е работа между сър Хуго и вътрешното му Аз. Ако посмеете само да натиснете бравата, ще отговаряте пред мен.

Хлое примигна изненадано — не беше очаквала такава заплаха от винаги спокойния Самюел.

— Какво прави той?

— Това не ви засяга. Не се занимавайте с него. — Той закрочи тежко към вратата. — Ей сега ще приготвя банята ви.

Хлое седна до масата и замислено си отчупи парче хляб. Какво ли ставаше в библиотеката?

Самюел влезе на пръсти в мрачното помещение. Хуго все още седеше в старото кресло, вкопчил ръце в облегалките. Ръцете му бяха неестествено бледи, на челото му блестеше пот.

— Донеси ми кафе, Самюел.

— Добра идея. — Старият моряк вдигна тежкия параван. — Младата мис ще се окъпе в кухнята.

— Тогава трябва да изпратиш някъде Били, защото е много любопитен.

Това беше опит за шега и Самюел се изпълни с надежда.

— Искате ли да хапнете? — попита той, но Хуго поклати глава. Самюел се върна с кана кафе и я постави пред господаря си.

Напълни чашата му и му я поднесе мълчаливо. Хуго я пое с две ръце, вдъхна дълбоко силния аромат и се наслади на топлината.

— Благодаря ти, Самюел.

— Желаете ли още нещо?

— Не. Моля те, остави ме сам.

Вратата се затвори зад Самюел и Хуго отпи глътка кафе. Стомахът му се сгърчи, стана му гадно. Заляха го горещи вълни, той остави чашата на масичката и затвори очи. Четири дни беше пил без прекъсване, от няколко години беше винаги полупиян... щеше да стане още по-лошо, преди да започне да се подобрява.

Докато се къпеше, Хлое реши за опит да разясни на Самюел плана си да пише на мис Енсти. Старият моряк седеше на масата, белеше картофи и внимаваше някой да не влезе без покана.

— Предполагам, че сър Хуго ще се съгласи — заключи Хлое и изля кана гореща вода върху косата си. — Ако някога изтрезнее достатъчно, за да разбере какво му предлагам.

— Не бива да говорите така — укори я Самюел. — Намесвате се в неща, които не разбирате.

— Имаш предвид демоните?

— И не само тях.

— Но ти сам каза, че не ги разбираш.

— Права сте, не разбирам. Затова си мълча и не се меся.

Хлое замлъкна. Изплакна още веднъж косата си, стана и посегна към кърпата, която се топлеше пред огъня.

— Иска ми се да можех да разбера — промълви повече на себе си тя и уви мокрото си тяло. — Тогавя нямаше да съм толкова бясна. — Изтри се хубаво, облече халата си и излезе иззад паравана. — Толкова ме е яд на него, че съм готова да забия нож в черното му сърце!

Самюел се усмихна с разбиране.

— Не ви препоръчвам да опитате, мис. Не и със сър Хуго. Пиян или трезвен, той е силен мъж, който не позволява да се отнасят така с него.

Хлое се качи в стаята си, за да се облече. Докато избираше една от новите си рокли, изведнъж се запита дали Криспин щеше да дойде и

днес. Странно, но перспективата да го види пак беше доста приятна — не на последно място и защото беше сигурна, че Хуго ще се разгневи.

Но мъж, който пиеше до безсъзнание и се забавляваше с тлъсти уличници, заслужаваше да се гневи.

Точно когато беше в обора и се занимаваше с раните на Росинант, пристигна Криспин, който водеше за юздите елегантна червеникава кобилка.

— Какво отвратително говедо — извика той, щом видя нещастната кранта на продавача на цвекло. — Защо не го оставиш на гарваните да го изкълват?

Хлое сложи парче плат върху една от мокрите рани на гърба на Росинант и попита с издайнически неутрален тон:

— Наистина ли мислиш така?

— Ама разбира се. — Криспин скочи от коня. — Дори не си струва да се хабят куршуми за него. Защо си губиш времето и хабиш скъпи лекарства за тази жалка твар?

Хлое се обърна и бавно огледа посетителя си от главата до петите. Изразът на лицето ѝ го накара да отстъпи крачка назад.

— Винаги си бил брутален тип — заяви ледено тя. — Значи не си струва да хабиш дори куршумите си? Това нещастно животно е било измъчвано през целия си живот и сега, когато най-сетне е намерило спокойно местенце, трябва да го дам на гарваните, така ли? Направо ми се гади от теб, Криспин.

При това пламенно обвинение младият мъж се изчерви като рак и успя да обуздае порива да я зашлеви през лицето само защото се боеше от гнева на втория си баща и се надяваше да получи осемдесет хиляди фунта.

— Казах го само така — промърмори съкрушено той. — Не беше нужно да се ядосваш толкова, Хлое. И трябва да ти кажа... — Той се опита да се засмее, но смехът му не прозвуча убедително. — Трябва да ти кажа, че много ме засегна с обвинението в бруталност.

Хлое продължи да работи мълчаливо още няколко минути и едва след това благоволи да му отговори:

— Никога няма да забравя как късаше крилцата на пеперудите.

Отново прозвуча неубедителен смях.

— Хайде, стига, Хлое. Тогава съм бил глупаво момче.

— Наистина ли? — попита студено тя.

— Ами да. Вече не го правя.

— Сигурно. Но ловните ти коне все още се връщат от езда окървавени и облени в пот, нали? Сигурно скоро идва моментът, когато трябва да ги освободиш от мъките с куршум?

Горчивината в гласа ѝ накара момъка да загуби ума и дума. Атаката ѝ беше дошла сякаш от нищото и той трябваше да положи големи усилия, за да възстанови душевното си равновесие. Не можеше да позволи на Хлое да се върне в миналото и да вижда у него само някогашното момче. Преглътна няколко пъти и се опита да смени темата.

— Мисля, че трябва да приключим с този разговор. Виж, сър Джаспър ти изпраща подарък — изрече сковано той.

— О, така ли? — Хлое се обърна към него и примигна под ярката светлина.

Криспин посочи кобилката, която беше довел.

— Това е Майд Марион. Произхожда от Ред Куин и Шериф. Брат ти смята, че ще се зарадваш на хубав кон за езда.

— О, спомням си Шериф — въздъхна Хлое. — Великолепен жребец. Нищо чудно, че дъщеря му е толкова красива. — Тя също се зарадва на смяната на темата, защото осъзна, че се бе държала недопустимо грубо. — Но не мога да приема такъв подарък.

Криспин очакваше такъв отговор и имаше готово възражение.

— И защо не? Нормално е брат да прави подарък на сестра си.

Хлое се приближи до кобилката и нежно духна в ноздрите ѝ.

Майд Марион смръщи кадифеното си носле и оголи зъби в конска усмивка. Хлое помилва шията ѝ и отговори колкото можеше по-неутрално:

— Може би си прав, но аз наистина не мога да я приема като подарък. Ала с удоволствие ще я поюздая някой ден.

Това бе достатъчно. Криспин се отпусна и попита небрежно:

— А настойникът ти ще позволи ли да излезеш на езда с мен?

Хлое се намръщи неодобрително. Хуго беше проиграл правото си да ѝ забранява или разрешава каквото и да било. Спокойно можеше да прекара известно време със семейството си. Наистина имаше нужда от приятели и роднини. Тя преглътна тежко и се укори за този пристъп на самосъжаление. Инстинктивно знаеше, че Хуго няма да ѝ разреши да излезе на езда с Криспин, но причините нямаха нищо общо с нея, те

се отнасяха за нещо между Джаспър и Хуго, нещо, станало много отдавна, за което тя нямаше понятие. Затова не виждаше смисъл да си откаже това малко забавление.

— Няма нужда да го питам — отсече тя. — Но днес няма да стане. Първо трябва да се подготвя.

Без да крие задоволството си, Криспин попита:

— Е, кога?

— Ще помисля и утре ще направим точен план... разбира се, ако дойдеш утре — допълни тя.

— Ще дойда, ако ми обещаеш да ме посрещнеш малко по-учтиво — настави Криспин. Опита се гласът му да звучи шеговито, но очите му останаха корави. Когато се наведе да погали Данте, кучето бързо се отдръпна.

— Ако съм била неучтива, мога да ти се извиня — каза Хлое. — Знам, че много се горещя, когато съм ядосана... а винаги се ядосвам, когато някой се отнася лошо към животните. — Тя вдигна рамене, сякаш това беше най-естественото нещо на света. — Бедничкият Росинант. Можеш ли да си представиш какво му е било да мъкне тежки товари, без подкови и винаги гладен?

— Тъй като не съм кон, за съжаление не мога да си го представя — каза Криспин и я погледна с крива усмивка.

Чувството за хумор победи и Хлое се изсмя тихо.

— Понякога си мисля, че това ми е станало мания — призна тя. — Но ти наистина късаше крилцата на пеперудите.

Криспин разпери ръце в знак, че се предава.

— О, Хлое, казах ти вече, че тогава съм бил дете, най-много девет или десетгодишен! Повярвай ми, оттогава съм станал много по-добър.

— Може би — отговори тя и се засмя. — Да оставим миналото.

— Права си. Наистина ли не искаш да оставя Майд Марион?

Хлое поклати глава.

— Благодаря на Джаспър от мое име, но аз наистина не мога да приема такъв подарък. Обаче с удоволствие бих я купила — добави със сияещо лице тя. — Сър Хуго каза, че ще ми купи добър кон, когато...

— Когато? — повтори въпросително Криспин, след като тя не пожела да говори повече.

— Когато се изясни окончателно къде ще живея и как — обясни тихо тя.

— И кога ще стане ясно това?

„Когато настойникът ми изтрезнее достатъчно, за да е в състояние да взема решения.“

— Скоро. Сър Хуго трябва да обмисли възможностите.

— И какви са те?

Незнайно по каква причина Хлое не пожела да посвети Криспин в новите си планове.

— Нямам представа — излъга уверено тя. — Виж, трябва да приготвя още няколко превръзки за Росинант, затова...

— И без това трябва да тръгвам — отговори Криспин, разбрал намека. Посегна ръката ѝ и я вдигна към устните си. — До утре, Хлое.

— До утре — повтори като ехо тя и изненадано дръпна ръката си. Не бе очаквала, че Криспин ще се опита да бъде галантен. Единствената галантност, която познаваше досега, бяха заекванията на викария и грубостите на племенника на мис Ан. Момчето на месаря не се броеше.

Онова, което се бе случило между нея и Хуго, също не се броеше. То нямаше нищо общо с галантността. Но какво бе тогава?

Тя махна за сбогом на Криспин, който се отдалечаваше бавно, водейки за юздите Майд Марион. Е, какво се бе случило между нея и Хуго? То беше магично и нямаше нищо общо с игра или проява на галантност. Точно така, в него нямаше нищо галантно.

През нощта Хлое отново чу пианото. Ала мелодиите бяха всичко друго, само не и весели — всъщност това изобщо не беше музика, а смес от дисонанси, които изразяваха диво отчаяние. Хлое се разтрепери, разбрала посланието на музиката — това беше вопъл на самотата. Данте седна до нея и също се разтрепери, а Беатриче покри котенцата с топлото си тяло, за да ги защити.

Хлое чу тежките стъпки на Самюел по стълбата. Чу как вратата на библиотеката се отвори и разбра, че Самюел щеше да помогне там, където тя не можеше. Не беше предполагала, че може да има болка, която тя не може да проумее.

Дисонансите престанаха. Хлое пое шумно въздух и се отпусна.

Когато Самюел сложи мазолестите си ръце върху клавишите на пианото, Хуго тежко отпусна глава на гърдите си.

— Не знам дали ще се справя — пошепна той.

— Разбира се, че ще се справите — отговори тихо Самюел. — Но ви трябва спокойствие.

— Трябва ми бренди, по дяволите! — Хуго му протегна ръцете си, които трепереха неудържимо. — Кожата ми гори — зашепна като в транс той. — Вече усещам как огънят на сатаната се разпалва в тялото ми. Земният рай е в ада. — Той се изсмя безрадостно. — Ще слезеш ли с мен в ада, Самюел? Знай, че пътят дотам е настлан с всички изстъпления, които човечеството познава. Въпросът е... — той поклати глава — ... въпросът е дали радостите, които ще преживееш по този път, оправдават ада на целта.

— Елате с мен — помоли Самюел. — Ще ви сложа в леглото.

— Не, по дяволите. — Хуго отпусна ръце. — Няма да заспя. Ще остана тук.

— Трябва да хапнете нещо...

— Остави ме на мира! — Гласът на Хуго прозвуча опасно тихо.

Старият моряк излезе от библиотеката и се върна в леглото си. Хлое го чу да се качва по стълбата и също се отпусна в леглото си. Този път Данте легна до нея. Топлият му дъх милваше лицето ѝ, а тежкото му тяло беше като допълнителна завивка. Хлое заспа бързо.

В библиотеката Хуго продължи самотното си бдение.

На следващия ден Криспин не се появи и Хлое, която вече беше измислила как ще се изплъзне от острия поглед на настойника си, беше по-разочарована, отколкото искаше да признае.

Като не знаеше какво да прави с времето си, тя реши да последва съвета на Хуго и да вложи енергията си в почистването на къщата. Събра всички завеси и завивки от стаята си, изпра ги и ги окачи на двора да съхнат. С неохотната помощ на Самюел изнесе големия килим и изтупа праха, избърса и излъска дъбовия под и тежките мебели. По залез-слънце беше изтощена до смърт, но доволна. Данте, който бе направил дълга разходка с Били, също изглеждаше доволен, но беше ужасно мръсен. Сега лежеше в краката ѝ в кухнята и си почиваше.

Самюел потракуваше неспокойно с медените тенджери на лавицата. Цял ден влизаше и излизаше от библиотеката, носеше кани с

кафе, купи със супа и разни други неща за ядене, които най-често изнасяше недокоснати.

Хлое естествено беше забелязала всичко това, но когато попита какво става, Самюел ѝ заяви, че това не я засяга, и смени темата. След като помисли малко, тя стигна до заключението, че Хуго се е напил до безсъзнание и Самюел го чака да дойде на себе си. Доця ѝ се да отиде в градината и да надникне в библиотеката през затворените капаци на прозорците, но като си представи как щеше да реагира Хуго, ако я забележи, се отказа.

Когато си легна, тя зачака да чуе отчаяните звуци на пианото, но Хуго беше вече много далеч от утешителното въздействие на своята музика и търсеше други средства да изрази болката си. При това беше много лесно да сложи край на агонията си. Една глътка, и веднага щеше да се почувства по-добре, но той продължи да се бори дори когато започна да вижда сенки по ъглите на стаята, когато невидими същества запълзяха по ръцете му и хиляди крачета заподскачаха по гърба му. Не можеше нито да ги види, нито да ги улови. Пламенно желаше да заспи поне за малко, за да избяга от мъченията, но остана буден, продължи да седи в креслото си, облян в пот, и да гледа в лицето всеки спомен и всеки срам от миналото си.

На следващата сутрин Криспин отново не се появи и Хлое предположи, че още не е забравил обидата, която му беше нанесла. Това я разтревожи повече, отколкото беше готова да признае, и настроението ѝ беше ужасно. Късно следобед беше готова да престъпи забраната и да направи дълга самотна разходка из полята. Точно тогава Криспин се появи в двора.

Отсъствието му беше грижливо планирано и очевидно бе постигнало желания резултат, защото Хлое го поздрави със сърдечност, каквато не беше проявявала досега.

— Желая ти приятен ден, Хлое — изрече той със самодоволна усмивка, когато тя се втурна забързано към него и го поздрави весело. — Или вече е вечер? Много съжалявам, но не можах да дойда по-рано, защото сър Джаспър ме изпрати да купя нещо в Манчестър. — Той слезе внимателно от коня, като притискаше до гърдите си малка кутия. — Имам изненада за теб.

— Какво е? — Хлое пое кутията и веднага разбра, че вътре има нещо живо. Предпазливо вдигна капака, в който бяха пробити дупки,

за да влиза въздух.

— О, бедното мъниче — прошепна тя. — Къде го намери?

В гнездо от слама лежеше малка забулена сова. Тъмните очи върху сърцевидното лице не мигваха, перата бяха прашни, едното крилце беше под неестествен ъгъл към тялото.

— Сигурно е паднала от гнездото — обясни Криспин. — Намерих я в близост до руините на Шиптън Аби. Мисля, че си е счупила крилцето.

— Да, точно така. — Хлое попила предпазливо кривото крилце. — Ако е обикновено счупване, ще мога да го шинирам. Добре, че си я донесъл.

Криспин се усмихна доброжелателно.

— Надявам се, че с тази постъпка съм изкупил грубите си забележки за жалката кранта в обора.

Хлое избухна в смях.

— Да, прав си. Този път ще ти простя.

— И ще дойдеш с мен на пикник, нали? — Криспин плесна с юздата по дланта си и я погледна очаквателно.

— Естествено — отговори веднага Хлое и нежно помилва птичката по главата. — Вече съм планирала всичко. Ще се срещнем в долния край на алеята Най-добре да го направим рано сутринта, когато Самюел е зает, а Били има много работа в обора.

— Какво ще кажеш за утре?

— Разбира се, щом желаеш. — Тя беше твърде заета с ранената сова, за да го погледне. — Някъде към осем.

— Ще те чакам в долния край на алеята с Майд Марион. Но виждам, че в момента си заета с нещо по-важно, отколкото да разговаряш с мен, затова ще те оставя. Занимавай се с пациентката си. — Той възседна коня си и ѝ махна. — До утре, Хлое!

— До утре — повтори с отсъстващ вид тя. — Довиждане, Криспин. — Без да чака тръгването му, тя изтича със совата в къщата.

Криспин потегли доволно към дома си. Утре по това време Хлое Гришъм щеше да е в ръцете на несъщия си брат.

Хлое отнесе птицата в кухнята и постави кутията на масата.

— Какво има в кутията? — попита Самюел, който тъкмо влезе от задната врата с кошница ябълки.

— Погледни сам — отговори с отсъстващ вид тя. — Ще ѝ натопя малко хляб в мляко. За момента е достатъчно, тъй като не съм в състояние да ѝ дъвча мишки.

— За бога — промърмори Самюел и огледа раненото птиче. — Какво му е?

— Крилото е счупено. Трябват ми две съвсем леки и тънки пръчки за шини. Имаме ли някъде конци?

— Мисля, че да. — Той я проследи с внимателен поглед, когато седна до масата, взе птичето и търпеливо започна да му отваря устата, за да го нахрани. При третата хапка малката сова започна сама да отваря човката си.

— Браво. Бързо се сети какво трябва да правиш — похвали я Хлое и я сложи обратно в кутията. — Хайде сега да сложим шина.

Тя намери две тънки пръчки в кошницата за дърва пред огъня и ги уви внимателно с конци. Беше изцяло съсредоточена в работата си, когато в кухнята влезе Хуго. Той се облегна на рамката на вратата и изрече спокойно:

— Добър вечер.

Хлое виждаше само счупеното крилце и не отговори. Самюел обаче въздъхна с видимо облекчение и засия, въпреки че господарят му изглеждаше ужасно. Лицето на Хуго ясно показваше следите от четири безсънни дни и нощи. Очите му бяха силно зачервени, тънката кожа под тях подута, четиридневната брада го правеше още по-занемарен. Въпреки това излъчваше мир и спокойствие, сякаш след корабкрушение се бе озовал на мирен остров.

— Влезте, влезте — покани го Самюел и зарадвано потърка ръце. — Какво мога да направя за вас?

— Първо кафе, а после и нещо за ядене — отговори Хуго, впи поглед в напрегнатия гръб на Хлое и изрече: — Добър вечер, момиче.

Когато Хлое отново не отговори, той вдигна въпросително вежди и хвърли поглед към Самюел. Слугата поклати глава и побърза да сложи една тенджерка на огъня.

— Какво правиш, Хлое? — попита все така спокойно Хуго.

Без да му обърне внимание, тя продължи да завързва шината за крилото на совата. Това беше най-трудната част от лечението.

Хуго заобиколи масата.

— Не ме ли чу, момиче?

— Мислех, че е очевидно какво правя — отговори остро тя. — Шинирам счупено крило.

Хуго проследи внимателно процедурата и остана възхитен от прецизните ѝ движения. Реши да не обръща внимание на неучтивостта ѝ и седна срещу нея.

Първата глътка кафе беше истинско чудо. Откакто се затвори в библиотеката, той пиеше само вода, защото всичко друго му причиняваше гадене. Сега горещата течност внесе в тялото му нов живот. Имаше чувството, че са го свалили от кола за мъчения. Беше изтощен до крайност и умираше от глад. Но се чувстваше пречистен, отровата беше излязла от тялото му, духът му беше ясен, а душата му почти излекувана. Сякаш през дългите часове на мъчения беше успял да прогони признаците на миналото.

Сега трябваше да се заеме с възпитаницата си. Всяко нейно движение излъчваше гняв и враждебност. Той знаеше много добре, че я е наранил и объркал. От днес нататък двамата щяха да се отнасят един към друг дружелюбно и с доверие, както подобаваше на настойник и подопечна, и Хлое много скоро щеше да забрави какво бе извършил той в безумието на пиянството си. Той щеше да я обезщети, доколкото му беше възможно, без да подкопава авторитета си.

— Сега остава да решим въпроса къде да те сложим — промърмори Хлое, след като приключи с шинирането. Челото и беше критично смръщено. — Някъде, където е тъмно и спокойно... и на почтено разстояние от Беатриче. Макар че тя си има достатъчно работа с мишките — добави весело тя.

— Беатриче се справя наистина добре — отбеляза Самюел, който беше зает с вечерята.

— О, да — потвърди Хлое. — Но ми е неприятно, че си играе с мишките, преди да ги убие.

— Такава е природата на хищника — включи се в разговора Хуго.

Хлое го погледна обвинително, сякаш беше казал нещо идиотско, и се обърна отново към Самюел.

— Е, Самюел, имаш ли предложение къде да я сложим?

— Защо не в старата пивоварна? — предложи упорито Хуго. — Там е тъмно, ключът е на вратата и можеш да бъдеш сигурна, че няма да се отвори случайно.

— И къде се намира старата пивоварна? — Хлое продължаваше да говори на Самюел, сякаш предложението беше негово.

— Горе, в края на северния коридор — отговори Самюел. — Сигурно е цялата в паяжини.

— Значи ще се чувства като у дома си. — Хлое взе кутията и излезе от кухнята.

— О, господи! — изохка Хуго и опря лице на ръцете си.

— Както виждате, имате да заличавате доста грехове — отбеляза лаконично Самюел и сложи пред него самун хляб и купа разтопено масло.

— Това беше много внимателно казано... но днес ми липсва енергията да се захвана с тази трудна работа.

— Не се притеснявайте от държанието на момичето — посъветва го мъдро Самюел. — Легнете си и си починете хубаво. — Изсипа съдържанието на тигана в една чиния и я сложи пред Хуго. — Хапнете си, сър. Знам, че ще ви се отрази добре. Сега ще ви опържа и една прясна пъстърва от потока. Тази сутрин я улових.

— А какво ще яде момичето? — попита с лека усмивка Хуго. — Настроението ѝ няма да се подобри, ако изям и нейната вечеря.

— Ще хапне яйца с шунка като мен. Знам, че ги обича.

Хлое наистина остана доволна от яйцата с шунка и не хвърляше завистливи погледи към вечерята на настойника си. Беше останала шокирана от изтощения му вид, макар че зелените очи с червени кръгове изглеждаха по-ясни, отколкото ги познаваше досега. Споменът за ужасната музика от предишната нощ не ѝ позволи да се отнася към него с гнева и презрението, които изпитваше. Значи не беше пиянствал четири дни и нощи в библиотеката — но какво тогава беше правил?

— Как е Росинант? — попита Хуго и остави вилицата си с доволна въздишка.

Хлое вдигна рамене.

— Добре, предполагам. — Много искаше да обсъди подробно състоянието на нещастното животно с настойника си, но не пожела да се възползва от благоприятната възможност.

Хуго бутна стола си и се изправи.

— Много съм уморен, Самюел. Отивам да си легна. Моля те, не ме буди.

— И насън не би ми хрумнало да ви събудя рано — отговори с усмивка старият слуга.

Хуго заобиколи масата и спря до стола на Хлое. Повдигна с един пръст брадичката ѝ и я погледна в лицето. Сините очи светнаха злобно, но той различи много добре чувството, скрито зад войнственото поведение.

— Давам ти пълното право да ме наказваш, но само тази вечер — изрече спокойно той. — От утре обаче ще се държиш с мен нормално и учтиво, както подобава на добро момиче. Ясен ли съм?

— Но аз не се държа неучтиво — отговори сърдито Хлое и се опита да се отдръпне.

— Напротив, напротив. Поведението ти е недопустимо. Искам това да престане. Имаме да обсъдим много неща и аз нямам намерение да разговарям с невъзпитана хлапачка. — Той смекчи думите си с уморена усмивка, защото въпреки мрачното си изражение тя беше все така замайващо красива. После си спомни докъде води вглеждането в красотата ѝ и веднага пусна брадичката ѝ. — Лека нощ и на двама ви.

Когато вратата на кухнята се затвори зад настойника ѝ, Хлое помилва брадичката си, където все още се усещаше натискът на пръстите му.

10

Хлое се събуди по първи петли и веднага усети жажда за приключения. Естествено причината беше, че днешното ѝ забавление беше забранено. При други обстоятелства нямаше да се възхити особено на мисълта да излезе на езда с Криспин, защото не се интересуваше от компанията му. Но вече ѝ беше омръзнало да се подчинява на заповедите на мъж, който постоянно беше пиян, и да стои като затворница в тази прашна, разпадаща се къща. След десет години затвор в пансиона на дамите Трент това беше крайно обидно. Освен това днес грееше слънце и светът я очакваше с нетърпение.

Естествено нямаше никакъв смисъл да притежаваш нов костюм за езда и тривърха шапка със сребърно перо, ако не можеш да го покажеш в мъжка компания.

Тя слезе бързо в кухнята и пусна Данте да се разходи в кухненската градина. Взе си една ябълка от кошницата и последва кучето навън. Приседна на ниския градински зид и се загледа към долината на Шиптън, от която се издигаше утринна мъгла и предвещаваше още един горещ ден.

Беше решила да се прехвърли точно през този зид, да прекоси овощната градина и да излезе на алеята почти на изхода, където трябваше да я чака Криспин. Така щеше да намали до минимум вероятността да я открият.

Изяде ябълката, докато Данте гонеше зайци във влажната от росата трева, и се върна в кухнята. Не можеше просто да излезе, без да остави някакво съобщение. И без това щяха да ѝ се карат, но беше важно да не се уплашат и да се питат дали не ѝ се е случило нещо лошо.

Намери в едно чекмедже хартия и молив и ги отнесе в стаята си, за да напише бележка.

В седем чу тежките стъпки на Самюел по стълбата. Първата му работа беше да сложи котела с вода на огъня. После щеше да отиде в кокошарника, за да събере снесените през нощта яйца. След това да

свари овесена каша и да направи чай за себе си и за Били. След като закусеха, двамата обикновено отиваха в обора да се погрижат за конете и кучетата.

Тя се облече бързо и отново прочете бележката, която бе написала. Не звучеше поетично, но съвсем ясно беше посочено, че ще се върне следобед. Сети се още нещо и допълни, че Данте трябва да остане затворен до завръщането ѝ, защото ѝ беше ясно, че ако дойде и кучето, плановите на Криспин щяха да се осуетят. Самюел можеше да го пусне, когато сметнеше за безопасно.

Тя излезе от стаята си, мина на пръсти по коридора и се отби за малко при заспалия Платон в старата пивоварна. Совата изглеждаше спокойна и не се опитваше да махне шината от крилото си. Кухнята беше празна, точно както беше очаквала, задната врата беше отворена. Хлое остави бележката си на каната с кафе и се измъкна навън. Мина през кухненската, после през овощната градина и излезе на входната алея, без никой да я забележи.

Криспин я чакаше на пътя пред портата. Майд Марион беше вързана наблизо.

— Добро утро — извика весело Хлое, когато мина през портата.
— Не е ли прекрасно?

Криспин скочи от коня.

— Да, наистина. Някой знае ли, че си тук?

— Никой — отговори безгрижно тя и спря пред вързаната кобилка. — Но им оставих бележка, за да не се тревожат.

Криспин пребледня като мъртвец.

— Оставила си бележка?

— Да, естествено... Ще ми помогнеш ли да се кача на седлото?

Криспин сплете ръце, на които тя стъпи и се настани грациозно на дамското седло. Подреди полите си, сложи дясното си коляно точно във вдлъбнатината и се усмихна сияещо на придружителя си.

— Тръгваме ли? Къде ще отидем?

— Това е изненада — отговори Криспин, който се беше окопитил. — Какво си написала в бележката?

— Само че излизам на езда и ще се върна следобед. — Тя го погледна въпросително. — Защо това те тревожи?

— О, разбира се, че не ме тревожи. — Но устните му бяха опънати, в очите светеше решителност. — Кога ще намерят бележката?

— Сигурно след половин час — отговори тя. — Защо?

Криспин вдигна рамене и подкара коня си в буен галоп. Изненадана, Хлое го последва.

След около четвърт час Криспин забави ход, а дотогава Хлое беше започнала да се наслаждава на буйната езда и вече не се питаше каква е причината за това внезапно бързане. Криспин отново отказа да ѝ каже къде отиват, но тя се радваше на хубавото утро, на силния кон под себе си и на приятното чувство, че ѝ предстоеше един цял свободен ден.

Самюел видя бележката веднага щом се върна от обора в кухнята. Разгъна я и я огледа учудено, защото познаваше само някои букви и изобщо не можеше да пише, но позна подписа и това го изпълни с неприятно предчувствие. Помисли още малко и разбра какво трябваше да направи. В определени случаи Самюел можеше да избълва цял поток проклетия, които биха впечатлили и най-закоравелите моряци от флота на Негово величество. Така се случи и днес. Беше ясно, че не му остава друг избор, освен да събуди сър Хуго, и то от първия истински сън от незапомнени времена насам.

Жените бяха напълно излишни... само създаваха ядове. Изкачи бързо стълбата и почука на вратата на спалнята. Не чу отговор и натисна бравата.

— Много съжалявам, сър Хуго...

— Какво се е случило, Самюел? — Хуго се събуди веднага, но в първия миг не успя да се ориентира — бе помислил, че се намира на борда на своя кораб и Самюел го буди по време на нощна вахта.

— Заради малката мис — обясни старият моряк и пристъпи към леглото. — Оставила е това на кухненската маса. — И протегна бележката на Хуго.

Той я прочете бързо, после отново пробяга с поглед по редовете и за миг затвори очи.

— Защо, по дяволите, е решила да излезе на езда с Криспин? Каза ми, че не може да го понася.

— За онзи роднина ли говорите? — Самюел се почувства още по-неловко. — Онзи, дето идваше всеки ден при нея?

— Какво каза?

— Ами, малката изглеждаше нещастна, а той я забавляваше. Никога не са напускали двора, кълна ви се. През цялото време ги

наблюдавах. Мисля, че той ѝ донесе совата. — Самюел погледна загрижено своя господар и на бузите му избиха червени петна.

— Ти не си виновен, Самюел. Всичко стана по моя вина. — Хуго изкриви уста в пристъп на отвращение от себе си. — Смятах да отложа обяснението, докато се възстановя напълно. Джаспър каза, че лесно ще се справи с пияница като мен... и за бога, той имаше право. — Захвърли бележката на пода и стана. — Кога е излязла?

— Най-много преди половин час.

— Е, можеше да бъде и по-лошо. — Той нахлузи ризата през главата си и облече панталона. — Абсолютно съм сигурен, че ѝ наредих да не напуска двора без мое разрешение... или си въобразявам, защото пак съм бил пиян?

— Не, сър Хуго, аз също присъствах на този разговор — каза спокойно Самюел и му подаде ботушите.

— Аха. В такъв случай мис Гришъм трябва да се подготви за сериозен разговор, когато ми падне в ръчичките. — Той обу високите ботуши и нареди: — Кажи на Били да оседлае конете. Има само един път и две посоки. Аз ще тръгна към Манчестър и Шиптън, а ти ще поемеш към Еджкомб. Не може да не са ги видели. — Стана и закопча колана си. — Трябват ми нож и пистолет, Самюел.

Самюел му подаде, каквото трябваше, и забърза навън, за да даде нареждания на Били. Хуго провери достатъчно остър ли беше ножът и го пъкна в ножницата на колана. Зареди пистолета и го прибра в дълбокия джоб на жакета.

Не беше споделил с Хлое съмненията си относно семейство Гришъм, затова не я винеше, че е излязла на разходка с Криспин.

Тя го познаваше от детските си години и нямаше основания да го подозира в лоши намерения. От друга страна обаче, тя се бе противопоставила на изричната му заповед да не напуска къщата и сама бе пъкнала глава в бърлогата на лъва. Отново му създаваше проблеми... да не говорим, че го събуди от първия истински сън от години насам. На всичкото отгоре трябваше да напусне къщата небръснат и без закуска. Ако се беше сетил да се избръсне, преди да си легне, сега нямаше да прилича на скитник...

Когато слезе в кухнята, Хуго съвсем не беше в блестящо настроение. Но и не се притесняваше, че няма да открие Хлое. Никога не се тревожеше какъв ще бъде резултатът от акция, в която участваше.

Дали я бяха отвели в Шиптън? Или в някое отдалечено място? Въпреки това щеше да започне с Шиптън. Ако Джаспър не беше там, щеше да принуди някого от слугите да заговори. Нож и пистолет в ръцете на мъж, който няма какво да губи, бяха много убедителни оръжия.

Той излезе под слънцето на двора и нахлузи ръкавиците си.

— Ако някой по пътя за Еджкомб ги е видял, Самюел, тръгни по следите им. Ако не, ме последвай колкото можеш по-бързо — нареди той и се метна на коня.

— Тъй вярно, сър. — Самюел възседна своя кон и го последва надолу по входната алея, до портата, където пътищата им се разделиха.

Криспин все така бързаше по сухия, пращен път към Манчестър. Вече наближаваха града, а пощенската карета щеше да ги чака на първото кръстовище. Криспин се оглеждаше нетърпеливо. За разлика от него Хлое не бързаше: спираше край всеки жив плет, следеше полета на птиците и той не знаеше как да й каже да ускори ход. Щом имаха само половин час преднина, трябваше веднага да я качи в каретата и да я прекара през града.

Треперещ от гняв, той спря коня си и изчака, докато Хлое го настигна.

— Защо си така дяволски бавна, Хлое?

Младото момиче го погледна учудено.

— Но ние не бързаме за никъде. Целият ден е пред нас... Не намираш ли, че на пътя има прекалено много хора?

Тя беше права. Пътят пред тях наистина беше пълен с хора — в коли, на коне и пеша, понякога цели семейства, които вървяха по тревата отстрани, а децата тичаха във всички посоки. Настроението им се определяше от радостно очакване, сякаш отиваха на някакъв празник. При това утрото беше съвсем обикновено.

Ако Хлое откажеше да се качи в каретата, щяха да устроят хубава сцена пред многобройна публика. Нищо не вървеше, както го бяха замислили, и Криспин проклинаше втория си баща, който му беше възложил цялата отговорност за това опасно начинание. Непрекъснато губеше контрол над положението и не знаеше как да пригоди плана си към променените обстоятелства.

— Хайде, продължаваме — подкани я нетърпеливо той.

— Гладна съм — отговори просто Хлое. — За закуска хапнах само една ябълка. Защо не си потърсим някое хубаво местенце край пътя и не похапнем? Нали сме тръгнали на пикник? Ти каза така, не помниш ли?

— Да, ще си направим пикник, но не тук.

— Ще ми кажеш ли какво имаш в кошницата? Ако толкова държиш да продължим, мога да ям и докато яздя.

Криспин изведнъж си спомни досадното седемгодишно момиченце, което искаше да знае всичко — например какво означава тази или онази дума, която била чула в оборите на Гришъм Хол. Повечето думи бяха непознати и за него, но беше сигурен, че са крайно неприлични. Въпреки това ѝ казваше, че ги знае, но отказваше да ѝ разясни значението им. Хлое продължаваше да пита, макар да усещаше, че той не знае, и веднъж го изнерви дотам, че ѝ цапна един шамар. И сега имаше желание да постъпи по същия начин.

— Почакай още няколко минути — помоли той и гласът му трепереше от напрежение. Кръстовището беше зад следващия завой и той погледна с очакване напред, сякаш можеше да се появи по-бързо.

Хлое смръщи чело, ядосана и обърквана едновременно. Внимателният, великодушен Криспин от последните дни беше изчезнал. Сегашният ѝ придружител все повече заприличваше на малкия егоист, когото помнеше от детските си години.

Минаха следващия завой и Хлое видя как Криспин се изправи на седлото и се огледа. Любопитството ѝ се събуди. Криспин изглеждаше нервен и напрегнат. Приблужи коня си до нейния и двете животни почти се докоснаха. Кобилата, на която близостта на жребеца беше неприятна, изцвили и се опита да се отдръпне. Криспин се наведе и хвана юздата ѝ.

— Не се тревожи — каза тя. — Аз ще се справя и сама. Конят ти я притеснява, това е всичко.

Когато Криспин не ѝ върна юздата, Хлое изведнъж се почувства зле и погледна напред.

На кръстовището чакаше пощенска карета, а до нея на поляната стояха трима мъже. И тримата се бяха обърнали към приближаващите ездачи. Хлое разбра изведнъж, че нещо не беше наред. Каретата, тримата непознати... това означаваше опасност. За миг остана съвсем неподвижна и се съсредоточи — като газела, подушила лъва.

После рязко вдигна десница и с все сила удари ръката на Криспин, която стискаше юздата на кобилата ѝ? Той нададе болезнен вик и рязко се отдръпна. В същия миг Хлое заби пети в хълбоците на кобилата и Майд Марион препусна в галоп надолу по пътя. Когато мина покрай пощенската карета, един от мъжете изскочи на пътя и се опита да я спре, но Хлое се приведе ниско над шията на кобилата и препусна още по-бързо. Мъжете зад нея се развикаха гневно, Криспин се окопоти бързо и се втурна да я преследва. Копитата на коня му закънтяха заплашително близо. Жребецът беше по-бърз от кобилата, имаше по-дълги крака и по-силни гърди и много скоро щеше да я настигне. Хлое беше наясно, че няма да успее да запази преднината си за дълго.

Група хора пред нея, които размахваха знамена, ѝ препречиха пътя и тя се връза право в навалищата. Тълпата се затвори зад нея като черупка на стрида и тя беше принудена да стегне юздите, защото не искаше неволно да стъпче някого. Криспин никога нямаше да стигне до нея в тази гъста тълпа. Но дори и да я настигнеше, не можеше да ѝ стори нищо сред толкова много хора.

Навалищата се сгъсти още и я повлече в посока към града. Даже да искаше, вече не можеше да се измъкне, затова се остави на течението, без да може да си даде отговор накъде бяха тръгнали всичките тези хора и какво искат.

Хуго разпита един мъж, който подрязваше живия плет, и научи, че преди около час покрай него минали мъж и жена на коне в посока Манчестър. Доволен, че беше на вярна следа, той пусна коня си в галоп. Сега трябваше само да реши дали двамата бяха завили към Шиптън или продължаваха към града. Пак имаше късмет, защото момчето, което ловеше риба в крайпътния ров с помощта на червей, набучен на изкривена игла, го осведоми, че господинът и дамата препускали към града. Спомни си ги, защото дамата спряла и го попитала дали е уловил нещо.

Това със сигурност беше Хлое. Но какво, по дяволите, възнамеряваше Криспин? Дали искаше да я скрие в града? Това беше най-простото нещо.

Хуго се поколеба за миг, питайки се дали все пак да не отиде в Шиптън и да се опита да научи нещо по-конкретно. Но скоро му стана ясно, че съществува възможност да ги настигне, преди да влязат в

града. Може би бяха спирали по пътя. С надеждата, че Хлое е продължила да спира пред всяко дете или птиче, той продължи напред с бързо темпо.

Пътят беше пълен с хора и това го забави, но сигурно беше забавило и двамата, които преследваше. Хуго се запита бегло накъде бяха тръгнали всички тези хора, но съзнанието му беше заето изцяло с преследването и не загуби време да мисли за нещо друго. И тогава видя Криспин.

Младият мъж си пробиваше път през навалищата, и то в посока обратна на града. Хуго насочи коня си извън пътя и се скри зад стар дъб. Там щеше да изчака, докато Криспин стигне до него. Тъй като Хлое не беше с него, трябваше да научи къде я е отвел. При мисълта, че възпитаницата му беше затворена в карета, която лети в неясна посока, сърцето му се сви от болка.

Но се овладя бързо, защото знаеше, че много скоро ще получи отговор. За да се освободи от тълпата, Криспин си служеше с камшика и най-сетне успя да изведе коня си в края на пътя. Ала облекчението му не трая дълго, защото пред него изведнъж застана Хуго Лейтимър.

— Много се радвам да те видя, Криспин — поздрави учтиво той и се усмихна учтиво. По гърба на Криспин полазиха студени тръпки. Решителната, небръсната брадичка изглеждаше крайно заплашителна, зелените очи искряха гневно. Макар че устните се усмихваха, Криспин изпита ужасяващото чувство, че в следващия миг щяха да се разтворят и да го погълнат.

Той вдигна камшик, за да удари коня си и да избяга, но в същия миг Хуго се наведе с почти лениво движение и сграбчи ръката му. Когато пръстите му се сключиха около китката, Криспин изохка от болка и изпусна камшика.

— А сега — изрече все така любезно Хуго, — ще слезем на поляната, Криспин, за да можем да разговаряме на спокойствие. Нали виждаш каква е навалища. — Той пусна китката на младежа, хвана юздата на коня му и го поведе към сянката на дъба. — Хайде, слез, ако обичаш.

Поканата бе произнесена с усмивка, сякаш изрязана с бръснач.

— Протестирам...

— Не... не, Криспин, това би било наистина губене на време — прекъсна го меко Хуго, скочи от седлото и нави юздата на жребеца на

ръката си. — Или предпочиташ да слезеш с моя помощ? — Свали със заплашителна бавност ръкавиците си и ги плесна по дланта си. Всичко това стана с усмивка.

Криспин се почувства безсилен, като ученик пред лицето на абсолютния авторитет. Слезе от коня си като хипнотизиран.

— Много разумно — похвали го Хуго, пусна юздата и се облегна небрежно на стъблото на дъба. Силата, която излъчваше тялото му, накара Криспин да се почувства като червей. — И така — продължи отмерено Хуго, — да си дойдем на думата, Криспин. Къде е възпитаницата ми, ако мога да попитам?

— Хлое ли?

— Да, Хлое.

— Откъде да знам? — Този глупав отговор беше единственото, което му хрумна в момента.

— Убеден съм, че знаеш, защото тя беше така любезна... или достатъчно умна да ми съобщи, че днес възнамерява да излезе на езда с теб. — Усмивката изчезна, зелените очи светнаха ледено.

— Това е абсурд — опита се да блъфира Криспин и се обърна към коня си. — Не знам за какво говорите, сър Хуго. Вие сте отговорен за Хлое, не аз, и ако тя ви е избягала, вината не е моя.

В този миг две силни ръце го хванаха изотзад за гърлото и той изхърка болезнено.

— Убеден съм, че се лъжеш. Аз имам достатъчно силна хватка и никой не можа да ми избяга — процеди през зъби Хуго.

Криспин усети дъха му в тила си. Опита се да раздвижи глава, но дългите бели пръсти се впиха в плътта му.

— Къде е тя?

Младежът се задави и поклати глава. Натискът върху гръкляна се засили.

— Къде е тя?

Въпросът прозвуча неумоливо точно до ухото му. Черни петна затанцуваха пред очите му и той изпита чувството, че гърдите му ще се пръснат.

— Къде е тя?

Криспин сведе рамене и се опита да заговори. Натискът поотслабна и отново прозвуча неумолимият въпрос.

— Не знам — произнесе с мъка той.

Хватката се стегна отново и Криспин повярва, че главата и дробовете му ей сега ще експлодират. Червената мъгла заплаши да го погълне.

— Наистина не знам — прошепна задавено той. — Моля ви...

— Обясни по-точно. — Хватката се разхлаби точно толкова, колкото да му даде възможност да говори. Кашляйки, Криспин обясни, че Хлое го изоставила незнайно по каква причина и препуснала като луда към града.

Хуго свали ръце от гърлото му и ги изтри отвратно в жакета си.

— Сигурен съм, че знаеш причината, но за това ще говорим по-късно. Върви си вкъщи и кажи на Джаспър, че е подло да се крие зад гърба на един неопитен младеж. Проява на страхливост е да стоиш на заден план и да даваш заповеди, които подчинените ти не могат да изпълнят сами. Ако иска открит сблъсък, аз съм готов — добави спокойно той. — Чакам го от четиринадесет години. Кажи му всичко това, чуваш ли, Криспин!

Той отстъпи назад и изчака, докато младежът възседна коня си, триейки зачервеното си лице. На врата му се бяха отпечатали пръстите на Хуго и вече се образуваха първите сини петна.

Криспин усещаше толкова силна болка в гърлото, че не беше в състояние да отговори. А и не знаеше какво да каже в тази ситуация. В продължение на един дълъг миг се бе озовал в непосредствена близост до смъртта. Досега не си беше представял, че някой може да съсредоточи толкова сила в пръстите на ръцете си. Наведе се над шията на коня и препусна към дома.

Хуго разтърка пръстите си и ги огледа със задоволство. Пръсти на музикант. Дълги и чувствителни. На устните му заигра усмивка. Той се огледа преценяващо, възседна коня си и препусна към Манчестър, надявайки се да открие Хлое някъде сред навалищата. Но къде, по дяволите, бяха тръгнали всички тези хора?

Изведнъж се сети. Днес беше понеделник, 16 август. Денят, когато ораторът Хънт щеше да говори пред реформаторското събрание на „Сейнт Питърс Фийлдс“. Да говори за всеобщо избирателно право и за граждански права. Полицията очакваше най-лошото.

Той се отдели от пътя и препусна направо през полята, за да стигне колкото може по-бързо до града.

Хлое остана сред навалищата, която беше изпълнила „Сейнт Питърс Фийлдс“ до краен предел. Възбудата на хората беше заразителна и тя бързо забрави Криспин и пощенската карета. Денят обещавахе да бъде много интересен. Утре щеше да обсъди с Хуго случилото се и да го попита за мнението му. Но сега щеше да погледа представлението.

Все повече хора се събираха на откритото място: многоглаво, шумящо множество със знамена и плакати. Всички бяха в добро настроение, децата си играеха между възрастните, млади двойки се разхождаха под ръка и дори си разменяха целувки. Трибуната беше окичена с пъстри знамена, които се развяваха от вятъра. Мъжете и жените пееха и се полюляваха в такт и всички бяха устремили изпълнени с очакване погледи към трибуната, където скоро щеше да се появи ораторът Хънт.

Хлое намери удобно местенце под група дървета и не слезе от коня си. Виждаше отлично трибуната, където тъкмо се появи група мъже. Застаналите най-близо нададоха приветствени викове и лозунгът „Избирателно право за работниците!“ се понесе надалеч.

От групата се отдели мъж с бял цилиндър и тълпата закрепя въодушевено. Хлое си спомни, че мъжът от Манчестър, който им бе разказал за реформаторското събрание, също носеше бял цилиндър. Вероятно това беше знак за принадлежност към реформаторското движение.

Оратор Хънт издигна глас и зрителите веднага замлъкнаха. Всеки път, когато той правеше пауза, тълпата ревеше одобрително и отново и отново викаше името му.

Хлое беше твърде далеч, за да чуе какво говори ораторът. Изведнъж до слуха и достигнаха други гласове, странни думи от странна посока. Тя се обърна на седлото към края на тълпата и видя група мъже точно пред църквата, която се намираше в другия край на голямата поляна.

— Вероятно идват хората от Блекбърн — обади се едър мъж в работно облекло, който стоеше до коня й.

Другарите му закимаха зарадвано и се надигнаха на пръсти, за да видят какво беше причинило безпокойството на тълпата.

— Това са войници — осведоми ги Хлое.

Отделение кавалеристи в синьо-бели униформи зави зад ъгъла на градинския зид. Слънцето се отразяваше в извадените им саби. Кавалеристите се разтеглиха и образуваха дълга редица точно пред къщите, които бяха срещу трибуната на оратора.

От навалищата се издигна вик, който по мнението на Хлое беше абсолютно доброжелателен, нещо като приветствие. И тогава стана страшното. Кавалеристите се вдигнаха на седлата и размахаха сабите над главите си. Някой изрева някаква заповед, мъжете нададоха вик, пришпориха конете си и нападнаха предните редици на множеството. Сабите им се спускаха и вдигаха в безпощаден ритъм.

Вцепенена от ужас, Хлое проследи как стреснатите мъже и жени се опитаха да избегнат нападението на кавалеристите и се разтичаха на всички посоки с пронизителни викове. Хората около нея си викаха окуражително:

— Остани на мястото си... остани на мястото си...

Тълпата се сгъсти и образува плътна стена. Войниците спряха, защото не бяха в състояние да си пробият път през човешките маси, за да стигнат до оратор Хънт. След минута обаче те нападнаха за втори път и ожесточено заудряха хората, които им препречваха пътя. Хлое видя как пръсна кръв, понесоха се викове от болка, последвани от писъци и стонове.

— Прикрийте се! — извика някой. — Те убиват и никой не може да ги спре.

Викът се понесе надалеч.

— Прикрийте се! Прикрийте се!

Множеството замлъкна за миг, сякаш искаше да си поеме дъх, а след това се разнесе дълбоко ръмжене, което сякаш идваше изпод земята. Хората се разбягаха на всички страни като приливна вълна, която никой и нищо не беше в състояние да спре. Майд Марион цвилеше ужасено. Хората наоколо бяха в паника и Хлое разбра, че ако видеше възможност, кобилката ѝ щеше да препусне като луда без посока. Тя стегна юздите, доколкото можеше, за да попречи на коня да стъпче бягащите, и се опита да го изведе от най-гъстата навалища. Накъдето и да се обърнеше, виждаше само войници, които безмилостно тъпчеха работниците заедно с жените и децата им и нахлуваха с конете си във всяка дупка, която се отвореше. При това размахваха сабите си, улучваха глави, ръце и рамене и безмилостно

приближаваха към трибуната, където стоеше оратор Хънт. Той беше целта, която преследваха.

Едно дете падна съвсем близо до нея и изпищя ужасено. Хлое скочи от гърба на коня и го грабна на ръце. Без да изпуска юздата, тя притисна момченцето до гърдите си и се запрепъва през навалищата.

Най-сетне стигна до относително спокойната градинка в края на голямата поляна. Майд Марион трепереше с цялото си тяло, беше запотена и страхливо въртеше очи. Хлое пусна детето на земята, то я погледна ужасено, обърна се и хукна да бяга.

Дано намери пътя към къщи, каза си с надежда тя. В гърдите ѝ бушуваше гняв, какъвто не беше изпитвала никога досега. Тълпата се разпръсна изненадващо бързо. Изведнъж настана тишина. Поляната, която допреди минути беше препълнена с хора, сега беше пуста. Трибуната беше само купчина греди и дъски, навсякъде бяха разхвърляни разкъсани знамена. Под безмилостното августовско слънце лежах безпомощни тела на мъже и жени, стъпкани, ранени, мъртви. В сухата трева се виждаха обувки, шапки, парчета от дрехи и какви ли не още предмети, захвърлени или изтръгнати от собствениците им по време на паническото бягство.

Хлое върза кобилата за градинската портичка и излезе на поляната. Войниците бяха слезли от конете си, триеха сабите си и разхлабваха седлата на конете. Във въздуха се носеха стонове на десетки и стотици ранени, конете цвилеха и нервно потрепваха с копита, защото им миришеше на кръв.

След минута на поляната се появиха още хора, които се заеха с ранените. Хлое коленичи до млада жена, ранена в гърдите от сабя. От раната течеше кръв, жената беше още жива, миглите ѝ потръпваха. Хлое откъсна голямо парче от фустата си, за да избърше кръвта и да направи превръзка. Покрай нея минаха двама мъже, които носеха мъртвец. Мина и възрастен мъж, подкрепян от две момчета. Устните му бяха посинели и когато се опита да си поеме въздух, лицето му се разкриви от болка.

— Аз ще я взема, мис — проговори тих глас. Един мъж се наведе и вдигна младата жена. — Много ви благодаря. — Очите му бяха празни, лицето — хлътноло.

Хлое мина през цялата поляна, като помагаше навсякъде, където можеше. Ранените бяха много, твърде много. Често лежах на купчини

един върху друг. Всички бяха като в транс и почти не говореха. От шейсетте хиляди души, които се бяха събрали на „Сейнт Питърс Фийлдс“, имаше четиристотин ранени, а девет мъже и две жени бяха убити — от отделение кавалеристи, на които градската полиция беше възложила да арестуват оратор Хънт.

11

Хуго препускате като луд по странно пустите градски улици и се вслушваше в далечния гръм от „Сейнт Питърс Фийлдс“. По някое време конят му спря стреснато, вдигна глава и изпръхтя. Чуха се първите писъци и кръвта му изведнъж замръзна във вените. Пришпори коня си и продължи напред. Насреща му се появиха първите бягачи, които крещяха предупредително: „Кавалерия!“

Очевидно полицията беше изпаднала в паника — точно както се беше опасявал преди няколко дни. Но как, по дяволите, би могъл да открие Хлое в тази навалица? Въпреки всичко той продължи да язди срещу потока от бегълци, търсейки момичето. Стигна до поляната точно когато последните хора я напуснаха и извика от ужас, като видя бойното поле пред себе си. Ами ако Хлое беше сред някоя купчина ранени и мъртви? Тя беше толкова мъничка, толкова крехка... дали беше оцеляла?

Хуго слезе от коня и го върза на кола пред църквата. Когато се запъти към поляната, видя Хлое почти веднага, коленичила край един ранен. Беше загубила шапката си, разбърканите ѝ коси висяха по гърба. Слънцето ги позлатяваше и блясъкът почти го ослепи. Затова пък картината около нея беше повече от страшна.

— Хлое! — Той извика името ѝ отдалеч и коленете му изведнъж омекнаха от облекчение. Тя го видя, скочи и се втурна към него.

— О, Хуго! — изплака тя, сгуши на гърдите му и обви ръце около кръста му. Жестът ѝ изразяваше само желание за утеха и закрила, но събуди в сърцето му нежелани спомени и тялото му веднага реагира.

Хлое избухна в плач и очите ѝ станаха като мокри метличини.

— Ранена ли си? — попита дрезгаво той.

Тя поклати глава.

— Не, всъщност не... но съм бясна от гняв. Как можаха да го направят? Какво оправдание имат? Ако знаеш колко беше ужасно...

никога не бях виждала подобно нещо, Хуго. — Раменете ѝ се разтресоха от хълцания.

— Тихо, мила, тихо. — Той помилва косата ѝ и извади кърпичката си. — Изтрий сълзите си... и си издухай носа. — Помогна ѝ да изсуши сълзите си, за да скрие чувствата, които го вълнуваха, и да я види такава, каквато искаше да я види — отчаяно дете, което се нуждаеше от утеха.

— Загубих шапката си — оплака се безпомощно тя.

— Ще ти купим нова.

— Но този ми харесваше повече от всички други — настоя упорито тя и се огледа наоколо, сякаш можеше да я намери. — Защо? — избухна отново тя, разтърсена от луд гняв. — Как можах да направят това?

— От страх — обясни спокойно Хуго. — Всички видяха какво стана във Франция и се страхуват от силата на тълпата. Страх ги е, че ще избухне работническо въстание.

— Ако зависеше от мен, щях да ги пратя всичките на гилотината — изрече гневно Хлое. — И щях да си седя и да плета, докато главите им падат една по една в коша... Само дете не мога да плета. — Очите ѝ се напълниха отново със сълзи и тя се свлече на земята.

— Какво ти става? — Хуго се наведе уплашено над нея.

— Не знам — отговори тя. — Краката ми изведнъж се разтрепериха. Може би защото цял ден не съм яла нищо, само една ябълка сутринта.

Хуго я изправи на крака, сигурен, че не само гладът е виновен за този пристъп на слабост. Сети се, че задоволяването на тази толкова могъща потребност ще я успокои и ще ѝ помогне да се отдалечи на известно разстояние от преживяния ужас, и я хвана за ръка.

— С това ще се справим лесно. Да се махаме оттук. Вече с нищо не можеш да помогнеш.

Хлое огледа бойното поле. Гражданите на Манчестър изнасяха ранените. Близки и роднини се търсеха и се намираха.

Гневът все още бушуваше в гърдите ѝ, но чувството за реалност ѝ подсказа, че тук вече нямаха нужда от нея. Беше време да се посвети на собствените си проблеми.

— Криспин беше обещал да си направим пикник... О, трябва веднага да ви разкажа за Криспин. — Тя изтри очите си с опакото на

ръката, докато Хуго я водеше за другата ръка през полето.

— Вече знам — отговори той и отново ѝ подаде кърпичката си.

— Откъде? — Хлое избърса носа си и му върна смачканата кърпичка.

— Задръж я — каза той. — Срегнах го и... ами, да кажем, че го накарах да ми разкаже какво се е случило. Обясни ми, че си го напуснала с подозрителна бързина, и заяви, че не знаел защо.

— Като видях пощенската карета на кръстовището, изпитах странното чувство, че ме заплашва опасност... Но как го накарахте да ви каже истината? — Тя го погледна пронизващо. — Причинихте ли му болка?

— Не особено.

— Жалко.

За момиче, които винаги защитава онеправданите, Хлое е забележително зла, помисли си с усмивка Хуго.

— Криспин се подчинява само на твоя полубрат — опита се да обясни той. — Когато стана онова нещо с Данте, веднага разбрах, че Джаспър е замесен. Затова не ги наказах, както заслужаваха. Те са само изпълнители.

— За какво говорите? — Хлое спря и го погледна втренчено. — Искате да кажете, че... значи целта им съм била аз, а не Данте?

Хуго беше готов да се засмее на учудването ѝ, но се въздържа.

— Колкото и странно да ти се струва, момиче, аз съм на мнение, че ти си по-ценна плячка от псето... разбира се, не искам да кажа нищо лошо за произхода му, но...

Подигравателната му забележка повдигна настроението ѝ.

— И какво могат да искат от мен?

— Ти си заможна млада жена. Джаспър много държи богатството да остане в семейството.

— Значи иска да ме омъжи за Криспин — кимна тя и сърдито изрита едно камъче. — Но той не може да ме принуди, нали?

— Не, докато аз съм твой настойник — отговори спокойно Хуго. — Но ако паднеш в ръцете му, непременно ще се опита.

Хлое сведе глава, за да обмисли думите му. Стигнаха до градината, където беше вързана Майд Марион, и тя издърпа ръката си.

— Къде отиваш?

— Да взема коня си... по-точно коня на Джаспър. Нали не си помислихте, че съм взела понито?

Хуго се сети едва сега, че изобщо не бе помислил какъв кон язди Хлое. Когато тя доведе при него грациозната кобилка, той подсвирна възхитено.

— Благородно животно.

— Познахте. Майката и бащата са Ред Куин и Шериф... познавам жребеца, кобилата не. Шериф е гордостта на Джаспър. — Тя помилва врата на кобилката. — Много се уплаши, бедната, но сега е по-спокойна.

Хуго смръщи чело.

— Трябва да върнем кобилата в Шиптън.

— Казах на Криспин да каже на Джаспър, че не мога да я приема като подарък, но съм готова да я купя — съобщи самоуверено Хлое.

— Така ли? — Хуго вдигна вежди. Това беше подходящ момент да й съобщи как трябва да се развиват отношенията между настойник и подопечна. — И кой ти разреши да вземеш толкова важно решение? Ще позволите ли да ви напомня, мис Гришъм, че засега аз управлявам имуществото ви и само аз мога да реша кога ще давате пари и кога не?

— Но това е глупаво! И двамата знаем, че конят е много добър, а аз нямам...

Хуго вдигна пръст, за да я накара да замълчи.

— Може би не го съзнаваш, Хлое, но се намираш в доста трудно положение. На твое място не бих продължил да се инатя. Първо ми дължиш някои обяснения.

Момичето прехапа устни.

— Мислех, че след всичко, което видяхте на поляната, вече не сте ми сърдит.

— Случилото се с бедните хора няма нищо общо с причината, поради която ти се озова тук така внезапно. — Той я хвана за кръста и я вдигна на седлото. — Отиваме в кафенето на Джъртън, за да го обсъдим на спокойствие.

— Но нали ви оставих бележка, за да не се тревожите — напомни му тя, докато той възсядаше коня си.

— Ще я взема предвид. Но каква тежест има тя, когато трябваше да скоча от леглото си и да се втурна да те гоня, без да съм изпил поне чаша кафе и без да съм се обръснал?

Думите му прозвучаха заплашително и Хлое го погледна скритом. Наистина имаше нужда от гореща вода и бръснач.

— Мисля, че аз успях да се освободя сама от затрудненото си положение — рече тихо тя.

— Ако беше изпълнила нарежданията ми, това изобщо нямаше да бъде нужно.

Хлое потъна в мрачно мълчание.

Кафенето на Джъртън беше почти празно. Целият град беше в шок. Хората се събираха на малки групички по ъглите на улиците или във входовете. Мистър Лемптън поздрави гостите си без особено въодушевление и веднага попита дали са били на „Сейнт Питърс Фийлдс“. Хуго му разказа какво беше видял.

— Господи, не мога да повярвам — промърмори Лемптън и поклати глава. — Хората ще полудеят.

— Арестуваха оратора! — На вратата застана мъж с хлътнало лице, който стискаше в ръката си дебела тояга. — Събираме се пред голямата църква. — След като каза това, той излезе бързо, за да почука на следващата врата и да предаде съобщението.

— Аз няма да отида — отново поклати глава Лемптън. — Стига толкова. Какво желаете?

— Чаша шоколад за дамата, кафе за мен и всичко за ядене, което имате — отговори Хуго.

Поднесоха им картофена супа и студено пиле. Хуго изчака, докато и двамата утолиха глада си, облегна се назад, кръстоса крака и погледна сериозно възпитаницата си.

— Е? — проговори тихо той.

Хлое се размърда неловко на стола си и посрещна острия зелен поглед с ясно изразена упоритост.

— Нямах представа, че Криспин ми желае зло. Вие не ми казахте, че Джаспър има намерение да ме отвлече. Ако знаех, естествено нямаше да тръгна с него.

— Вярно е, че не споделих с теб подозренията си, но много добре си спомням, че изрично ти забраних да напускаш къщата без мое разрешение.

— Познавам Криспин от най-ранното си детство. Знаете ли колко пъти сме си играли заедно? Не видях нищо подозрително в поканата му да излезем на разходка.

— Щом не си намерила нищо подозрително, защо просто не ме попита? — Хуго вдигна вежди. — Убеден съм, че щеше да намериш най-подходящите думи, за да защитиш правото си.

— Вие не се мяркахте в кухнята, как бих могла да ви попитам! — извика сърдито Хлое. — А Самюел ми каза да не пристъпвам прага на библиотеката.

— Това не е убедителен довод, момиче — поклати глава Хуго. — Можеше да помолиш Самюел да ме попита.

На това нямаше какво да се възрази.

— Просто ти беше решила да пренебрегнеш волята ми, нали?

Момичето внезапно се почувства като набучена на карфица пеперуда. Когато мълчанието се проточи, Хуго кимна бавно.

— Е, какво да ви правя сега, мис Гришъм?

Хлое избягна погледа му и реши да прибегне до най-силния си коз. Вирна брадичка и заговори.

— Да, прав сте, бях ви много сърдита. И имах всички основания за това... ако благоволите да си спомните. — Бузите ѝ пламнаха, но тя издържа на погледа му.

— Ето че стигнахме до следващата точка, която трябва да обсъдим. — Гласът му прозвуча твърдо и безизразно, позата му остана все така отпусната. — Ще го кажа само веднъж и ще забравим тази тема. Безкрайно съжалявам за това, което направих, Хлое. Но станалото — станало. Дано бог ми прости, но в онзи миг не бях на себе си. Възползвах се от твоята невинност и моето превъзходство...

— Но аз го исках...

— Не! — Той се наведе напред, сложи ръце върху масата и приближи лице към нейното. — Не, Хлое, не го казвай. Ти си още твърде млада, за да знаеш какво наистина си искала. Това беше заблуда, родена от един болен дух. И тя свърши.

Не е вярно! Тя го усещаше с всяка частичка от тялото си, увереността течеше с кръвта във вените ѝ. И Хуго го знаеше не по-зле от нея. Но не можеше да го убеди с думи. Трябваше да се случи нещо необикновено.

— След като стигнахме до този въпрос, можем веднага да изясним още нещо. — Той се облегна назад и я изгледа доволно, приел мълчанието ѝ за съгласие. — Може би си останала с впечатлението, че не се отнасям сериозно към традицията, към правилата на приличието,

следователно ти също няма да се отнасяш сериозно към тях. В известна степен това е вярно. Но и аз имам своите граници, момиче, и ако се осмелиш да ги престъпиш, ще преживееш нещо много неприятно, уверявам те. — Той сложи ръкавиците си, стана и махна на собственика. — Сметката, моля.

Помогна на Хлое да стане и продължи със същата настойчивост:

— От днес връзката ни ще се гради върху нова основа, затова искам да забравим миналото. Най-важното обаче е да не забравяш, че имам неприятната потребност да изисквам послушание от хората, за които нося отговорност.

В момента Хлое не беше в състояние да измисли разумен отговор. Хуго плати, сложи по обичая си ръка на гърба ѝ, избута я навън и я вдигна на седлото.

— Не ме гледай така мрачно, момиче — каза той и на лицето му изгря усмивка. — Аз не съм човекоядец и съм сигурен, че от днес нататък ще се разбираме много добре. Ако искаш да запазиш коня, ще дам на Джаспър, колкото поиска. — Ухили се и добави: — Обзалагам се, че здравата ще се ядоса.

Хлое беше твърде стресната, за да му отговори с усмивка. При мисълта как щеше да реагира Джаспър на предложението на Хуго я побиха тръпки. Едно беше да прелъсти остроумния, нехаещ за приличието Хуго и съвсем друго да приложи същия план върху сериозния, овладян мъж, в какъвто се беше превърнал настойникът ѝ.

Когато излязоха от града, насреща им се появи Самюел.

— Слава богу, че сте живи и здрави — поздрави ги той с необичайно вълнение. Обърна коня си и тръгна редом с Хуго. — По пътя за Еджкомб никой не беше виждал младата мис и младия господин, затова тръгнах обратно. Никога не бях виждал толкова хора на едно място като днес. Едва се промушвах между тях. Какво става в града, по дяволите?

Хуго му обясни, не скри и участието на Хлое. Самюел я погледна укорително, но като видя колко беше бледа, изражението му веднага омекна.

— Да не сте ранена?

— Не — поклати глава Хлое. — Но беше ужасно, Самюел. Войниците сечаха хората със сабите, тъпчеха ги с конете си...

— Проклетите полицаи — изруга Самюел. — Не мога да си представя, че ще направят същото с хора като вас.

— Аз също — каза Хлое. — Не мога да си представя, че собственият ми брат е искал да ме отвлече, за да стана жена на Криспин. Въпреки това съм убедена, че той не е в състояние да ме принуди да извърша нещо против волята си. Как ще го направи?

Хуго си спомни какво правеше Джаспър в криптата... веднъж изнасили една отчаяно отбраняваща се млада жена, чиито очи бяха замъглени от алкохол и дрога... наби до смърт едно малко слугинче, имало нещастieto да изпусне чиния точно пред краката му... пребиваше ловните си кучета с камшика за езда, защото не са хванали дивеча... Но не можеше да разкаже за това на Хлое. Не днес. Може би никога.

Като видя израза на лицето му, Хлое се разтрепери. Спомни си, че и друг път беше виждала тази маска на гняв и обвинение. Очите му сякаш виждаха право в ада.

Много скоро обаче чертите му се отпуснаха и той разтърси глава, за да се освободи от кошмара. През дългите часове в библиотеката беше постигнал мир със спомените си и макар че те никога нямаше да го напуснат, силата им значително беше отслабнала.

— Няма да му дам тази възможност, Хлое — заяви твърдо той. — От този миг нататък ще излизаш само с мен или със Самюел и няма да напускаш къщата сама, дори да се наложи да те вържа.

Хлое не му възрази. Макар че не искаше да го признае, тя беше ужасена от безогледността на своя полубрат, а, от друга страна, плановете ѝ изискваха да е постоянно близо до Хуго. Първо щеше да уталожи угризенията на съвестта му, после щеше да го запознае с плана си за Лондон, който щеше да донесе много изгоди и на двамата. Хуго само пилееше живота си в старата си къща сред самотното мочурище и ако той не искаше да предприеме нищо срещу това незначително, безутешно съществуване, тя щеше да го направи вместо него.

Една идея изникна в ума ѝ и прогони неприятните спомени от днешния ден.

— Питам се дали жената, която беше при теб преди няколко дни, също е била на събранието — заговори съчувствено тя. — Надявам се, че не е била ранена. Изглеждаше много мила.

Хуго пое шумно въздух. Хлое го изгледа дяволито и се ухили като хлапак, постигнал целта си. Светът, изграден с толкова усилия, заплаши да се срути, но той успя да се овладее. Погледна я гневно и изрече предупредително:

— На ваше място бих бил по-предпазлив, мис.

Хлое наклони глава, сякаш обмисляше съвета му, и след малко продължи със същия доверчив тон:

— Казах го само защото тя беше наистина мила. Е, беше доста дебеличка, но някои мъже харесват това. Имаше хубава усмивка и изобщо изглеждаше добър човек.

Самюел се задави, а Хуго разбра тъкмо навреме, че както и да реагираше, щеше да падне в дълбокия ров на неуважението. Затова реши да пренебрегне забележката и се обърна към Самюел, за да му разкаже още нещо за случилото се в града.

Хлое пусна кобилата си в бърз галоп, косите ѝ се развяха зад нея, топлият вятър брулеше лицето ѝ. Бързото препускане прогони преживяното през деня, главата ѝ се проясни, тялото ѝ се отпусна. Кобилата беше наистина чудесна: препускаше гладко, скоковете ѝ бяха дълги и грациозни.

Вече знаеше как ще започне атаката срещу цитаделата на сър Хуго Лейтимър. С постоянни провокации. Всеки ден щеше да го предизвиква. Инстинктът ѝ подсказваше, че той щеше винаги да реагира, както бе реагирал преди малко. И тъй като преживяното бе предизвикало в сърцето ѝ вихрушка от любопитство и копнеж, тя не виждаше причини двамата да не задоволят желанието си и да не осъществят целите си заедно. Когато постигнеше първата цел, тя щеше да започне да гради бъдеще, което да извади Хуго от доброволното му изгнание и да го върне към света, а нея да направи недостижима за алчността на несъщия ѝ брат.

Когато на следващата сутрин Хлое слезе в кухнята, Хуго седеше до масата в панталон от еленова кожа, излъскани ботуши и бяла ленена риза.

— Визити ли ще правиш? — Хлое си напълни чаша с мляко и го изпи на големи глътки.

— Отивам при брат ти — отговори той, отмести чинията си и се облегна назад. — За да уредя покупката на Майд Марион. Ти каза, че искаш да я задържиш, или съм се излъгал?

— О, да, разбира се. — Тя го погледна замислено и той се улови в мисълта, че очите ѝ светеха като цветове на тинтява. — Ще обсъдите ли и други неща?

Хуго поклати глава.

— Ще му дам да разбере какво мисля, но няма да навлизам в подробности. Това не е нужно, момиче.

— Да, мисля, че си прав — съгласи се тя и си избра най-едрото плодче от чинията с цариградско грозде. — Джаспър не е глупак, което обаче не може да се твърди за Кристин. — Тя пхна плодчето в устата си и го разкъса с предните си зъби. Без да съзнава какво прави, затвори за миг очи, за да се наслади на сладкия сок, който се стече в гърлото ѝ. — Сам ли ще отидеш?

Хуго беше завладян от чистата чувственост на жеста ѝ и пропусна да открие истинския смисъл в грижливо поставения въпрос. Как това чувствено същество, изпълнено със земни потребности, беше израснало в бледата, чиста утроба на Елизабет? Но Хлое беше и дъщеря на Стивън Гришъм. Тази мрачна мисъл дойде и отмина учудващо безболезнено. Хуго стана от масата.

— Ще отсъствам само няколко часа. Ако имаше желание днес следобед да дойдеш с мен, момиче, смятам да инспектирам земите си. Отдавна трябваше да го направя. Ти можеш да ме придружиш, а и Данте ще се раздвижи.

— Много мило от твоя страна — отговори с отсъстващ вид Хлое.
— Сега ли тръгваш?

— Скоро. — Хуго се запъти към вратата. — Самюел, мисля, че е крайно време Били да изчисти двора. В последно време мързелът му е направо престъпен.

— Напълно сте прав — кимна Самюел. — Веднага ще му кажа.
— Когато Хуго излезе от кухнята, лицето му светна в радостна усмивка и той кимна с тайно задоволство. — Искаш ли бъркани яйца, момиче?

— О, не, благодаря, Самюел. — Хлое също се запъти към вратата. — Мисля, че днес нямам особено желание за закуска. — След тази необикновена забележка тя излезе от кухнята и с трясък затвори вратата под носа на Данте.

— Велики боже — промърмори замислено Самюел. — Какво ли пак си е наумила?

Хлое се качи задъхано в стаята си и бързо облече костюма за езда. Слезе в залата и изчака, докато Хуго излезе с коня си от двора. Тогава изтича в обора.

— Бързо, Били, помогни ми да оседлая кобилата.

Момчето вдигна рамене, но все пак благоволи да ѝ помогне.

— Кажу ми на Самюел, че съм излязла със сър Хуго — нареди строго Хлое. — Чуваш ли, Били? Сега, веднага!

Тя изчака, докато момчето се отправи към кухнята, и препусна надолу по входната алея. Като знаеше, че тя е тръгнала със сър Хуго, Самюел нямаше да се притеснява за безопасността ѝ.

Щом излезе на пътя, тя зави в посока към Шиптън и пушна кобилата в галоп. Хуго имаше най-много десет минути преднина, а и със сигурност не яздеше особено бързо. Със сигурност щеше скоро да го настигне.

Хуго чу тропот на копита зад себе си, но не му обърна внимание. Едва когато Хлое почти се бе изравнила с него, погледна за миг през рамо.

Момчето се засмя зарадвано и тръгна редом с него.

— Реших, че ще ти е приятно да си имаш компания.

— Какво си решила? — За момент Хуго се разсея.

— Реших, че вече съжالياваш, задето си тръгнал сам — отговори тя, все така сияеща. — Сигурно ти е неприятно да яздиш съвсем сам и

да няма с кого да си поговориш. И тъй като на мен не ми струва нищо да ти правя компания, просто тръгнах след теб.

Дързостта на това простичко обяснение за момент го остави без думи. Хлое продължи да бърбри, описа му колко красиво и топло било утрото, колко зелени са храсталаците и как сръчно се движи катеричката.

— Млъкни! — заповяда Хуго, когато се овладя достатъчно. — Вие очевидно имате доста къса памет, мис Гришъм. Едва вчера ви казах, че няма да търпя непослушание.

— О, но аз съвсем не съм непослушна — отговори сериозно тя. — Много внимавах да не те попитам дали ще ми позволиш да те придружа, което значи, че ти не си ми казал, че не ми позволяваш. Ако си припомниш какво си говорихме, ще установиш, че попитах само дали имаш намерение да тръгнеш сам.

Хуго затвори очи. Какво коварно малко зверче!

— А после, както ти казах, ми хрумна мисълта, че в такова прекрасно утро никой не би искал да язди сам. В случай, че съжаляваш, аз...

— Разбрах те от първия път — прекъсна я рязко той. — Беше достатъчно ясна и убедителна.

— Когато престанеш да се гневиш, ще разбереш, че наистина е много по-приятно да се имаш компания — отговори убедено Хлое и му се усмихна прелъстително. — Джаспър и Криспин не могат да ми сторят нищо, когато ти си наблизо и ме закриляш. Освен това знам много добре как да се държа. Сигурна съм, че ще се забавляваме отлично. Ще се преструваме, че вчера не се е случило нищо... че не ги подозираме в опит за отвличане. Ще кажем само, че сме дошли да купим Майд Марион, а аз ще кажа, че Криспин вероятно много иска да разбере как е Платон и...

— Кой е Платон? — Хлое бе успяла да отклони вниманието му от същинската тема на разговора.

— Советата — обясни нетърпеливо тя. — Криспин със сигурност ще се радва да чуе, че Платон е добре. Или поне аз ще му го кажа така. Всъщност съм сигурна, че изобщо не му пука.

— В какво си сигурна? — Хуго се разтърси от нов пристъп на гняв.

— Че не му пука за советата.

— Значи съм чул правилно. Не мога да си представя, че си научила този израз от дамите Трент.

— Естествено не — отвърна весело тя. — По-вероятно е да съм го чула в наемния обор, където прекарвах времето си.

— Тогава бъди така добра да го забравиш.

— О, не бъди толкова церемониален! Самият ти употребяваш подобни изрази достатъчно често.

— Ти обаче няма да го правиш.

— Е, добре. — Хлое смръщи носле, после вдигна рамене и заяви равнодушно: — Щом не желаяш, няма да ги употребявам. Но какво ще кажеш за плана ми относно Джаспър и Криспин? Горя от нетърпение да видя лицето на Джаспър, когато се появим пред дома му... учтиви и усмихнати.

Хуго трябваше да признае, че идеята ѝ е добра, но нямаше намерение да уведоми своенравната си спътница, че е съгласен с нея. Задачата му беше да намали малко възбудата ѝ.

— Това не е случай, подходящ за детински забавления. Твоето присъствие е не само неподходящо, но и нежелано. Моите отношения с Джаспър не търпят чужда намеса.

— Аха. — Хлое се замисли за момент, после каза: — Бих могла да се върна, но вече сме доста далече, а и знам, че не искаш да яздя сама...

— А какво направи, за да ме настигнеш, ако мога да попитам?

Сарказмът му я остави напълно безразлична.

— Това бяха само няколко минути. Галопирах като вятъра, за да те настигна.

Хуго се отказа. Знаеше, че няма да я изпрати обратно сама. Естествено можеше да я придружи, но щеше да загуби твърде много време. Затова продължи напред, пазейки строго мълчание.

Хлое изглежда считаше за свой дълг да го забавлява. Запълваше мълчанието му с весели коментари за природата, за събитията от предишния ден, съобщаваше му всички мисли, които идваха в главата ѝ.

Той прекъсна детайлното описание на шестте котенца на Беатриче с въпроса:

— Непременно ли трябва да говориш толкова много?

— Не, ако ти не желаеш да ме слушаш — отговори разумно тя. — Искам да бъда спътницата, което ще ти е приятна. Ако предпочиташ да яздиш в мълчание, повече няма да кажа нито дума.

От гърлото на Хуго се изтръгна звук, който беше необикновено съчетание между смях и въздишка.

— Доставих ли ти удоволствие? — извика зарадвано Хлое и го погледна със сияещи очи.

— Рядко се случва нещо да ми достави удоволствие и едновременно с това да ми ходи по нервите. Ако държите да останете цяла и невредима, мис Гришъм, препоръчвам ви да оставите опитите да ме забавлявате, докато се приберем вкъщи — заяви той и успя, поне до известна степен, да овладее чертите на лицето си.

Когато завиха по входната алея на Гришъм Хол, Хуго усети, че не беше очаквал да реагира така силно при вида на старото имение, в което не беше влизал почти четиринайсет години. Тогава Елизабет, неговата недостижима любов, беше още млада и здрава. На полянката между къщата и пътя се издигаха руините на Шиптън Аби, ясно очертани на фона на синьото небе.

Хуго извърна поглед, но после си заповяда да ги погледне. Пред вътрешния му взор изникнаха стъпалата, които водеха към криптата. Изведнъж въздухът се изпълни с влажната миризма на гниене, посилна дори от сладкия аромат на орловия нокът.

— Какво има? — попита шепнешком Хлое и в гласа ѝ нямаше и капчица смях.

Хуго извърна поглед от мястото, видяло толкова много зло.

— Стари демони.

— И друг път съм чувала тези думи. Какви са тези демони?

— Това изобщо не те засяга, мис Всезнайка. Крайно време е да се научиш да се съобразяваш с частната сфера на другите хора.

— Това е несправедливо — отвърна тя тихо, но категорично. — И ти го знаеш.

Хлое имаше право и Хуго въздъхна тежко.

— След като ми правиш компания против волята ми, би било тактично, да не кажа умно, да се правиш на незабележима. Поне колкото ти е възможно.

— Ами! — махна пренебрежително Хлое. — Ако си нещастен, съвсем естествено е да се опитам да ти помогна.

— Естествено — промърмори той. — Не мога да повярвам, че не помислих за това. Но можеш да си спокойна. Аз не съм нещастен... само съм ти ядосан.

Разбира се, Хлое не остана доволна от този отговор.

— Не съм идвала тук от погребението на мама — отбеляза замислено тя. — Луиза беше много мила с мен, но само когато Джаспър и Криспин не бяха наблизо и не се страхуваше.

Хуго се обърна рязко към нея.

— Страх ли каза?

— Повечето хора се страхуват от Джаспър — обясни делово тя. — Или поне онези, над които има власт.

— А ти страхуваш ли се от него? — Той я погледна настойчиво.

Хлое замислено смръщи носле.

— Не вярвам — каза най-после тя. — Или поне до вчера. Мога само да кажа, че не го понасям, че изпитвам инстинктивно отвращение към този човек. Но тъй като той няма власт над мен, нямам причини да се боя от него, нали?

— Да се надяваме — отговори неутрално Хуго.

Хлое очевидно беше съгласна с него и смени темата.

— Отпред ли ще минем?

— Не мога да си представя откъде другаде се минава, когато правиш официално посещение.

— Когато бях тук, винаги използвах страничната врата... може би защото съм от семейството.

— Е, този път си с мен.

— Естествено — отвърна скромно тя, докато конете пристъпваха предпазливо по настланата с чакъл входна алея. — Да почукам ли?

— Ако желаеш — отговори Хуго и се отказа от старанията си да бъде сериозен. Беше невъзможно да ѝ се сърди по-дълго от една минута, а не беше в състояние да се преструва на гневен. По-добре да мисли какво им предстоеше.

Хлое скочи от седлото, изтича по стълбите, посегна към голямото месингово чукче и заудря по вратата с видимо удоволствие.

— Добро утро, Хектор, вкъщи ли е сър Джаспър?

— Я виж ти! Това е скъпата ми малка сестричка — прозвуча гласът на Джаспър зад иконома. — Това е всичко, Хектор. — Той застана на прага и измери Хлое с изпитателен поглед. — Какво те води

насам? — Погледът му се стрелна над рамото ѝ към Хуго, който продължаваше да седи неподвижен на коня си.

— Дойдох да купя Майд Марион — съобщи весело Хлое. — Вече казах на Криспин, че не мога да я приема като подарък, но бих желала да я купя.

Джаспър сложи ръце на раменете ѝ и я бутна настрана. Запъти се бавно към чакация в края на стълбището Хуго, а Хлое го последва, без да се уплаши от пренебрежителното му държание.

Криспин се появи зад ъгъла и тя извика зарадвано:

— Добро утро, Криспин! Дошли сме да купим Майд Марион. Освен това си помислих, че ще ти е приятно да узнаеш какво стана със совата. Направих ѝ шина на крилцето с парче дърво. — Усмивката ѝ обхвана тримата мъже със самочувствие, което все пак изглеждаше малко изкуствено.

Хуго отбеляза с безмълвно одобрение, че възпитаницата му се държеше образцово.

— Престани да бърбориш, Хлое — извика с добре изигран укор той и слезе от коня. — Колко искате за кобилата, Джаспър?

— Не съм съвсем сигурен, че искам да я продам — отговори Джаспър.

— О, и защо не? — извика Хлое. — Ти искаше да ми я подариш, значи не можеш да кажеш, че искаш да я задържиш. Вчера ми беше толкова приятно да я яздя. Не мога да понеса мисълта, че трябва да се откажа от нея. — Тя обърна сияещото си лице към Криспин. — Ужасно съжалявам, че не можахме да си направим пикник, Криспин, но аз попаднах в навалицата, която отиваше на събранието на реформаторите в града, и тя ме повлече.

Криспин вдигна ръка към гърлото си. Колосано шалче скриваше следите от срещата му с Хуго, но и Джаспър, и Хуго знаеха какво означаваше този жест.

Джаспър присви очи и премести поглед от доведения си син към неканения гост.

— Съжалявам, че си пропуснала пикника, сестричке — каза кратко той. — Криспин беше положил големи усилия, за да те зарадва.

— Да, забелязах — отвърна тя. — Бях неутешима, че му развалих удоволствието.

Хуго реши, че е крайно време да се намеси. Хлое беше неудържима.

— Нали те помолих да престанеш да бърбориш, момиче? Е, Джаспър, ще ми кажеш ли колко струва кобилата?

— Три хиляди фунта — отговори предизвикателно мъжът. — След като сестра ми не желае да я приеме като подарък, бих бил глупак, ако не поискам добра цена.

— Добра цена? — повтори слисано Хлое. — Три хиляди...

— Млъкни, момиче! — Хуго сложи ръка на рамото ти. — Поведението ти е недопустимо.

— Да, но...

— Тихо!

Хлое замлъкна и впи мрачен поглед в несъщия си брат. Студеният му поглед я прониза и тя за първи път видя в зениците му не обичайната враждебност, а открита заплаха. Джаспър ѝ кимна кратко и се обърна към Хуго със зловна усмивка на устните.

— Три хиляди фунта. Установих, че вече не мога да разчитам на тази сума, затова...

— Разбирам — отговори Хуго. И наистина разбираше. Беше наредил на банкерите си да не превеждат годишната издръжка на Джаспър и сега трябваше да си плати. Крехкото рамо на Хлое под ръката му се стегна и затрепери от гняв. Очевидно тя също беше разбрала какво искаше брат ѝ. Но ако очакваше, че това прозрение ще предизвика необмислена реакция, Хуго остана излъган.

— Трябва да видим майката — каза тя съвсем спокойно. От предишната ѝ настойчивост нямаше и следа. — Познавам Шериф, но бих искала да видя и Ред Куин.

Джаспър склони глава в знак на съгласие.

— Криспин, отведи Хлое в обора и ѝ покажи кобилата. Сигурен съм, че ще остане доволна. — Той се обърна отново към Хуго. — Искате ли да довършим разговора в работната ми стая?

— Съмнявам се, че проблемът ще се реши толкова лесно — отвърна Хуго с бегла усмивка. — Но във всеки случай трябва да обсъдим условията. Вероятно разбирате, че не мога да приема гостоприемството ви. Тъй като не ви предложих своето, това би било проява на лицемерие, не намирате ли?

Той се обърна към подопечната си, която не проявяваше особено желание да последва Криспин в обора.

— Хлое, ако желаеш да разгледаш кобилата, съветвам те да го направиш веднага.

Двамата с Джаспър изчакаха Хлое и Криспин да изчезнат зад живия плет.

— Открай време си е лошо възпитана хлапачка — отбеляза Джаспър с видима враждебност.

Хуго вдигна едната си вежда и отговори спокойно:

— Твърде лошо възпитана, за да бъде добра съпруга на сина ви, това ли имахте предвид, Джаспър? Или богатството ѝ е достатъчно да компенсира грешките на характера?

Тъмното лице на Джаспър се обagri в червенина, но погледът му остана непроницаем. Той избягна острия поглед на Хуго и отговори:

— Вероятно искате да ми кажете нещо определено, Лейтимър?

Хуго поклати глава.

— Какво определено бих могъл да ви кажа, Джаспър?

Домакинът се усмихна с обичайната си мека усмивка и отбеляза с нескрита острота:

— Очевидно нещо ви е отрезвило, Хуго. Питам се колко ли време ще трае това състояние.

— Достатъчно дълго, за да ви пратя в ада — отговори с лек смях Хуго. Обърна му гръб и възседна коня си. — Нямам интерес да купя кобилата на такава цена. Всъщност изобщо не желая да общувам с вас, освен ако... надявам се, че няма да проявите неблагоприятно отношение и отново да се изпречите на пътя ми, като се намесите в личните ми дела.

Джаспър облиза с език сухите си устни.

— Лъжете се, Хуго. Вие сте този, който се меси в моите лични дела. Веднъж вече го направихте и аз ще си отмъстя двойно. Не се самоизмамвайте.

Хуго кимна.

— Значи се разбрахме. Винаги е добре да знаеш, че другият е наясно за какво става дума.

Когато Хлое и Криспин се появиха иззад ъгъла, той я повика и тя се затича.

— Тръгваме ли си?

— Да, но без кобилата. — Хуго ѝ подаде ръка. — Качи се на коня пред мен. Стъпи на ботуша ми.

Хлое не показа нито разочарование, нито изненада от това развитие на нещата. Улови ръката му, стъпи на ботуша му и се метна на седлото пред него.

— Желая ви добър ден, Джаспър... Криспин. — Тя се усмихна любезно, сякаш досега си бяха разменяли само учтивости. — Много благодаря, че ми заехте Майд Марион... Ред Куин наистина е много красива.

— Като се сетя, че брат ти току-що те нарече лошо възпитана хлапачка — отбеляза със суха усмивка Хуго, когато излязоха на входната алея, — трябва да призная, че когато имаш желание, можеш да бъдеш изненадващо учтива.

Хлое се изкиска доволно.

— Не искам да ги оставя да мислят, че са ме разочаровали. Съжалявам за Майд Марион, но не мога да дам три хиляди фунта за една кобилка.

— Радвам се да го чуя, защото аз също нямам намерение да ги дам.

— Джаспър не пожела ли да се пазари? — попита с надежда Хлое.

— Аз не се опитах.

— О! Вероятно си имаш причини.

— Точно така, момиче. Но още днес следобед ще ти купя кон. Ескуайър Джилингъм в Еджкомб има чудесен развъдник. Сигурен съм, че ще намерим нещо подходящо.

Той я обгърна с една ръка, за да хване юздата, и тя се облегна на рамото му така естествено, сякаш винаги яздеха по този начин. Непринудената ѝ близост предизвика в сърцето и тялото му дива бъркотия от усещания. Освен това го мъчеше потискащото чувство, че Хлое напълно съзнаваше въздействието си. Всеки път, когато си вътълпяваше, че трябва да я защитава като малко, невинно момиче на прага на съзряването, тя правеше или казваше нещо, което еднозначно доказваше, че отдавна е прекрачила тази граница.

Когато пристигнаха в Денхолм Мейнър, Самюел излезе да ги посрещне.

— Много ме изненада — каза мрачно той. — Не знаех, че сър Хуго ти е позволил да тръгнеш с него.

— И аз не знаех — засмя се Хуго и слезе от коня. Протегна ръка да помогне на Хлое и тя също се засмя.

— Сър Хуго не ми каза, че не желае да го придружа — обясни Хлое със слънчева усмивка. — Както не каза и че присъствието ми е необходимо.

Самюел я зяпна смаяно и поклати глава. Отвори уста, но дълго не можа да намери подходящите думи за отговор.

— Най-добре си мълчи, Самюел — посъветва го Хуго с крива усмивка. — Когато става въпрос да се обърне логиката наопаки, момичето е по-добро от всички други, откакто Ева е яла от ябълката.

Същата вечер преди вечеря Хлое влезе колебливо в библиотеката, след като беше чула Хуго да свири на пианото. Той се обърна с усмивка към нея и продължи да свири. Колко време беше минало, откакто за последен път беше свирил за удоволствие... откакто се беше наслаждавал на музиката заради самата нея.

Хлое седна в голямото кресло до прозореца и подвиг крака под себе си. От мястото си виждаше много добре лицето му и остана възхитена от разнообразните чувства, които се отразяваха по това лице. През това време дългите, стройни пръсти на Хуго изтръгваха от клавишите музика, която изпълваше стаята като жива. Последните слънчеви лъчи напуснаха библиотеката, бързо се смрачи и лицето на Хуго остана в сянка. Хлое виждаше само подвижната уста, отпусната и с лека усмивка, и един черен кичур, паднал на челото му.

Докато го разглеждаше така, момичето разбра, че в могъщата фигура живееше повече от една личност. Вече познаваше остроумния събеседник с прекрасно чувство за хумор, бе изпитала силата на авторитетния командващ... а една нощ се бе срещнала дори с неговото страстно Аз. Сега виждаше музиканта Хуго. Може би в тази фигура се обединяваха всички други и намираха своя най-чист израз.

Хуго престана да свири и се обърна към нея, като опря лакът на ръба на инструмента.

— В пансиона имаше ли уроци по пиано?

— О, да, овладях всички необходими умения — увери го сериозно тя и той с мъка потисна смеха си.

— Тогава искам да те чуя. — Стана и ѝ посочи столчето пред пианото.

— Добре, но не вярвам, че бих могла да изсвирия пиесата, която чух от теб — отговори тя и неохотно стана.

— Не очаквам чак такова постижение. Това беше моя собствена композиция — той запали многораменния свещник и го постави така, че светлината да пада върху клавишите. — Ще ти потърся нещо лесно. — Прелисти купчината ноти и избра известна народна песен с хубава мелодия. — Опитай това.

Хлое седна пред пианото и се почувства като на изпит, когато той постави нотите на стойката. Раздвижи пръсти и обясни:

— Не съм се упражнявала цяла вечност.

— Няма значение. Отпусни се и се постарай да изсвириш песента, както я усещаш. — Хуго се разположи удобно в креслото под прозореца и затвори очи, за да слуша, но само след няколко такта ги отвори широко и лицето му стана непроницаемо.

Хлое завърши със силен акорд и се обърна към него с тържествуваща усмивка. Беше по-лесно, отколкото бе очаквала.

— Хмм — промърмори Хуго. — Представлението беше доста жалко, момиче.

— Но аз изсвирих песента съвсем вярно — възрази сърдито Хлое. — Уверена съм, че нямаше нито една фалшива нота.

— О, да, нотите бяха съвсем верни — кимна той. — В момента не говоря за способността ти да свириш по ноти.

— Какво тогава не беше наред? — Хлое говореше обидено, но и тъжно.

— Не знаеш ли? Ти изсвири песента толкова бързо, че веднага ми стана ясно: единственото ти желание беше да приключиш колкото може по-скоро.

Хлое прехапа устни. Не ѝ беше особено приятно, но трябваше да приеме критиката му.

— Предполагам, че знам причината: в интерната ни караха да свирим пиесите, докато ги научим без грешка. Тогава ни позволяваха да спрем.

Хуго отвратено изкриви лице.

— Разбирам. Упражненията са били наказание за предишни грешки. Господи! Какъв начин да се преподава музика... — Той стана. — Майка ти беше отлична изпълнителка... премести се малко.

— Наистина ли? — Хлое се отмести и той седна до нея. — Никога не съм я чувала да свири.

Бедрото му докосваше крака ѝ, скрит под тънкия муселин на роклята, и тя си заповяда да не мърда, защото знаеше, че щом усети близостта ѝ, той ще се отдръпне.

Лауданумът унищожи и музикантката също така ефективно като майката, каза си тъжно Хуго, чиито мисли в момента бяха заети с музиката. Това му попречи да забележи близостта на топлото младо тяло.

— Тя свиреше на пиано и на арфа и пееше като ангел.

— И аз мога да пея — каза бързо Хлое, сякаш това можеше да компенсира жалкото изпълнение на пиано.

— Така ли? — Хуго се усмихна на усърдието ѝ. — После ще ми изпееш нещо, но първо искам да изсвириш отново „Полетът на чучулигата“. Чуй как ще я изсвирия аз. — Той изпълни първите няколко такта. — Чува се птича песен... не стадо диви слонове. Опитай.

Хлое повтори послушно паузите и подчертаванията и двамата лека-полека минаха цялата песен.

— Слухът ти е задоволителен — отбеляза накрая той. — Трябва да поработиш само над мързела си.

— Не съм мързелива — възпротиви се Хлое. — Но никой не ме е научил как се свири истински. Ти сам го каза. — Тя се обърна към него полуядосана, полузасмяна и светлината на свещите огря лицето ѝ. — Ако искаш, можеш да ми даваш уроци.

Хуго спря да диша. Красотата ѝ беше замайваща. Тя се раздвижи и бедрото ѝ се притисна към неговото. В слабините му веднага нахлу желание.

— Стани — заповяда сърдито той. — Никой не пее седнал.

За момент Хлое остана неподвижна и очите ѝ показаха, че знае какво се е случило. Тя го погледна и на устните ѝ заигра усмивка... усмивка на ясна чувствена покана.

— Стани, Хлое — повтори Хуго, вече съвсем спокоен.

Тя се подчини, но усмивката на устните ѝ остана. Полата ѝ помилва коленете му, когато се изправи и се опря на рамото му.

— Какво да изпея?

— „Полетът на чучулигата“ — отговори той и се покашля. — Вече знаеш мелодията. Ще четеш текста, а аз ще свиря.

Гласът ѝ беше ясен, но без никакъв опит, без силата и сладостта, която притежаваше Елизабет. Освен това много бързаше. Когато отзвуча и последната нота, Хуго вече се питаше дали ще успее да усъвършенства вродените ѝ способности.

— Виждаш ли, че мога да пея! — заяви самоуверено Хлое. — Не беше ли хубаво?

— Мило дете, липсва ти способността за трезва преценка — отговори Хуго, облекчен, че може да се върне в ролята на учител. Само така стоеше на нужното разстояние. — Гласът ти е чудесен, но няма обем, защото не дишаш правилно. Защо пак бързаш?

Хлое го погледна потиснато и чувствената покана изчезна от лицето ѝ — точно както се беше надявал.

— Не забелязах, че бързам.

— Може би, но бързаше. Ако желаеш, ще се опитам да те науча да пееш.

— Наистина ли ще ми станеш учител? — В очите ѝ светна пресметливост, но тя бързо сведе глава към нотите, за да я скрие. Уроците по музика бяха чудесен повод да задълбочат близостта си. А колкото повече се сближаваха, толкова по-скоро щеше да преодолее неразумната му сдържаност.

— Ако имаш желание — отговори с усмивка той. — Ще ти преподавам само ако наистина искаш да се научиш. Това означава да се упражняваш, защото искаш, а не защото аз съм казал.

— По колко часа трябва да се упражнявам дневно? — попита предпазливо тя.

Хуго разпери ръце.

— Колкото смяташ за нужно, за да постигнеш, каквото искаш.

— А ако не постигна онова, което ти смяташ за нужно?

— Тогава ще престана да ти давам уроци, защото ще знам, че не желаеш да продължаваш.

— Аха. — Хлое смръщи чело. — Колко добре си познавал майка ми?

Въпросът беше основателен и той го очакваше. Постара се да отговори делово.

— Познавах я много добре. Но това беше преди сто години.

— Защо не си я посещавал през последните години? Живял си наблизко, а тя нямаше приятели. Въпреки това тя те е смятала за свой приятел, иначе нямаше да те определи за мой настойник.

През дългите безсънни нощи Хуго беше приготвил отговор и на този въпрос.

— След смъртта на баща ти майка ти се оттегли от света. Ти също го каза.

— Значи ли това, че е отказвала да те вижда?

— Мисля, че тя не искаше да вижда никого. Но знаеше, че може да разчита на моето приятелство.

— Разбирам. — Хлое отиде до прозореца. Вечерницата беше изгряла и висеше точно над долината. — Значи си познавал и баща ми.

Хуго замръзна на мястото си. Колкото и добре да се беше подготвил, сърцето му изведнъж заби като лудо, дланите му овлажняха.

— Познавах го.

— Добре ли?

Трябваше да отговори честно.

— Много добре.

— Изобщо не си спомням за него. Когато е умрял, съм била тригодишна, което означава, че би трябвало да имам някакъв спомен... нещо дребно, миризма, неясно впечатление... Как смяташ ти?

Стивън изобщо не се интересуваше от дъщеря си. Хуго се съмняваше, че я е виждал повече от два-три пъти. Той имаше син, синът му имаше син и само те двамата бяха от значение за него. Ако Елизабет му беше родила син, всичко щеше да бъде различно — бащата щеше да наложи влиянието си още от първите месеци. Но момичето заслужаваше много по-малко интерес от... например от ловните му коне.

— Баща ти прекарваше много време в Лондон — отговори глухо Хуго.

— Какъв беше той?

„Зъл... невероятно лош човек... всеки, който попадеше под влиянието му, се отдаваше на дявола.“

— Горе-долу като Джаспър. Превъзходен ездач, умен мъж, уважаван в обществото, поради което живееше през повечето време в

Лондон... Той и майка ти се бяха отчуждили.

— А после е загинал при злополука — допълни безизразно тя. — Учудвам се как този уж превъзходен ездач си е счупил врата по време на лов.

Това беше официалната версия, за да запазят тайните на братството. Стивън Гришъм бе погребан в семейната гробница като жертва на падане от кон.

— Вечерята е готова. — Самюел се появи на отворената врата.

Облекчен, Хуго излезе от библиотеката под ръка с възпитаницата си. Хлое умираше от глад.

По време на вечерята Криспин наблюдаваше внимателно баща си. Този път гневът му беше особено силен. Утринното посещение на Хуго Лейтимър и Хлое беше възпламенило огъня под жаравата. Когато Криспин се върна вкъщи с празни ръце и с отпечатъците от пръстите на Хуго Лейтимър на шията си, Джаспър успя да сдържи гнева си от провала на доведения си син. Сега обаче гневът му щеше да избие. Някой трябваше да плати за онова, което тази сутрин се бе случило между двамата мъже.

Луиза същ виждаше в какво настроение е мъжът ѝ и през цялото време трепереше от страх, че някой от слугите ще направи грешка. Колкото и малка да беше тази грешка, тя щеше да е достатъчна Джаспър да я обвини в немарливо водене на домакинството. Първо щеше ледено да я помоли да намери по-добър слуга. А през нощта щеше да последва наказанието. Щеше да я измъчва с тялото си, да я подиграва и унижава с тихия си глас, докато му омръзнеше да слуша плача ѝ и се върнеше в собственото си легло.

Слугите също знаеха в каква опасност се намират. Пристъпваха на пръсти в мрачната, обгърната в мълчание трапезария, държаха главите си сведени и се държаха на разстояние от господаря, докато го обслужваха.

Изведнъж Джаспър вдигна глава.

— Какво ти е, скъпа Луиза? Днес цветът на лицето ти е много нездрав.

Стресната, жената сведе поглед и затърси подходящи думи.

— О, нищо... нищо ми няма, Джаспър. Нищо ми няма... съвсем нищо.

— Да, да, разбрах — прекъсна я саркастично мъжът ѝ. — Нямах основания за толкова подробни обяснения, скъпа. Но съм сигурен, че има по-приятна тема, с която би могла да оживиш малко вечерята ни. Може би ще ни разкажеш нещо от домакинството... или нещо ново в

семейството на приятел... но аз забравих, че ти нямаш приятели. Прави съм, скъпа?

Очите на Луиза се напълниха със сълзи и тя се опита да ги прогони, защото знаеше, че болката ѝ само го подтикваше към нови изстъпления.

Криспин се размърда неспокойно на стола си и си пожела майка му да не се държи толкова глупаво. Имаше чувството, че тя само подклажда неодобрението на баща му с мънкането си.

— Дори жената на викария — продължи Джаспър, впил поглед в бледото лице на жена си. — Учудвам се защо жената на викария не посещава най-големия земевладелец в областта. Да не би по някакъв начин да си обидила съседите ни, скъпа?

Луиза стисна здраво ръце и ги скри в полите си. Джаспър я обиждаше, но точно това бе и целта му. Безбожните забавления в криптата не бяха известни в подробности, но навсякъде се говореше за тях. Всички съседи знаеха, че е по-добре да не общуват със сър Джаспър. Никой не рискуваше съзнателно да се сближи с него.

— Чакам отговор — произнесе с коприненомек глас Джаспър и изписа на лицето си любезна усмивка. Отпи глътка вино и светлите му очи заискриха над ръба на чашата.

Луиза пое дълбоко въздух и притисна салфетката към устните си.

— Не вярвам, Джаспър — произнесе с мъка тя. Гласът ѝ трепереше неудържимо.

— Не вярваш? Е, тогава се питам какво друго обяснение би могло да има. Наистина към объркан.

Луиза отмести стола си.

— Моля да ме извините. Оставям ви с портвайна. — Тя избяга от трапезарията с достойна за съжаление липса на достойнство, която не остана незабелязана за слугите.

— Сложете гарафите на масата и се махайте — заповяда Джаспър на иконома, който се подчини и излезе с малко повече достойнство от господарката си.

Едва скривайки напрежението си, Криспин зачака следващият удар да се стовари върху него. Знаеше, че единствената му надежда е да покаже безстрашие. Наля си бързо чаша портвайн и подаде гарафата на баща си.

— Е, сър, какво смятате да предприемете сега? — попита той подчертано небрежно, облегна се удобно, кръстоса крака и се помоли да избегне експлозията, като заговори направо по въпроса.

Джаспър се изсмя грозно. Безкрайно неприятен шум.

— Може би ти имаш предложение, скъпи ми сине, след като не успя да превърнеш моето в действителност.

— Не съм виновен за случилото се, сър — защити се Криспин, защото беше убеден в невинността си. — Хлое изчезна, преди да разбере какво става. Ако навалицата не беше толкова гъста, щях да я настигна. Може би, ако не яздеше Майд Марион...

— О, значи виновният съм аз? — Джаспър се намръщи заплашително и се взря в рубиненочервеното вино в чашата си. — Някак си не ми се вярва, че ако бях на твое място, малката щеше да ми избяга, със или без Майд Марион.

— Вие не бяхте там и не знаете какво се случи. — Криспин пое голям риск, но само така имаше шанс за успех.

— Прав си. — Джаспър се облегна назад. — По простата причина, скъпи ми сине, че Хлое никога не би тръгнала с мен доброволно. Господ знае защо не ме понася... винаги съм я пипал с копринени ръкавици.

— Тя не се страхува от вас.

— Не... още не — кимна Джаспър. — Но и това ще дойде, не се тревожи. — Завъртя чашата между пръстите си и устата му се опъна в тънка, зловна линия.

— Е, какво ще правим сега? — Криспин знаеше, че вече не е в опасност.

— Ще ги сплашим — обясни Джаспър. — Аз ще си отмъстя на Лейтимър, а малката ми сестра ще разбере що е страх.

— Как? — Криспин се наведе през масата и светлината на свещите огря остро му лице. Малките кафяви очи се свиха като главички на карфици.

— Един малък пожар — обясни тихо Джаспър. — При който ще пострада някое от онези смешни същества, които малката ми сестричка толкова обича.

— Аха. — Криспин се отпусна отново назад. Спомни си хапливата ѝ забележка, когато бе казал няколко непредпазливи думи за

жалката кранта в обора, и си каза, че би бил извънредно доволен да ѝ отмъсти по този начин за обидата.

През следващите два дни Хлое беше извънредно дискретна. Участваше с въодушевление в уроците по музика, но никога не хвърляше изкусителни погледи към Хуго. Всеки път, когато стоеше или седеше близо до него, се преструваше, че изобщо не осъзнава близостта му. Когато го докосваше, то беше винаги неволно. Ала през цялото време усещаше как Хуго реагираше на всяко докосване на ръката ѝ, на всяко нейно движение. Знаеше, че той я наблюдаваше внимателно, дори когато изглеждаше изцяло потънала в музиката, знаеше, че почти никога не гледаше на нея с трезвия поглед на учител или наставник. И колкото по-често се преструваше, че не знае нищо, колкото повече се правеше на невинно младо момиче, което никога не му се бе отдало на тапицирания с кадифе стар диван, толкова по-непринудени ставаха отношенията им.

Двамата обиколиха земите му, за да проверят какво е състоянието им. Хлое яздеше новия си кон, кафяв скопен жребец на пьстри петна, който почти я накара да забрави загубата на Майд Марион. Хуго установи, че тя беше внимателна и интелигентна компаньонка, докато той изпълняваше уморителната задача да изслушва оплакванията на арендаторите си, да оглежда с тревога рушащите се къщурки, непокритите плевни, изпочупените огради и отчаяно да си блъска главата откъде да намери пари за необходимите ремонти.

След обиколката той остана до късно в кухнята, заслушан в тихото скърцане на спящата къща. Тялото му беше уморено, но духът — бодър както винаги. Първата обиколка на земите му в трезво състояние го бе разтърсила до дън душа. През изминалите години беше допуснал и без това занемареното му имение напълно да западне, докато се отдаваше на самосъжаление със замъглен от алкохола разум. Това болезнено прозрение не му позволяваше да заспи.

Погледът и мислите му многократно се насочваха към стълбичката за избата. Представяше си дългите етажерки с прашни бутилки бургундско, мадейра, шери и бренди. Превъзходна изба, създадена от дядо му и баща му. Самият той не беше добавил почти нищо. Беше твърде зает да опразва етажерките.

Самообвиненията го възпряха да слезе в избата, но само за половин час. После изведнъж скочи и се запъти към закачалката, на която висеше тежкият месингов ключ. Пъхна го в ключалката и го завъртя. Ключалката изскърца и вратата се отвори шумно. Каменните стъпала изчезваха в тъмното. Хладината на избата, примесена с аромат на вино, навлезе примамливо в ноздрите му. Той направи крачка надолу, но се сети, че трябваше да вземе фенер.

Обърна се и рязко затвори вратата зад гърба си. Шумът отекна оглушително в нощта. Хуго заключи грижливо, окачи ключа на мястото му, угаси всички лампи в кухнята и се запъти към спалнята си със свещ в ръка.

Шумът събуди Данте, който изръмжа и скочи от леглото. Хлое се стресна в съня и.

— Какво има? — Данте бе отишъл до вратата и душеше в процепа. Миризмата беше позната и той размаха зарадвано опашка. Хуго отиваше да си легне. Хлое имаше чувството, че се е наспала, но навън все още беше тъмна нощ. Защо Хуго пак не можеше да спи?

Тя скочи от леглото и тихо отвори вратата към коридора. Стаята му беше в другия край, оттатък средната част. Тя забеляза жълтата ивица светлина пред вратата и зачака, потрепервайки, светлината да угасне, но тя остана да свети още дълго, много по-дълго, отколкото беше потребно някой да си легне. Замислена, Хлое се върна в леглото си. Данте се отпусна с въздишка в краката ѝ, благодарен, че нощното прекъсване на съня му е приключило.

Ала Хлое не можа да заспи отново. Лежеше неподвижна и се вираше в мрака. Не за първи път се запита какво ли беше да лежиш буден часове наред и да не знаеш какво е на следващата сутрин да се събудиш бодър и отпочинал. Видя пред себе си Хуго, видя дълбоките линии на изтощението около устата и очите му и изпита болка.

Откакто беше приключил с пиенето, той спеше доста по-добре. Сутрин не изглеждаше толкова изтощен, очите му бяха ясни, кожата — гладка. Но какво знаеше тя за дългите, черни нощни часове, когато не беше до него?

Хлое скочи от леглото и се върна до вратата. Светлината под вратата на Хуго в другия край на коридора още не беше угаснала. Отново я прониза болка... сякаш въздухът около нея беше зареден с отчаяние. Пак ли беше започнал да пие? О, моля, не!

С треперещи ръце тя запали една свещ и както си беше боса и по нощница, изтича надолу по стълбите в библиотеката. Претърси слепешком навсякъде, докато свещта рисуваше грозни шарки по стените.

Търсеше нещо определено: дъската за бакгамон, помнеше, че я бе видяла някъде още при първото си влизане. Намери я върху красиво резбована ракла до стената. Заровете и пуловете бяха в кутийка върху нея.

Хлое грабна тежката дъска и сандъчето и се запъти към горния етаж, като държеше свещта колкото може по-високо. Данте, който не беше възразил срещу това необичайно нощно занимание, вървеше след нея по стълбата, а после и по коридора към стаята на Хуго.

Хлое почука на вратата.

Хуго седеше в кресло до прозореца и вдишваше дълбоко хладния нощен въздух. Ръцете му бяха свити в юмруци и притиснати към лицето, пръстите бяха оставили ясни отпечатащи върху бузите му.

Когато на вратата му се почука, той се стресна. В първия миг не можа да се ориентира, но се сети, че може би беше Самюел, и извика уморено:

— Влез!

Хлое застана на прага, притиснала до гърдите си някаква дъска, със свещ в другата ръка. Разрошената от съня коса висеше в безпорядък по раменете ѝ. Каdifеносините ѝ очи го гледаха загрижено.

— Видях, че в стаята ти свети, и разбрах, че пак не можеш да спиш — обясни тя късната си поява. Влезе в стаята и затвори вратата с крак. — Помислих, че ще ти е приятно да поиграем бакгамон.

— Бакгамон? За бога, Хлое, часът е три сутринта!

— Така ли? Нямах представа. — Тя се приближи. — Ти не си лягал. — Това беше твърдение, не въпрос. Тя инстинктивно усещаше, че тази нощ Хуго имаше проблеми, и всяко нейно движение издаваше решителността ѝ да му помогне.

— Върни се в леглото, Хлое — заповяда той и зарови пръсти в косата си.

— Няма. Изобщо не съм уморена. — Тя остави свещта на масата и отвори дъската на леглото. — Сигурна съм, че ти се иска компания. Да наредя ли пуловете?

— Защо винаги си толкова сигурна, че знаеш какво искам? — попита сърдито Хуго. — Изведнъж влизаш в стаята ми и ми заявяваш, че съм самотен и имам нужда от компанията ти.

— Убедена съм, че е така — отговори Хлое и около красивата ѝ уста се изписа познатата упорита линия. — Просто знам и толкоз. — Тя седна на леглото и започна да нарежда пуловете.

Хуго знаеше, че един час разсейване ще го спаси. Нямаше представа откъде Хлое знае това, но тя бе дошла тъкмо навреме. Той приседна срещу нея на ръба на леглото, въздъхна примирено и рече:

— Ти си луда.

Кучешки лапи задраскаха по вратата, Данте изхленчи жално.

— Олеле! — Хлое скочи. — Защо го затворих? Нали нямаш нищо против да ни прави компания?

Хуго поклати глава. Това момиче притежаваше силата да налага волята си.

Хлое отново не се беше сетила да сложи халат и стройната ѝ фигура се движеше свободно под тънката материя на нощницата.

Тук поне можеше да се намеси. Хуго отвори гардероба си и извади наметка от кафяво кадифе.

— Ела тук. — Взе ръцете ѝ, напъха ги енергично в дългите ръкави, обърна я, уви я цялата и здраво стегна колана около талията ѝ. — Колко пъти трябва да ти казвам, Хлое... — попита изнервено той.

— Не е студено, затова не се сецам за халата — обясни небрежно тя.

— Тогава предлагам от този миг нататък да започнеш да мислиш, преди да излезеш на разходка в нощта. — Той се обърна отново към дъската за бакгамон на леглото.

Хлое седна по турски насреща му и надипли около себе си кафявото кадифе.

— Защо се ядосваш толкова?

Хуго я погледна остро и откри изкушението в погледа ѝ. Светът му отново заплашваше да се срути: към жаждата за алкохол се прибави нова, много по-опасна и много по-силна жажда. Въпреки това се престори на равнодушен, за да не я тласне към нови предизвикателства.

— Не се прави на наивна, момиче — отговори меко той и хвърли заровете. — Това не ми пречи особено, но ти знаеш много добре, че не

е редно младо момиче да се разхожда полуоблечено.

И премести първия пул.

Хлое също хвърли заровете и се престори, че се е съсредоточила в играта. Изведнъж откъм вратата прозвуча въпросително мяукане. На прага застана Беатриче с малка кожена топчица между зъбите.

— О, Беатриче е извела малките на първата им разходка! — зарадва се Хлое и протегна ръка към влизащата котка. Беатриче скочи на леглото, остави котенцето в скута на Хлое и отново излезе. Влезе и излезе още пет пъти, докато Хуго седеше и наблюдаваше слисано. Когато и шестте котенца се настаняха в кадифения скут на Хлое, майката се сви на кълбо върху завивката и втренчи непримигващи очи в дъската за бакгамон.

— Липсват само Фалстаф и Росинант — отбеляза развеселено Хуго. — О, да не забравяме и Платон. Защо не ги донесеш?

— Шегуваш се — отвърна спокойно Хлое. — Твой ред е.

— Защо да се шегувам? — Хуго хвърли заровете. — Аз не понасям домашни животни, а сега седя в три и половина сутринта и играя бакгамон в зоологическа градина, която някога беше моята спалня.

— Как е възможно да не ги харесваш? — Хлое нежно помилва едно от котенцата в скута си. Животинчето отвори още мътните си очички и се обърна към Хуго.

— Прощавай за недискретния въпрос, но котенцата чисти ли са? Все пак ще спя в това легло.

— Беатриче винаги чисти под тях — уведоми го сериозно Хлое.

— О, това ме успокоява. — Някъде дълбоко в гърдите му се надигна смях и той изведнъж разбра, че жаждата му за бренди беше изчезнала. Ръцете му бяха мирни, стомахът спокоен.

Хлое, която се беше съсредоточила в играта, вдигна глава и като видя израза на лицето му, зарадвано се засмя.

— По-добре ли си вече?

Той я погледна остро.

— Да, много по-добре. Откъде знаеш?

— Усещам, когато хората страдат — обясни просто тя. — Но усещам и когато мъката им отслабва. Мислиш ли, че един ден ще започнеш отново да пиеш?

Въпросът го изненада. Не очакваше момиче с толкова малък опит в светските неща да разбере напълно страданието му. Хлое го гледаше настойчиво. Игривата, изкусителна компаньонка се беше превърнала в сериозна, загрижена спътница.

— Не знам — отговори честно той. — Скоро ще се разбере. Но не съм чак толкова глупав, че да опитам отново. За момента си имам други проблеми.

— Аз ще ти помогна. — Тя протегна ръка и я сложи върху неговата. Жестът ѝ го учуди много повече от всичките ѝ досегашни опити за близост. Прост човешки жест на подкрепа и приятелство.

— Вече го направи — отговори спокойно той.

Тишината в помещението ги обгърна и той изпита чувството, че потъва в сините дълбини на очите ѝ. Трябваше да положи невероятни усилия, за да се изтръгне от магията.

— Хайде, време е да си лягаш. — Хуго затвори дъската и прибра пуловете в кутията им. — Направи, каквото си беше намислила, и аз съм ти много благодарен, но сега искам отново да остана сам в спалнята си. Как ще пренесеш всички котенца?

— Ще донеса кутията за шапки. — Хлое сложи котенцата на леглото и скочи. Когато се върна, Хуго беше прибрал дъската и кутията, беше прогонил Данте от леглото си и сега стоеше и гледаше нерешително Беатриче, която спеше дълбоко и изобщо не се стряскаше от шума.

— Изглежда така, сякаш никога няма да се събуди — отбеляза той, когато Хлое прибра котенцата в кутията.

— Тя ще тръгне след котенцата си — обясни му мъдро Хлое. — Но аз не мога да ги отнеса, защото ще се спъна в наметката и ще падна, затова ще я сваля. — Тя развърза колана и остави наметката на края на леглото. — Лека нощ. — Гласът ѝ беше напълно спокоен.

— Хлое?

— Да? — Тя спря на вратата, без да се обърне.

Хуго отиде при нея, обърна я към себе си и нежно я целуна по челото.

— Много ти благодаря. Наистина ми помогна.

Хлое потрепери в ръцете му, закръгленото ѝ рамо стопли дланта му. Въпреки това тя не каза нищо и той бързо я пусна. Когато излезе, Данте и Беатриче я последваха.

Хуго си легна, както беше с дрехите, и смръщи нос. Леглото миришеше на животни.

Трябваше да предприеме нещо, преди нещата да излязат окончателно извън контрол. Трябваше да я изпрати някъде, но къде? Къде можеше да е сигурна от посегателствата на Джаспър, ако той не беше наблизно, за да я закриля? Защото едно знаеше с абсолютна сигурност: повече не можеха да живеят в тази опасна близост. Той се беше заклел да остане верен на Елизабет, но опасността да ѝ изневери беше съвсем реална. Ако се поддадеше, щеше да унищожи едно сладко, невинно същество, което нямаше представа за последствията от действията си. Той не можеше да си позволи това, то беше за него като изстъпленията в криптата.

В другия край на коридора Хлое лежеше в леглото си и не знаеше, че в известна степен мислите ѝ бяха подобни на тези на Хуго. Нещо трябваше да се случи и тя търсеше възможност бързо да приведе плана си в изпълнение. Измъчваха я копнежи и мечти и решението беше само едно. Усещаше, че Хуго се нуждаеше само от един по-силен тласък, за да загуби контрол над себе си. Но в каква форма да бъде този „тласък“? Бе опитала с мека манипулация и предпазливи намеци, като се надяваше, че той ще поеме инициативата. Може би сега беше време да извърши нещо дръзко и неочаквано. Но какво?

Тя се прозя и затвори очи. Заля я вълна на сънливост. Скоро щеше да ѝ се представи удобен случай, тя трябваше само да си държи очите отворени.

— Къде е момичето тази сутрин? — Хуго влезе в кухнята, прозявайки се, и разтърка очите си. Дрехите му бяха ужасно измачкани.

— Преди около час закуси и каза, че иска да разходи животните си в градината. — Самюел огледа крадешком господаря си. Беше предобед и необичайно късно за сър Хуго, ако предишната нощ не беше пил до късно. Но с изключение на това, че вероятно беше спал с дрехите, той изглеждаше освежен, очите му бяха ясни.

Самюел му наля кафе.

— Трябва да купим някои неща. Ако ми дадете малко пари, ще ида с количката до града.

Хуго изкриви лице.

— Какво значи „малко пари“, Самюел?

Старият моряк вдигна рамене.

— Няколко гвинеи ще стигнат за брашно, кафе и тем подобни. Скоро трябва да заколим свинята, за да имаме месо през зимата, а Колин иска да му се плаща веднага. Освен това трябва да платим новите подкови на конете.

— Защо не платим на Колин в натура? Например с един свински бут?

— Да, може би ще се съгласи. В момента е в затруднено положение. Всички са в затруднено положение, откакто намалиха заплатите във фабриката.

— Ммм. — Хуго отпи голяма глътка кафе. — Известно време няма да има реформаторски събрания. Хенри Хънт е осъден на две години затвор.

— Това ще ги ядоса още повече. Чувах да говорят, че трябва да започнат да бесят полицаите. — Самюел сложи на масата чиния с шунка. — Ще ви стигне ли това?

— Да, благодаря. — Хуго започна да яде. — Вземи, колкото ти трябва, от кутията в библиотеката.

Той си спомни как беше дал на Бетси три суверена и изпита срам... да не говорим, че беше дал цели два на продавача на цвекло за покупката на Росинант — това беше повече от достатъчно, за да плати на подковача и на месаря и да купи брашно и кафе за цял месец. Хлое настояваше да харчи от нейните пари, но той не можеше да си представи, че ще спре джобните ѝ.

— Бих искал да се изкъпя, Самюел — каза той, насочвайки мислите си към по-лесно решим проблем.

— Ще ви приготвя ваната в кухнята — предложи Самюел. — Както миналия път за момичето. Ще сложим и паравана.

— Да, така е най-добре — отговори Хуго. До появата на Хлое никога не вземаше предпазни мерки и при меко време се къпеше под помпата в двора. Но сега в домакинството им имаше жена...

След половин час той седеше зад паравана в седящата вана и се наслаждаваше на горещата вода, която вдигаше пара около него. На разсъмване беше потънал в дълбок сън и сега беше изпълнен с чувство на физическо блаженство. Вчера се бе преборил с желанието за алкохол и бе спечелил и сега се чувстваше като победител. Трябваше да признае, че Хлое също имаше участие в тази победа, затова се запита какво би могъл да направи за нея, без да влиза в големи разходи. Да я заведе още веднъж в Манчестър... и да си замълчи, ако тя поискаше нещо крещящо, да ѝ остави радостта от покупката. Не, това не беше добра идея, защото тя непременно щеше да избере нещо потресаващо. Хуго затвори очи, отпусна се назад и започна да се полива с топла вода.

След известно време чу шум и реши, че е Самюел.

— Моля те, донеси ми още една кофа гореща вода — извика той.

Хлое стоеше на прага и оглеждаше празната кухня. Тъкмо щеше да отговори на настойника си, че Самюел го няма, когато в тялото ѝ се надигна толкова силна вълна от възбуда, че коленете ѝ омекнаха. Това беше случаят... и то какъв!

Тя се приближи до паравана и видя, че няколко медни кани бяха приготвени за допълване на ваната. Да се осмели ли? Онова, което се готвеше да извърши, беше нечувано дръзко.

— Самюел? — В гласа на Хуго прозвуча нетърпение. — Донеси ми още една кана топла вода, ако обичаш — повтори нареждането си той.

Хлое вдигна най-близката кана, събра цялата си смелост и мина от другата страна на паравана.

— Добро утро, Хуго.

— Какво, по... — Той я зяпна невярващо и изведнъж осъзна, че тя се беше втренчила любопитно в долната част на тялото му, едва прикрита от водата. Отвори уста да каже нещо... все едно какво... когато Хлое изля съдържанието на каната на гърдите му.

Тя беше толкова решена да осъществи плана си и толкова развълнувана, че грабна първата кана, която ѝ попадна — и тя се оказа пълна с ледена вода от помпата.

Хуго изрева като ранен бик и скочи, отърсвайки се като куче от водата.

— Ти... проклето хлапе! — изкрещя той, скочи от ваната и посегна към хавлията, която висеше на паравана.

Хлое изписка със смесица от страх и възбуда и побягна. Хуго се втурна след нея, преобърна паравана и едва успя да увие хавлията около талията си.

— Ела тук, невъзпитана хлапачке! — изрева той, извън себе си от гняв. — Само почакай да те хвана! Ще ме запомниш!

— Първо трябва да ме хванеш. — Хлое спря зад кухненската маса и очите и засвяткаха предизвикателно.

Хуго преобърна стола, който се изпречи на пътя му, и се устреми към другия край на масата. Данте, който незнайно защо не смяташе, че обожаваната му господарка се намира в опасност, залая възбудено. Ала нито преследвачът, нито преследваната му обърнаха внимание.

Хлое успя да се измъкне от протегнатите ръце на Хуго и се втурна към вратата. Докато тичаше по коридора, се питаше накъде да избяга. Ако излезеше в двора, Хуго нямаше да я последва, защото беше само с хавлията на хълбоците. А ако не я последваше, нямаше да я хване. Тя зави към стълбището и затича нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Хуго почти я настигна и дори я хвана за единия крак, но тя беше по-бърза и се изплъзна от хватката му. Продължи нагоре с лудо биещо сърце. Кръвта шумеше във вените ѝ. Беше пленница в света на физическите реакции, разумът вече не владееше действията ѝ. Щом стигна горе, затича право към стаята на Хуго.

Хуго беше по петите ѝ, когато тя отвори вратата с трясък и се втурна вътре. Той я последва и затръшна вратата точно под носа на

Данте, който изляя стреснато.

Гонитбата беше разпалила още повече гнева му. Той дишаше тежко, кожата му беше студена.

— За пореден път се убедих, че имаш нужда от добър урок по поведение, мис — заяви той. — Ела тук!

— Първо трябва да ме хванете, господине! — Тя се изсмя тържествуващо и очите ѝ заблестяха. Гневът му я възбуждаше, макар да не знаеше защо.

Когато тя скочи на леглото му и се залюля предизвикателно, Хуго се хвърли вбесено към нея, успя да хване глезените ѝ и я дръпна с все сила. Хлое изписка и падна по лице на леглото. Зарита безпомощно, но Хуго я хвана по-здраво и я издърпа към себе си. Полата ѝ се вдигна до бедрата и той се ядоса още повече, като видя зелените петна от трева по босите ѝ колене и изцапаните стъпала. Затова пък коленните ямки бяха дълбоки и кадифени, а малкото, твърдо дупе беше покрито от прости ленени гащички без дантела или други украси.

Още докато се бореше с внезапно нахлулото в тялото му желание, което прогони всяка разумна мисъл от главата му, Хлое се обърна по гръб. Очите ѝ бяха тъмни, влажни езера от чувственост, устните леко отворени, бузите розови, фини златни кичурчета се бяха отделили от плитките и нежното лице беше заобиколено от златно сияние. Закръгленият бюст се вдигаше и спускаше неравномерно. Полата и се беше вдигнала до талията. Хуго плъзна поглед по твърдия корем, по острите ръбове на хълбоците, които се очертаваха под лененото бельо, и спря върху дългата, кремавобяла мекота на крака.

— Велики боже! — прошепна той, преди да загуби самообладание, и разтвори ръце.

Хлое седна в леглото с измамно лениво движение, устремила очи към лицето му. В погледа ѝ се четеше увереността на победителка. Беше сигурна, че той ще се предаде. Наведе се, очите ѝ се присвиха и с кратко, решително движение дръпна кърпата от слабините му. Твърдото тяло я възбуди още повече и тя го докосна със същата решителност, застана на колене и се наведе към него. Едната ѝ ръка се зарови в слабините му, другата се вдигна към гърдите, за да помилва твърдите зърна. Беше свела глава, за да наблюдава въздействието от милувките си, погледът ѝ беше съсредоточен върху тялото му, сякаш го виждаше за пръв път. Всъщност през онази нощ в библиотеката не

беше видяла почти нищо от него, твърде заета със собствените си чувства, за да възприема нещо извън тях.

С тих, почти безпомощен стон на удоволствие Хуго отметна глава назад. Ръцете му се вдигнаха сами, за да помилват сведената ѝ глава, да усетят фините линии на черепа под небрежно сплетената коса. Тя сложи ръце на хълбоците му, пръстите ѝ се забиха в коравите мускули на задника му и така увеличиха обема на чувствените ѝ търсения.

Той вдигна лицето ѝ към своето, за да я целуне. Устните ѝ се отвориха с готовност и езикът ѝ се присъедини към изкусителния танц на неговия. Той обхвана с две ръце лицето ѝ и проникна дълбоко в устата ѝ, за да се наслади на сладостта ѝ. Тогава Хлое се отказа от инициативата. Ръцете ѝ паднаха от тялото му, тя се отпусна назад и с несъзнателно движение отвори бедрата си. Усети как утробата ѝ овлажня и запулсира, докато Хуго продължаваше да изследва влажните дълбини на устата ѝ.

Той се отдръпна леко и впи поглед в лицето ѝ. Нежно проследи с пръст фината брадичка, очерта зачервените устни, мина по малкото чипо носле. В погледа му нямаше веселост, само жажда и решителност, които предизвикаха тръпки на очакване по кожата ѝ и запалиха в слабините ѝ огъня на страстта.

Той се наведе към нея, сложи ръце върху вътрешните страни на бедрата ѝ и ги разтвори широко. Тя се остави в ръцете му, усещайки как цялата копнееше за ласките му. Със същата бавна решителност той сложи ръка върху снопчето от гъсти косъмчета и тя потръпна, сякаш я бе докоснал с нажежено желязо.

— Не се движи — заповяда спокойно той. — Остави тялото си да говори. — Пръстите му се плъзнаха във влажната цепка, Хлое простена и прехапа устни, защото удоволствието във вътрешността ѝ беше като натегнатата спирала. Имаше чувството, че ей сега ще се разкъса, напрегна се и притисна тялото си към магическия натиск на ръцете му. Напрежението изведнъж експлодира и тя бе заляна от вълна на блаженство, която разтърси цялото ѝ същество и извика сълзи на радост в очите ѝ.

Хуго отново взе лицето ѝ в двете си ръце и я зацелува със същата корава, собственическа настойчивост като преди. Тя се вкопчи в него, притисна се към тялото му и започна да милва гърба му. Усети как

коравата плът на мъжествеността му се притисна към корема ѝ и простена.

Той се отдели от устата ѝ и се отдръпна.

— Свали дрехите си... всичките... бързо. — Зелените му очи бяха присвити в тесни цепки, гласът дрезгав от желание.

С бързи, несигурни пръсти Хлое развърза ешарпа на талията си и отвори кукичките на гърба. Измъкна роклята през главата си, пленница на зеления му поглед, разтревожена, че не е достатъчно бърза, и изпълнена с желанието да му достави удоволствие, както той на нея. Малките копченца на тънката риза се отбраняваха, едно се скъса, но тя все пак успя да свали ризата и я хвърли на пода. Коленичила, тя развърза вървите на гащичките си и ги смъкна надолу, после седна, за да се освободи окончателно от тях.

— А сега косата — заповяда Хуго.

Хлое разплете плитките си и зарови пръсти в гъстите къдрици, които се разпиляха по раменете.

— Стани.

Тя се надигна бавно, без да усеща колко омекнали бяха коленете ѝ и колко гореща беше кожата ѝ. Изпепеляваща лава течеше във вените ѝ. Застана мирно, леко опряла ръце на хълбоците, и се вгледа в лицето му. Той я следеше с жаден поглед, ръцете му трепереха неудържимо.

— Обърни се.

Хлое се обърна като в транс и се наслади на изпитателния му поглед, който обходи гладката ѝ закръгленост. Усети как той застана зад нея и притисна топлото си тяло към гърба ѝ, как я обхвана, за да помилва гърдите ѝ, да ги задържи в шепи, за да се наслади на пълнотата им, и да притисне палци към възбудените зърна. Устните му погалиха ухото ѝ, топлия му дъх предизвика тръпки по тила ѝ.

— Моля те! — Пошепнатата молба за нещо непознато беше първата ѝ дума, откакто бяха започнали, и тя проникна през мъглата на замайващата му възбуда... възбуда, появила се внезапно от гнева. Защо не се бе опитал да я потуши, защо допусна да стигнат дотук?

— Какво искаш да направя? — попита до ухото ѝ той. — Трябва само да ми кажеш.

Тя поклати глава. Не можеше да намери думи за непознатото желание. Само протегна ръце назад, за да го притисне още по-силно към себе си.

— Я да видим дали мога да отгатна. — В гласа му най-сетне прозвуча лек хумор, изпълнен с разбиране. Направи крачка напред, вдигна я и двамата паднаха на леглото.

Хуго се претърколи настрана и я притисна по корем върху завивката. Опря се на лакът и започна да целува раменете и, после бавно слезе по гръбнака, помилва с устни копринената кожа на бедрата и слезе чак до коленете. Хлое се извиваше и стенеше от удоволствие. Той ѝ показваше каква беше тя, какво удоволствие можеше да дарява тялото ѝ. Когато свърши със задната страна, той я обърна и започна пътуването отдолу нагоре, чак до пулсиращата вдлъбнатинка на шията ѝ.

— Правилно ли отгатнах? — прошепна той с доволна усмивка и я погледна очаквателно. Колко жива беше тя, колко чувствителна беше всяка частичка от тялото ѝ. Главата ѝ се раздвижи в неясен отговор, погледът ѝ улучи неговия с толкова чувствена подкана, че той прати по дяволите самообладанието и се отдаде на страстта си. Със сръчността на дългогодишен опит беше съумял да се въздържа, докато показваше на крехката новачка каква е неговата реакция на импулсивната ѝ, неопитна готовност, но не можеше да чака по-дълго.

Мушна ръце под дупето ѝ и я вдигна. Проникна в утробата ѝ и изпълни с мощен тласък влажната, тясна плът. Тя потрепери отново и мускулите ѝ инстинктивно се стегнаха. От гърлото му се изтръгна сладостен стон. Раздвижи се бавно, докато тя се нагоди към ритъма му и хълбоците ѝ запулсираха. Вдигна краката ѝ на раменете си и тя разшири очи от изненада, когато усещането се промени и тя усети плътта му дълбоко във вътрешността си.

Хуго беше впил поглед в очите ѝ и следеше как изразът ѝ се променя, наслаждаваше се на сладката ѝ откритост, на сенките и блясъка в зениците ѝ, отбелязваше всяка промяна. Знаеше, че тя не е в състояние да се преструва. Хлое не можеше нито да крие удоволствието, нито да го имитира, и тази увереност засили собствената му наслада до степен, каквато не беше смятал за възможна. И най-важното: освободи го от тъмните, грозни игри от сексуалното му минало.

— Не, не затваряй очи — прошепна той, когато тъмните клепачи се спуснаха над сините извори. Хлое веднага отвори отново очи и му се усмихна така сияещо, че той се удави в красотата ѝ.

Той знаеше точно в кой момент тя достигна върха. С внимателно движение сложи ръка върху крехката, чувствително пъпка над мястото, в което бяха съединени, и започна да я разтрива. Хлое извика, мускулите ѝ се стегнаха около пениса му, гръбнакът ѝ се изви и очите ѝ, все така взрени в неговите, отново се напълниха със сълзи. В този момент на най-висше блаженство тя се сля с него и той потъна в нощно сините дълбини на очите ѝ.

Хуго се отдръпна с въздишка от нея малко преди мига на собствения си екстаз, притисна я силно до себе си и я държа, докато тя отново се върна в действителността. Едва тогава се отпусна назад и зачака сърцето му да се успокои и главата му да се проясни.

— О, Хлое — пошепна задавено той, — как успя да ме омагьосаш така? — Претърколи се настрана и изтри сълзите от очите ѝ. Беше имал много жени, но нито една не беше плакала в мига на отдаването. А това малко вързопче от страст вече за втори път плачеше от наслада.

Хлое примигна, усмихна се и се сгуши в него.

— Не съм магьосница.

— Напротив — възрази той с примирено поклащане на главата. — Не такъв урок исках да ти дам.

— Точно този урок исках да науча — отговори тя с видимо задоволство.

Хуго се засмя и се обърна по гръб. Притегли я върху себе си и приглади косите ѝ назад, за да погледне в лицето ѝ.

— Доколкото разбирам, ти си ме преследвала и накрая успя да ме вземеш на абордаж.

— Така ли говорят моряците?

— Да, когато се срещат с пирати.

Хлое сведе глава и целуна ъгълчетата на устата му.

— Но това не е война.

— Права си — кимна сериозно той. — Ти си една малка магьосница, но не ставаш за война.

— Може би съм пират? — Тя се изсмя дрезгаво и той потръпна от удоволствие. — Сигурна съм, че от мен ще излезе страшна пиратка.

— Бог да ми е на помощ, но и аз мисля същото — промърмори той. Това момиченце притежаваше сила, на която никой не можеше да

устои. Въпреки това той беше длъжен да намери начин.

— Не ми харесва, че накрая се оттегли — каза внезапно тя и се намръщи. — Ако не искаш да забременея, ще ми дадеш пак от онзи отвратителен чай.

Хуго се вцепени за миг, после я вдигна за момент във въздуха и я настани до себе си. Наведе се над нея и изрече настойчиво:

— Никога вече няма да ти дам от онази проклета отвара, Хлое.

— И защо не?

Пред вътрешния му взор изведнъж изникна криптата, миризмата ѝ изпълни ноздрите му, в ушите му отекна гласът на Стивън Гришъм. Извратените страсти на баща ѝ нахлуха в спомените му. Младото момиче до него беше дъщеря на злодея. Същество, изтъкано от страст, жадно да познае всички удоволствия на живота.

— Какво ти стана? — Хлое видя как старите демони се върнаха в сърцето му и страхливо помилва лицето му. — Моля те, Хуго, недей. Съжалявам. Каквото и да съм казала, вземам си думите назад.

Той се отпусна тежко назад и се опита да види действителността: стаята беше заляна от слънце, до него лежеше прекрасна млада жена, която му отговаряше с взаимност.

— Има Цял куп неща, които не разбираш, момиче — опита се да обясни той. — Трябва да ми имаш доверие. Аз знам по-добре какво е полезно за теб и какво не.

— Да, разбира се — отговори бързо тя. Сияещото утро бе загубило част от блясъка си. — Но ти не съжаляваш, нали? Нали не се сърдиш, че това се случи?

Как да съжалява за преживяната радост, как да отрече силата на страстта си? Беше сигурен, че не е причинил болка на Хлое. Въпреки голямата разлика във възрастта, тя му беше равностойна партньорка. Може би той беше най-подходящият мъж, за да я води и да обуздава неутолимия ѝ глад към живота във всичките му земни лица. Може би Елизабет беше очаквала от него точно това. Дори с помрачения си от лауданума ум, тя беше усетила своеобразието на дъщеря си. Дали се беше опасявала, че по-късно, когато излезе от момичешката възраст, момичето ще се отдаде изцяло на страстите си? Безконтролната наслада щеше да я унищожи. Дали Елизабет е знаела, че дъщеря ѝ е наследила много от качества на Стивън?

Хлое все още го гледаше загрижено и той отново видя в нея любопитното момиче. Спомни си откритостта на реакциите ѝ. Нейната страст не беше фалшива, тя не беше под властта на злото. Той нямаше право да търси у детето греховете на бащата.

— Не — отговори честно Хуго. — Не съжалявам за нищо, любов моя.

— Сигурен съм, че има просто обяснение, момиче, но кажи ми защо постоянно ходиш боса. — Хуго посочи босите стъпала на възпитаницата си, която излизаше от овощната градина. Споменът за зелените петна по коленете ѝ беше пресен в съзнанието му.

— Защото нямам обувки — отговори просто тя, взе една ябълка от кошницата и я изтри в полата си.

— Как така нямаш обувки? Естествено, че имаш.

— Да, но те са като от кафяв серж — отговори тя и захвапа ябълката. — Тромави ботуши, които изобщо не подхождат на тази рокля.

— Роклята ти има нужда от пране — отбеляза хладно Хуго. — Имам чувството, че си чистила обората с нея.

— О, виновен е Росинант и прахът в перачницата — обясни тя и небрежно избърса едно петно от полата си. — Опитах се да накарам Платон да си хапне от мишките на Беатриче, но мисля, че е още много млад за такава храна. Ще трябва да му накопая червеи.

— Което, разбира се, ще подобри решително състоянието на роклята ти — отбеляза сухо Хуго. — Но щом нямаш обувки, значи трябва да ти купим.

— Освен това ми трябва шапка за езда — напомни му Хлое. — Нали си я загубих на Сейнт Питърс Фийлдс. Имам намерение да си купя войнишко кепе. Веднъж в Болтън видях жена да язди с такава кепе и останах възхитена.

— Войнишко кепе? — изохка Хуго. — Още си малка за такава шапка, Хлое.

— Глупости! — възрази уверено тя. — С нея ще изглеждам по-голяма. Искаш ли да отидем още сега?

— Най-добре е да свършим тази работа колкото може по-скоро — съгласи се Хуго.

— Отивам да облека костюма за езда.

— Боже, дай ми сили — промърмори Хуго, когато Хлое изчезна зад вратата. — Сега пък войнишко кепе! Как можа да го измисли?

— Мисля, че трябва да я държите изкъсо — отбеляза Самюел, откъсна със зъби конеца и му показа ризата, която беше закърпил. — По-добре да си купите нова. Тази е цялата в кръпки.

— Надали. Първо трябва да платя на подковача — отговори Хуго и се изправи с въздишка. — О, по дяволите! Напред, на бой! — нали това беше девизът ни. Пожелай ми щастие, Самюел.

Старият слуга се усмихна сухо.

— Ако смятате, че имате нужда.

Усмивката на Хуго издаваше загриженост.

— О, Самюел, ще имам нужда от цялото щастие на света, за да намеря изход от този лабиринт.

Нито един от двамата не говореше за разходката до града. Хуго знаеше, че не е нужно да обяснява на стария си приятел какво става в душата му. Малките очички на Самюел не пропускаха нищо, което ставаше в къщата.

— Кажете на момичето да донесе роклята, за да я изпера, докато ви няма.

— Не е твоя работа да переш дрехите й — отговори с намръщено чело Хуго.

— Тя умее да се оправя с животните, но не разбира нищо от пране и гладене — отбеляза мъдро Самюел. — На какво ли са я учили в онзи дяволски пансион? Знаете ли колко се мъчи, докато изпра завесите в стаята си... и доколкото си спомням, не можа да различи единия край на ютията от другия.

— Мисля, че не са счели за нужно да обучат наследница на осемдесет хиляди фунта да работи като проста прислужница — обясни Хуго. — От друга страна обаче... не е редно толкова богата наследница да живее в такава спартанска обстановка.

— Според мен момичето е доволно — възрази спокойно Самюел.

— За мен ли говорите? — прозвуча гласът на Хлое откъм вратата и двамата мъже се обърнаха към нея.

— Точно така — отговори делово Хуго. — Самюел предложи да ти изпере роклята.

— О, не, не мога да приема. — Хлое влезе в кухнята, като клатеше глава.

Това момиче танцува, като върви, помисли си Хуго, докато следеше как тя се наведе и целуна Самюел по бузата. Каква учудваща способност да обича и да дарява хората — и животните — с приятелството, си. Особено самотните, наранени и необичани представители на животинското царство.

— Глупости — каза Самюел и бузите му пламнаха. — Веднага ми донеси роклята и изчезвай. И без това си имам достатъчно работа, за да се разправам с теб. Без възражения!

— Направи, каквото ти се каза, момиче — каза Хуго, — и да вървим.

— Лилави обувки със златни розички и осемсантиметров ток, Самюел! — Хуго се отпусна в най-близкия стол и въздъхна тежко. — А пък шапките! Не можеш да си представиш колко магазини обиколихме, докато намерихме нещо, което да хареса на момичето и да е поносимо за мен.

Той разтърси глава и започна да разтрива слепоочията си.

— Периферия от тюл... никога не си виждал такава форма... а пък войнишкото кепе! Божичко, за малко да я напляскам! Можеш ли да си представиш как ще изглежда крехката ѝ фигурка в лилави обувки и трийсетсантиметрова войнишка шапка с огромно яркочервено перо?

— Обувките бяха чудесни — възрази упорито Хлое. — Не го слушай, Самюел. Това бяха най-хубавите обувки на света, а Хуго е най-старомодният, и най-проклетият човек, когото познавам!

Тя се настани на масата и протегна краче, за да огледа с отвращение бронзовокафявата обувчица от дивечова кожа, която ѝ стоеше като излята.

— Погледни тази! Колко е скучна!

— Обувка за млада дама — поправи я строго Хуго. — Лека и елегантна.

— Може би, но е скучна. Нали и ти си съгласен с мен, Самюел?

— Аз не се бъркам — изръмжа старият слуга и продължи да разбърква яденето. — Не разбирам нищо от тези неща.

— Шапката, която загубих, беше много по-хубава от тази — продължи да се оплаква Хлое и изгледа укорително настойника си. Според нея покупките не бяха особено удачни, а той изобщо не се

държа според очакванията ѝ. След случилото се предния ден би трябвало да е променил отношението си към нея, вместо това...

— Е, да не си я губила, момиче — отбеляза спокойно той, без да допусне да бъде предизвикан. — Доколкото си спомням, никой не те е принудил да се хвърлиш сред гъстата навалица.

— О, напротив! Джаспър и Криспин.

— А кой се хвърли сам в тази неприятна ситуация? — Хуго вдигна вежди и усмивката му стана подигравателна.

— О, понякога си ужасно изнервящ! — Хлое скочи от масата. — Отивам да нахраня Платон.

— Ей, не с тези обувки! — извика подире ѝ Хуго, когато тя се запъти към вратата. — С обувки от дивечова кожа не се ровят червеи. Струваха ми цяло състояние.

— Колкото по-бързо се скъсат, толкова по-скоро ще си купя нови по мой вкус.

Глупавата словесна престрелка прекъсна изведнъж и Хлое пламна от срам. Вдигна ръце към устата си, осъзнала колко глупаво беше поведението и.

— Ще ида да обуя тремавите ботушки — съобщи тихо тя и обърна гръб на двамата мъже.

Когато мина покрай Хуго на път към вратата, той протегна ръце и я хвана за талията. Притисна я до себе си и помоли с усмивка:

— Не се ядосвай. Аз наистина знам по-добре от теб. — Помилва я с поглед и в очите му светна нежност. Но там имаше и едно друго чувство, което Хлое не беше в състояние да определи.

— Но ти не можеш да знаеш по-добре от мен какво ми харесва.

— О, по-късно ще се върнем отново на този въпрос — изрече тихо той. — Вярвам, че ще успея да те изненадам.

Внезапно коленете ѝ омекнаха и дребните ядове на деня изчезнаха, сякаш никога не ги е имало. Той я прегърна по-здраво, ръката му се плъзна по бедрото ѝ и тя пое несигурно дъх.

— Харесвам изненадите.

Той се засмя, потупа я по дупето и я пусна.

— Намери си ботушките и се погрижи за совата. Самюел скоро ще ни повика да вечеряме.

Хлое си възвърна доброто настроение с обичайната бързина, нахрани Платон и се върна в кухнята, умираща от глад. Самюел

разрежа агнешкото бутче и напълни чиниите с картофи, грах и цвекло. Хлое зае обичайното си място отдясно на Хуго и се нахвърли на вкусното ядене.

— Искаш ли чаша вино, момиче? — Хуго, настанен удобно начело на масата, вдигна въпросително едната си вежда.

Хлое поклати глава и се засмя сияещо.

— Не, благодаря, ще пия вода.

— Самюел ни е приготвил изискана вечеря, която заслужава да прием по чаша хубаво вино — каза спокойно Хуго. — Донеси две чаши. — Той взе ключа за избата от куката и слезе по тясната стълбичка.

Хлое погледна загрижено към Самюел, който вдигна рамене и тихо я посъветва:

— Направи, каквото ти казват.

Тя извади две чаши от шкафа и застана до масата, не знаейки къде да ги сложи.

Хуго се върна от избата с бутилка бордо.

— За теб и за Самюел, момиче — каза с усмивка той и отвори бутилката. Прегледа внимателно тапата, помириса я, кимна одобрително и напълни чашите. После отново седна на мястото си и продължи да вечеря.

Напрежението на масата отслабна. Хуго сам се бе подложил на изпитание и бе издържал.

Хлое помогна на Самюел да измие съдовете, докато мелодиите на Вивалди изпълваха къщата. Двамата се радваха на хармонията в душата на Хуго, която чрез пръстите се предаваше на клавишите на пианото.

След като свърши, Хлое отиде в библиотеката и застана зад него. Сложи ръка на тила му, той се обърна и й се усмихна.

— Денят беше дълъг и сигурно си уморена. Защо не си легнеш?

— Не съм уморена — възрази тя, но сама се изобличи в лъжа, като се прозя силно.

Хуго избухна в смях.

— Естествено, че не си. Хайде, качвай се. — Гласът му се снижи до шепот. — По-късно ще дойда и ще те събудя.

Вродената мъдрост й подсказа, че не бива да настоява той да се качи с нея, че трябва да го остави сам, докато бъде готов да я последва. Хуго беше издигнал около себе си толкова дебела стена, че тя не беше

в състояние да я пробие след толкова кратко познанство. Не можеше да предявява претенции за собственост, нямаше право да се вмъква неканена в личната му сфера. Възрастта и опитът му изискваха от нея да уважава представата му за вида на тяхната връзка.

— Обещавах ли?

Той вдигна ръка, сложи я на тила ѝ, привлече главата ѝ към себе си и я целуна.

— Обещавам. Ще ти изсвиря приспивна песен.

— Но аз няма да заспя веднага.

— Нали казах, че ще те събудя?

Тя кимна и излезе навън, придружена от тихите тонове на детска приспивна песен, изсвирени в различни вариации. Дори когато си легна, те продължиха да влизат при нея през отворения прозорец на стаята ѝ.

Хлое не очакваше да заспи веднага, но музиката подейства и само след няколко минути момичето вече спеше дълбок сън.

Самюел също си легна и Хуго продължи да свири, съвсем тихо, за да не пречи на спящите. Той се наслаждаваше на тишината в къщата и на увереността, че спящото момиче очакваше да бъде събудено с милувки. Наслаждаваше се и на задоволството, че отново беше водил битка и беше спечелил.

През двора тичаха три тъмни фигури, приведени, криейки се по сенките. Откъм двора къщата изглеждаше тъмна и те не чуваха звуците на пианото от библиотеката, осветена от една-единствена свещ.

Единият вдигна резето на вратата към обора и тримата се вмъкнаха вътре. Един от конете зарови с копита в сламата и изцвили предупредително щом усети миризмата на чужди хора. Тримата натрупаха в един ъгъл голям куп слама, запалиха парче прахан и жълтата светлина огря за миг покрития с паяжини таван, отрази сянката на една конска глава в огромни размери на стената.

Мъжът поднесе горящата прахан към купчината слама. Отново изцвили кон, този път панически, когато тясното помещение се изпълни с миризма на дим.

Трите фигури излязоха на пръсти от обора и затвориха вратата. Прекосиха безшумно двора, този път без да се крият в сянката, и изчезнаха в храстите около входната алея.

Сламата се запали, но тъй като благодарение на мързела на Били беше примесена с влажно сено, изхвърлено от боксовете, в началото огънят се разпространяваше съвсем бавно.

Хуго усети миризмата на дим през отворения прозорец на библиотеката и в следващия миг чу паническото цвилене на конете. Хлое се събуди веднага от този зов за помощ и разбра какво означаваше.

Без да се замисли, тя скочи от леглото и хукна надолу по стълбата. Когато се втурна в залата, Хуго вече отваряше страничната врата.

— Какво има?

— Пожар — отговори кратко той.

— Какво става, по дяволите? — Самюел закуцука надолу по стълбата, докато закопчаваше панталоните си.

Без да му отговори, Хуго отвори вратата и излезе в двора. От отворения прозорец и изпод вратата на обора излизаха гъсти кълба дим. Въздухът вибрираше от тропот на копита и ужасено цвилене.

— Назад! — изкрещя Хуго, когато Хлое застана до него. — Не ми се пречкай!

Хлое отскочи послушно назад и той отвори вратата на обора. Отвътре лумнаха пламъци, пращенето и скърцането на горящата слама засилиха още повече адския шум.

Хуго сложи ръка пред лицето си и се хвърли в гъстия облак дим. Знаеше съвсем точно къде са зетите боксове. Резетата на вратите им бяха нажежени и той изгори пръстите си, но ги отвори един след друг. Конете не бяха вързани, но се страхуваха да излязат сами през запалената слама.

Хуго улови гривата на черния си жребец, издърпа животното от бокса, като се молеше да не бъде улучен от някое диво размахвано копито, защото конят беше в паника. Ала щом помириша чистия въздух, жребецът изскочи навън с такъв устрем, че блъсна господаря си и той падна на дъските.

В следващия миг Самюел го вдигна на крака и двамата се заеха да отварят резетата на останалите боксове. Вече не виждаха нищо и се

придвижваха опипом, водени от цвиленето и тропота на копита. Хуго усети как косата му се опърли, кожата му пламтеше от горещина, ноздрите му бяха болезнено сухи, дробовете му пареха, защото не можеше да си поеме въздух.

Той освободи понито, докато Самюел се бореше с единия от двата ловни коня, твърде уплашен, за да намери пътя към свободата. Изведнъж до него се озова Хлое. Като говореше на жребеца със задавен от дима глас, тя го хвана за гривата и го поведе към вратата. Макар че в гласа ѝ звънеше отчаяние, думите ѝ успокоиха и утешиха уплашеното животно и то отиде послушно до вратата. Там Хлое го плесна по задницата и жребецът изскочи навън.

Когато се убеди, че конят е в безопасност, Хлое мина отново покрай Самюел и се спусна към следващия бокс, скрила лице в ръкава на нощницата си. Кафявият ѝ кон беше в другия край на коридора, редом с Росинант. Имаше време да освободи само едното от двете животни.

Кафявият жребец беше млад и неопитен и се съпротивляваше ожесточено на усилията ѝ да го изведе навън. Междувременно тя имаше чувството, че главата ѝ всеки момент ще се пръсне. Дробовете ѝ горяха и съвсем скоро щеше да загуби съзнание. С последно усилие на волята, породено от отчаянието, тя се изкатери по страничната стена на бокса и скочи на гърба на жребеца. Успя да прехвърли крака си от другата страна и здраво заби пети в хълбоците му, за да го изкара извън бокса. Жребецът направи огромен скок и се насочи право към вратата, откъдето струеше чист въздух.

Хуго огледа осветения от огъня двор, където освободените коне нервно потропваха и цвилеха. Нощта беше светла, луната висеше на небето кръгла и ярка. Най-сетне се бе появил и Били. На иначе равнодушното му лице сега се четеше неподправен ужас. Само Хлое не се виждаше никъде.

— Хлое! — изкрещя отчаяно Хуго точно в мига, когато кафявият жребец изскочи от обора с бясно въртящи се очи и високо вдигнати ноздри. — По дяволите! — изкрещя отново Хуго и страхът му премина в гняв. Сграбчи Хлое през кръста и я вдигна от коня. Задържа я във въздуха и я огледа внимателно. Веждите и фините кичурчета по челото ѝ бяха опърлени, по черните от саждите бузи се стичаха сълзи на отчаяние и болка.

— Как можа да направиш нещо толкова безумно, толкова непредпазливо! — изфуча вбесено той. — Казах ти да останеш навън. — Извън себе си от гняв, той я раздруса здраво.

— Нали трябваше да спася Петрарка — отговори със същото вълнение тя. — Петрарка можеше да изгори! Как да го оставя да се мъчи!

— Петрарка? — Хуго я погледна стъписано, но много бързо разбра. Проклетият кафяв жребец най-сетне си имаше име. — Много добре знаеш, че щях да го изведа — заяви той и я пусна на земята.

— Може би, но той нямаше да издържи дълго — извика в отговор Хлое и изтри сълзите от лицето си, при което саждите се размазаха по бузите ѝ. — Не можех да чакам... Ами Росинант... той още е вътре! — Тя се промуши светкавично под ръката му и хукна към обора, сякаш не беше чула нито дума от укорите му.

— Хлое! Върни се веднага! — Хуго направи скок след нея и успя да хване ръката ѝ и да я отдалечи от горящия обор. — Ти май не си чула нито дума от онова, което ти казах? — Хвърли я в ръцете на Самюел и заповяда мрачно: — Само не я пускай! — Без да каже дума повече, той влезе в изпълнения с гъст дим обор и се запрепъва по коридора между боксовете, като се стараяше да върви максимално наведен. Когато стигна до последния бокс, дробовете му бяха изсъхнали и беше ослепял от дима. Горещината беше толкова силна, че дрехите му щяха да се подпалят всеки момент.

Все пак успя да улови Росинант за гривата и веднага усети, че тя беше вече опърлена. Хуго го извлече от сградата, благодарен, че годините на лишения го бяха направили слаб и неспособен да се съпротивлява.

Излезе навън точно в мига, когато дробовете му заплашиха да се поддадат на дима. Росинант изцвили немощно и падна настрани върху каменната настилка. Дишаше с мъка, на устата му избила пяна, а очите му се въртяха безпомощно. Хлое падна на колене пред старата кранта и по бузите ѝ потекоха сълзи. Сложи ръка върху измъченото животно и вдигна глава към Хуго.

— Трябва да сложиш край на мъките му. Вече не може да диша. Знаем, че няма да се възстанови.

— Отивам да донеса пистолета — изръмжа Самюел.

Той се върна след няколко минути и подаде на Хуго заредения пистолет. Хлое все още клечеше до Росинант и шепнеше нещо в ухото му, сякаш искаше да облекчи последните му мигове на този свят.

— Прибери се вкъщи, Хлое — заповяда спокойно Хуго, наведе се и я вдигна. — Веднага!

— Няма нищо, аз не съм...

— Върви! И облечи палтото, което виси в кухнята. — Той коленичи и опря дулото на пистолета в главата на животното. Отекна изстрел, тялото на Росинант се разтърси от силна тръпка и замря. Това беше краят.

— Ще убия Джаспър.

Тихата горчивина в тази забележка накара Хуго да скочи като опарен. Хлое стоеше настрана, извън полезрението му, без палто. Очевидно не беше отишла в кухнята, както ѝ бе заповядал.

— Казах ти да се прибереш!

— Не беше нужно — повтори тя и около устата ѝ се изписа упоритата линия, която междувременно му беше добре позната.

— Иди и облечи палтото! — заповяда рязко той. Сериозният разговор с възпитаницата му щеше да почака, докато угасят пожара.

Без да протестира, Хлое облече тежкото палто и се присъедини към Били, който ожесточено помпаше вода.

— Аз ще помпам — каза тя и избута Били настрана. След половин час пожарът беше угасен. Оборът беше солидна постройка от варовик, така че изгоряха само сламата и дървените части на боксовете.

Хлое беше цялата в пот от помпането, ръцете ѝ бяха в мехури, нощницата под палтото беше разкъсана и черна от саждите, лицето, ръцете и краката мръсни като на миньор. Въпреки това, щом пожарът бе угасен, тя отиде при конете и се зае да ги успокоява и да ги води един по един в плевнята, далече от миризмата на изгоряла слама и овъглено дърво. Докато тя се занимаваше с това, тримата мъже натовариха Росинант на една количка и го заровиха на една далечна поляна.

Беше почти четири, когато Били се върна в леглото си над старата млекарница, а Хуго, Самюел и Хлое влязоха в кухнята, уморени до смърт.

— Имаме нужда от един хубав чай — изръмжа Самюел и сложи голямата тенджерка над огъня.

— Чувствам се напълно изсъхнала — кимна Хлое и свали тежкото палто. После разтърка парещите си очи с мръсните си пръсти.

— Ела тук, момиче. — Хуго я хвана за талията, вдигна я и я сложи да седне на масата. — С теб имаме кратък разговор. Дори да пренебрегна непростимото ти поведение в случая със... със... както и да се казва — той размаха юмруци пред лицето ѝ — Петрарка... Тази нощ два пъти ти заповядах нещо и ти пренебрегна заповедите ми.

— Но ти беше забравил Росинант — възрази Хлое. — Нима можех да го оставя да изгори? — Мястото ѝ на масата я принуждаваше да гледа настойника си право в очите, а това не беше лесно. Хуго беше мръсен и изтощен като нея, но погледът му беше заплашително сериозен, долната му челюст беше стегната и изглеждаше корава и безкомпромисна.

— Не биваше да го правиш — изрече той, като подчертаваше всяка дума. — Забраних ти да отиваш в близост до огъня, а ти изобщо не се отнесе сериозно към заповедта ми. Да не мислиш, че казвам подобни неща само за да тренирам гласните си струни?

— Не мислех за нищо друго, освен за конете. А ти наистина беше забравил Росинант. — Като видя, че той търсеше подходящ отговор, тя продължи бързо: — Освен това не беше нужно да се крия, когато застреля Росинант. Не съм чак такава слабачка. Бедната душица имаше нужда от последна утеха. — Тя подсмръкна и изтри очите си с мръсния ръкав. Дантелата се беше разкъсала и тя я дръпна сърдито. Това ѝ даде възможност да сведе глава и да избегне острия му поглед.

Хуго сложи пръст под брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ.

— За десет години в открито море — заяви категорично той — никой никога не се е противопоставил на заповедите ми.

— Защото всеки се стремеше да оживее — намеси се неочаквано Самюел и наля гореща вода в чайника. — Във флота цари строга дисциплина.

Хлое изведнъж разбра, че Самюел беше на нейна страна.

— Тук не сме във флота — кимна сериозно тя.

— Не, и затова бъди благодарна, че не те наказвам. — Хуго я вдигна от масата. — При дадените обстоятелства ще се задоволя с този

разговор, но те предупреждавам, че ще направиш голяма грешка, ако го подцениш.

Бурята отмина. Хлое енергично смени темата и изрече със същата решителност като преди:

— Готова съм да забия нож в гърдите на Джаспър.

— Това вече го чух. — Хуго изохка и падна на най-близкия стол. — Защо си толкова сигурна, че скъпият ти брат е отговорен за пожара?

— Но това е очевидно! Това е неговият почерк — обясни тя. — Джаспър никога не забравя нанесената му обида и няма скрупули относно методите, с които опитва да си отмъсти.

— Вземи, момиче, изпий това. — Самюел ѝ подаде чаша горещ чай. — Една глътка ром ще ѝ се отрази много добре — допълни той, обърнат към Хуго.

— В килера има бутилка ром, нали?

— Мисля, че да. — Самюел донесе бутилката и наля солидна порция ром в чашата на Хлое. Наля и в своята, зае обичайното си място до камината и затвори очи.

— Спомням си как един от съседите обиди Джаспър... искаше да му продаде кон или нещо подобно... и Джаспър се погрижи потокът, който течеше през овощната градина на човека, да бъде отклонен. Освен това знам, че отрови водата на старата Ред Бъди и кравата ѝ умря, защото веднъж го прокле.

— Откъде знаеш тези неща? — Хуго се надигна. Изтощението му беше изчезнало. Знаеше, че Джаспър е способен на всичко, но досега не беше вярвал, че злият му характер е всеобщо известен.

Хлое вдигна рамене и отпи глътка чай.

— Разказа ми го Джебедия, браконьерът. Той знае всичко, което става по тези места.

— Аха. — Хуго изпи чая си мълчаливо. Челото му бе прорязано от дълбоки бръчки. Очевидно Джаспър беше започнал да привежда отмъщението си в изпълнение дуелът щеше да продължи, докато един от двамата паднеше сразен. Най-важното беше да опази Хлое. Тя трябваше да бъде скрита далече от обсега на действие на своя полубрат, за да може той да посвети цялото си внимание на личната си вендата.

Хлое Гришъм имаше нужда от съпруг... и то бързо.

— Е, какво ще правим сега? — попита тя. — Не можем да оставим това дело безнаказано, нали?

— Какво предлагаш? — Като видя дивата решителност, изписана на лицето ѝ, той се усмихна. — Съмнявам се, че Джаспър ще те допусне достатъчно близо до себе си, за да го пронижеш с ножа си.

— Предлагам да запалим сеновала му — отговори с готовност тя. — Каквото повикало, такова се обадило... Но ние няма да нараним никого — добави бързо тя и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Представяш ли си какво щеше да се случи, ако ти беше заспал или ако не се бяхме събудили навреме? Или ако бяхме закъснели?

— Слава богу, всичко мина добре — отговори утешително той. — Не мисли какво можеше да се случи, момиче.

— Но не можахме да спасим Росинант.

— Росинант беше неспасяем случай. — Хуго стана рязко и гласът му зазвуча съвсем различно: — Приличаш на коминочистач. Невъзможно е да си легнеш в този вид.

— Какво искаш да кажеш? — Но Хуго вече бе излязъл от кухнята.

Хлое се загледа мрачно в чашата си. Когато изпи чая си, се прозя и се надигна.

— Не мога да остана будна нито минута повече.

— Ще останеш будна, докато се измиеш — обади се откъм вратата Хуго. Носеше кафявата кадифена наметка, вече позната на Хлое, голяма хавлия и парче сапун. — Ела, момиче. Малко ще ти е студено, но ще свършим бързо.

— За какво говориш? — Блясъкът на очите му я изпълни с недоверие.

— Сега ще видиш — каза той и очите му засвяткаха още по-силно, а устните му се разтегнаха в усмивка, която я накара да потрепери.

Самюел стана и изохка.

— Отивам да си легна — каза той и се запъти към вратата.

— Моля те, Самюел, не си отивай! — извика уплашено Хлое и се опита да го задържи.

Той я погледна и поклати глава.

— Сър Хуго е прав. Приличаш на коминочистач. Ако не беше влязла в обора, това нямаше да се случи.

— А аз си мислех, че си на моя страна! — изплака Хлое.

Самюел се изкиска и излезе от кухнята.

— Хайде, момиче — подкани я Хуго. — Време е за къпане.

Тя се вкопчи в облегалката на стола си и го огледа с нарастващо недоверие.

— Не искам да се къпя.

— О, разбира се, че искаш, момиче. Имаш голяма нужда от баня.

— Той направи няколко крачки към нея и тя се отдръпна стреснато.

— Какво възнамеряваш?

— Ще те сложа под помпата — обясни просто той и я грабна в прегръдката си.

— Но водата е студена! — извика Хлое.

— Нощта е достатъчно топла — опита се да я утеши той, но тя не се успокои.

— Моля те, Хуго, остави ме! Искам да си легна!

— Ще си легнеш... но не веднага. Всичко с времето си. — Той я изнесе в двора. — И двамата ще си легнем.

При тези думи Хлое престана да се брани. Въпреки че беше изтощена до смърт след богатата на събития нощ, тя зачака с нетърпение той да изпълни обещанието си.

— Защо да не стоплим вода, за да се изкъпем, както трябва? — предложи предпазливо тя.

— Защото ще трае много дълго. — Той я остави пред помпата, но не изпусна ръката ѝ. — Освен това се надявам да проумееш какви могат да бъдат последствията от проклетата ти упоритост и дебелоглавие. Който скача в огнения ад, излиза като коминочистач. — Пусна ръката ѝ и свали нощницата през главата ѝ. Хлое остана гола под лунната светлина.

— Коминочистачът се къпе под помпата — обяви тържествено Хуго и изля отгоре ѝ цяла кофа студена вода. Хлое изписка, но той невъзмутимо ѝ хвърли сапуна. — Измий се добре!

Хлое се изкуши да избяга от студената вода, но като видя каква мръсотия се стичаше от тялото ѝ, се убеди, че няма друг изход, освен да изтърпи тази наказателна баня. Направи няколко подскока в напразен опит да се стопли, грабна сапуна и започна бързо да се сапунисва.

Хуго я наблюдаваше развеселено и с бързо растящо желание. Извивките на стройното ѝ тяло, посребрено от лунната светлина, щяха да подложат на изпитание дори най-коравия монах. Хлое толкова бързаше да се измие, че движенията ѝ бяха без всякаква преструвка и изкусителност — и това като че ли го възбуди още повече.

— Мразя те! — изкрещя тя и хвърли сапуна на земята. — Престани да помпаш! Вече съм чиста!

Хуго се засмя и остави помпата.

— Представлението беше невероятно, момиче.

— Мразя те — повтори през тракаци зъби тя и наведе глава, за да изстиска водата от мокрите си коси.

— О, не ме мразиш. — Той я загърна с голямата хавлия. — Ще ти призная, че никога досега не бях виждал такова възхитително представление. — И започна да я трие силно, за да я подсуши, да влее живот и топлина в студената, чиста кожа.

— Не съм имала намерение да изглеждам възхитително — изсъска Хлое, но очевидно бе харесала комплимента.

— Точно затова беше прекрасна — засмя се той и се посвети на по-интимните части от анатомията ѝ. — Сигурен съм, че за в бъдеще ще помислиш два пъти, преди да се хвърлиш презглава в опасността, момичето ми.

Хлое беше твърдо убедена, че при същите обстоятелства щеше да постъпи по същия начин, но ѝ се стори недипломатично, а и ненужно да обсъжда темата по-задълбочено. Особено при онова, което той правеше в този момент. Тялото ѝ бързо се стопли, кръвта потече по-бързо по вените ѝ.

Най-сетне Хуго остави хавлията и я уви в кадифената наметка.

— Върви в кухнята и си налей чашка ром. И изсуши косата си пред камината. Аз също трябва да се изкъпя.

— Така ли? — Хлое вдигна едната си вежда. — Смятам, че мога да ти се отплатя за услугата, като обслужвам помпата. — Показа му покритите си с мехури длани и обясни: — Вече имам опит в тази работа, а и горя от желание за разплата... или по-скоро искам да си доставя удоволствие.

Хуго се усмихна и се съблече.

— Хайде, позволявам ти да си отмъстиш. — Обърна се към нея, без да крие възбудата си, и очите му светнаха обещаващо.

Хлое се засмя доволно и пусна отгоре му струя вода, не много силна, за да не скрие онази част от тялото му, която я интересуваше най-много. Хуго дори не трепна от студената вода, защото във флота на Негово величество се бе научил да се къпе под помпата на борда. Тайната беше да си подготвен за струята студена вода. Последния път, когато Хлое изля отгоре му кана ледена вода, той беше в очакване на благотворна гореща струя.

Без да бърза, той изми тялото си, като през цялото време остана обърнат към любопитния поглед на Хлое. Тя работеше задъхано с помпата, издада езиче между розовите си устни, с многообещаващ блясък в очите.

— Достатъчно! — Хуго разпери ръце. — Представлението свърши. Дай ми хавлията.

Хлое се ухили и продължи да помпа с все сила. Хуго изскочи изпод струята и грабна влажната хавлия.

— Още едно наказание ли искаш, скъпа Хлое? — попита с измамна мекота той и се уви в хавлията. — Прибери се вкъщи, защото ще те пъкна още веднъж под помпата! — Той направи една крачка към нея, тя изпищя с добре изигран ужас и побягна към къщата. Но не отиде в кухнята, а се качи право горе, в неговата спалня, и се скри под завивката.

Когато след пет минути Хуго влезе в стаята си, Хлое лежеше в неговото легло, завита до брадичката, и сините ѝ очи светеха с онази сита чувственост, която не преставаше да го възхищава.

— Добро утро, сър Хуго. — Тя отметна завивката и му предложи тялото си, голо и блестящо под перленосивата светлина на утринния здрач.

— Добро утро, мило мое момиче. — Хуго захвърли хавлията и легна при нея.

— Ако заминем за Лондон и се ожениш за богатата жена, ще ми върнеш парите, които ще ти заема, за да направиш къщата си обитаема — обясняваше небрежно Хлое. — Естествено не е нужно да пръскаш пари за дебюта ми. Имам предвид за рокли, балове и тем подобни...

Тя лежеше удобно на гърдите му и лениво навиваше на малкия си пръст копринени черни косъмчета.

Никога досега не беше успявала да доведе разговора до тази точка, без да бъде прекъсната.

— В Лондон сигурно има предостатъчно богати жени — вдовици или нещо подобно, — които с удоволствие ще се оженят за теб. Ти изглеждаш добре, имаш ум в главата си и...

— Стига комплименти — прекъсна я рязко Хуго. — За съжаление не се интересувам ни най-малко от богати вдовици, макар да се лаская от твоето твърдение, че всички ще паднат в краката ми.

— О, моля те, бъди разумен — отговори сериозно тя. — Възможно е да не са особено красиви... или да са вече на възраст... но щом са богати...

— Какво съм ти направил, та искаш да ме обвържеш с някоя стара, грозна вдовица, Хлое? Очевидно имаш доста лошо мнение за моите прелести.

— Не! Наистина не! — Тя седна в леглото и на лицето ѝ се изписа уплаха. Хуго не биваше да мисли такива неща за нея! — Казах, че изглеждаш добре, че си умен и мил. Но младите, красиви и богати жени искат мъже с титла и имение, нали? Убедена съм, че е така. — Тя го погледна със смръщено чело. — Засегнах ли те?

— Не, глупаво дете, разбира се, че не. — Той се засмя и зарови пръсти в копринената коса, която обрамчваше лицето ѝ. — Напълно съзнавам недостатъците си, знам, че те свеждат до нула шансовете ми за добра женитба. Застаряващите баронети в критично финансово състояние се смятат за лош улов.

— Ти не си „застаряващ“! — Думата беше толкова абсурдна, че Хлое се разсмя. Окуражена от готовността му да разговарят по тази тема, тя продължи: — Ако не желаш да се ожениш за богатата вдовица, можем да отчетем разходите за ремонта на къщата ти като част от сметката за моя дебют. Нали трябва да живея в приличен дом, за да си намеря подходящ съпруг.

— Напълно си права.

— Какво? — Хлое се облегна назад и примигна смаяно. — Наистина ли смяташ, че трябва да отидем в Лондон?

— Интерпретацията ти е правилна — кимна сериозно той.

— Но защо... защо... кога размисли?

— Защо се интересуваш? — попита подигравателно той. — Не ти ли стига, че казах да?

— Да... не... да... Но досега не желаше дори да ме изслушаш. Очаквах, че ще минат седмици, докато те смекча.

— Да ме смекчиш? — Той я привлече върху себе си. — Каква безскрупулна, коварна малка лисичка!

Тя беше копrienено гладка, тялото ѝ се прилепи към неговото, когато разтвори бедрата ѝ и бавно проникна в нея. Очите ѝ се разшириха от изненада. Усещането беше съвсем ново и много и хареса.

— Нямах представа, че може и така...

— Има много възможности, скъпа — отговори той, милвайки гърба ѝ.

— И ние ще изпробваме всичките — заяви тя с усмивка, която толкова му напомни за доволна котка, че той избухна в смях.

Никога преди това не се бе любил с жена, която му се отдаваше с такава радост. Хлое беше усърдна ученичка, интересуваше се от всяко откритие и го опознаваше с жадна страст. А най-много му харесваше, че тя винаги му казваше какво иска и в същото време го питаше какво му харесва най-много. Често му обясняваше какви мисли поражда у нея и какво ѝ доставя удоволствие в онова, което правеха заедно. Така физическата любов ставаше наистина общо преживяване, нещо неизпитвано досега, и когато беше с нея, отвратителните спомени от криптата потъваха в мрака.

— Ако се движа по този начин — каза тя сега, докато го наблюдаваше с набръчкано чело и съсредоточено стиснати зъби, — това добре ли е за теб?

— Прекрасно е. — Той ѝ се усмихна, омагьосан както от движенията ѝ, така и от израза на лицето ѝ.

— Ами така? — Тя се отпусна назад, опъна тялото си като тетива на лък и пое дълбоко въздух. — О... май не бива да правя това.

— Прави, каквото искаш и когато искаш, любов моя — отговори той и сложи ръце на хълбоците ѝ. — Днес ти си водещата сила.

— Но аз държа и ти да се чувстваш добре — каза сериозно тя. — Защото ти винаги се грижиш аз да съм добре.

Хуго се усмихна отново и посегна към прекрасните млади гърди, които неустойимо го привличаха.

— Ти си наистина достойна за любов, Хлое.

След половин час Хлое отново събра разпилените и мисли и се върна към темата, която беше най-важна за нея.

— И как ще отидем в Лондон? Сигурно е много далече.

— Двеста мили — кимна Хуго. — Ще наемем пощенска карета.

— И по пътя ще сменяме конете — допълни тя със знаеща усмивка. — Така правеше мис Енсти.

— Което ми напомня, че трябва да ти намерим компаньонка — каза той и се облегна на възглавниците. — В Лондон е невъзможно да живееш в дома на неженен мъж, без да предизвикаш скандал.

— Но ти си ми настойник!

— Въпреки това ти трябва компаньонка. Тя ще те придружава на гости, ще ти помага да приемаш посетители, ще ходи с теб на покупки.

— Защо не попитаме мис Енсти дали желае да ми бъде компаньонка, когато пристигна в Лондон? — предложи тя и очерта с показалец навитата змия на гърдите му. — Някога, когато ти се държеше лошо с мен и не можех да си представя, че ще остана дълго тук, исках да ѝ пиша.

Хуго посегна към китката ѝ, защото не понасяше някой да докосва знака на братството.

— Наистина ли съм бил толкова лош, момиче? Нима беше готова да си отидеш?

— Да, но за щастие бързо се промени. Да пиша ли на мис Енсти?

— Не — поклати глава той. — Тя може да е добра душица, но ти имаш нужда от жена с известно обществено положение.

— И откъде ще я намерим?

— Остави това на мен. — Той стана от леглото и се протегна. — Какъв безсрамен начин да си прекараме следобеда.

— Напротив, беше прекрасно — възрази Хлое. — Навън вали като из ведро. Какво друго може да се прави при това време?

Хуго я погледна замислено.

— Има цял куп полезни неща, които можем да правим в дъждовните следобеди, момиче.

Хлое вдигна рамене.

— Но няма нищо друго, което да доставя такова удоволствие.

— Е, тук си права. — Той облече ризата си.

— Кога тръгваме? — попита Хлое, която очевидно нямаше намерение да стане от леглото му. Даже се зави до брадичката.

— Веднага щом говоря с Чайлд от банката, щом намеря карета и уредя нещата тук. Вероятно след седмица.

— Толкова скоро? — Леността ѝ изведнъж се изпари. — Но дотогава Беатриче няма да е отбила котенцата.

— О, не! — извика Хуго и нахлузи панталона си. — Не, не и пак не. — Пристъпи до леглото и я погледна заплашително. — Повтарям: Не, Хлое. С Данте вече се примирих, но никога няма да приема в лондонската си къща котка с шест котенца, еднокрак папагал и забулена сова.

— Естествено, че няма да вземем Платон — отговори тя, сякаш идеята му беше смешна. — Мястото му е тук. Крилото му почти зарасна.

— О, това ме облекчава — отвърна сухо той. — Остатъкът от менажерията също ще си остане тук.

— А аз си мислех, че ще се радваш на Беатриче и котенцата ѝ. Представи си, че лондонската ти къща е пълна с мишки!

— Не, не, не! Повече няма да повтарям.

Хлое погледна покрай него, очевидно много заинтересована от мокрия прозорец.

След седем дни двама пощальони изумено проследиха как единият им пътник с мъка напъха в каретата кошница с котенца и кафез с папагал. Папагалът се изказа високо и крайно пренебрежително за тази промяна в живота му, след което се закиска

самодоволно. Красива тигрова котка скочи след котенцата си в каретата и се сви на седалката до прозореца. Голямо, рунтаво куче тичаше около каретата, лаеше оглушително и размахваше огромната си опашка.

Хуго стоеше отзад и наблюдаваше как привързват Петрарка отзад за каретата. Не знаеше как се бе стигнало дотам. Не можеше да определи в кой момент се беше поддал. Възпитаницата му имаше толкова силна воля, че всяка съпротива беше безсмислена. Държеше се така, сякаш забраната му не съществува, сякаш беше абсолютно невъзможно да е изрекъл такива думи, докато накрая Хуго и сам повярва в това.

Но по дяволите, той наистина ѝ беше забранил! Представата да пътува двеста мили с този цирк беше ужасяваща. А още по-страшна беше мисълта, че цялата тази менажерия ще се събере в къщата му на Монт Стрийт в Лондон.

Смръщил чело, той слушаше утешителните думи на Хлое, която настаняваше удобно „семейството си“ в пощенската карета, и се чувстваше безпомощен. В момента им обясняваше търпеливо колко е приятно да се пътува с карета и какви интересни неща ги очакват в столицата. Ако се съдеше по отговорите на Фалстаф, животните не бяха особено впечатлени.

— Нямам никакво желание да пътувам с гадинките — изръмжа Самюел, изникнал внезапно зад господаря си. — По-добре да яздя с вас.

Тъй като Самюел не беше особено добър ездач и предпочиташе люлеещата се палуба на кораба пред гърба на коня, думите му показаха колко дълбоки бяха чувствата му.

— Съжалявам — извини се Хуго и поклати глава. — Не знам как го допуснах.

— Тя просто не понася думата „не“, това е — установи Самюел. — Мисля, че и вие го знаете. — Той огледа със съмнение вътрешността на каретата. — Дали ще се намери място и за мен?

— О, разбира се — отговори весело Хлое. — Аз ще седна при Беатриче, Фалстаф и котенцата, а ти ще се разположиш на цялата отсрещна седалка.

— Ами кучето?

— Данте ще седи на пода... предполагам, че от време на време ще иска и да тича покрай каретата.

Самюел въздъхна тежко и се качи в каретата. Хлое му се усмихна дружелюбно и се сви в отсрещния ъгъл, сякаш искаше да изглежда помалка, отколкото и без това беше.

— Надявам се, че имаш достатъчно място? — попита загрижено тя, когато Самюел седна.

— Мисля, че да — изръмжа той. — Но сигурно след час ще завони адски.

— О, не — отговори сериозно тя и се опита да намери по-незабележимо място за Данте, който скочи в каретата и оголи зъби за поздрав към всички пътници. — Те са съвсем чисти. А и прозорецът ще е постоянно отворен.

— Не понасям течението. Ще ми се схване вратът.

— О, Самюел, моля те, не се сърди.

Както обикновено, той не беше в състояние да противостои на чара ѝ. Изръмжа нещо неразбрано в знак на съгласие и затвори очи. Цялото това пътуване беше безумие. Той произхождаше от Ланкашир и макар че беше пътувал доста години по моретата, не беше ходил почти никъде в Англия. Никога не беше виждал Лондон и нямаше особено желание да го види. Имаше си достатъчно работа в имението, а и сега, след като сър Хуго беше престанал да пие, можеха да заживеят доста приятно. Но той беше длъжен да придружи господаря си и щом сър Хуго смяташе за нужно да направи тази дяволска промяна в живота си, Самюел щеше да бъде до него. Трябваше да стиска зъби и да търпи.

Хуго се метна на коня си и каретата излезе от двора. Щом стигнаха до портата, Хуго се обърна назад и хвърли последен поглед към родния си дом. Никога не го беше обичал особено, още от детските си години. Когато отиде във флота, изобщо не съжаляваше. След завръщането му близостта до Шиптън и Гришъм Хол беше основна пречка за желанието му да остане завинаги там и да направи дома си обитаем. Остана, защото това беше единствената връзка с единствената чиста любов в живота му... и защото беше най-подходящото място, за да се напива до смърт.

Но сега всичко това беше зад гърба му.

Сега беше попаднал в положение, което изискваше бързо да намери решение. А решението беше добър съпруг за Хлое. Ако

останеха в Денхолм Мейнър, нямаше да намерят подходящ кандидат. А не можеше да я остави сама, без да я изложи на интригите на Джаспър. Значи двамата трябваше да заминат за Лондон. Само така можеше да я закриля.

Може би новият живот, който ги очакваше в Лондон, щеше да му помогне да разкъса паяжината от любов и нежност, която възпитаницата му неусетно беше изтъкала около двамата. Докато не унищожи тази магия, Хлое нямаше да бъде истински свободна да тръгне по пътя, избран за нея от Елизабет. В Лондон щеше да си намери приятелки и занимания, да се хвърли в светската суматоха, която израсналото далеч от света момиче със сигурност не можеше да си представи. И колкото повече се занимаваше с тези неща, толкова интересът ѝ към него щеше да отслабва.

А що се отнася до самия него — някога той се възхищаваше от Лондон, дори го наричаше ракла със съкровища. В обществото имаше хора, които го помнеха... далечни роднини, които не знаеха какво е станало с него, след като прибързано беше заминал да се бие срещу Наполеон. Имаше приятели в Адмиралтейството... мъже, които предпочитаха да живеят с половин заплата, вместо да се примирят с края на войната. Някога обичаше шумните компании и нямаше причини да ги избягва и сега. Трябваше завинаги да остави зад себе си сянката на братството на земния рай.

Докато се забавляваше, вероятно щеше да успее да се освободи от неестествената... не, не неестествена, но абсолютно неморална и позорна връзка със седемнайсетгодишната си възпитаница.

Когато ѝ намержеше добър съпруг, тя щеше да се отърве завинаги от заплахите на Джаспър, а той можеше да напусне Англия и да си създаде друг живот някъде на континента.

Хуго беше дълбоко убеден в едно и убеждението му идваше по-скоро от сърцето, отколкото от разума: нямаше да понесе да живее близо до Хлое, след като тя се омъжи... особено ако се влюбеше в мъжа си. Тогава щеше да бъде завинаги загубена за него. Помнеше как беше копнял за майка ѝ. Никога нямаше да забрави тази безнадеждна страст. Не искаше да копнее безсмислено и по дъщерята.

— Вие не сте ли Хуго Лейтимър?

При този спокойно зададен въпрос Хуго вдигна глава от музикалните книги на витрината, които разглеждаше. За момент

погледна със смръщено чело черноокия мъж, който го беше попитал, после го позна.

— Карингтън — промълви зарадвано той и протегна ръка на Маркърс Девлин, маркиз Карингтън. — Доста години не сме се виждали.

— Поне четиринайсет — кимна лорд Карингтън и разтърси ръката му. — И двамата бяхме младоци. Доколкото си спомням, вие отидохте във флота, нали?

— Да, за известно време. След Ватерло се отказах.

— И какво ви води в Лондон? Радостите на сезона? — В гласа на Карингтън прозвуча подигравка. Маркизът не беше привърженик на светската суматоха във висшето общество.

Хуго небрежно вдигна рамене. Спомни си за слуховете, които се разпространяваха някога: че неуспешният годеж на Карингтън унищожил завинаги интереса му към светските забавления.

— Имам млада възпитаница — обясни с усмивка той. — И, доколкото знам, организирането на успешния ѝ дебют е работа на настойника. — Той огледа търсецо пълната книжарница. — Тя е някъде наблизко. Влязохме да потърсим последната книга на мис Остин.

— Според мен мис Остин е много интересна дама — отбеляза Маркърс. — Отличава се с остър ум, не търпи глупавите мъже и изобличава безмилостно слабостите им.

— Прав сте — кимна с усмивка Хуго. — Гордост и предразсъдъци...

— Разум и чувство — довърши засмяно Маркърс. — Но сега ви моля да ме извините, Лейтимър... Може би някой ден ще се видим при Уайтс или Уотърс?

Хуго наклони глава, но не отговори. Все още беше член на двата клуба, но нямаше нито пари, нито време да играе — а това беше главното занимание в тези изискани места. Пък и не искаше да вдига излишен шум около името си, като отказва многобройните питиета, които бяха част от играта.

Маркизът излезе от книжарницата, обърна се към Пикадили и зачака кочияшът да докара каретата. Негодникът трябваше да раздвижи конете, докато негово благородие направи покупките си.

Той забеляза някакво движение между уличните хлапета, но не му обърна внимание, докато от книжарницата излезе стройна фигурка и се втурна с гневни викове към тях. Лордът тъкмо се обърна, любопитен да разбере какво става, когато младата жена застана пред него.

— Може ли да ми услужите с камшика си? — попита задъхано тя и погледът ѝ светна гневно. — По-бързичко, моля ви! — И буквално измъкна от ръката му дългия камшик за езда.

Маркърс я гледаше смаяно. Никога не бе виждал толкова красиво... и толкова гневно лице. Малката беше изпълнена с чистия огън на справедлив гняв. Преди да е казал и дума, тя плесна с камшика и се втурна към групата улични хлапета в канавката.

Смаян, Маркърс проследи как тя се хвърли между момчетата, като диво размахваше камшика на всички страни. Ударените надаваха болезнени викове, но това изобщо не я притесни.

— Какво, по дяволите... Хлое! — Хуго изскочи на улицата. — Не мога да повярвам! — извика той. — Едва съм ѝ обърнал гръб и тя се забърква в най-невероятни истории!

— Значи не ви е за първи път? — попита Маркърс, който очевидно се забавляваше.

— Сигурно пак става въпрос за някое измъчено животинче — отговори кратко Хуго и се запъти към бързо разпадащата се група, около която се бяха насъбрали любопитни зрители.

Маркизът го последва. Любопитството му растеше.

Хлое Гришъм излезе като победителка от схватката, докато хлапетата си подвиха опашките и изчезнаха от полезрението ѝ. Беше притиснала до гърдите си нещо като кожено вързопче. Шапката ѝ беше изкривена, полата цялата в кал, бузата ѝ беше украсена с черна линия. Очите ѝ светеха триумфално, но със следи от предишния гняв.

— Погледни какво има тук! — извика тя на Хуго и гласът ѝ затрепери. — Измъчваха го с остри колчета.

— Велики боже — промърмори Хуго и се вгледа по-внимателно в плячката на възпитаницата си. — Та това е мече!

Маркъс разбираше напълно ужаса на стария си приятел, но с мъка потисна смеха си, когато Хлое отговори:

— То е още бебе... най-много на два месеца... а те го мъчеха. Не е ли забранено да измъчват мечки?

— Забранено е — отговори Маркъс. — Съжалявам, но не съм имал честта...

— Моята възпитаница мис Хлое Гришъм — представи я с въздишка Хуго. — Хлое, представям ти лорд Карингтън.

— Възхитен съм, мис Гришъм. — Маркъс се поклони. Черните му очи святкаха развеселено, но и с възхищение. Невероятно, но черната линия само подчертаваше красотата на прасковената бузка. Преживяното вълнение беше задълбочило синевата на очите ѝ, а гневно треперещите устни бяха наистина съвършени.

— О, камшика ви, лорд Карингтън. Благодаря ви. Съжалявам, че просто ви го изтръгнах от ръката. — Хлое направи лек поклон и му върна камшика.

— Няма нищо — усмихна се Маркъс. — Смятах да ви предлага помощта си, но вие се справихте и без мен. — Той хвърли развеселен поглед към приятеля си и Хуго му отговори с примирено поклащане на главата.

— Ела тук, момиче. Шапката ти се е изкривила. — Като се стараеше да не докосва мечето в ръцете ѝ, Хуго оправи сламената

шапка и Карингтън можа да види по-добре великолепната руса коса.

Хуго извади кърпичката си и грижливо изтри мръсотията от бузата ѝ.

— А сега бъди така добра и ми кажи какво ще правиш с това мече. Не ми се вярва, че Данте ще го хареса... да не говорим за Беатриче.

— Данте? — попита през смях Маркъс. — Беатриче?

— Трябва да знаете, че домът ми прилича повече на цирк — уведоми го сериозно Хуго. — Засега имаме седем котки, огромен уличен пес, който обожава господарката си, еднокрак папагал, който непрекъснато бълва проклетия, а сега може да се сдобием и с мече... О, да не забравя, доскоро имахме забулена сова и измъчена кранта, която Хлое спаси от жестокия ѝ собственик. Домашните ни животни си имат благозвучни имена на литературни герои.

— Очевидно сте много издръжлив човек, приятелю — въздъхна съчувствено Маркъс.

— Вие ми се присмивате — изфуча Хлое и премести поглед от единия към другия.

— За бога, не! — Хуго вдигна ръце към небето. — Мечката не може да бъде смешна.

— Но това е само едно бебе! — укори го тя и сведе глава, за да огледа рунтавото вързопче в ръцете си. Две блестящи очички я погледнаха плахо, черната муцунка подуши предпазливо.

— И така, какво ще правиш с него?

— Питам се дали мечето бързо ще се научи да се пази чисто...

— Не! — изкрещя Хуго.

— Не вярваш ли? — Тя го погледна намръщено и наклони глава.

— Аз също смятам, че това е невъзможно. — Маркъс сметна за свой дълг да подкрепи приятеля си. — Оборът е най-подходящото място, поне докато животното... порасне. — Гласът му потрепери и Хуго простена задавено. И двамата си бяха представили как ще се държи израснала мечка в лондонско жилище.

— Е, ще видим — каза спокойно Хлое. — Първо трябва да проверя тежко ли е ранено и дали е недохранено. Мисля, че ще се наложи поне за известно време да живее близо до мен.

— Не ми се иска да ви оставя — каза Маркъс, — поне докато не уредите въпроса, но за нещастие имам уговорена среща. — Той

протегна ръка на Хуго. — За пореден път се уверих, че сте надарен със забележително самообладание, Лейтимър. Не знам дали да ви изкажа благопожелания или съчувствия.

— Оценявам и двете — отговори уморено Хуго. Отдавна не беше виждал Маркърс Девлин, но начинът, по който той реагира на ситуацията, създаде помежду им чувство на близост. Всъщност това не биваше да го учудва. Хлое въздействаше така на повечето хора. — Питам се само какво ще каже остатъкът от обществото.

— Тя е толкова красива — отговори Маркърс съвсем тихо, за да не го чуе Хлое, — че градът много скоро ще падне в краката ѝ, приятелю.

— Да не говорим, че зестрата ѝ е осемдесет хиляди фунта — добави също така тихо Хуго, макар че Хлое беше твърде погълната от новата си придобивка, за да се интересува от разговора им.

Маркърс подсвирна възхитено.

— Май ще ви се наложи да разгонвате обожателите с камшик, Лейтимър — засмя се той и отново се обърна към Хлое. — Мис Гришъм, трябва да ви кажа, че сте наистина необикновена. Убеден съм, че лейди Карингтън ще се радва да се запознае с вас. На Монтстрийт, нали? — попита той Хуго.

Хуго кимна и си каза, че тази неочаквана случка беше донесла късмет на Хлое. Ако маркиза Карингтън се заинтересуваше от възпитаницата му, приемането ѝ във висшите кръгове на обществото беше осигурено. Въпреки това трябваше да обясни на Хлое, че сбиването с уличните хлапета можеше да има и противоположния ефект. Ако Маркърс Девлин беше реагирал отрицателно на това наистина недопустимо поведение за една дебютантка, дори най-безогледните ловци на пазара за женитби щяха да я избягват.

Маркърс се качи в каретата, която го очакваше наблизо, и се прибра у дома си на Баркли скуеър. Жена му беше в детската стая.

— Преди малко се запознах с най-прекрасното диваче на света — започна разказа си той. — Само нашата сладка Ема е по-хубава от нея. — Наведе се и с усмивка вдигна дъщеричката си от пода. Завъртя я във въздуха и тя се разписка въодушевено. Пълната ѝ ръчичка се вкопчи в косите му.

Джудит Девлин се отпусна във високото кресло, притисна новородения им син към гърдите си и зачака играта да свърши. Маркърс

беше прекрасен баща.

— Е, ще чуя ли историята? — попита тя, когато Маркърс се настани насреща ѝ с момиченцето в скута. — Какво е това момиче?

Маркърс се наведе да погледне бебето, което мирно дремеше в прегръдката на майка си и смучеше палеца си.

— Едмънд е много порасъл от вчера насам.

— Глупости — засмя се Джудит. — Тази сутрин е точно толкова висок, колкото беше снощи. — Тя вдигна лице към него и отговори на целувката му. — Хайде, чакам да чуя разказа ти.

— А, да. Отдавна не бях се забавлявал толкова добре. — Той ѝ описа спасяването на мечето и както беше очаквал, любопитството ѝ веднага се събуди. Това беше история за необикновен вкус, а Джудит не беше обикновена жена.

— С Хуго Лейтимър влязохме в обществото по едно и също време — обясни той и остави дъщеря си на пода. — Някога той беше член на доста странно братство... много хубава къщичка си нарисувала, Ема. — Той взе рисунката от ръцете на дъщеря си и я разгледа внимателно.

— Това е мама — обясни сериозно момиченцето и посочи драсканиците. — С твоя кон.

— Точно като в живота — отговори също така сериозно той и се опита да открие чертите на жена си в рисунката. — Казах му, че ти ще се заинтересуваш от момичето, скъпа, и ще отидеш да го видиш. Вероятно е дъщеря на Стивън Гришъм. Някога Хуго общуваше с него. — Той изкриви лице. — Гришъмови са неприятна пасмина. Разбира се, ако слуховете са верни. Но не мога да си представя, че това е оказало влияние върху малката красавица. Стори ми се абсолютно непринудена.

— На възраст е по-скоро за Хариет — каза Джудит. Съпругата на брата на Джудит беше пет години по-млада от нея.

Маркърс поклати глава.

— Това е вярно, но ти знаеш не по-зле от мен, скъпа моя, че Хариет няма вкус към необикновените неща. Тя няма да знае какво да прави с мис Гришъм.

Джудит се засмя и кимна.

— Прав си, любов моя. Освен това Себастиан ми каза, че Хариет отново очаква бебе. Бедничката страда от толкова силно гадене, че не

мога да разбере как се е решила да има още деца.

— Разбирам я — засмя се Маркърс. — Брат ти обича своите деца дори повече от мен.

— Да, и ужасно ги глези. А Хариет просто няма сили да го спре. Малкият Чарлз превръща детската стая в същински хаос, а що се отнася до малкия Питър...

— Нали знаеш, ти си единствената личност, която има влияние над Себастиан, без да изключвам собствената му жена — каза Маркърс, напълно убеден в думите си.

— Вече му казах — въздърна тя. — Но той отказа да ме послуша. Предполагам, че е решен да даде на децата си всичко, от което самият той е бил лишен. Той прекара детството си, следвайки разорения си баща по игралните маси на Европа, и вероятно много неща са му липсвали.

— Според мен нито един от двамата ви не е пострадал много от преживяното.

— Доколкото си спомням, невинаги си бил на това мнение — подразни го тя и очите ѝ се присвиха. — Някога обичаше да говориш по тази тема.

— Оттогава изтече много вода — отговори примирително мъжът ѝ. — Ако момичето е дъщеря на Гришъм, питам се защо не са избрали за настойник несъщия ѝ брат. Лейтимър не ѝ е роднина... макар че...

— Макар че какво? — попита нетърпеливо Джудит, когато той се замисли.

— Начинът, по който се отнасяше към нея... — промълви с отсъстващ вид Маркърс, спомнил си как Хуго оправи шапката на момичето и изтри калта от лицето му. — Някакво чувство за близост...

— О! — учуди се Джудит. — Какво предполагаш?

— Нищо. — Карингтън вдигна рамене. — Лейтимър е на тридесет и четири, а момичето тъкмо е излязло от училище. Предполагам, че се държи по-скоро като чичо... но както и да е. Ще я посетиш ли?

Само след два дни лейди Карингтън се качи на любимата си спортна двуколка и потегли към Монт стрийт.

От мига, когато вратата ѝ отвори набит мъж с люлееща се походка и две златни обици на ушите, тя разбра, че е попаднала в необикновено домакинство.

— Вкъщи ли е мис Гришъм? — Джудит свали ръкавиците си и огледа четириъгълното преддверие. Миришеше приятно на прясна боя.

— Да, мисля, че е тук — отговори необикновеният иконом. — Когато я видях за последен път, се караше с Алфонс в кухнята. Още не ми е ясно защо ни е нужен готвач, който си е прикачил някакво изкълчено френско име, макар да е очевидно, че и той е французин колкото мен. Казал съм и пак ще кажа: което е добро за Ланкашир, е достатъчно добро и за Лондон.

Джудит не знаеше какво би могла да отговори, но в този миг отсрещната врата се отвори с трясък и в преддверието нахлу кафяво вързопче кожа, следвано от огромно куче.

— Данте! Веднага престани! — Зад кучето се появи стройна фигура, размахваща дървена лъжица. — Наистина си зле възпитан! Колко пъти съм ти казвала да оставиш Демостен на мира!

Джудит отскочи настрана, защото кафявото вързопче профуча с учудваща скорост покрай нея, следвано от лаещото куче.

— Мис Гришъм? — попита тя.

— Аз съм — отговори с отсъстващ вид Хлое. — Съжалявам, но трябва да хвана Демостен. Ако Хуго разбере, че съм го пустила да се разхожда свободно в къщата, ще си имам сериозни неприятности.

— Демостен? — попита тихо Джудит.

— Не ми се щеше да го наричам Мечо. Много е скучно, нали? — отговори Хлое и се хвърли към мечето. — Моля ти се, Самюел, дръж Данте!

Самюел изръмжа нещо неразбрано и сграбчи каишката на кучето. Данте излая протестиращо, но спря. Мечето се бе скрило под масичката с интарзии и от сянката гледаха чифт блестящи черни очи.

Джудит падна на най-близкия стол и избухна в луд смях.

— Маркъс ми каза, че сте необикновена — обясни през смях тя, — но едва сега разбирам колко е бил прав.

— Маркъс? — Хлое, която беше коленичила пред масичката, погледна неразбиращо през рамо.

— Мъжът ми, лорд Карингтън. Преди два дни сте се запознали на улицата.

— О, да, той беше любезен да ми услужи с камшика си, за да спася Демостен. — Хлое се наведе и пъкна глава под масичката. — Ела тук, глупаче. Трябва да ти сменя превръзката.

Точно в този момент Хуго влезе през все още отворената врата на къщата. Данте го поздрави въодушевено и той не забеляза посетителката, която седеше на стола до стената. Вниманието му бе привлечено от задничето на Хлое, което стърчеше изпод масичката.

— Какво правиш там? — попита той и я цапна леко с камшика си за езда.

— Ох! — Хлое се изправи задъхано. — Надявах се, че няма да се прибереш, преди да хвана Демостен. Данте го подгони точно когато бърках билки в кухнята и настана същински ад.

— Какво настана?

— О, много добре знаеш какво искам да кажа. А, да, това е лейди Карингтън. Дошла ни е на гости — обясни Хлое и посочи Джудит.

— Очевидно съм дошла в неподходящ момент — каза Джудит и изтри насълзените си от смях очи. — Сър Хуго.

— Лейди Карингтън. — Хуго се поклони церемониално над ръката ѝ и очите му заблестяха радостно, като забеляза веселието в златнокафявите ѝ очи. — Понякога се питам дали в този цирк изобщо има подходящ момент. Позволете да ви предложи чаша шери, за да успокоите опънатите си нерви. — Той я поведе към библиотеката и каза през рамо на Хлое: — Веднага махни мечката, момиче. Ако още веднъж я заваря в къщата, и двете ще си изпатите.

Хлое ги изчака да се скрият в библиотеката и изрече едно от любимите проклетия на Фалстаф.

Минаха цели двацет минути, преди да отиде при настойника си и гостенката. Когато влезе, лейди Карингтън и Хуго се смееха и очевидно се разбираха много добре. Незнайно по каква причина Хлое се почувства изключена. Огледа внимателно посетителката и видя красива жена на около двацет и пет години, която излъчваше сигурност и самочувствие и разговаряше с Хуго, сякаш го познаваше от сто години.

Все още под влиянието на строгия укор на настойника си, тя се почувства неприятно млада и някак си непохватна. Момиче като нея нямаше място сред възрастните.

— Ще има ли и за мен чаша шери?

— Разбира се, момиче. — Хуго ѝ наля малко в кристалната чашка и допълни чашата на лейди Карингтън. — Къде е мечката?

— В обора. — Хлое пое чашата си и отпи голяма глътка. — Моля да ме извините, лейди Карингтън, че не ви посрещнах, както подобава.

— О, не се извинявайте — изкиска се Джудит. — Избягалата мечка е абсолютно достатъчно обяснение.

— Къде е компаньонката ти? — попита строго Хуго и добави, обърнат към Джудит — Лейди Смолууд, братовчедката на покойната ми майка, живее при нас като компаньонка на възпитаницата ми.

— Легна си с шишенцето с ароматни соли — отговори Хлое и очите ѝ засвяткаха дяволито. — Боя се, че Фалстаф пак ѝ е наговорил разни работи...

Джудит поиска да узнае кой е Фалстаф и когато след половин час си тръгна, продължаваше да се смее.

— В четвъртък давам малък прием — каза на сбогуване тя. — Надявам се да дойдете... и лейди Смолууд естествено.

Същия ден, докато се преобличаше за вечеря, Джудит каза на мъжа си:

— Ти беше абсолютно прав за Хариет, Маркъс. Тя не е способна да оцени момиче като Хлое Гришъм. Но Себастиан ще се забавлява много с нея. Красотата ѝ е забележителна, но истинското ѝ очарование се крие в силната ѝ личност. Както каза, тя е съвсем естествена. Мисля, че дори не знае колко е красива. Имам намерение да я направя звездата на обществото за този сезон. Какво ще кажеш?

— Не мога да си представя, че няма да се получи, след като ти си го решила. — Маркъс взе от камериерката смарагдовозеления шал и загърна красивите рамене на жена си. — С богатство от осемдесет хиляди фунта, с лице и фигура, които конкурират хубавата Елена, малката има нужда само от съответната подкрепа.

— И ще я получи. За Алмакс ще ѝ трябва гарант, затова в четвъртък ще я представя на Сали Джърси. Тя е доброжелателна и няма да възрази срещу непринудеността на Хлое, докато принцеса Естерхази със сигурност ще реагира отрицателно.

— Много ми се иска да разбере защо са избрали за настойник Хуго Лейтимър, а не Джаспър Гришъм — промърмори Маркъс и вдигна рамене. — Как ти се сториха отношенията им?

— Тя го върти на малкия си пръст — отговори усмихнато Джудит. — А той се преструва на изнервен настойник.

— Интересно.

— Да, много. В къщата живее като компаньонка някоя си лейди Смолууд. Братовчедка на покойната му майка.

Маркърс кимна.

— Майката на Лейтимър е от семейство Бошан. Безукорно родословно дърво. Лейди Смолууд има необходимите връзки... но съм чувал, че не е особено чувствителна личност.

— Откога обществото се интересува от чувствителността? — попита хапливо Джудит.

Мъжът ѝ кимна.

— Никога не се е интересовало. Може би за Хуго и необикновената му подопечна е по-добре, че компаньонката е нечувствителна.

— Наистина необикновено домакинство.

— Интересно — отбеляза отново Маркърс.

— Прав си — съгласи се Джудит.

Очите на момичето бяха устремени към сводестия таван, потънал в мрак. Неясното усещане за топлина върху голата ѝ гръд, което идваше от пламъчетата на свещите, беше приятно. Тя лежеше на носилка в средата на криптата, тялото ѝ беше осветено от олтарни свещи, поставени върху голямата маса.

Маскирано лице се наведе над нея и поднесе към устните ѝ сребърна чаша. Момичето извърна глава в напразен опит за съпротива.

— Не ставай глупава — произнесе дрезгаво мъжът. Вдигна главата ѝ с едната си ръка, а с другата поднесе чашата към устата ѝ.

Момичето отвори уста и ароматното съдържание се изля в гърлото ѝ. Тя се отпусна назад върху бялата възглавница. Главата ѝ се замая, в крайниците ѝ се разля топла леност. Не знаеше откога лежеше в това мрачно подземие. Не помнеше колко пъти я бяха принуждавали да пие от чашата. Спомняше си само кесията с пари, която преди известно време смени собственика си в дървената къщурка на чичо ѝ... преди много, много време. Чичо ѝ прибра парите, а странният мъж с черна маска я отведе със себе си.

Тя усети върху тялото си ръце, които я галеха — меки, приятни докосвания, под които се пробуди и изстена. Някъде далече в дълбините на мозъка си свързваше напитката с това странно чувство на възбуда. Когато отвори бедрата ѝ, не се възпротиви, защото междувременно беше потънала в призрачен свят на неясни усещания. Острата болка, която я прониза, беше сън, а бързите, дълбоки тласъци във вътрешността ѝ нямаха нищо общо с нея, макар да идваха от собствената ѝ плът.

Криспин затвори очи, отдавайки се на удоволствието да притежава бледото тяло, проснато под него. Очите на всички присъстващи бяха устремени към него, за да проследят всяка секунда от ритуала на посвещението в светлината на олтарните свещи. Криспин си представи как под него лежи Хлое, принудена да изтърпи близостта му, безволна и покорна. Той щеше да злоупотреби с нея пред

очите на цялото братство, да я изложи на жадните за наслада погледи и по този начин да унищожи завинаги нахалството и надменността ѝ. Джаспър винаги изпълняваше обещанията си и Криспин можеше да разчита, че Хлое наистина ще бъде доведена в криптата.

Скръстил ръце, Джаспър се облегна на една колона и погледът му зад маската обходи живата картина пред него. Подобно на доведения си син, и той виждаше на носилката друго тяло, не това на селското момиче. Хуго Лейтимър бе лишил братството от удоволствието да притежава Елизабет, но дъщеря ѝ щеше да ги компенсира за загубата. И този път никой нямаше да се намеси. Той щеше да си отмъсти за обидата, която му беше нанесъл Лейтимър, като му измъкне момичето и богатството ѝ. И тогава Лейтимър не само щеше да изтърпи унижението, че не е бил в състояние да изпълни желанието на починалата си любима, а и да види как дъщерята заема мястото на майка си, останало празно цели четиринадесет години. И когато всичко свърши, кръвта на Хуго Лейтимър ще оцвети гранитните плочи на криптата — защото Джаспър беше длъжен да отмъсти и за смъртта на баща си.

Стивън Гришъм знаеше за страстните чувства на Хуго Лейтимър към съпругата му и възнамеряваше да му я подари в криптата — грозен дар, който щеше изцяло да удовлетвори наранената му гордост. Правилникът на братството задължаваше Хуго да се подчинява безусловно на водача. Така той щеше да бъде принуден да приложи насилие върху обекта на своето сладникаво съчувствие и своите идеалистични фантазии, за да проумее веднъж завинаги най-важното учение на братството: Няма нищо свято.

Вместо това Хуго наруши клетвата си и уби водача на братството, на когото беше задължен да се подчинява. Затова синът на водача беше длъжен да му отмъсти. По най-ефикасния начин.

Погледът на Джаспър се плъзна по лицата, които заобикаляха носилката, очаквайки своя ред да се позабавляват с изнасилената девица. Там беше и Денис Делейси, съвсем младичък, със свежо момчешко лице. Очите на младежа бяха празни, устните полуотворени. Денис беше готов на всичко, за да заслужи посвещение в братството, и притежаваше всички необходими за това качества: младост, красота, добро положение в обществото и голямо богатство.

Джаспър се отблъсна от колоната, отиде при младия мъж и го потупа по рамото. Денис се обърна бързо. Когато разбра, че ще бъде лишен от предстоящото удоволствие, на лицето му се изписа разочарование. Въпреки това последва Джаспър с усърдието на новак и двамата се заключиха в една от малките стаички на криптата.

— Тази вечер имах учудващ успех, Самюел. — Хлое нахлу като вихър в преддверието и направи горд пирует. — Лейди Джърси обеща да ми осигури достъп до Алмакс, не пропуснах нито един танц и имах толкова кандидати, че трябваше да ги сменям непрекъснато, за да не се обиди някой. — Тя се завъртя отново и развя кремавите си поли.

— Ако продължаваш така, ще ти се замае главата — отбеляза мъдро Самюел и заключи вратата.

— Наистина се държиш неприлично, мила моя — проговори задъхано пълната дама, която бе влязла след Хлое, и потрепери под кашмирения си шал. — Аз също се радвам, че имаше толкова много партньори за танц, но много скоро ще ги загубиш, ако не се държиш с подобаваща скромност.

— О, така ли — промърмори Хлое.

— Ужасно съм изтощена — съобщи внушителната дама и въздъхна тежко. — Вечерта беше изключителна... много елегантна, нали, Хуго? Лейди Карингтън има чудесен готвач... пастетчета с омар, пресни стриди... — Тя сложи ръка върху корема си в жест на чисто телесен спомен. — О, а трюфелите — споменах ли ги вече? — хапнах две порции... или бяха три? — Тя смръщи чело.

— Шест — промърмори Хлое.

— Какво каза, мила моя?

— Казах, че бяха прекрасни — отговори Хлое със сладка усмивка. — И другите десерти бяха прекрасни. Вие ги харесахте всичките, мадам.

— О, да, правилно, щях да забравя да спомена другите десерти!

— Би било жалко, защото бяха наистина вкусни — усмихна се отново Хлое.

— Изборът беше изключително богат. Някои хора твърдят, че било вулгарно да се сервира голям избор, но аз не съм от тях.

— Мисля, че си права, Доли — намеси се Хуго, преди Хлое да е продължила със зловните си забележки. — Радвам се, че се забавлявахме добре.

— Както знаеш, скъпи, аз не излизам често в обществото, откакто добричкият ми Смолууд ме напусна — отговори с тежка въздишка лейди Смолууд. — Но ти обещах да направя най-доброто за детето и бог ми е свидетел, че ще изпълня думата си. Аз не съм от хората, които се отклоняват от задълженията си. — Тя се заклати към стълбата. — А сега ви моля да ме извините. Имам намерение да се оттегля. Хайде, Хлое! Нали не искаш утре да изглеждаш преуморена? Ако си лягаш късно, скоро ще изгубиш свежестта си... а това не бива да се случи.

— Но аз изобщо не съм уморена, мадам.

— Лейди Смолууд знае кое е най-доброто за теб, момиче — укори я Хуго. — Само си представи колко ужасно ще бъде, ако успехът те напусне, преди да си имала време да му се порадваш.

Хлое му изплези език, но послушно последва масивната фигура на компаньонката си нагоре по стълбата. Хуго се ухили и поклати глава.

— Каква вечер! Боя се, че през следващите седмици ще бъдем обсадени от омагьосани млади мъже, Самюел. От момента, когато момичето влезе в салона, нямаше нито минута спокойствие.

— Да се надяваме, че бедната лейди Смолууд няма да ѝ се разсърди за зловните шегички — изръмжа Самюел. — Вече трудно издържам да не се разсмея. Хлапето е невероятно остроумно.

— Прав си, и това я прави неустоима. — Хуго го последва в кухнята. — Ще се опитам да я удържам, за да не стане твърде нахална. — Той седна пред огъня, протегна дългите си крака и огледа смръщено сатенения си панталон. — Божичко, Самюел, бях сигурен, че никога вече няма да облека подобно нещо, камо ли пък да ухажвам разни глупави дамички и танцувам с тях.

— Според мен лейди Карингтън е чудесна — отбеляза мъдро Самюел и му наля голяма чаша чай.

— Прав си — кимна с усмивка Хуго. — Всъщност вечерта беше чудесна. Просто си мислех, че съм загърбил всички тези глупости. Но сега... — Той въздъхна тежко.

Самюел наля солидна порция ром в собствения си чай и седна насреща му.

— Тогава се опитайте колкото може по-бързо да я заведете пред олтара. Така ще можем да се върнем в Денхолм.

— Нали това е целта на упражнението — кимна сухо Хуго. Когато отпи глътка чай, в скута му скочи котенце и блъсна ръката му. Чаят опръска бялата сатенена жилетка.

— По дяволите! — Хуго изгледа злобно малкото животинче, което измърка доволно и се настани в скута му. — Кое беше това?

— Нямам представа. — Самюел вдигна рамене. — А даже и да знаех, не съм в състояние да произнеса завъртяното му име.

Хуго избухна в смях.

— Предполагам, че е Ариадна, но не мога да се закълна. — Облегна се назад и затвори очи.

Самюел се усмихна на себе си и засърба чая си. Всяка вечер двамата седяха в кухнята и си почиваха от напрегнатия ден. По това време високомерният Алфонс вече спеше. Готвачът и Хлое вече водеха истинска война за храната на животните.

Самюел оглеждаше внимателно своя господар и приятел. Колкото и да твърдеше, че мрази светската суматоха, Хуго изглеждаше освежен и подмладен, почти като по времето във флота.

Въпреки това Самюел не можеше да се отърве от подозрението, че много скоро щяха да си имат проблеми. Каквито и да бяха чувствата на Хуго към младата му подопечна, те му доставяха голяма радост. Едновременно с това той знаеше, че това не може да продължи вечно. Увереността му в близкия край беше непоклонима. А когато Хлое изчезне от живота му, дали щеше да се върне отново към предишното си битие?

Самюел виждаше как Хуго укрепва с всеки ден. Скоро триумфът над алкохолизма щеше да бъде пълен. Старият моряк все по-често си казваше, че би било добре връзката между двамата да продължи завинаги, но имаше и дни, в които беше уверен, че краят трябва да дойде колкото може по-скоро. Защото, колкото по-дълго траеха отношенията между двамата, толкова по-трудно щеше да им бъде да разкъсат връзките помежду си.

Хуго остави чашата си на масата и се прозя.

— И аз отивам да си легна. — Вдигна котенцето пред очите си и го огледа, примигвайки. — Не, това със сигурност не е Ариадна. Тогава може би си Еней? — Той остави животинчето на пода. — Върви при майка си. — Котенцето го погледна пренебрежително и се зае да чисти козината си с ленива грация. Хуго се засмя и стана. — Лека нощ, Самюел.

— Лека нощ, сър Хуго.

След половин час, когато Хуго беше вече в леглото, вратата на стаята му тихо се отвори. Русите къдрици на Хлое бяха разпуснати, сините очи святкаха загадъчно.

— О, радвам се, че още не си заспал.

Хуго остави книгата, която четеше.

— Разбира се, че не спя. Съобразявам се с твоите навици и те чакам. Кой те придружава тази вечер?

Хлое влезе бързо в спалнята му и грижливо затвори вратата. Вдигна пръст към устните си и прошепна съзаклятнически:

— Не бива да будим добрата лейди Смолууд. Сигурно сънува великолепните десерти на лейди Карингтън.

— Не е редно да говориш с неуважение за възрастните, Хлое. Понякога си мисля, че си напълно лишена от чувство за респект.

— О, разбира се, че не съм — възрази сърдито тя. — Уважавам високопоставените хора, но не разбирам защо фактът, че някой е по-възрастен от мен, ме задължава да се подчинявам и да не критикувам.

Тя свали нощницата си през главата, хвърли я на едно столче и застана пред високото огледало. Огледа фигурата си от всички страни със сериозно смръщено чело.

Това момиче наистина няма задръжки, помисли си не за първи път Хуго, докато се радваше на прекрасната гледка. Хлое вдигна гърдите си, огледа зърната им, обърна се настрана, плъзна ръка по плоския си корем, огледа изпитателно задните си части.

— Какво търсиш, момиче? — попита развеселено Хуго. — Никога не бях те виждал да се оглеждаш гола.

— Прав си, никога не ми е било интересно да се оглеждам — отговори сериозно тя. — Мисля, че фигурата ми е доста елегантна, не намираш ли и ти?

— Добра е.

— Какво? Това ли е всичко, което можеш да кажеш за красотата ми? — Тя вдигна единия си крак и раздвижи пръстите. — Тази вечер мъжете бяха възхитени от мен.

— Самюел е прав. Ако продължаваш така, ще се главозамаеш.

Хлое го погледна сърдито.

— При това те видяха само лицето ми — промълви замислено тя и започна да изучава чертите си в огледалото.

— Това е само половината — съгласи се засмяно Хуго, питайки се какво цели момичето. — За да изпълня дълга си на настойник, ще ти кажа, момиче, че е изключително лошо да се питаш какво въздействие може да има голото ти тяло върху обожателите.

Хлое не обърна внимание на забележката му. Обърна се към него и попита все така сериозно:

— Ти намираш ли ме красива?

— Мислех, че отдавна сме изяснили този въпрос.

— Да, но аз бях единствената жена в околността — отговори унило тя. — В Ланкашир нямаше други жени, с които да ме сравняваш.

— Ще ми кажеш ли най-после за какво мислиш, Хлое? — Хуго разбра, че тя се опитваше да си отговори на някакъв въпрос, извънредно важен за нея.

— Всъщност за нищо. — Хлое сведе глава към изтънелия килим. Ремонтът се беше ограничил върху долния етаж на къщата, бяха наели минимален брой прислужници.

— Казвай какво те мъчи, момиче!

— Ти смяташ, че лейди Карингтън е много красива, нали?

Хуго се отпусна на възглавниците и в очите му светна тревога.

— Откъде ти хрумна това?

— Нали виждам как я гледаш, как разговаряш с нея — отговори Хлое. — Тя е много красива и много умна. Ти разговаряш с удоволствие с нея.

— Да, тук си права.

— А тя флиртува с теб — отбеляза тъжно Хлое и вдигна поглед. — Така ли е?

Хуго се усмихна.

— Да, така е. Жените с нейната позиция го правят често. Това е игра.

— Игра, в която ти участваш с удоволствие.

— Точно така — кимна той. — Харесва ми да играя тази игра с лейди Карингтън.

— Хмм... А би ли искал да я имаш в леглото си?

Хуго потърка брадичката си. Трябваше да разбере какво точно цели момичето.

— Джудит Девлин е омъжена жена, скъпа. И доколкото мога да преценя, бракът ѝ е щастлив.

— Да, и аз мисля така. Но ти не отговори на въпроса ми. Би ли искал да спиш с нея? — Хлое застана пред него и се хвана за резбованата табла на леглото, очевидно забравила, че е гола.

Хуго се поколеба, но реши да даде честен отговор.

— Да — отвърна спокойно той. — Мога да си представя, че ще ми достави голямо удоволствие да имам лейди Карингтън в леглото си.

— Така си и мислех. Предполагам, че тя е много по-добра от мен.

— Ти се учиш много бързо, момиче — отговори той в опит да разведри настроението. — Ела тук. — И ѝ протегна подканващо ръка.

Хлое остана на мястото си.

— Но аз изобщо не съм светска дама, нито... нито съм умна като лейди Карингтън.

— Ела тук — заповяда Хуго, протегна се и я издърпа до себе си в леглото. — Наистина не си светска дама и не смятам, че това ще ти подхожда, затова изобщо не се опитвай. Защо, за бога, се сравняваш с жена, която е десет години по-стара от теб? Ако търсиш сравнения, избери някоя дебютантка.

— Но ти не се интересуваш от дебютантки — отбеляза тя и тялото ѝ се скова. — Сравнявам се с жени, които те интересуват.

— Ето какво било. — Той се отдалечи малко от нея. Очевидно беше дошъл моментът да изяснят някои неща. — Мисля, че трябва да уточним някои въпроси, Хлое. Доколкото си спомням, идеята за Лондон беше твоя. Ти желаеш да си намериш подходящ съпруг, за да разполагаш с богатството си и да уреждаш сама живота си. Така ли беше?

Той я погледна втренчено. Хлое не помръдваше. Очите ѝ бяха здраво затворени.

— Отвори очи и седни, ако обичаш.

Когато тя не реагира, той я издърпа да седне и тя веднага отвори очи, защото ѝ се струваше смешно да упорства.

— Така ли беше? — попита отново Хуго.

— Така беше — отговори тя. — Но нима не може ти да се ожениш за мен и да...

— Това е най-абсурдното, което съм чувал! — прекъсна я остро Хуго. — Аз съм на тридесет и четири години, скъпо дете, а тридесет и четиригодишен мъж не е подходящ съпруг за седемнайсетгодишно момиче. Дори да го искам, не бих го направил.

— Значи ти не искаш да се ожениш за мен? — попита тихо Хлое и очите ѝ потъмняха в очакване на отказа му.

— Аз изобщо нямам намерение да се женя — отговори категорично той. — Веднъж вече ти го казах. Ние сме тук, защото ти поиска така — и за да избягаме от скъпия ти брат. Ти ще се наслаждаваш на дебюта си в обществото като всяко младо момиче. Начинът, по който те приеха тази вечер, е показателен. Скоро ще получиш повече предложения за женитба, отколкото можеш да понесеш. И двамата ще имаме достатъчно работа, докато ти изберем подходящ съпруг.

— Но какво ще стане с нас двамата?

— Какво за нас двамата? — повтори с внезапно предрезгавял глас Хуго, осъзнал колко лесно можеше да се подхлъзне. — Аз престъпих всички правила за честно поведение, Хлое. Проявих слабост, допуснах да продължим отношенията си според твоите представи, но съм се заклел, че ти няма да бъдеш оцетена. Ще се омъжиш и ще забравиш какво е било. Надявам се да запазиш приятни спомени за този малък епизод. И няма да казваш на никого, нали знаеш?

— Но аз не искам да сложа край. — Тя го погледна с огромна болка и сложи ръка на бедрото му. — Моля те, Хуго! Защо трябва да се разделим? Ще се постарая да ти бъда добра съпруга и един ден сигурно ще стана като лейди Карингтън...

— За бога, Хлое, престани най-после! Не искам съпруга, не разбра ли? — Той сложи ръце на раменете ѝ и я раздруска. — Не искам повече затруднения, стигат ми тези, които вече имам. Колкото по-скоро си намериш мъж и заживееш като истинска съпруга, толкова по-добре и за теб, и за мен. Разбрахме ли се?

— Защо искаш да се отървеш от мен?

— Не извъртай думите ми!

— Не ги извъртам. — Тя се освободи от ръцете му и стана. — Току-що нарече отношенията ни „затруднения“. — Наведе се и вдигна нощницата си.

Хуго въздъхна и прокара ръка по очите си.

— Думата беше точна. Нима не разбираш, малко глупаче, колко страшно е онова, което съм направил? Има хора, които ще кажат, че съм злоупотребил с повереното ми момиче, и куп други хора, които ще им дадат право.

— Но ти самият не мислиш така, нали? — Главата ѝ се подаде между диплите на нощницата и очите ѝ се устремиха към лицето му.

— Това е истината — отговори кратко той. — Но не цялата.

— Защо не искаш да се ожениш за мен?

— Тази тема започна да става досадна — отговори той и се обърна настрана.

— Но аз трябва да знам — пошепна тя и се приближи до леглото. — Мисля, че имам право да знам.

— Така ли? — Хуго започваше да се ядосва. Това хлапе беше дяволски упорито! Защо не можеше да проумее, че това е въпрос, който е по-добре да не се разисква? — Ив какво по-точно, нахално момиче, се състои това право? Нима смяташ, че достъпът до леглото ми ти дава право да се ровиш безразборно в мислите и чувствата ми?

Хлое се изчерви като рак.

— Нямах предвид това.

— А какво имаше предвид?

— Не знам. — Всъщност тя искаше точно това, но изречено с думи, то изглеждаше много грозно. Сега наистина се почувства като хлапачката, каквато я беше нарекъл. Сър Хуго имаше право да я укорява така строго. Каза му тихичко „Лека нощ“ и се запъти към вратата.

Хуго не се опита да я спре. Само изруга полугласно и се запита защо не беше предвидил това развитие на нещата.

Досега се беше опитвал да убеди сам себе си, че Хлое просто се радва на първите си сексуални преживявания и той ѝ дава възможност да натрупа опит. Но ако момичето очакваше повече от връзката им, той

беше принуден да вземе сериозни мерки, за да избие от главата ѝ тези очаквания.

Скоро осъзна, че тя сама беше дала възможността в ръцете му. Ако по-често го виждаше да флиртува с умни, опитни светски дами, които принадлежаха към друга обществена сфера, може би щеше да разбере, че двамата не можеха да имат нищо общо. Думите не бяха достатъчни. Интензивността на връзката им щеше да отслабне и той щеше по-умело да скрива страстното, мъчително, едва ли не вманиачено желание, което изпитваше към момичето.

Как би могъл да ѝ каже, че имаше премного причини, които не му позволяваха да се ожени за нея? Той беше убил баща ѝ, беше обичал майка ѝ, която му бе поверила бъдещето на дъщеря си. Ако момичето не намереше мъж, който да съответства на красотата и богатството му, той щеше да разочарова доверието, с което го беше удостоила Елизабет. Той беше два пъти по-стар от Хлое и беше беден, освен това беше неин настойник и всички принципи на етиката му забраняваха да извлече изгоди от връзката си с нея, за да подобри собственото си материално положение.

През живота си беше извършил много отвратителни неща, но да обвърже едно младо, страстно, жизнено момиче с двойно по-стар от него мъж, който бе убил баща му в криптата — това беше твърде много даже за човек като него.

Хуго се наведе да духне свещта и затвори очи с надеждата, че сънят ще му направи услуга и ще дойде скоро. След известно време отново запали свещта и примирено посегна към книгата. След няколко минути вратата на стаята му се отвори.

— Искаш ли да поиграем бакгамон?

Хлое застана на прага с колеблива усмивка и той не можа да ѝ устои. Тази вечер бяха разменили достатъчно сериозни думи.

— Лошо момиче — пошепна укорно той. — Защо не спиш?

— Не мога да спя. — Тя схвана думите му като покана, мушна се в стаята и грижливо затвори вратата. — Чувствам се нещастна. Не исках да се държа невъзможно и да се намеся в личната ти сфера.

Хуго остави книгата.

— Ела тук.

Тя приседна до него на леглото, все още изпълнена с колебание. В очите ѝ се четеше мъчителен въпрос.

— Още ли ми се сърдиш?

— Не, но искам да ме изслушаш много внимателно. Подобни разговори са абсолютна глупост. Ако още веднъж заговориш по тази тема, ще бъда принуден да живея с теб като настойник с възпитаницата си, разбрахме ли се?

Хлое кимна.

— Искам отсега нататък да се наслаждаваш на всичко, което Лондон и сезонът могат да ти предложат — продължи Хуго и я привлече към себе си. Тя се сгуши на гърдите му и въздъхна доволно. — Искам да имаш приятели, да флиртуваш, да танцуваш, да участваш в пикници и вечеринки. Ще се заобиколиш с обожатели и ще опознаеш всички забавления. Съгласна ли си? — Хуго нави на пръста си една златна къдрица и нежно я плъзна по бузата ѝ.

— Съгласна съм — отговори тихо тя и започна да милва зърната на гърдите му. — Щом така трябва...

Хуго избухна в смях.

— Аз ти разрешавам да се забавляваш без задръжки, а единственият отговор, който чувам е „щом трябва“.

Хлое сведе глава и започна да милва зърната на гърдите му с устни.

— Докато ми е разрешено да правя и това... — Тя вдигна глава, за да го погледне, и в доскоро обидените сини очи сега имаше само страст. — Или предпочиташ да играем бакгамон?

Когато след известно време се прибра отново в собственото си легло, Хлое още дълго остана будна, загледана в бавното надигане на деня през отворения прозорец на спалнята ѝ. Решението ѝ беше твърдо: тя щеше да се омъжи за Хуго Лейтимър. Въпросът беше само как да го постигне.

Бе решила да му стане любовница и го направи въпреки ожесточената му съпротива. Следователно нямаше основания да смята, че следващата стъпка е невъзможна.

Първо трябва да създаде атмосфера на измамно спокойствие. Така беше постъпила и миналия път. Ще изпълнява дословно нарежданията му, да се забавлява необуздано, да се хвърля във всяко приключение, да окуражава обожателите и да пренебрегна правилата на приличието. Хуго скоро щеше да се отпусне и да забрави, че тя е говорила за женитба.

Щеше да измисли десетки дяволски трикове, за да отклони вниманието му. Той никога нямаше да знае каква ще е следващата ѝ дяволия и щеше да престане да се пита дали тя все още има намерение да се омъжи за него. И тогава, в подходящия момент...

Хлое се протегна доволно, прозя се и се сгуши под завивките. В подходящия момент щеше да го нападне и да излезе от битката като победителка. Хуго не знаеше кое е най-доброто за тях двамата, следователно тя беше длъжна да му го покаже.

19

— Много съм доволна от разходката и от покупките ни. — Хлое отвори с трясък вратата на библиотеката и нослето ѝ едва се виждаше иззад купчината кутии. — Искаш ли да ти покажа какво накупихме? О, прощавай! — Тя остави кутиите на дивана, седна тихичко до тях и изчака Хуго да завърши сонатата на Хайдн, която свиреше.

— Извинявай още веднъж — каза тя, когато отзвучаха последните тонове. — На влизане не чух пианото и...

— Няма нищо — отговори с усмивка той, обърна се към нея и я погледна неодобрително. — Щом заговорихме по темата, ще си позволя да отбележа, че вече няколко дни не съм те чувал да свириш.

— Бях толкова заета — отговори не особено убедително Хлое. — Постоянно идват гости, ходих да видя издигането на балона, правихме покупки...

— Може би днес следобед?

— Да, днес следобед, само че...

— Само че? — повтори Хуго с високо вдигнати вежди.

— Обещах на Робърт, Майлс и Джералд да излезем на езда в парка.

— Твоята компаньонка естествено ще е с вас, нали?

Хлое избухна в луд смях. Лейди Смолууд на кон... каква прекрасна гледка!

— Не, но сестрата на Робърт ще дойде, така че ще спазим приличието.

— Радвам се да го чуя.

Хлое изкриви лице. Тонът му беше необичайно сух.

— Сърдиш ли се заради музиката?

— По-скоро съм разочарован — отговори Хуго и вдигна рамене.

— Но още първия път ти казах, че решението ще е винаги твое.

— О, сега се чувствам ужасно виновна! — Тя изглеждаше толкова засегната, че той избухна в смях.

— Това беше и моето намерение, момиче.

Тя го замери с възглавницата точно в мига, когато в библиотеката влезе лейди Смолууд.

— Дете! — извика ужасено дамата. — Хуго, наистина не бива да позволяваш...

— Но аз не позволявам, мадам — отговори той и се наведе да вдигне възглавницата. — Само че никой не ми поиска позволение. — Хвърли възглавницата обратно по Хлое и добави: — Моята възпитаница е безсрамно, егоистично, избухливо зверче.

Лейди Смолууд падна в най-близкото кресло и трескаво започна да си вее с ветрилото.

— Вие се смеете, но в доброто общество не е прието да се замерят с възглавници... утре сигурно ще измислите нещо още поужасно...

— О, моля ви, мадам, простете ни! — Хлое се хвърли към нея и залепи пламенна целувка на бузата ѝ. Жестът ѝ беше в състояние да смекчи и най-острите критици. — Хуго ми е сърдит, че не свиря на пианото.

— Но това не е причина да се замеряте с възглавници — произнесе укорно дамата и поклати глава. — И за двамата.

— Ти си абсолютно права, Доли. — Хуго стана от столчето пред пианото. — Ще ти наля една чашка ратафия. Сигурен съм, че имаш нужда от нещо подкрепително, след като си била с Хлое на покупки. Хлое, ти ще получиш чаша шери, ако искаш.

Той напълни две чаши и отново седна.

— Е, интересно ми е да видя плодовете от експедицията.

Лейди Смолууд пое дълбоко въздух. Чувстваше се ужасно.

— Е, мадам? — повтори Хуго.

— Трябва да кажа, че не одобрявам нищо... нито едно от нещата, които момичето си накупи. Но не ми беше възможно да я разубедея. — Тя отпи голяма глътка ратафия и попи устните си с копринена кърпичка.

— Ами! — отзова се Хлое с обичайната си липса на сдържаност. — Купих си прекрасно черно жакетче, мрежеста чантичка и букетче копринени цветя. О, и едно боне, и копринена рокля — няма да повярваш колко е елегантна, Хуго.

— Със сигурност няма да повярвам — промърмори мрачно той, но Хлое продължи:

— За нещастие трябва да я поправят малко, затова не я донесох, но модистката обеща да я приготви до утре следобед, за да я облека на соарето у Белами.

Лейди Смолууд изохка слабо и Хуго разбра, че беше по-лошо, отколкото си го беше представял. Трябваше да се приготви за битка.

— Покажи ми какво има в кутиите.

— Това е бонето. — Хлое отвори една кутия и му показа огромна шапка от черна и яркочервена коприна с рюшове. Сложи я на главата си и върза панделката под брадичката си. Лицето ѝ сияеше. — Не е ли прекрасно? Много подхожда на жакетчето. — Така нареченото жакетче беше от черен сатен на ивици с яркочервени кантове на ръкавите.

Хуго наблюдаваше невярващо червено-черното момиче със сияещо лице. В шапката и в жакетчето нямаше нищо вулгарно — вероятно само защото лейди Смолууд никога не посещаваше вулгарни магазини, — но те потискаха прекрасната свежа красота на Хлое.

— Черното не е цвят за дебютантка — проговори най-после той.

— Ами! — отговори отново Хлое. — Много е шик. Аз не харесвам пастелните цветове, в които се обличат момиченцата. А ето го и букетчето. Реших, че е много подходящо за жакетчето. — И тя показва на Хуго огромна китка позлатени орхидеи. Когато я закичи на роклята си, тя закри напълно меката, съвършена извивка на гърдите ѝ.

— Моля те, Доли, опитай се да ми опишеш вечерната рокля — каза предпазливо Хуго.

— О, прекрасна е...

— Не питам теб, Хлое — прекъсна я остро той. — Убеден съм, че ти я намираш прекрасна. Е, мадам? Опиши я колкото може точно.

Лейди Смолууд потрепери.

— Роклята е на лилави и турскосини райета и е обшита с изкуствени перли... Мисля, че на ръба има ресни, които се повтарят на деколтето... и падат настрани вместо ръкави. Мога да си представя, че една зряла жена ще изглежда прекрасно в такава рокля, но не и Хлое, а за дебютантка е напълно недопустимо.

— Роклята е смайваща — намеси се отново Хлое. — А аз искам да смая обществото.

— Не и докато аз съм твой настойник — отсече Хуго и стана. — Сега ще отидем да върнем жакетчето, бонето и букетчето и ще

отменим поръчката на вечерната рокля. Тъй като не си пожелала да се вслушаш в съветите на компаньонката си, ще се наложи да си избереш нещо подходящо в мое присъствие.

— Не! — извика Хлое и в очите ѝ светна гняв. — Няма да върна нищо от онова, което съм си купила. Защо си сигурен, че разбираш от тези неща повече от мен, Хуго?

— Аз също търся отговора на този въпрос — отговори с въздишка той и се обърна към братовчедка си: — Мадам, ако бях на твоето място щях да се оттегля. Както изглежда, предстои ни нещо повече от обичайните караници.

Лейди Смолууд погледна мрачното изражение на Хлое, упорито стиснатата уста, и премести поглед към спокойните, но решителни черти на Хуго. Наистина беше по-добре да последва съвета му. Вече знаеше, че не може да победи силната воля на Хлое, нито да се справи със своенравието ѝ. Затова с облекчение остави решаването на този сложен въпрос в силните ръце на Хуго.

— Защо си винаги толкова старомоден, Хуго? — избухна Хлое веднага щом вратата се затвори зад достопочтената дама. — Защо не ми позволяваш да нося дрехите, които харесвам?

— Защото онова, което искаш да облечеш, е напълно неподходящо за теб, момиче — отговори спокойно той. — Не мога да разбера как си се родила без ни най-малка представа за това какво ти отива, да не говорим, че никой не те е научил кое е подходящо за доброто общество и кое не е. За нещастие ти си лишена от вкус и интуиция, затова ще се научиш да се доверяваш на хората, които знаят по-добре.

— Няма да го направя — отговори упорито Хлое и нежно помилва копринените ръкави на жакетчето. — Убедена съм, че изглеждам много шик в новите дрехи... и няма да върна вечерната рокля, за да си купя някаква безлична пастелна одежда, все едно какво ме съветвате.

— О, Хлое, наистина ли искаш да се скараме? — попита подигравателно Хуго. — Само усложняваш живота си. — Подаде ѝ ръка и продължи: — Ела, целуни ме, а после ще се облечеш и ще излезем да ти купим една наистина шикозна рокля. Обещавам ти, че няма да бъде пастелна.

Хлое остана на мястото си. Не обичаше да се кара с Хуго, но по този въпрос беше непреклонна. Достатъчно време живееше в Лондон, за да знае какво носеха изисканите дами, а и плановете ѝ за общото им бъдеще не допускаха той да гледа на нея като на безлична дебютантка. Той трябваше да проумее, че тя е достатъчно възрастна и достатъчно умна, за да му бъде подходяща съпруга въпреки разликата във възрастта. Все пак тя не беше някоя плаха девица. Защо да се облича като невинно момиченце?

— Не виждам защо трябва да приемам твоята намеса в нещо толкова лично, каквото е гардеробът ми — изрече сковано тя. — Прекарала съм целия си живот в кафяв серж и имам право да си купувам, каквото ми харесва. Но щом си купя нещо хубаво, ти веднага заявяваш, че не бива да го нося. Това е несправедливо.

Хуго въздъхна и се отказа от опитите си да я вразуми.

— Несправедливо или не, ти си длъжна да се съ согласиш. Докато съм твой настойник, ще обличаш това, което аз намирам за подходящо, и въобще ще правиш само това, което аз ти разрешавам. Затова престани да се цупиш и се приготви за излизане. — Той се запъти към вратата и остави Хлое сама с гнева ѝ.

Но тя нямаше намерение да се предаде толкова лесно. Изтича след него в преддверието, където той тъкмо поръчваше каретата.

— Не виждам защо е нужно да изляза с теб, след като не ми е разрешено да имам собствено мнение. Само ще си загубя времето.

И Хуго, и Самюел примигнаха изненадани от необичайно свадливия ѝ тон.

— Не се дръж като невъзпитана хлапачка — сръза я остро Хуго.

Хлое се изчерви, обърна му гръб и се опита да преглътне сълзите си. Повтори си думите, които беше казала, и потрепери. Нищо чудно, че Хуго не искаше да се ожени за нея. Кой зрял мъж би искал за жена невъзпитана хлапачка?

Хуго погледна превития ѝ гръб и сведената ѝ глава с нежна усмивка. Наистина не беше справедливо да се кара на седемнайсетгодишното момиче, че е още дете.

— Ей! — повика я тихо той.

Тя се обърна бавно към него.

— Извинявай.

— Върви да си вземеш шапката и ще купим нещо хубаво. Обещавам, че няма да останеш разочарована.

— Надали — промърмори тя, опитвайки се да се засмее.

Без да каже дума повече, Хлое излезе навън, където чакаше каретата. Хуго се бе съгласил да купи карета и двойка коне и елегантен дамски фойтон за Хлое и компаньонката ѝ. Изисканото общество много държеше на модерно обзаведеното домакинство, но той се чувстваше много зле, когато се взеше в купената с парите на подопечната му карета.

Тъкмо когато ѝ помагаше да се качи, в двора влязоха двама ездачи.

— О, това са Джералд и Майлс! — извика зарадвано Хлое и им махна. — Бях забравила, че смятахме да излезем на разходка.

Двамата младежи спряха конете си и се поклониха учтиво.

— Добър ден, сър. — Поздравите им бяха учтиви, но цялото им внимание беше приковано към Хлое.

— Мис Гришъм бе обещала да излезе на езда с нас — каза тъжно единият от двамата. — Размисли ли, Хлое?

— Боя се, че като настойник аз имам по-стари права — засмя се Хуго.

Младежите носеха колосани шалчета и блестящи кожени шапки, а свежите им лица буквално пращяха от здраве и енергия.

Изведнъж Хуго си припомни как беше изглеждал той самият на тяхната възраст и лицето му потъмня. По онова време вече се забавляваше в братството и не беше младеж със свежо лице, а почти винаги изтощен и с подути очи, замаян от билковите смеси и алкохола, тялото преситено от сексуални ексцесии.

— Отиваме на покупки — обясни Хлое, обърна се към Хуго и потрепери. Лицето му отново беше придобило изражението, което я ужасяваше. Сложи ръка на рамото му и той се откъсна със сила от страшните спомени.

— За съжаление не можем да ги отложим — кимна той и се усмихна на двамата младежи. — Съжалявам, че осуетихме плановете ви.

— О, няма причина, сър — каза Майлс Пейтън, но гласът му не прозвуча особено убедително. — Може би утре, Хлое?

— Да, утре следобед — отговори тя. — Тогава няма да позволя нищо да ме спре... дори сър Хуго. — Тя погледна двамата си обожатели изпод полуспуснатите си ресници и се усмихна омагьосващо и предизвикателно.

Хуго си спомни, че ѝ беше казал да флиртува свободно, но не беше очаквал, че тя ще го прави толкова усърдно... и толкова умело. Изобщо не беше изненадан, че младежите ѝ хвърляха толкова пламенни погледи.

— Качвай се — каза той и сложи ръка под лакътя ѝ.

Хлое скочи устремно в каретата, но грациозността на движенията ѝ не пострада ни най-малко.

— Тази вечер ще се видим в Алмакс — извика тя, когато Хуго подкара конете.

— Обещахте ми първия валс — напомни ѝ Джералд и тръгна редом с каретата към улицата.

— Не, обещахте го на мен — възрази сърдито Майлс и тръгна от другата страна.

Хуго вдигна вежди и се запита докога двамата съперници ще запазят добрите си отношения.

— Бързо уреди този спор, момиче, преди да сме завили по Парк стрийт, защото е много тясна за карета с ескорт.

— За съжаление не мога да си спомня — засмя се тя. — Какво ще кажете да хвърлим монета? Обещавам да се подчиня на резултата.

Завиха по Парк стрийт и двамата придружители на каретата изостанаха.

— Засрами се — укори я Хуго. — Не прекалявай с флиртовете. Некрасиво е да обещаеш един танц на двама мъже.

— О, сигурна съм, че не съм им обещала — отговори Хлое и се усмихна самодоволно. — Те непрекъснато се карат за мен. Но мисля, че предложението ми беше почтено.

— Да, наистина — кимна Хуго. — Радвам се, че си възвърна доброто настроение.

Стараяйки се да компенсира проявения инат, Хлое не възрази нищо срещу дрехите, които ѝ избра Хуго. Огледа с копнеж раираната вечерна роба, но когато модистката извади отнякъде вишневочервена тафтена рокля, която се отваряше над розова фуста и беше обшита с

красиви перли, беше принудена да признае, че и в нея изглежда зашеметяващо.

Излязоха доволни от Три Кингс Ярдс и в мирно настроение завиха по Бонд стрийт.

— Какво става тук? — попита Хлое, когато Хуго изрече едно от проклятията, научени във флота, и рязко спря конете.

По улицата срещу тях вървяха десетина души, размахваха тояги и крещяха оглушително. Спряха пред една от високите къщи, полетя камък и се удари във входната врата. Мъжете изкачиха стълбите и се развикаха още по-силно. Следващият камък счупи един прозорец. По вратата заудряха тояги.

— Нападат къщата на лорд Дъглас — каза Хуго. — Чух, че по целия град имало такива нападения.

— Лорд Дъглас?

— Министър от кабинета — обясни с отсъстващ вид той, докато размишляваше дали да обърне или да мине покрай тълпата.

Накрая стигна до убеждението, че хората бяха гневни, но не бяха диваци. Как ли щяха да реагират, ако двама членове на омразната аристокрация минеха точно покрай тях? През последните месеци нападенията зачестяваха. Клането на Сейнт Питърс Фийлдс, което народът нарече „Питърло“ като подигравка с голямата победа на Уелингтън, предизвика повсеместни бунтове. Повечето членове на правителството бяха ужасени от паническата акция на полицията и подкрепяха исканията на реформаторите. Но тълпата не правеше разлика между добронамерено настроените членове на правителството и онези, които искаха да увеличат бедността и безправието.

— Продължавай — посъветва го Хлое. — Нищо няма да ни направят. Искам да чуя какво викат.

— Нямам намерение да те изложя на риск... — започна сърдито той, но тя го прекъсна:

— Нали бях в Питърло. Аз съм на тяхна страна.

Докато Хуго още се колебаеше, Хлое изведнъж скочи от каретата и хукна по улицата право към демонстрантите.

— Хлое! — Хуго хвърли юздите в ръцете на слугата и се втурна да я догони. Когато стигна до края на навалицата, тя беше вече някъде вътре.

— Ей, ти пък какво искаш, човече? — попита го едър, недодялан тип. — Любопитен си, май? — Размаха тоягата си, от устата му замириса на евтин алкохол.

— Не повече от другите — отговори кратко Хуго. Бушуващото множество се движеше без посока. Хвърлиха още няколко камъка, покрещяха още малко и започнаха да се разотиват.

Хлое седеше на стълбите на министерската къща, прегърнала през раменете треперещо момиче.

— Ако още веднъж избягаш, без да ме предупредиш, Хлое, не те чака нищо добро — закани се гневно Хуго. — Омръзна ми постоянно да се забъркваш в разни неприятности.

— Стъпкали са я — промълви Хлое, сякаш не беше чула нищо. — Момичето ще има бебе, макар че самата тя е още дете. Виж колко е слабичко, да не говорим, че му е студено. — И затърка енергично мършавите рамене на момичето, сякаш можеше да го стопли.

Хуго се предаде. През военната си кариера се беше научил да разпознава бързо кога противникът е непобедим. Момичето до Хлое беше около тринадесетгодишно, но не изглеждаше на повече от десет. Коремът издуваше излинялата рокля, която беше единствената му защита от хладния есенен вятър. Устните бяха посинели, мършавото лице беше смъртнобледо, под роклята се подаваха тънки боси крачета.

Хуго изобщо не си направи труда да попита как Хлое беше попаднала на това нещастно момиче. Тя привличаше отпадъците от обществото като магнит — железни стружки... или беше обратното? Той разбра веднага, че и това момиче щеше да стане част от домакинството им, и сметна за ненужно да започне дискусия по този въпрос.

— Да се връщаме. — Той се запъти обратно към колата, която слугата беше докарал пред стълбището.

Хлое помогна на момичето да стане, като му шепнеше окуражително. Ала когато стигнаха до колата и Хуго понечи да ѝ помогне да се качи вътре, малката извика уплашено и направи няколко крачки назад.

— Няма да вляза! Къде ме водите? Нищо лошо не съм направила... няма да ида в Бриджуел. — Очите ѝ се разшириха от страх, мръсното лице побледня още повече. Когато Хуго се опита да я задържи, тя го ритна и размаха ръце.

— Не бива така — произнесе меко Хлое и хвана ръката ѝ. — Никой няма да ти стори зло. Няма да те отведем в Бриджуел. Ще те отведа в моята къща. Там е топло и има достатъчно за ядене. Кога си яла за последен път?

Съпротивата на момичето отслабна и внезапно изостреният му поглед се премести бързо от единия към другия.

— Ами не знам...

— Обещавам, че няма да ти сторим зло — повтори Хлое. — Ще се нахраниш, ще ти дадем топли дрехи и ако искаш, можеш да си отидеш. Няма да те задържа, обещавам ти.

— Вие да не сте една от онези благотетелки? — попита недоверчиво момичето. — Знам ги аз тях. По цели часове проповядват и дават за ядене само хляб и малко бульон... и то само ако признаеш, че си паднало момиче и съжаляваш.

— О, и аз съм паднало момиче — засмя се весело Хлое и Хуго шумно пое въздух. Ала тя не му обърна внимание. — Не се притеснявай, няма да ти чета проповеди. Освен това мразя бульон и в нашата къща никой не го сервира.

Хуго отчаяно затвори очи.

— Ти си напълно лишена от чувство за дискретност. Качвай се веднага! — Остави момичето, хвана Хлое през кръста и я качи в каретата. — Тръгваш ли с нас? — попита строго той и се обърна към бременното момиче, което се колебаеше дали да побегне.

— Май да — кимна тя. — Нали няма да ме отведете в Бриджуел?

— Не, няма — отговори нетърпеливо Хуго, вдигна я и я сложи на седалката до Хлое. — Хайде, момче! — обърна се сърдито той към смаяно зяпащия слуга.

— Тъй вярно, господарю — ухили се весело момъкът и отпусна юздите. После побягна към своето място отзад, докато Хуго зави внимателно към Брок стрийт.

Хлое се сви в един ъгъл, за да има достатъчно място за момичето, и се притисна до Хуго, който я удостои с поглед, необещаващ нищо добро. Тя му се усмихна колебливо и опря бедрото си о неговото, ала лицето му не се разведри.

Хлое посвети вниманието си на момичето.

— Как се казваш?

— Пег.

— На колко си години, Пег?

— Ами не знам.

— Къде живееш?

— Нямам си къща. — Момичето сви мършавите си рамене, приведе се напред и обгърна с две ръце корема си, за да се стопли.

— Значи нямаш дом?

Пег поклати глава.

— Понякога спя при баба. Тя е готвачка в голяма къща и ме пуска да спя в перачницата. Но икономката се кара и ако ме намери, може да уволни баба.

— А кой е бащата на бебето ти?

— Откъде да знам?

— О... — Хлое замълча потиснато.

Хуго спря конете пред къщата и скочи. Помогна на двете жени да слязат и ги последва в къщата.

— Какво, по дяволите...? — Самюел изглежда смаяно новата придобивка на Хлое. Пег се беше вторачила ужасено в дотичалия Данте, който сложи огромните си лапи на раменете на Хлое и възторжено облиза лицето ѝ за добре дошла.

— Нима си очаквал да спрем с мечето? — попита саркастично Хуго и се обърна отново към Хлое: — Погрижи се за нещастното момиче и ела в библиотеката. Трябва да обсъдя нещо с теб. — Без да каже дума повече, той влезе в библиотеката и затвори вратата зад гърба си.

— О, сега няма да мисля за предстоящия разговор. Остави ме най-послед, Данте. Да, аз също те обичам, но плашиш Пег. — Хлое се засмя и представи новата си придобивка: — Самюел, това е Пег.

— Така ли? — изръмжа Самюел и огледа момичето без никакво въодушевление. — Сигурен съм, че не е по-добра, отколкото изглежда.

— Питам се само какво те засяга това? — изсъска ядосано момичето, но и Самюел видя зад агресията достойното за съчувствие, недохранено човешко същество.

— Тя е гладна — каза Хлое. — Ще я заведа в кухнята и ще ѝ дам да хапне, макар че Алфонс няма да се зарадва особено. А после трябва да стоплим вода, за да се окъпе. През това време ще ѝ намеря нещо да облече.

— Да се къпя? — извика ужасено Пег. — Няма!

— Ела с мен, момиче — проговори спокойно Самюел. — Мисис Херидж сигурно знае от какво имаш нужда. Ако бях на твоето място, Хлое, щях да ида в библиотеката. Сър Хуго е ядосан и колкото по-дълго стои сам, толкова по-лошо ще става.

— Да, може би си прав. — Хлое все още се колебаеше. Мисис Херидж беше икономката, доста неотстъпчива личност. Но Алфонс я търпеше в кухнята си и я харесваше много повече от Хлое и менажерията ѝ.

— Върви със Самюел, Пег — каза тя на момичето. — В кухнята ще се погрижат за теб, а когато се нахраниш и се окъпеш, ще си поговорим какво ще правим с теб по-нататък.

— Нали няма да ме отведете в Бриджуел? — Пег изглежда злобно Самюел, но в погледа ѝ имаше и несигурност, и страх.

— Не, от къде на къде? — Самюел поклати глава. — Ела, момиче, ще получиш нещо за ядене. Бебето в корема ти също има нужда от храна.

Хлое проследи как все още колебаещата се Пег последва Самюел към кухнята. После стисна зъби и се запъти към библиотеката. Данте зае обичайното си място на килимчето пред камината и се сви на кълбо с дълбока въздишка.

— Как смееш да изричаш подобни неща? — попита остро Хуго още преди тя да е затворила вратата. — Как може да си толкова наивна и неразумна? От всички обидни, глупави забележки, които съм чул от устата ти...

— Но аз исках само да я успокоя — прекъсна го Хлое. — Исках да я накарам да се отпусне.

— О, значи си мислила, че тя ще се отпусне? Велики боже на небето! — Той зарови ръце в косата си. — А как мислиш, какво ще се получи, ако момичето реши да позабавлява останалите от прислугата с твоите „утешения“? Паднало момиче! О, Хлое, наистина не знам какво да те правя!

Хлое изобщо не беше помислила за това възможно последствие.

— Не вярвам да го приемат сериозно — отговори несигурно тя. — Ще си кажат, че съм се пошегувала... или че тя не ме е разбрала правилно.

— Откъде ти хрумна тази мисъл?

— Ами... ами защото е очевидно и абсурдно — отговори тя, без да се замисля. — О, Хуго, ти знаеш, че е така. Никой няма да си помисли, че... че...

— Че съм отнел честта на възпитаницата си — завърши с леден глас той.

Хлое осъзна, че без да иска, отново беше накарала Хуго да се чувства виновен. Сега пак щеше да придобие онзи ужасен израз на лицето... трябваше веднага да го подтикне към друго действие.

— О, стига толкова — изрече небрежно тя, взе списанието от масичката и се направи, че е видяла нещо извънредно интересно на първата страница. — Искане ми се да знам как се чувстват прелъстените жени. Струва ми се, че ще ми достави удоволствие. Ако си спомням добре, аз бях тази, която те прелъсти. Затова не виждам защо само ти трябва да носиш отговорността. — След тези думи тя рискува бърз поглед над ръба на списанието, за да прецени реакцията му. Действията ѝ бяха правилни. Празнотата беше изчезнала от лицето му, той изглеждаше ужасно мрачен.

Хуго изтръгна списанието от ръката ѝ и тя побягна с уплашен вик, преди да я е уловил.

— Ужасна хлапачка! — Той скочи след нея, когато тя се хвърли на дивана и се прехвърли през задната облегалка. Хлое се скри зад масата и му изплези език.

— Кажете ми какво означава да те прелъстят, Хуго, моля те, много искам да разбера! — Когато той заобиколи масата, тя скочи на близкия стол и вдигна крак, за да се прехвърли през задната облегалка. Столът се залюля и се обърна. Хлое изпищя стреснато, когато се приземи с развени поли на пода и зарита с крачета във въздуха. Хуго не можа да издържи и избухна в смях.

Отиде при нея и я освободи от преобърнатия стол.

— Няма да попитам дали си си причинила болка — отсеке той и я вдигна на крака. — В случай, че си, ще кажа само, че така ти се пада. — Приглади полите ѝ с нарочно силен удар по задника и заяви: — И да не съм чул нито дума повече за паднало момиче или за прелъстяване.

— Няма, Хуго — отговори помирително тя и се престори, че трепери от страх. Бузите ѝ бяха зачервени от бягството и от възбудата, която вече му беше добре позната. Миглите ѝ запърхаха, когато го дари с пламенен поглед.

— И не флиртувай с мен.

— Но аз не флиртувам — отговори честно тя. — Да заключи ли вратата?

— Какво да направиш?

Вместо отговор Хлое изтича до вратата и превъртя тежкия ключ.

— Готово — тя се облегна на вратата, гърдите и се вдигаха и спускаха в дълбоки вдишвания, очите ѝ святкаха подканващо. Интензивно чувствено излъчване изпълваше сините дълбини. — Можем да побързаме и да си останем с дрехите.

Хуго отново се предаде. Само кратко се запита дали някога щеше да се освободи от магията ѝ или поне веднъж да устои на изкушението. Хлое беше абсолютно искрена, правеше, каквото искаше, предлагаше му се с желание и готовност, сигурна в себе си... и в неговата реакция. Тя беше жена, истинска жена.

Хлое вдигна бавно полата ѝ фустата си, без да откъсва поглед от него.

— Искаш ли да го направим изправени? Става ли така?

— Става и още как — отговори задъхано той, повлечен от чистия, първичен огън на страстта. Отиде при нея, свали копринените ѝ гащички и бързо откопча панталона си.

— Дръж се здраво. — Разтвори краката ѝ с коляно и тя се засмя въодушевено... вдигна полите си и опря рамене на вратата. Хуго проникна с бърз тласък в кадифената влага на тялото ѝ, тя пое шумно въздух и му се усмихна зарадвано. Той хвана с две ръце хълбоците ѝ, пръстите му се впиха в копринено гладката кожа и отново се заби дълбоко в нея. Усецаше как с всеки тласък удоволствието ѝ се засилваше, виждаше го и по лицето ѝ. Хлое никога не затваряше очи, след като я бе помолил да не го прави, и той имаше чувството, че пропада във вулкан от страст, в потоци пламтяща лава.

— Сега — поиска внезапно тя. — Сега, Хуго!

— Знам, мила — отвърна нежно той. — Но ще почакаш още малко.

— Не мога.

— Можеш, можеш. — Спря тласъците си и остана неподвижен. Хлое задържа дъха си, плътта ѝ се сля с неговата. И тогава Хуго се раздвижи, а тя извика задавено, когато я връхлетя вълната на екстаза.

Хуго опря глава във вратата и тялото му също се понесе във вихъра на насладата. Едва когато страстта отшумя и главата му се проясни, той проумя, че Хлое отново беше съумяла да потуши гнева му и да го отведе в свят, твърде далечен от демоните в душата му. Как би могъл да се чувства виновен, след като двамата се любеха толкова искрено, той и тази малка, необузdana магьосница, която знаеше за света много повече от момичетата на нейната възраст? Или тя умееше да проникне несъзнателно в най-мрачните кътчета на душата му? Но все едно съзнателно или не — тя го разбираше по-добре от всеки друг човек на света.

— Ще позволите ли да ви предложи чаша бордо, ваша светлост?
— Хуго посочи учтиво гарафите на малката масичка.

— Благодаря... с удоволствие. — Високопоставеният му посетител изчака, докато домакинът налее виното, и продължи: — Да приема ли, че не сте враждебно настроен към предложението ми?

Хуго склони глава в знак на съгласие. Как би могъл да бъде враждебно настроен спрямо плановете на дук Алресфорд да се ожени за възпитаницата му? Това беше изключително изгодна партия. Дукът не беше от мъжете, които се женеха заради парите, и беше само десет години по-възрастен от Хлое.

— Естествено решението ще вземе моята възпитаница — обясни официално Хуго. — Хлое има свои собствени представи. — Той се усмихна и вдигна чашата си. Вече беше станал истински експерт в уменията да се преструва, че пие, когато беше в обществото.

— Лаская се от мисълта, че младата дама е склонна на тази стъпка — отговори негова светлост. Би било безкрайно вулгарно да напомни за титлата и богатството си, но самодоволното му изражение беше достатъчно.

— Ако вие сте обсъдили желанието си с Хлое, аз няма да се меся, ваша светлост.

— О, опазил ме бог! — Дукът много се стараяше да избягва всяко впечатление за неспазване на правилата. — Никога не бих се осмелил да говоря по темата без ваше позволение, сър Хуго. Но стигнах до убеждението, че мога да храня известни надежди... — Той направи неясен жест. — Мис Гришъм се държи много благосклонно с мен.

— Аха... — промърмори Хуго. Хлое много обичаше да имитира помпозното поведение на своя обожател и сътрапезниците ѝ много се забавляваха. Въпреки това той смяташе за свой дълг да подкрепи намеренията на дука. За съжаление не хранеше особена надежда, че Хлое ще се съгласи да стане дукеса.

— Бъдете уверен, ваша светлост, че ще уведомя възпитаницата си за честта да ѝ направите предложение веднага щом се върне от езда. Алресфорд остави чашата си и се сбогува.

— Вероятно мога да се надявам на отговор до утре?

— Мисля, че да — отговори сериозно Хуго и придружи госта си до вратата.

Подобно на другите млади хора от постоянно растящата армия обожатели на Хлое, Алресфорд се беше примирил с ексцентричния Самюел като иконом и с усмивка прие шапката и бастуна си от ръцете на стария моряк със златни обици на ушите.

— Ще очаквам отговора на мис Гришъм с голямо вълнение — отбеляза той.

— Какъв отговор? — попита Самюел веднага щом вратата се затвори зад дука.

— Предложение за женитба. Момичето може да стане дукеса.

— О, убеден съм, че тя много държи на това — отговори сериозно Самюел. — Видяхте ли колко умело го имитира? Мръщи нослето си точно като негова светлост.

— Прав си. Къде е Пег?

— Седи в кухнята, сложила си е краката в топла вода със синап и яде меденки — съобщи Самюел. — Мързеливо малко дяволче.

— Права е да помързелува — каза Хуго, — поне докато се роди бебето. После ще видим какво ще я правим.

— Доколкото разбирам, момичето вече има някакви планове.

— По-добре да измисли нещо за проклетата мечка — промърмори мрачно Хуго. — Тя расте като бурен.

Пред вратата се чу смях и Самюел побърза да отвори.

— О, много ти благодаря, Самюел! — Хлое влезе с обичайната си стремителност. Очите ѝ сияеха от удоволствие, бузите ѝ бяха зачервени от студа. Следваха я трима младежи, които също се смееха.

Хуго напразно потърси лице от женски пол... сестрата на някой от младежите или поне камериерка. Но неговата възпитаница имаше достойния за съжаление навик да пренебрегва правилата на приличието. Незнайно по каква причина никой не се осмеляваше да я критикува, дори за постъпки, които биха предизвикали всеобщо неодобрение, ако бяха извършени от всяка друга дебютантка. Но той вече беше виждал как Хлое омайваше дори най-строгите матрони със

сладката си усмивка и мекия си глас. Мис Гришъм наистина беше хитра малка лисичка.

— Хуго, мисля, че познаваш лорд Бентъм и сър Франк Мантън — каза Хлое и свали ръкавиците си. — Но не знам дали вече си се срещал с Денис Делейси. Господинът е в града едва отскоро.

Хуго изпита чувството, че земята се е продънила под краката му. Младият мъж беше копие на баща си, Брайън Делейси. Брайън, близък приятел на Стивън Гришъм, беше един от най-ревностните участници в забавленията в криптата. Брайън беше присъствал на смъртта на приятеля си.

— Мисля, че сте познавали баща ми, сър Хуго — обърна се към него Денис с открита усмивка. — Той почина преди две години, но си спомням, че споменаваше името ви.

Сигурно е било напълно безобидно. В известна степен двамата бяха приятели. От една и съща обществена класа. Ами ако Брайън беше казал на сина си, че Хуго е бил член на братството? Възможно ли е младият мъж да знае историята за смъртта на Стивън Гришъм?

Хуго се принуди да се усмихне и да стисне ръката на младежа. Изрече няколко баналности, докато мислите се гонеха лудо в главата му. Всички се бяха заклели да мълчат за дуела... мълчание, което обвързваше и синовете. Ами ако Брайън беше нарушил клетвата си?

— Не бях виждал баща ви от години — каза той. — Войната прекъсна много приятелства.

— Върнах се само за да взема Данте — обясни весело Хлое, твърде заета със собствените си планове, за да забележи настроението на настойника си. — Ще го разходим в Грийн парк.

— Да не би да си оставила компаньонката си пред вратата? — попита спокойно Хуго и вдигна вежди. — Колко неучтиво от твоя страна, Хлое.

Настана неловко мълчание, прекъснато от младия лорд Бентъм:

— Сестра ми смяташе да ни придружи, сър, но тази утрин я заболя гърлото и не рискува да излезе в студа.

— Разбирам — кимна Хуго. — И съм сигурен, че вие също ще разберете, ако ви помоля да ни извините за момент. Трябва да кажа две думи на възпитаницата си. — Без да чака отговор, той хвана Хлое за ръката и я отведе в библиотеката.

— Не бъди толкова старомоден — нападна го веднага тя.

— Така не става — каза той, като натъртваше на всяка дума. — Съжалявам, знам, че според теб някои правила са смешни, аз също не ги харесвам, но не е редно да обикаляш града, придружена от цял куп млади мъже. Защо не поканиш някоя от приятелките си да ви придружи?

— Защото не ми е приятно — отговори Хлое с обезоръжаваща откровеност.

Хуго се усмихна против волята си. Предполагаше, че след десет години женско общество Хлое се наслаждаваше на мъжката компания и мъжкото обожание.

— Е, позволяваш ли да отида? — попита тя, като видя, че лицето му омекна, и си извади погрешни заключения.

— Не, не позволявам.

— Но Данте има нужда от движение — напомни му сериозно тя.

— Тогава ще се задоволиш с моята досадна компания.

— Ти не си досаден — възрази веднага тя, — но...

— Но не съм млад мъж, който те обожава. — Хуго поклати глава. — Иди да се сбогуваш с господата и се върни тук. Трябва да обсъдим нещо важно.

Разочарована, но без да се противи, Хлое изпълни нареждането му и се върна в библиотеката.

— Би ли ти харесало да станеш дукеса? — попита направо Хуго.

— Никак — отговори веднага тя. — Алресфорд?

Той кимна.

— Моля те все пак да помислиш, Хлое. Освен че има титла, той е млад, красив и богат. Алресфорд Касъл е един от най-прекрасните дворци в страната. Градската къща на Баркли скуеър...

— Но аз не искам да се омъжа за него — прекъсна го рязко Хлое. Нямахше желание да слуша какво притежава поредният кандидат за женитба.

Хуго въздъхна.

— Не поиска да се омъжиш нито за виконт Бартлет, нито за Чарлз Найтли, нито за граф Риджфийлд...

— Не поисках — кимна сериозно Хлое.

— Не ти ли е ясно, момиче, че щом всички млади мъже от изисканото общество са в краката ти, трябва да приемеш едно от предложенията?

— Но защо?

— Защото така е прието в обществото — отговори той и загуби търпение. — Ти настоя да дебютираш в обществото, за да си намериш подходящ съпруг, а сега отблъскваш всички, имали нещастieto да поискат ръката ти. Какво искаш, за бога?

„Теб.“ Хлое поклати глава.

— Засега не знам. Трябва да изчакаме.

Хуго разтърка слепоочията си.

— А междувременно рискуваш да унищожих добротото си име, като предприемаш разходки в компанията на типове, които имат повече пари, отколкото разум.

— Е, те поне не ме нервират с планове за женитба — засмя се Хлое. — Още не са се замислили за бъдещето си. Харесва ми да излизам с тях. Нали каза да правя само онова, което ми е приятно?

— Моля те, Хлое, без остроумия. Излизанията без компаньонка трябва да се прекратят.

— Не можеш да очакваш от лейди Смолууд да ме придружава навсякъде. Тя не може да върви в крак с нас!

— Очаквам да правиш само неща, при които компаньонката ти ще може да върви в крачка — заяви твърдо той. — Говоря съвсем сериозно, Хлое.

— Е, добре — промърмори тя. — Може ли вече да си отида? Те ме чакат в утринния салон. След като не можем да излезем, ще поиграем на нещо.

Хуго кимна и се предаде. Трябваше да каже на братовчедка си веднага да слезе в салона.

Какво да прави с Денис Делейси, най-новия кандидат на възпитаницата му?

Той взе шапката и бастуна си, излезе от къщи и направи бърза разходка, за да размисли за създалата се ситуация. Ако Делейси знаеше за дуела, нищо чудно да разкаже историята на Хлое. Но защо би трябвало да го направи? Нямаше никаква причина да изпитва враждебност към Хуго, а подобно разкритие нямаше да му донесе никаква полза пред Хлое. Когато Стивън загина, той е бил малко дете — четири или петгодишен.

Но какво, ако Денис въпреки всичко разкаже историята на Хлое?

Хуго слезе по Бонд стрийт. Беше ужасно, ако Хлое научеше историята за смъртта на баща си от ръката на своя настойник... на своя любовник от разказа на непознат човек. Той имаше пълното ѝ доверие, а след това разкритие рискуваше да го изгуби... не можеше да се очаква нещо друго.

Не беше ли по-добре той самият да ѝ разкаже историята и така да избегне възможността тя да я чуе от друг човек? Ала не можеше да понесе мисълта миналото му да излезе на бял свят. Щеше да се наложи да ѝ разкаже за криптата... за невероятните неща, които се вършеха там... за необузданата си младост. Не можеше да омърси невинността ѝ с тази отвратителна история.

И така: колко голяма беше опасността Хлое да научи за миналото му от друг човек?

Джаспър със сигурност щеше да ѝ каже. Да, можеше да си представи, че Джаспър ще се забавлява много да посее недоверие между тях и да разруши съгласието между младата си сестра и настойника ѝ, когото мразеше. Но Джаспър не представляваше непосредствена заплаха. Тук, в Лондон, Хлое нямаше да се срещне нито с брат си, нито със сина му.

Смръщил чело, Хуго реши да разпита внимателно младия Делейси, за да разбере дали знаеше нещо за Стивън. И ако откриеше конкретна опасност, щеше да отстрани младия мъж от кръга на обожателите на Хлое.

След като взе решение, той отиде в боксовата школа на Джаксън. Собственикът наблюдаваше срещата между двама млади мъже, ала щом видя Хуго, побърза да го посрещне и го поздрави сърдечно.

— Да се поупражнявате ли идвате, сър Хуго? Или ще участвате в среща?

— С удоволствие бих направил няколко рунда с вас, Джаксън.

— Удоволствието е изцяло мое, сър.

Хуго отиде да се съблече, напълно съзнавайки, че Джаксън му оказва голяма чест. Той се биеше само с онези клиенти, които според него владееха достатъчно добре бокса, за да издържат срещу бивш професионален боксьор.

Появи се Маркърс Девлин, много заинтересуван от предстоящата среща. Той владееше достатъчно добре боксовото изкуство, за да се

възхити на Хуго Лейтимър, който нанесе няколко отлично прицелени удара на професионалния боксьор.

— Как е красивата млада дама с добро сърце? — попита весело Маркърс след края на срещата.

— Нищо не е в състояние да я уплаши — отговори с въздишка Хуго. — В момента се чувствам стар и уморен. Когато излязох, къщата ми беше пълна с възхитителни млади мъже, готови цял следобед да играят с нея на дама.

— Няма ли сериозни кандидати?

— Тя не ги иска — обясни мрачно Хуго, докато се триеше с хавлията.

— Елате на Баркли скуеър да изпием бутилка бургундско — покани го Маркърс, когато излязоха навън. — Може би жена ми ще ви даде някои умни предложения как да отведете мис Гришъм пред олтара. Тя е влюбена във вашата Хлое. Нали знаете, Джудит обича всичко нетрадиционно. — Той се ухили, защото си беше спомнил как Джудит и брат ѝ си изкарваха хляба като професионални картоиграчи. Дори той, който строго държеше на традицията, се беше променил коренно под нейно влияние.

Хуго прие поканата с радост. Лейди Карингтън беше добра приятелка на Хлое и се застъпваше за нея пред възрастните, обичащи реда дами, които се възмущаваха от дързостите на възпитаницата му.

За негова изненада Хлое и лейди Смолууд бяха в будоара на Джудит. Естествено момичето беше заобиколено от банда обожатели, включително тримата, с които я беше оставил в къщата си, но този път не можеше да я укори в нищо. Той поздрави повереното му момиче с кратка усмивка и се наведе да целуне ръката на домакинята.

Джудит го посрещна зарадвано и му посочи мястото до себе си. У Хуго имаше нещо, което я привличаше силно. Предполагаше, че това са малките бръчици около очите му, както и леката меланхолия в поведението му — сякаш беше видял всичко, преживял всичко, но още търсеше и се надяваше.

Хлое наблюдаваше незабележимо настойника си. Хуго и лейди Карингтън се забавляваха отлично. Очевидно се разбираха много добре. Тя хвърли бърз поглед към маркиза, който изобщо не изглеждаше впечатлен от флирта между съпругата му и настойника ѝ.

Господи, той дори се смееше заедно с тях на скандалната клюка, която Джудит бе пошепнала в ухото на Хуго.

Хлое прехапа устни и разговорите около нея изведнъж ѝ се сториха скучни като монотонното бърбене в класната стая. Как да спечели Хуго за себе си, след като ги разделяше бездънна пропаст? Тя нямаше никакъв опит и беше съвсем естествено той да флиртува с жени като Джудит Девлин. Няколко приятелки на Джудит също седяха до тях на дивана и за завистливия поглед на Хлое изглеждаше, че те се забавляваха двойно по-добре от младежите в нейното обкръжение.

Изведнъж тя стана и каза на компаньонката си:

— Имате ли нещо против, ако си тръгнем сега, мадам?

— Какво има? — Лейди Смолууд, която с удоволствие клюкарстваше с лейди Изабел Хенли и си хапваше меденки, се уплаши от внезапния въпрос. — Наистина ли желаете да се прибереш вкъщи?

— Да. Искам да видя как е Пег — обясни Хлое в отчаяно търсеше на причина, с която да извини внезапното си решение. — Бебето ще се роди съвсем скоро, а не вярвам, че мисис Херидж е опитна акушерка.

— А вие, мис Гришъм? — попита с лека усмивка Маркъс.

— За съжаление не съм присъствала, когато се ражда човешко същество — отговори честно Хлое, зарадвана, че интересната тема я навежда на други мисли. — Но съм присъствала на раждане на теленце, на конче, на кученца, даже на шестте котенца на Беатрис, следователно... — Тя млъкна рязко, защото забеляза, че възрастните ѝ слушатели се превиваха от смях, докато младите я гледаха невярващо. — Какво смешно има?

Хуго изпита съчувствие към нея.

— Всъщност не е смешно, момиче. По-скоро е необичайно.

— О, разбирам. Съжалявам, лейди Карингтън, но трябва да си вървя. Благодаря за чая. — Тя се поклони кратко пред домакинята, питайки се дали Хуго ще изяви желание да я придружи. Той стана учтиво, когато тя се сбогува, но не изрази намерение да си тръгне, макар че всичките ѝ обожатели бяха наставали, решени да я изпратят до дома ѝ.

Джудит я изпрати до вратата.

— Съобщете ми, ако мога да направя нещо за момичето, което сте приютили, скъпа — каза тя и я целуна по бузата. — И не се

притеснявайте, че ви се смеят. Всички сме възхитени от вашите знания и умения, но не знаем как по друг начин да реагираме.

— Съмнявам се, че е точно така, но съм ви много благодарна за любезността — каза Хлое и се усмихна разбиращо. Хвана под ръка лейди Смолууд и излезе, следвана от обожателите си.

— Тя изобщо не е толкова наивна, колкото изглежда — каза тихо Джудит, когато се върна на мястото си до Хуго. — Предполагам, че и вие сте го забелязали.

— Права сте — кимна той със суха усмивка. — Понякога съвсем съзнателно се прави на наивна. Момичето е напълно в състояние да наложи волята си, без хората да забележат, че ги манипулира.

Ако беше присъствала на този разговор, Хлое със сигурност нямаше да се съгласи с мнението на настойника си. Изобщо не можеше да каже, че се е доближила дори малко до целта, която си беше поставила. Хуго се държеше както винаги, но въпреки това беше различен. В отношението му към нея липсваше нещо, на което Хлое не беше в състояние да даде име. Онова много специално внимание, което тя очакваше и на което досега беше разчитала, беше напълно изчезнало.

Тя се опита да си възвърне вниманието му, като приложи различни средства, флиртуваше пламенно с всеки нов обожател, но жънеше само одобрителни усмивки. Излезе сама и си купи най-шикозната, най-зашеметяващата рокля, която намери — Хуго само се засмя и ѝ предложи да излезе с нея в Хайд парк, когато там се е събрало цялото общество.

Хлое намусено установи, че смехът беше много по-силно оръжие от съпротивата. Роклята остана в гардероба.

Единственият човек, който изглежда привличаше вниманието му по особен начин, беше Денис Делейси. Никой не забелязваше нищо, но тя виждаше как погледът на Хуго се изостряше, щом Денис се появи в дома им, а когато танцуваше с младежа, настойникът ѝ постоянно я наблюдаваше. Дали причината беше, че Денис ѝ харесваше повече от другите ѝ обожатели? Дали Хуго усещаше, че връзката им беше по-различна? Сигурно беше точно така — тя общуваше с удоволствие с Денис. Той беше много по-забавен от всички други млади мъже, които лежах в краката ѝ.

Сигурно Хуго виждаше това и я ревнуваше. Да, може би наистина ревнуваше, макар че го прикриваше умело. Естествено никога нямаше да ѝ признае... нито на нея, нито на себе си... да, може би това беше обяснението.

Значи въпреки всичко имаше надежда. Хлое реши да продължи и задълбочи флирта си с Денис.

Хуго следеше с недоверие нарастващата близост между възпитаницата му и младия Делейси, но след известно време реши, че хлапакът все пак не знае истината. В противен случай щеше да се държи по друг начин. Денис беше твърде млад и неопитен, за да съхрани тайната си въпреки умелото наблюдение на Хуго Лейтимър.

След като стигна до този извод, Хуго реши, че няма защо да се опасява от отношенията между Хлое и Денис Делейси. Но, кой знае по каква причина, подозренията му не изчезнаха.

— Винаги си казвал, че балът в Алмакс изобщо не те интересува — учуди се Хлое по време на обяда, когато Хуго заяви, че възнамерявал да я придружи.

— Напротив, интересува ме — възрази спокойно той и си отрязва тънък резен шунка. — Странно, но в последно време установявам, че баловете съвсем не са толкова скучни, колкото си ги спомням. Може би с напредването на възрастта съм станал по-чувствителен. — Той ѝ се усмихна през масата. Хлое сведе глава и разрови яденето в чинията си.

— Трябва да кажа, че съм ти искрено благодарна, Хуго — заяви лейди Смолууд и отново посегна към пастетчетата с гъби. — Седмицата беше препълнена с покани и се чувствам ужасно уморена. Една спокойна вечер у дома ще ми се отрази много добре. Ще помоля Алфонс да ми приготви няколко от онези прекрасни сандвичи с раци и любимия ми рейнски крем. — Тя кимна и се усмихна доволно.

— С удоволствие ще придружа Хлое, мадам. Няма защо да се чувстваш виновна.

С удоволствие ще ме придружи, защото има намерение да танцува с половин дузина жени, които го посрещат като месия, помисли си сърдито Хлое. И — което беше най-лошото — не всички от въпросните дами бяха омъжени. Лейди Харли беше вдовица, едва навършила трийсет години, и Хуго често танцуваше с нея. А да не забравяме и мис Анселм, която беше известна с възгледите си за еманципацията на жените, но двамата с Хуго с удоволствие разговаряха за музика и той твърдеше, че имала невероятен глас. При всеки удобен случай я съпровождаше на пианото и даже Хлое трябваше да признае, че двамата се допълваха чудесно. Само преди няколко дни някой беше подхвърлил, че настойникът ѝ май е на път към брачния олтар, и оттогава тя не можеше да спи.

И най-ужасното от всичко: Хуго винаги се радваше, когато тя го посещаваше нощем в спалнята му, но често пъти сякаш мислеше за нещо друго. Или за някоя друга, уточни потиснато тя.

— Какви планове имаш за следобеда, момиче? — попита той и прекъсна мрачните ѝ мисли.

— Още никакви.

— Колко необичайно! — В гласа на Хуго звънна лека подигравка. — Не мога да повярвам, че пред вратата не чака нито един болен от любов младеж.

Хлое не реагира нито на усмивката, нито на шегата. Не можеше да му покаже, че е сърдита.

— Може би ще пожелаеш един кратък урок по музика — предложи Хуго. — Ще упражним ирландската мелодия от Мур, която толкова ти хареса.

— Ако желаеш — промълви унило тя.

— Не, момиче, ако ти желаеш.

Това беше една от любимите песни на мис Анселм. Хлое реши, че няма да се конкурира с нея, и затърси претекст, който да не звучи детински. В този миг в трапезарията влезе Самюел.

— Мисля, че Пег ще ражда — съобщи без увъртания той. — Реших, че трябва да знаете.

Хлое скочи и прогони от съзнанието си всяка мисъл за Хуго и възможните си съпернички.

— Веднага отивам при нея. Ще ни трябва гореща вода, Самюел, много.

— Да, да, знам — изръмжа той. — Мисис Херидж вече поръча.

— Божичко! — изохка лейди Смолууд. — Не е ли по-добре да повикаме лекар? Според мен Хлое не бива да ходи при онова момиче, Хуго. Ужасно е неприлично, когато младо момиче се занимава с тези неща... и с онова същество! — Пег не се радваше на добро отношение от страна на Хуговата братовчедка.

— Ама че глупост! — изсъска Хлое и очите ѝ светнаха гневно. — Пег не е виновна, че е такава, каквато е. Не е виновна и че е забременяла. Трябва да благодарите на бога, че не сте се родила в света на Пег. — С тези думи тя се въртна и изскочи от стаята.

Хуго изкриви лице, братовчедка му почервения от гняв.

— Обещавам, че Хлое ще ти се извини за тези думи, мадам — опита се да я успокои той. — Но вече би трябвало да знаеш, че тя взема питомците си много присърце.

— А ти я подкрепяш — произнесе обвинително Доли.

— Или поне не се опитвам да я спра. Тук си напълно права. Когато някой толкова държи на нещастните животинчета и при това е развил такива способности, би било престъпно... а и безсмислено. — Той стана. — Но Хлое ще се извини за нахалството си веднага щом размисли. И ако не го направи, аз ще ѝ напомня — добави решително той. — А сега те моля да ме извиниш. Ще ида да видя дали не мога да помогна с нещо. — Той спря на вратата и се обърна още веднъж към братовчедка си. — Пег е още дете, Доли.

Цял следобед къщата се огласяше от виковете и писъците на бъдещата майка. Доли се оттегли в спалнята си с шишенцето ароматни соли и си запуши ушите. Самюел носеше с мрачно изражение кофи с гореща вода и всичко, което беше нужно на Хлое. Хуго се опитваше да избяга в музиката си, а когато не успя, започна нервно да се разхожда напред-назад в библиотеката, сякаш именно той беше бъдещият баща.

В четири следобед, когато вече не можеше да понася неизвестността, той се запъти към задната спалня, която бяха дали на Пег. Застана нерешително пред вратата и се вслуша в шумовете. Внезапно икономката отвори вратата и се втурна нанякъде. Хуго видя леглото и Хлое, наведена над момичето. Вече можеше да влезе.

— Хлое?

— Вземи ръката ѝ — помоли го тя. — Вече виждам главичката, но малката е толкова уплашена, че не помага на бебето да излезе. Може би ти ще успееш да я утешиш.

Хуго послушно улови малката, мършава ръка на момичето. Пег беше толкова изтощена, че вече не крещеше, а само хленчеше монотонно. Хуго огледа съчувствено восьмното лице върху бялата възглавница, дълбоките линии около устата и празните, разширени от страх очи.

— О, господи, сър Хуго, това не е място... — Мисис Херидж влезе в стаята с леген и няколко ленени кърпи.

— Виждам съм и по-страшни неща — отговори кратко той. Корабните палуби, хлъзгави от кръвта, навсякъде мъртви, умираци, тежко ранени... миризмата на гнило в лазарета на междинната палуба, където хирурзите режиха крайници под трепкащата светлина на фенерите. — Много по-страшни — повтори глухо той. — Дайте ми нещо да избърша челото ѝ.

Икономката безмълвно му подаде една кърпа. В този миг Пег изпищя и цялото ѝ тяло се скова.

— Най-последно — промърмори Хлое, докато ръцете ѝ се движеха уверено. — О, Пег, момиченце е! — Тя вдигна глава. Лицето ѝ сияеше и сърцето на Хуго направи огромен скок.

Полагаше толкова усилия да се държи на разстояние от нея, да се съсредоточи върху отговорностите си като неин настойник, да гледа на нея само като на импулсивно момиче, което тепърва ще живее живота си. А тя го погледна и всичките му усилия се оказаха напразни. Ако можеше да я прогони от леглото си, щеше да го направи, но желанието му беше неутолимо. Казваше си, че когато тя вече няма да е част от живота му, би могъл да я забрави, но докато беше тук и нощем идваше в леглото му и му се отдаваше така страстно и без задръжки, той не беше в състояние да я отблъсне. Наистина не можеше да си представи от каква свръхчовешка сила ще се нуждае един мъж, за да се откаже от такъв дар от небето.

Затова се опитваше да направи от страстните им прегръдки игра, да гледа на връзката им като на нещо преходно, да залага на авторитета си, а не на любовта. Но сега, когато видя лицето ѝ, сияещо от радостта на успеха и чудото на раждането, отново осъзна колко дълбоки и съкровени бяха чувствата ѝ към него. Желаше я до границата на нормалното, но и я обичаше... не с любовта, която беше изпитвал към майка ѝ, а с живо, истинско чувство, което можеше да опише. И това чувство нямаше да изчезне скоро.

Хлое, която беше твърде заета, за да забележи изражението на Хуго, преряза умело пъпната връв и показа бебето на майката.

— Виж, Пег, това е дъщеричката ти. — И сложи малкото на гърдите на изтощената майка. Пег погледна равнодушно човечето, на което току-що беше дарила живот, после обърна глава настрани и затвори очи.

Хлое взе бебето на ръце и отправи загрижен поглед към Хуго.

— Мисля, че не бива да искаме твърде много от нея. Може би с времето ще се научи да го обича. Странно е, че хората са толкова различни от животните.

— Дай ѝ време, момиче — отговори с усмивка той. — Тя е изтощена и много изстрада. Остави я да поспи малко.

— Първо трябва да го накърми — обади се сърдито икономката.
— Дайте бебето на мен, мис Хлое, аз ще го почистя. После ще измия и майката и ще я накарам да го нахрани.

— Аз ще ви помагам.

— Не е нужно, мис Хлое. Знам какво да правя.

— Ела, Хлое — подкани я тихо Хуго. За разлика от възпитаницата си той бе разбрал състоянието на икономката. И тя като лейди Смолууд не можеше да проумее защо младата дама полагаше толкова грижи за едно момиче от бедняшките квартали.

Хлое погледна окървавените си ръце и изцапаната престилка.

— Май и аз трябва да се измия. Ще дойда по-късно.

Хуго я изведе от стаята и затвори вратата. Навън вдигна брадичката ѝ и нежно я целуна по устата. Смяташе с това да приключи, но вместо това вдигна ръце и обхвана здраво главата ѝ, устата му завладя нейната, езикът му проникна дълбоко и със страст, която изненада и двамата.

— О! — пошепна Хлое, когато той най-после я пусна. Погледна го по-скоро замислено и попита: — За какво беше това?

— Не съм съвсем сигурен — отговори той. — Но не можех другояче.

Хлое се отпусна и очите ѝ заблестяха.

— Подобни спонтанно действия изобщо не ти подхождат. Те са моя територия. — Хуго много отдавна не се беше поддавал на импулсите си и не беше поемал инициативата и в сърцето ѝ проблесна лъч надежда. Може би тя отново щеше да заеме най-важното място в сърцето и в мислите му.

Хуго прочете тези мисъл по лицето ѝ и се оттегли с рязко движение.

— Целувката е израз на възхищение — изрече весело той. — Ти свърши наистина отлична работа. Уморена ли си?

Блясъкът в очите ѝ угасна.

— Не, не особено.

Той се опита да пренебрегне болката и разочарованието ѝ и си каза, че няма друг избор.

— Значи все пак ще отидеш на бала в Алмакс?

— О, разбира се! — Хлое вирна брадичка и го погледна втренчено, като извика на помощ цялата си гордост. Трябваше да се

научи да не му показва, че се надяваше на нещо повече, отколкото той можеше да ѝ даде.

— Мисис Херидж ще се грижи за Пег и за бебето — каза тя. — Отивам да се преоблека за вечеря.

— Преди това обаче трябва да се извиниш на Доли. Най-добре да го направиш веднага. Държа се твърде неучтиво. — Хуго произнесе тези думи спокойно и сериозно, сякаш целувката изобщо не се беше състояла.

Хлое съзнаваше, че той е прав, но в този момент и в тази форма думите му ѝ подействаха като кофа със студена вода.

Тази вечер в Алмакс никой не можеше да се състезава с Хлое Гришъм. Тя блестеше, звънкият ѝ смях огласяше залите, не танцува с никой младеж повече от един път, кръгът на обожателите ѝ непрекъснато растеше. Хуго я наблюдаваше незабелязано. Ако не беше убеден в обратното, щеше да си помисли, че е пияна. Но в Алмакс сервираха само безалкохолни напитки, а на вечеря беше изпила не повече от половин чаша бордо. Сините ѝ очи светеха, бузите ѝ бяха обагрени в прелестна розовина, цялото ѝ същество излъчваше енергия, която заразяваше всички наоколо.

Денис Делейси беше на края на силите си. Беше получил точни нареждания, но водачът на братството очевидно не беше помислил, че мис Гришъм може да е имунизирана срещу сериозни любовни предложения. О, да, тя го окуражаваше да флиртува и му посвещаваше ласкателно много внимание, предпочиташе го пред останалите си обожатели, но всичко това беше по-скоро на игра и не му позволяваше да се сближи истински с нея. Той съзнаваше, че не е в състояние да проникне в истинските ѝ чувства, докато всички останали го смятаха за неин фаворит.

На всяка цена трябваше да спечели доверието ѝ. Да я накара да му се покори.

Сега стоеше до нея и слушаше с половин ухо как Джулиън Бентъм разказваше на Хлое за снощното им приключение.

— Страхотно беше — обясняваше възбудено той. — Билингсгейт е особено място... и хората там са особени. Не разбирам нито дума от

приказките им, постоянно стават сбивания. Ние участвахме най-малко в три, нали, Франк?

— О, даже повече — кимна засмяно приятелят му. — И за малко да ни набият. — Но най-хубавото са стридите. Ядеш ги просто така, на улицата, и пиеш от канче бира.

— Лесно ви е на вас, мъжете — въздъхна Хлое. — Защо не е позволено и жените да правят такива неща? Знаете ли колко ми се иска да видя рибния пазар, да ям стриди и да наблюдавам тълпата, без никой да ме познава?

— Ами тогава просто го направи — произнесе Денис бавно, възхитен от идеята си.

— И как ще го направя, според теб? — Хлое го погледна любопитно.

— Утре ела с нас и готово.

— Сериозно ли говориш? — В очите ѝ светна интерес.

— Ще се преоблечеш като момче — обясни тихо Денис — и никой няма да ти обърне внимание.

Хлое запляска с ръце и лицето ѝ засия от удоволствие.

— Прекрасен план! Но откъде ще взема подходящи дрехи?

— Остави това на мен — отвърна Денис с ясно изразено чувство за превъзходство. — Още утре сутринта ще ти ги донеса на Монт Стрийт.

— А как ще излезеш от къщи? — осведоми се винаги практичният Франк и наведе глава към нея, макар че и без това стоеше достатъчно близо.

Хлое го погледна намръщено.

— Зависи по кое време излизате обикновено.

— О, не преди два сутринта — отговори Джулиън. — По това време пристигат първите коли с риба и започват да ги разтоварват.

Утре през нощта, каза си момичето с хлапашко задоволство, малката Хлое няма да посети скъпия си настойник, а ще отиде в Билингсгейт. Ако му стане студено в самотното му легло, толкова по-добре.

— Ще се срещнем пред къщата в уречения час — отговори твърдо тя.

— Как ще избягаш от компаньонката си? — попита Франк.

— Много лесно — увери го Хлое.

— Ами настойникът ти? — Денис я гледаше изпитателно. От отговора ѝ зависеше много.

Хлое хвърли поглед към другия край на залата, където Хуго тъкмо танцуваше с мис Анселм. Очевидно и двамата се интересуваха повече от разговора си, отколкото от валса. Тъкмо се засмяха и Хлое остана с впечатлението, че Хуго притискаше партньорката си доста по-силно, отколкото изискваше танцът.

— Той също не е проблем — отговори тя с добре изиграна непринуденост. Нямаше да скрие от Хуго, че смята да преживее малко приключение. Той очакваше от нея да се забавлява и да флиртува и тя щеше да го прави. И щеше да му покаже, че може да се забавлява и с други неща, не само с него в леглото... че можеше да стане досадно всяка нощ да правиш едно и също... че тя не беше зависима от него, както и той от нея.

— Тогава ще те чакаме в два — каза Денис. — Утре сутринта ще ти донеса дрехите. Нали няма да имаш нищо против, ако не са много елегантни? — Той я погледна с интимна усмивка. — Работата е там, че си дребна и моите дрехи няма да ти станат. Затова ще взема някое костюмче на малкия си брат.

— А на колко години е брат ти? — попита Хлое, която изобщо не помисляше, че този разговор може да е неприличен.

— На единайсет — отговори Денис с тих смях. — Има почти твоя ръст.

Хлое се засмя и леко докосна ръката му. Той реагира веднага, вдигна ръката ѝ към устните си и изрече до ухото ѝ:

— Горя от нетърпение да те видя в мъжко облекло, Хлое.

— Това беше крайно неприлична забележка, Денис — отговори сърдито тя.

— Но разходката, която искаш да направиш с нас, също ще е неприлична — отговори сериозно той.

— Ще позволиш ли да ти напомня, че предложението беше твое? — засмя се весело тя.

— Но ти не се поколеба нито секунда, преди да се съгласиш. — Той стисна ръката ѝ и тя отговори на натиска. Не ѝ дойде на ума, че би трябвало да изтегли ръката си.

Денис Делейси отново беше победителят на вечерта. Франк и Джулиън се оттеглиха с помръкнали лица, питайки се защо не им беше

хрумнало да ѝ направят такова рисковано предложение.

Докато пътуваха за вкъщи, Хуго няколко пъти се запита дали едва прикриваната възбуда, която усещаше у възпитаницата си, не е само плод на въображението му. Хлое изглеждаше разсеяна и реагираше с мълчание на опитите му да започне разговор, обаче блясъкът в очите ѝ беше опасен.

Той реши да отложи въпросите за по-късно, когато тя дойде при него в леглото. Но щом се прибраха, Хлое заяви, че отива да види Пег и бебето, и изчезна с нищо необещаващо „Лека нощ“.

Смръщил чело, Хуго влезе в кухнята при Самюел.

— Как е Пег?

— Не иска да има нищо общо с бебето — отговори старият моряк и му наля чай. — Изобщо не знае какво да го прави, не искаше даже да го накърми... малката плаче, да ти се скъса сърцето.

— Но сега е спокойно. — Хуго започна да пие чая си на малка глътки.

— Мисис Херидж е решителна жена. — Самюел изпъна крака към огъня. — А в момента Пег е твърде слаба, за да ѝ се опъне.

— Предполагам, че Хлое ще я убеди — отговори с усмивка Хуго и скоро след това си легна в очакване на обичайното ѝ посещение.

Накрая все пак заспа, докато се опитваше да убеди сам себе си, че старанията му да създаде известно разстояние между тях започваха да се увенчават с успех. Въпреки това се чувстваше пренебрегнат и изоставен и се питаше колко ли време ще мине, докато това чувство за загуба се уталожи.

Хлое се сви на кълбо в леглото си и се опита да се зарадва на топлата тежест на Данте в краката си. Угрижено се питаше дали Хуго изобщо беше забелязал, че тя не е дошла при него. Вероятно вече спеше и сънуваше онази мис Анселм... или Джудит Девлин.

Но ако планът ѝ за утре се осъществеше, той щеше да мисли само за нея и днешното лишение щеше да направи помириеното още по-сладко.

На следващата сутрин Денис лично ѝ донесе обещаното пакетче с дрехите. Хлое, която беше много притеснена от факта, че Пег реагираше по-добре на грубичките нареждания на мисис Херидж, отколкото на нейните нежни, изпълнени с разбиране увещания, го поздрави по-сърдечно отвсякога.

— Донесе ли ми нещо?

— Разбира се. Искаш ли да ги видиш? — Той ѝ подаде пакета.

— По-добре да не го отварям тук — отговори тя и погледна през рамо към отворената врата на библиотеката. — Самюел има навика да влиза, без да чука, и много пъти ме е изненадвал. — Тя се изсмя тихо. — Лейди Смолууд естествено се чува отдалече. О, не бива да съм неучтива! Желаш ли чаша шери?

— Много благодаря. Къде е сър Хуго?

— Не знам — отговори намръщено тя. Когато слезе на закуска, Хуго вече беше излязъл от къщи и Самюел ѝ каза, че отишъл на покупки.

Денис отпи голяма глътка шери, докато размишляваше как да продължи. Дали беше още рано за обяснения?

— Панделките на роклята ти имат точно цвета на очите ти — направи ѝ комплимент той. — Много добре си ги избрала.

— О, аз не разбирам от тези неща — отговори Хлое с комична гримаса. — Сър Хуго и лейди Смолууд вземат всички решения за гардероба ми. Това е възмутително, нали? Но засега не им се противопоставям, поне явно...

Очите ѝ засвяткаха.

— Разбира се, нито един от двамата не би ми купил онова, което е в пакета, затова ще ми достави голямо удоволствие да го облека. Идеята ти беше страхотна, Денис.

Той се поклонил скромно.

— Признавам, че с нетърпение очаквам да те видя в панталон до коленете, Хлое.

Изведнъж младото момиче изпита ясно изразена неловкост. Денис и снощи беше казал почти същите думи, но тогава ѝ прозвучаха по-скоро като шега. Тонът и думите, които беше избрал тази сутрин, ѝ изглеждаха подходящи по-скоро за пред леко момиче... а погледът му беше на ловец, тръгнал след едър дивеч. Стана ѝ много неприятно.

Денис веднага осъзна грешката си. Този тон беше подходящ за игричките в криптата и Джаспър го беше предупредил да бъде предпазлив. Времето за игра щеше да дойде скоро и тогава и той щеше да бъде възнаграден.

— Прости ми — помоли смирено той и ѝ протегна ръка. — Забележката ми беше твърде дръзка, Хлое... но аз те намирам

толкова... дори не знам как да се изразя... Ти не си като другите момичета... с теб мога да разговарям така добре!

— Нека да говорим за нещо друго — промълви тя и облекчено прие извинението.

Когато Хуго влезе в библиотеката, Денис тъкмо разказваше една от горещите градски клюки. Още отдалече беше чул смеха на Хлое и се запъти право натам, макар че беше в костюм за езда и ботушите му бяха ужасно прашни. Стана му ужасно неприятно, като видя кой я караше да се смее.

— О, Хуго, Денис тъкмо ми разказа скандалната история за Марджъри Фийдърстоун — посрещна го със смях Хлое и за момент забрави отчуждението им. — Твърди се, че тя...

— Мисля, че знам тази история — прекъсна я Хуго и отиде до масичката с напитките. — Желаете ли да допълня чашата ви, Делейси? — попита учтиво той и вдигна бутилката.

Гласът му прозвуча хладно и макар че не беше неучтив, не окуражаваше госта да приеме. Младежът отклони предложението и си тръгна само след няколко минути. Хлое му подаде ръка — жест, който Хуго не можа да не забележи, както и краткия съзаклятнически поглед, който двамата си размениха при излизането му.

Малката лисичка пак е измислила някоя пакост, каза си той и неловкостта му нарасна. Защо, по дяволите, партньорът ѝ трябваше да бъде точно синът на Брайън Делейси?

— Какво си намислила, момиче? — попита без заобикалки той.

— Нищо — отговори не особено убедително Хлое и се опита да не поглежда към пакетчето с дрехите, оставено на дивана. — Защо се държа така нелюбезно с Денис?

— Наистина ли се държах неучтиво? — Хуго вдигна рамене. — Не съм го направил нарочно. Но не ми е особено приятно, че те заварих тук сама с този младеж.

— Глупости, нали вратата беше отворена! — отговори сърдито тя. — Не е имало нищо неприлично. От преддверието се виждахме много добре. Освен това — добави натъртено тя, — как ще си намеря съпруг, като не ми позволявате да си поговоря на спокойствие с нито един от кандидатите?

Хуго се опита да скрие гнева си. Наистина ли Хлое беше привлечена от Денис Делейси?

— Нямам никакво намерение да преча на усилията ти, момиче — отговори ведро той. — Просто досега не бях забелязал, че се интересуваш сериозно от младия Делейси.

— Според мен той е по-интелигентен от другите — заяви упорито тя.

— Може би, но дали ще се съобразява достатъчно с теб? — попита Хуго, приседна на ръба на голямото писалище и огледа възпитаницата си с развеселен поглед, който трябваше да прикрие болката в сърцето му.

— Ще се наложи — отговори хитро Хлое. — Защото няма да се омъжа за човек, който няма да ми позволи сама да управлявам парите си.

— Тогава, скъпо момиче, ще трябва да се задоволиш с някой глупак — заяви мъдро Хуго. — Някак си не мога да си представя, че някой интелигентен мъж ще избере доброволно ролята на измъчван от кошмари съпруг.

— Но аз няма да му причинявам кошмари! — извика сърдито Хлое. — Това беше ужасно несправедливо, Хуго! Кога съм ти причинявала кошмари?

— Още не... и не очаквам да го направиш — отговори той и смени темата. — Как е младата майка?

— Мисис Херидж се оправя с нея по-добре, отколкото аз — отговори унило Хлое. — Аз май не намирам правилните думи.

— Това не ме изненадва — рече меко той.

— Да, вероятно си прав — промълви тя и сви рамене. — Щом е успяла да я убеди да кърми бебето, другото не е толкова важно.

Тя отиде до дивана и седна до пакетчето, за да го скрие. Беше невъзможно да го изнесе от библиотеката пред очите на Хуго. Но не можеше и да го остави, защото той непременно щеше да го забележи.

— Мисля, че тази вечер ще си остана вкъщи — каза тя и приглади дантелите на ръкава си. — Лейди Смолууд ще се радва да си има компания.

— Разбира се — съгласи се с усмивка Хуго. — Ти май се опитваш да ѝ се извиниш?

Това беше добро обяснение. Хлое вдигна поглед и отговори на усмивката му с леки угризения на съвестта.

— Намираш ли, че това е подходящ начин за извинение?

— Идеята ти е добра — отвърна той. — Искаш ли и аз да остана?

— О, не. — Хлое поклати глава. — Смятам да се разкая истински и цяла вечер да играя с нея бакгамон. Освен това мисис Херидж също има нужда от свободно време и ще поседя и при Пег. Много си прашен, Хуго... Няма ли да обуеш други ботуши за обед?

— Наистина ли? — Хуго огледа въпросително ботушите си. — Досега не съм срещал домакинство, в което не одобряват костюма за езда, освен, разбира се, за вечеря. Нима оскърбих чувствителното ти сърце, скъпа?

— О, не — засмя се тя. — Но ако се съди по натрапчивата миризма, по ботушите ти има не само прах.

— Аз не усещам нищо, но щом казваш... — Той скочи и се запъти към вратата. — В никакъв случай не искам да обиждам повече красивото ти носле. — На минаване леко я ощипа по нослето... със сърдечния жест на настойник, без никакъв намек за страстта на любовника.

В тези дрехи изобщо не приличам на момче, каза си сърдито Хлое, докато се въртеше пред огледалото. Панталон от нанкин и широка бяла риза с дантелена яка, над нея късо жакетче от черен сатен. Денис беше доставил дори чифт бели чорапи и равни черни обувки. Наложил ѝ се да натъпче върховете им с хартия, но иначе мъжките дрехи ѝ стояха добре, или поне така изглеждаше. Нещо не беше наред.

Хлое смръщи чело и отново се завъртя пред огледалото. Къщата беше утихнала. Изтегнат на леглото, Данте я поглеждаше сънено, Фалстаф си бърбеше нещо несвързано, кацнал на летвата в кафеза. Тясното жакетче по-скоро подчертаваше закръглеността на гърдите ѝ, отколкото да я прикрива, а задните ѝ части бяха много по-очевидни в тесния панталон.

Като цяло въздействието беше ужасно неприлично. Ако я видеше, лейди Смолууд щеше да изпадне в дълбоко безсъзнание и никога да не се събуди, а Хуго... е, скоро щеше да види реакцията му. Тя нахлупи решително черната кадифена шапка на главата си, но това почти не я промени.

Часовникът на камината удари два и Хлое тихо отвори вратата. Данте изръмжа, но вече беше свикнал да го оставя по няколко часа сам, затова се отказа да протестира повече и се приготви за сън.

Хуго още не се беше върнал и Самюел вероятно го чакаше в кухнята както обикновено. Ако Хуго не се върнеше през следващите пет минути, планът ѝ щеше да успее.

Тя слезе безшумно по стълбата, прекоси залата и влезе устремно в кухнята.

— Самюел, излизам на разходка с няколко приятели — обяви весело тя. — Кажете на сър Хуго да не се притеснява.

— Какво, по дяволите... — заекна Самюел и я огледа, примигвайки. — Какво трябва да означава това?

— Излизам — повтори нетърпеливо Хлое. — Кажете на Хуго, че ще се върна след няколко часа. Ако не заключите входната врата, няма

да събудя никого.

Преди Самюел да е събрал сили да се изправи, тя беше изчезнала. Трябваше му доста време, докато премисли видяното и чутото, той изруга ядно и изскочи от кухнята. Входната врата беше затворена, но не заключена. Той я отвори с трясък и успя да види как Хлое в невероятния ѝ костюм се качи с помощта на млад мъж в някаква карета.

— Исусе, Мария и Йосиф! — промърмори Самюел и отново затвори вратата. Това беше вече прекалено. Той се върна в кухнята и замислено се почеса по главата. Хлое сигурно имаше причини да предприеме това бягство.

Тъкмо бе приготвил чая, когато чу стъпките на Хуго в залата.

— Още ли си буден, Самюел? — попита той и влезе в кухнята.

— Наистина не е нужно да ме чакаш до толкова късно.

— Знам, само че днес трябваше — изръмжа в отговор Самюел.

— Но сега ще ви оставя вие да дочакате момичето. — Остави чашата на масата и заключи: — Това е чайт ви.

— Какво означава да дочакам връщането ѝ? — попита предпазливо Хуго и в главата му зазвъняха тревожни камбани.

— Тя излезе — обясни Самюел и се върна на мястото си до огъня. — Преди около половин час дойде при мен и ми заяви: „Самюел, аз излизам, кажи на Хуго, че ще се върна след няколко часа... и не заключвайте вратата, за да не ви събуждам.“ Това ѝ бяха думите.

— Къде е отишла, за бога? Часът е два и половина през нощта!

— Откъде да знам... но както беше облечена, не ми се иска да гадая. — Самюел отпи голяма глътка чай и стисна устни.

Хуго изохка.

— Хайде, Самюел, изплюй цялата истина. Не ме дръж в напрежение.

— Беше облечена като момче... но хич не приличаше на мъж, ако питате мен... всички извивки си личаха — обясни глухо Самюел.

— Какво?

— Правилно ме чухте. Качи се в каретата с няколко от ония хлапетии, дето все киснат тук.

— Знаех си, че е намислила нещо — промърмори Хуго. — Не знам по каква причина още не съм успял да я науча да се държи като

почтено момиче. Крайно време е това да се промени.

— Трябва да ти кажа, Хлое, че в тези дрехи изобщо не приличаш на момче — отбеляза Джулиън и доста шумно се оригна. Замъгленият му поглед обхождаше жадно стройната фигура насреща му. В този миг колата зави и той едва не падна.

— Знам, знам — отговори сърдито Хлое. — Всички ли сте пили?

— Само Денис не — отговори Франк с крива усмивка. — Трезвен като съдия, прав ли съм, Денис? Докато ние се забавлявахме, той трябваше да стои при мамчето си.

— Имате късмет, че поне аз съм трезвен — отговори Денис. — Иначе никога нямаше да стигнем до Билингсгейт.

Той не откъсваше поглед от Хлое. Една нощ в криптата бяха довели млади момичета в мъжки дрехи. При този спомен в слабините му нахлу желание и той се размърда нервно на седалката. Добре, че в каретата беше тъмно. Извърна очи от възбуждащата гледка и се опита да потисне мисълта за предстоящото удоволствие. Ако като възнаграждение за успеха поискаше да притежава Хлое по този начин, Джаспър сигурно щеше да му разреши...

Каретата спря и сложи край на приятните мисли.

— Стигнахме! — Франк скочи на паважа и падна на колене. Изсмя се високо, сякаш постъпката му беше много комична, стана и се заклатушка напред, за да плати на кочияша.

Денис скочи гъвкаво от колата и вдигна ръце да помогне на Хлое. Тя скочи леко до него и със задоволство установи, че панталоните си имаха и някои добри страни. Джулиън се появи доста по-късно, след като беше претърсил вътрешността на каретата за изгубената си ръкавица. Най-сетне всички се събраха отвън и каретата потегли.

Пред очите им се разкри невероятна гледка. Сцената, осветена от оранжевата светлина на катранени факли, газени лампи и мангали с въглища, беше невероятно жива: по калдъръма трополяха коли, мъже и жени тичаха да разтоварват кошниците с още живите риби. Земята беше влажна и хлъзгава, осеяна с рибени люспи, и Хлое смръщи носле от силната миризма на прясна и гниеща риба.

Въздухът беше изпълнен с виковете, с които коларите подкарваха конете си, с пронизителните смехове и грозните проклетия на жените, които си проправяха път през тълпата с пълни кошници, с крясъците на търговците, които хвалеха стоките си.

— Боже мили — прошепна възхитено Хлое, когато чу какви солени думички си разменяха две масивни жени с яки рамене. — Дори Фалстаф има какво да научи от тях.

— Кой е пък този? — попита, хълцукайки, Франк.

— Един от онези типове при Шекспир — обясни Джулиън със самоуверено кимване. — Не помниш ли?

Франк поклати глава.

— Нищо не помня.

— Аз имах предвид папагал — засмя се Хлое.

— О, не... никакъв папагал! — Този път Джулиън поклати глава. — Лъжеш се, скъпа. Много добре знам, че е герой на Шекспир!

— Да, но е и папагал... всъщност няма значение. — Хлое се отказа да води смислен разговор с пияните си придружители. — Хайде да си потърсим стриди.

— В онази палатка. — Денис пое водачеството и я хвана леко за лакътя, за да я придружи до шумната палатка, на чийто вход се полюляваха два фенера и осветяваха ръцете на жена, която с невероятна скорост отделяше стриди от черупките. Тя не носеше ръкавици и ръцете ѝ имаха големи мазоли от дългогодишната работа с остроръбестите черупки.

— Четири дузини, добра жено — поиска Франк и застана, олюлявайки се, пред нея.

— Прави един шилинг — каза жената, без да вдигне очи.

— Глупости — изсъска Денис. — Снощи ни поиска шест пенса.

— Е, и? — намеси се Хлое с настойчив шепот. — Не е почтено да се пазариш. На теб ще ти хареса ли всяка нощ да вършиш такава работа?

Денис се обърна към нея под трепкащата светлина на фенерите. Очите ѝ изглеждаха почти лилави, устата ѝ образуваше корава линия. Никога не си беше представял, че Хлое може да говори по този начин, и сега не знаеше какво да ѝ каже.

— Хлое е права... — заяви Джулиън и затърси в джобовете си. — Тя винаги има право, нали?

Хлое го погледа как се рови в джобовете си и се засмя.

— Никога не съм твърдяла, че съм винаги права, Джулиън. Особено за тези неща.

— Ето. — Денис извади два шилинга от кесията си и хвърли монетите в купичката пред жената. Тя хвърли бърз поглед към парите, кимна кратко и продължи работата си.

Хлое показва повече благодарност. Стисна ръката му и пошепна:

— Благодаря ти. Много великодушно от твоя страна. Само си представи колко голяма е разликата за нея.

Денис ѝ се усмихна, опитвайки се да не покаже колко беше доволен от себе си.

— Бира! — извика внезапно Франк. — Вие ще вземете стридите, а аз — бирата. — Той се отправи с несигурна походка към една застанала отстрани кола.

— Според мен той не бива да пие повече бира — отбеляза Хлое и изкриви лице в гримаса.

Жената бутна в ръцете ѝ плато със стриди и тя ѝ благодари сърдечно. Усмивката ѝ обаче остана незабелязана. Без да реагира, жената се зае да отваря следващата порция стриди.

Хлое засърба вкусното съдържание на черупките и се наслади на мекото им плъзгане в гърлото. Леко посолените стриди галеха езика ѝ и тя ги поглъщаше бързо, въодушевена от сладкия вкус на морето.

— Искаш ли още? — Денис ѝ предложи втора порция, но тя с усмивка поклати глава.

— О, не, няма да изям и твоите! Наистина са много вкусни.

Франк се появи отново с четири калаени канчета, които държеше за дръжките. Съдържанието им капеше по улицата.

— Успях — заяви той със самодоволна усмивка. Връчи на всеки канче бира и се нахвърли върху своята порция стриди.

Джулиън седна на земята, облегна се на купчина щайги и затвори очи. Надигна се само колкото да поеме канчето с бира, изпи го на един дъх и опразни платото със стриди.

— Би ли искала да се поразходим по пазара, Хлое? — предложи Денис. — Сигурно ще ти хареса.

Хлое потрепери. Късото жакетче не я пазеше от вятъра и приключението изведнъж загуби очарованието си.

— Студено ми е. А и Франк и Джулиън трябва да си легнат.

— Тогава да тръгваме — съгласи се веднага Денис. — Хайде, момчета! — Той задърпа Франк за ръкава. — Освен ако не искате да ви оставим тук. — Двамата го последваха, ръмжейки, и скоро напуснаха рибния пазар.

— На онзи ъгъл сигурно ще намерим карета — каза Денис, свали жакета си от фина маслинозелена вълна и загърна раменете на Хлое. — Трябваше да се сетя, че ще имаш нужда и от палто.

Хлое се усмихна благодарно и се уви в топлото палто.

— И аз не се сетих, че ще стане студено. Сигурен ли си, че няма да замръзнеш?

— Съвсем сигурен. — Денис се поклони галантно.

Едва бяха стигнали до следващия ъгъл, когато пред тях изникна люлеещ се фенер и Франк извика възбудено:

— Нощният пазач! Виждам нощния пазач! Хайде да го нападнем! Трябва да поработи за парите си!

Двамата с Джулиън се втурнаха към възрастния мъж, който носеше фенера си на дълъг прът.

— Какво ще правят? — попита подозрително Хлое и спря.

— Детска игра — отзова се пренебрежително Денис. — Малко ще го поядосат.

Джулиън нахлупи шапката на пазача дълбоко над очите му, а Франк духна фенера, хвана пръта и се опита да го изтръгне от ръцете на пазача. Мъжът изкрещя гневно и се опита да вдигне шапката си, без да изпуска фенера.

— Престанете веднага! — изкрещя гневно Хлое и се втурна към тях. — Оставете го на мира!

— Само ни разваляш играта — промърмори обидено Франк и пусна пръта с фенера.

Нощният пазач успя да освободи очите си и се нахвърли върху Джулиън, треперещ от гняв. Той му избяга, но кракът му се закачи на един издаден камък и падна на колене. Пазачът го настигна и Франк се втурна да помогне на приятеля си.

— Ела! — Денис увлече Хлое в уличката, преди тя да е успяла да реагира. — Остави ги да се оправят. Ако пазачът те залови, настойникът ти ще ме пребие.

— Не теб, а мен — отговори Хлое, която тичаше до него. — Аз съм отговорна за постъпките си, Денис... но това беше най-глупавата,

детинска...

— Да, да, права си — прекъсна я рязко той и спря една наемна карета. — Но такива стават хората, когато са пияни.

При тази забележка той се ухили вътрешно. От опит знаеше, че алкохолът увеличава удоволствието и освобождаваше духа от задръжки. Франк и Джулиън не знаеха как да се забавляват. Те бяха още деца.

Хуго не е нито глупав, нито се държи детински, каза си Хлое, докато се качваше в каретата. Когато е пил, става страшен. Вероятно това се дължеше на неговата зрялост. При тази мисъл тя хвърли бърз поглед към Денис. Той също изглеждаше зрял, във всеки случай много по-различен от приятелите си. Може би защото беше по-интелигентен от тях — интелигентността му веднага ѝ беше направила впечатление. Но каквото и да беше, то го правеше подходящ партньор за флирта, който трябваше да предизвика някаква реакция у Хуго. За съжаление досега не беше постигнала желания резултат. Но може би след тази нощ положението най-после щеше да се промени.

Каретата спря пред къщата на Монт Стрийт.

— Не, не слизай — каза Хлое с настойчив шепот, когато Денис понечи да напусне каретата преди нея. — Може някой да гледа навън. — Тя се мушна покрай него и скочи леко на земята, преди той да е успял да възрази. — Лека нощ, Денис, и много ти благодаря за хубавото приключение. — Хлое се надигна на пръсти и го дари с топла усмивка през прозорчето.

— Ще се опитам да измисля още няколко, щом ти е приятно — отговори той.

— Да, с удоволствие. — Тя му прати въздушна целувка, обърна се и се затича нагоре по стълбата. Къщата тънеше в мрак и тя се наведе да погледне през ключалката. Слаба светлина се виждаше в дъното на преддверието. Дали Самюел беше оставил вратата отключена? Тя завъртя предпазливо голямата месингова топка и вратата се отвори. Хлое влезе бързо в полутъмното преддверие и се обърна да затвори вратата.

— Предполагам, че си прекарала приятна вечер.

— Хуго! — изписка стреснато тя и се завъртя кръгом. — Как ме уплаши!

Облечен в кожен панталон до коленете и проста риза, Хуго се беше облегал на парапета, стъпил на най-долното стъпало, ръцете небрежно скръстени под гърдите.

— Защо ли се съмнявам, че си се уплашила, коварна малка скитнице — отвърна сухо той. — Нали не твърдиш, че не си очаквала да ме видиш тук? Това би било обида за интелигентността ми.

Тя не отговори и той я изгледа с меко любопитство. Самюел не беше преувеличил. Костюмът ѝ беше крещящ: всяка извивка и всяка закръгленост на тялото ѝ се очертаваха под фината материя. Хуго поклати глава и стисна устни.

— Очевидно не съм успял да привлека вниманието ти с онова, което казвам, прав ли съм, момиче?

„Но аз привлякох твоето.“ Тази възбуждаща мисъл накара сърцето ѝ да забие по-бързо, докато очакваше следващия му ход. Тя видя възбудата в погледа му така ясно, сякаш я беше изразил с думи.

— Съблечи се — каза тихо той.

— Какво? Искаш да сваля дрехите си? — Това я уплаши.

— Ако наричаш това дрехи...

— Тук? — Тя се огледа невярващо в залата.

— Тук — потвърди той. — И сега. Свали дрехите, сгъни ги и ги сложи на масата.

Хлое пое дълбоко въздух и подаде езиче между устните си, докато размишляваше. Светлината в преддверието беше съвсем слаба, къщата беше в пълен мрак, въпреки това нямаше гаранция, че няма да се появи някой от домакинството.

— Не ме принуждавай да повтарям — изрече равнодушно той.

Хлое преглътна. Играта беше станала различна и тя не знаеше докъде ще я доведе. Хвърли бърз поглед към Хуго, но изразът на лицето му не я успокои. В погледа му все още грееше възбуда, но святкаха и заплашителни искри. Явно нямаше смисъл да се съпротивлява. Свали кадифената шапка, остави я на масата и разкопча жакетчето.

Хуго я наблюдаваше неподвижно, докато тя сваля ризата, обувките, панталона и белите чорапи, сгъна ги внимателно и ги нареди на масата. Останала само по ризка и гащички, тя го погледна въпросително.

— Всичко — нареди той със същия равнодушен тон. На бузите ѝ се появи червенина.

— Хуго...

— Мога да те уверя, че гола няма да изглеждаш по-неприлично, отколкото облечена — прекъсна той начеващия ѝ протест. — Ако това е, за което си се загрижила. Макар че не мога да си представя. Ти си напълно лишена от чувство на срам.

— Това беше само игра. — Хлое съзнаваше напълно колко слабо прозвуча обяснението ѝ.

— Е, ако този път успея да те накарам да се вслушаш в думите ми, може би следващия път няма да се впуснеш в такава игра. Хайде, съблечи се.

Хлое измъкна ризката презглава и свали гащичките.

— Сега доволен ли си? — Тя го погледна гневно, но и предизвикателно.

Хуго затвори сетивата си пред възхитителната гледка на тялото ѝ: стройните крайници, които потръпваха от студа в залата, и фината кожа с цвят на слонова кост. Само кимна и посочи стълбата.

— Сега можеш да се качиш горе.

Хлое примигна. Той все още стоеше на стълбата и разстоянието между тялото му и отсрещния парапет беше доста тясно. Проходът не беше много сигурен.

Значи трябваше да се промуши. Тя пое дълбоко въздух и направи голям скок, промуши се покрай него и се затича нагоре с отчаяната гъвкавост на газела, бягаща от лъв.

Хуго се ухили и я последва, като се наслаждаваше на гледката.

— В моята стая — заповяда той, когато се качиха на втория етаж.

Това звучеше многообещаващо. Може би все пак щеше да има задоволително приключване на тази ситуация, която я караше да се чувства повече от неловко. Хлое влезе в стаята му и с облекчена въздишка затвори вратата зад гърба си. Да тича гола по стълбата... преживяването не беше от приятните.

Хуго също влезе и се облегна на вратата, откъдето я разгледа от глава до пети, без да издава тихото си задоволство. Реши, че беше успял да я стресне, но не възнамеряваше да спре дотук. Когато приключеше, Хлое със сигурност щеше да си даде обещание за в бъдеще да се държи прилично.

Той се отдели от вратата, примъкна едно кресло към огъня и се настани удобно.

— Ела тук, Хлое.

Тя се приближи колебливо, изведнъж осъзнала, че не знае какво я очаква. Дори по очите му не личеше да се наслаждава на голотата ѝ, изразът на лицето му беше непроницаем. Тя хвърли бърз, таен поглед надолу по тялото му, но не видя ясни признаци на възбуда. Допреди малко усещаше желанието му, но сега атмосферата между тях беше спокойна, нищо не вибрираше и това я накара да се почувства още по-зле.

Когато се изправи пред него, Хуго сложи ръце на хълбоците ѝ и я привлече между коленете си. Бедрата му се притиснаха към голите ѝ крака и гладката кожа на панталона беше като милувка.

Хуго се облегна назад и я погледна, без да я пусне.

— Къде беше?

— В Билингсгейт. Да ям стриди. — Хлое изпита облекчение, че можеше да му даде честен отговор. Пръстите му върху хълбоците ѝ бяха топли и твърди и кожата ѝ запулсира. Огънят пращеше и тя усещаше горещината му от дясната си страна. Зърната на гърдите ѝ щръкнаха, постепенно я заля топлина, обзе я добре познатото чувство на присвиване в долната част на корема и увеличаваща се влага между краката.

Внезапна ѝ стана ясно, че се беше възбудила толкова силно само защото стоеше съвсем гола до напълно облечения Хуго. Ръцете му се плъзнаха назад, размачкаха закръгленото ѝ дупе и оставиха топла следа по бедрата. Тя се разтрепери.

— А кой те заведе в Билингсгейт? — Ръцете му се плъзнаха обратно с бавни, многозначителни движения.

— По-добре е да не ти казвам — прошепна задъхано тя.

Хуго обхвана по-здраво хълбоците ѝ и започна да целува корема ѝ, плъзна език във вдлъбнатинката на пъпа ѝ.

— О, мисля, че ще го направиш — промълви той и започна да духа по кожата ѝ. Треперенето ѝ се засили, хватката му стана още по-здрава.

— Но това не е толкова важно — възпротиви се с треперещ глас тя. — И ще бъде несправедливо, ако им се ядосаш. Само аз нося отговорност за действията си.

— О, това ми е напълно ясно — усмихна се той и езикът му слезе към бедрата ѝ. — Ти носиш отговорността, момиче, ти ще си носиш и последствията. Въпреки това искам да знам. Едната му ръка се пъкна между бедрата ѝ и тя се разтрепери още по-силно. Какво означаваше да си носи последствията? Но не успя да задържи вниманието си върху тази мисъл, защото той започна да масажира вътрешната страна на бедрата ѝ. Въпреки това опита да му обясни с отсъстващ глас и назова имената на спътниците си.

— Разбирам. — Езикът му остави гореща следа по корема ѝ. — И кой от тримата кавалери те снабди с този неприличен костюм?

— Няма да ти кажа — отговори тя, стараяйки се гласът ѝ да звучи убедително. — Това наистина не е интересно за теб. — Пое шумно въздух и прехапа устни, когато пръстите му проникнаха в утробата ѝ и палецът му започна да милва пулсиращия, влажен вход.

— Може и да си права — отговори спокойно Хуго. — Е, щом не искаш, недей.

Нещо не беше наред. Хлое го усещаше въпреки неудържимо растящата си възбуда. То беше в гласа му, звучащ така спокойно и равномерно, макар че правеше страхотни неща с нея, макар че усещаше влажната възбуда на тялото ѝ.

А после, когато спиралата на насладата се стегна непоносимо, Хуго свали ръцете си от тялото ѝ.

— Време е за лягане — изрече делово той. — След като си обиколила Билингсгейт в този късен час, сигурно имаш голяма нужда от сън.

Неспособна да се помръдне, Хлое го гледаше слисано.

Без повече приказки Хуго я взе на ръце и я отнесе в стаята ѝ. Загубила ума и дума от ужас, тя се опитваше да проумее какво всъщност беше станало.

Той я остави в стаята ѝ и изрече все така спокойно:

— Лека нощ, Хлое. Сега можеш спокойно да помислиш какви са последствията, когато се държиш като безсрамна лека жена.

Най-после ѝ стана ясно, че той ѝ се подиграва. Празнотата, оставена от неудовлетвореното желание, премина в гняв.

— Ти... ти... как можеш да ми причиниш това! — Тя се нахвърли върху него, забарабани с юмруци по гърдите му, зарита с боси крачета глезените му.

Хуго хвана ръцете ѝ и ги изви зад гърба, двете китки в едната му ръка. С другата ръка хвана брадичката ѝ и вдигна гневното ѝ лице към своето. Сведе глава и енергично впи устни в нейните. Целувката продължи, докато волята за борба я напусна и тя стана мека и податлива като глина. Едва тогава Хуго вдигна глава и пусна китките ѝ.

— Лека нощ, Хлое — повтори той с предишния спокоен глас. Погледът ѝ беше замъглен, кожата зачервена, устните подути. Тя поклати объркано глава, неспособна да изпита предишния гняв. Вече разбираше, че Хуго бе успял да я извади напълно от равновесие и я беше направил своя пленница — точно както тя се надяваше да направих него след победата си. Защо си беше въобразявала, че е порасла до него? Той бе избрал много грозно наказание за недопустимото ѝ приключение и сега смяташе да я остави сама, изпълнена с неловкост и потресена. Как можеше да остане толкова хладен и неподвижен, докато тя се бе превърнала в треперещо от желание кълбо от нерви?

Вратата се затвори зад него и тя чу тихия му смях по коридора. Обзета от безсилна ярост, грабна една обувка и я запрати по вратата, после се хвърли в леглото и се зави презглава.

На следващата сутрин Хуго се държеше така, сякаш срещата им през нощта не се беше състояла. Той поздрави весело възпитаницата си, когато тя слезе на закуска със силно зачервени очи, и я попита дали би желала да пояде с него в Ричмонд Парк.

Хлое го погледна предпазливо, търсейки признаци на злобно задоволство, но усмивката му беше топла, очите спокойни, позата отпусната. Беше кръстосал крака и на коленете му лежеше вестник.

— Имам други планове за днес — каза тя и се настани насреща му с пълна чиния.

— Може ли да участвам и аз? — Хуго отвори вестника на следващата страница и пробяга с поглед по съдържанието.

— Това въпрос ли е или заповед? — Хлое се наведе над чинията си, избирайки откъде да започне.

Хуго хвърли развеселен поглед към яденето в чинията ѝ. Очевидно настроението не влияеше съществено върху апетита ѝ.

— Просто бих желал да знам — отговори неутрално той.

— Ами... още не съм решила. Но щом уточня намеренията си, ще те уведомя. — Тя захвапа парче шунка и престана да му обръща внимание. Не я беше грижа, че в най-добрия случай звучеше като хленчещо хлапе, а в най-лошия случай неучтиво. Беше прекарала най-ужасната нощ в живота си и в никакъв случай не искаше да сключат мир, без да е изразила протеста си възможно най-ясно.

— Ще ти бъда много благодарен — отговори отзивчиво той, без да приеме предизвикателството. — Къде е компаньонката ти тази сутрин?

— Закусва в леглото си с чай и препечена филийка... но съм убедена, че някъде е скрила голяма чиния със студено печено, ако покъсно си възвърне апетита. Тази сутрин я мъчи подаграта и смята, че това се дължи на влажното време. — В очите ѝ светна част от старата дързост, в гласа ѝ звънна смях. Леденият поглед се смекчи. — Можеш

ли да си представиш, че би могла да стане... как, по дяволите, се казваше това? Вегетарианка?

— Възможно е — отговори сериозно Хуго, макар че и в неговите очи светеше смях. Стана и попита: — Сигурна ли си, че не искаш да излезеш на езда с мен, момиче? — Отиде при нея и повдигна нежно брадичката ѝ. — След като нямаш конкретни планове. — Издуха една трохичка от ъгълчето на устата ѝ и се усмихна.

Тази усмивка трябваше да унищожи окончателно желанието ѝ да го накаже. Устните ѝ потръпнаха, тя се опита да остане сериозна, но не успя.

— Не знам дали те харесвам достатъчно, за да изляза на езда с теб — отговори тя в отчаян опит да изглежда сърдита, но очите ѝ говореха друго.

Хуго избухна в смях.

— О, стига, Хлое. Откажи се. Ти постъпи лошо и много добре го знаеш. Аз също няма да искам от теб да го признаеш, но искам да знаеш, че смятам да забравя случилото се.

Хлое знаеше, че не може да постигне нищо повече от това. Независимо от факта, че не понасяше да е скарана с него, прибързаното отстъпление щеше да го накара да се радва, че се е отървал от нея.

Тя вдигна ръка и посегна към китката му, погледът ѝ потъмня.

— Можем да поюздим... от друга страна обаче... може и по-късно.

— Посред бял ден? — попита подигравателно той, опитвайки се да скрие бурно нахлулото в сърцето му желание, което едва беше успял да сдържи миналата нощ.

— Няма да ни е за първи път.

— Права си, но тук е Лондон, не Ланкашир. Къщата е пълна с персонал.

Невъзможно. Хлое въздъхна и се примири. Двамата прекараха деня като най-добри приятели, а през нощта, когато Хлое дойде в леглото му, той я люби с дива жажда, която напълно съответстваше на нейната. Така и двамата си възстановиха равновесието и прогониха на заден план неприятните спомени. През следващите седмици Хлое си спомняше тази нощ като последната, в която се бяха любили без задръжки.

Денис Делейси беше неотстъпно до нея. Гласът му постоянно се чуваше в къщата на Монт Стрийт. Където беше Хлое, там беше и Денис.

Хуго не знаеше как да реагира на все по-тясната връзка между двамата. Отначало Хлое се правеше, че не разбира намеците му, а накрая изобщо не прие сериозно ясното му заявление, че би било добре да не се ориентира едностранчиво, защото хората започнали да говорят. Все пак всички бяха съгласни, че Денис би бил много подходящ съпруг: той беше достатъчно богат, имаше добри връзки, беше умен, държеше се непринудено и вероятно щеше да приеме финансовите претенции на Хлое. Но всеки път, когато настойникът ѝ искаше да чуе окончателното ѝ решение, тя намираще начини да се изплъзне. Нямаше никакво намерение да заяви, че не иска да се омъжи за Денис — каквато беше истината.

Но фактът, че хората в града вече говореха за Хлое и Денис, не беше единствената причина, че Хуго не понасяше нарастващата близост между нея и Делейси. Всеки път, когато чуваше смеха на Хлое и я виждаше да докосва ръката на обожателя си с онзи нежен жест, който доскоро беше запазен само за него, болката заплашваше да го надвие.

Нима ревнуваше от Денис Делейси? Естествено.

Това прозрение беше горчиво и неприятно, но не можеше да го оспори. На тридесет и четири години се беше влюбил като глупак в едно прекрасно седемнайсетгодишно момиче, в една невинна девойка, която проявяваше напълно разбираем интерес към момче на нейната възраст. Освен това Денис беше превъзходна партия. Нали самият той често ѝ го беше изтъквал.

Не му оставаше нищо друго, освен да се оттегли напълно. За доброто и на двама им. Защото, ако връзката им се запазеше, както досега, неизбежно щеше да застане на пътя на Делейси и бъдещите му начинания. Може би тъкмо това пречеше на Хлое да вземе окончателното решение. Само ако съумееше да се отдели напълно от нея, можеше да си възвърне вътрешното равновесие — или поне отчасти. Нямаше да повтори миналото. Нямаше отново да се остави да бъде погълнат от една безнадеждна любов.

Без особена радост, но енергично той се зае да разшири кръга на познанствата си. Нощ след нощ излизаше и оставаше навън, докато

Хлое най-сетне заспеше. Денем оставаше дълго в боксовия салон на Джаксън, във фехтовалното студио на Анджели или в стрелковия клуб на Ментън и спортуваше заедно с дузина свои връстници, които не проявяваха интерес към игралните клубове на изисканото общество. Всеки ден силите му укрепваха, но изражението му се помрачаваше.

Самюел, който го наблюдаваше внимателно, разбираше какво се случва и напрегнато чакаше какво ще излезе от всичко това. Виждаше не само нещастното изражение на Хуго, но и обърканото лице на Хлое под сияещата фасада, чуваше принудения ѝ смях, виждаше крехката ѝ усмивка и копнежа в очите ѝ, когато погледът ѝ следеше излизания Хуго.

Самюел не допусна да бъде заблуден от флирта ѝ с Делейси и не можеше да разбере защо Хуго го приема сериозно. През тези дни, когато старите времена сякаш се завръщаха с нова сила, той се вслушваше внимателно в звуците на пианото, които идваха от библиотеката. Този път обаче свиреше Хлое и се опитваше чрез музиката да изрази тъгата си, невъзможно за изразяване с думи. Самюел много бързо се научи да определя настроението ѝ по музиката, която изпълняваше. Някога беше направил същото и с Хуго.

Хлое не можеше да разбере защо отличната ѝ тактика изведнъж престана да работи. Доста време беше убедена, че Хуго се ядосва на флирта и с Денис. Един ден настойникът ѝ дори се разсърди сериозно и ѝ забрани да танцува с него повече от веднъж на вечер. Тя пренебрегна забраната му с обичайния си инат, тласкана от надеждата, че ще се стигне до открит сблъсък и след него до дълга страстна нощ, но Хуго изведнъж промени темата, сякаш вече не се интересуваше от нея. Веднъж я попита дали има намерение да се омъжи за Денис и тя остана с впечатлението, че отговорът наистина го интересува. Но в последно време се държеше така, сякаш изобщо не забелязваше близостта им. На всичкото отгоре престана да посещава светските развлечения, на които канеха възпитаницата му. В редките случаи, когато все пак излизаха двамата, постоянно го виждаха в компанията на някоя елегантна дама на неговата възраст. Хлое имаше впечатлението, че той си създаваше собствен живот, от който тя беше напълно изключена. В объркването и отчаянието си тя задълбочи флирта си с Денис. А той ѝ отговаряше със страст, която много скоро предизвика всевъзможни слухове в обществото и доведе дотам, че в

клубовете започнаха да се обзалагат колко време ще мине, докато Делейси отведе красивата наследница пред олтара.

Напредъкът на връзката между Денис и Хлое беше обект на внимателно наблюдение и от страна на двама мъже, които живееха в скромна странноприемница в края на града.

— Защо не действаме сега? — Криспин се разхождаше нетърпеливо в оскъдно обзаведената дневна. Навън валеше силен сняг и в помещението цареше полумрак.

— Търпение — отговори спокойно вторият му баща и поръси пунша с мускатово орехче. Потопи черпака в сребърната купа и опита напитката с критично смръщено чело, след което добави още малко лимонова кора от чинийката.

— Но защо? — попита почти сърдито Криспин и се загледа надолу към улицата. Кола, натоварена с бъчви бира, беше заседнала в една пряспа и около нея се беше събрала голяма тълпа зяпачи. Всички даваха съвети, но никой не помагаше на коларя, който безмилостно шибаше конете и ругаеше така, че го чуваха дори обитателите на странноприемницата.

— Защото не е никак умно да пътуваме до Ланкашир в тази снежна буря — изфуча Джаспър. — Защо не помислиш малко с главата си, момче?

— Можем да я задържим тук. Тук е по-лесно да я хванем, отколкото в Шиптън. Можем да се оженим и в Лондон. — В гласа на Криспин имаше гняв. Никак не му беше лесно да остане на заден план, докато Денис Делейси се забавляваше. Нетърпението му да се озове в центъра на събитията го изнервяше.

— Понякога наистина си мисля, че мозъкът ти е също толкова празен, колкото мозъкът на майка ти — заяви Джаспър и наля пунш в две чаши. — Хайде, изпий това, може пък да изостри ума ти. — Той му подаде единия бокал.

Криспин го пие и се изчерви. Баща му често му говореше с този обвинителен тон.

— И къде, според теб, бихме могли да държим момичето? — попита със същия тон Джаспър. — Някак си не мога да си представя, че малката ми сестричка ще стои мирно и тихо в някоя от стаите на

странноприемницата и ще чака да намерим свещеник. Освен това, нали не вярваш, че в Лондон е лесно да се намери свещеник, който да омъжи млада жена против волята ѝ? Можеш да бъдеш сигурен, че тя ще пици до небесата, все едно колко голямо е изкуството ми да убеждавам. А аз ще положа всички усилия, повярвай — добави той и очите му светнаха злобно. — Малката не умее да пази тишина, това е.

— Ще ѝ дадеш нещо и ще се успокои — възрази Криспин, все още треперещ от гняв.

— Да, но то ще ни трябва за из път — отвърна Джаспър. — Нямам намерение да пътувам цяла седмица в тясната карета с момиче, което се отбранява отчаяно. Оставаме при първоначалния ми план: Денис ще я отведе във Финчли, там ще я сложим в нашата карета и всички ще заминем за Шиптън. А там, скъпи ми, нетърпеливи сине, старият Едгар от енорията Еджкомб ще направи всичко, което искам. Ще те ожени и за овца, стига да му заповядам. И ще отпразнувате сватбената си нощ в криптата.

— Ами Денис?

— Той ще си получи възнаграждението. Не се притеснявай, никой няма да оспори правата ти на съпруг.

Джаспър отпи голяма глътка пунш и се наслади на топлината в стомаха си. Баща му беше напуснал живота преждевременно заради майката на Хлое и Хуго Лейтимър. От четиринадесет години чакаше да си отмъсти и нямаше да рискува планът му да пропадне само защото доведеният му син беше нетърпелив и мислеше с долната част на тялото си. Искаше Лейтимър да тръгне да ги преследва с не повече от ден закъснение. Един ден беше достатъчен да уреди венчавката и да подготви сцената в криптата. Щеше да повтори сцената с посвещаването на Елизабет до последната подробност и този път Лейтимър нямаше да е в състояние да направи нищо, само щеше да гледа. След това Джаспър щеше да убие смъртния си враг и най-сетне да приключи с отмъщението.

На вратата се почука. Влезе Денис, отърсвайки снега от шапката си.

— Ама че време — заговори той, след като поздрави домакините. — Бях подготвил всичко, а сега това. — И посочи стелещия се зад прозорците сняг.

— Търпение — повтори отново Джаспър и наля пунш в още един бокал. — Няма да загубим нищо, ако почакаме още един или два дни.

Денис пое чашата и промърмори някаква благодарност.

— Просто ме е страх, че може да се случи нещо непредвидено — обясни той. — Сега тя е точно там, където я исках... В момента е готова да направи всичко, което предлагам. Но някак си имам чувството, че е... не знам как да се изразя... че е като силно опънато въже, което може всеки момент да се скъса.

Джаспър го погледна изненадано.

— Защо? Какво й става?

— Не знам. Всъщност не се е случило нищо особено, но... усещам го съвсем ясно. — Той отпи глътка пунш и потърси подходящите думи. — Понякога имам чувството, че само ме използва. Понякога си мисля, че изобщо не ме вижда, макар че двамата танцуваме и се смеем.

— О, глупости! — изсъска ядно Джаспър. — Само си въобразяваш небивалици. Малката глупачка се е влюбила в теб до уши. Тя е още дете и няма представа за света. Предполагам, че е силно впечатлена от теб.

Денис много искаше да му вярва, но не можеше. И тъй като сам не беше в състояние да си обясни какво го смущаваше, предпочете да изостави темата.

— Целувал ли си я вече? — попита завистливо Криспин, готов да се скара.

— Само по бузката — отговори предпазливо Денис. Отново му беше невъзможно да обясни откъде идваше убеждението му, че въпреки податливостта си Хлое беше поставила граница, която му беше невъзможно да премине. Или поне не доброволно от нейна страна. — Не искам да я плаша, като стана твърде настойчив — обясни той.

— Ще имаш достатъчно време за това — засмя се Джаспър. Изправи се, протегна се и отиде до прозореца. Колко време щеше да мине, докато спре да вали? Наистина беше необичайно да се разрази снежна буря толкова рано през декември. Но със сигурност щеше скоро да отслабне и най-късно следващата седмица щяха да потеглят на път.

Същия следобед Хуго се върна вкъщи, убеден, че щяха да прекарат вечерта у дома. Никой разумен човек нямаше да рискува, да изведе конете си от обора в това време, освен ако не беше въпрос на живот и смърт.

Когато затвори входната врата, той се огледа учудено. Къде беше Самюел? Две от котенцата на Беатриче си играеха в преддверието, пързаяха се по лъснатия под, докато изчезнаха по стълбите. Хуго взе пощата от масичката и я прегледа. Веднага му направи впечатление, че къщата беше необичайно тиха. Даже Денис Делейси по изключение го няма, помисли си той и отиде в библиотеката.

Огънят беше догорял. Хуго се намръщи и хвърли няколко цепеници върху жаравата. Къде бяха всички? Нямаше много прислуга, но достатъчно, за да очаква поне огънят да не угасва.

Той отиде в залата и извика Самюел. Доста време не получи отговор, докато накрая на стълбата се появи Хлое.

— Хуго! — Гласът ѝ пресекна, задавен от сълзи, и той спря на първата площадка на стълбището.

— Какво има, миличка? — И двамата не забелязаха, че се беше върнал към нежното обръщение.

Хлое полетя надолу по стълбата и падна в прегръдката му, хълцайки сърцераздирателно.

— Пег — извика отчаяно тя. — Пег си е отишла!

— Как така? Къде?

— Не знам! Тя не може да чете и пише и не е оставила съобщение. Просто е изчезнала.

— Почакай малко, ако обичаш. — Хуго я отдалечи от себе си и извади кърпичката си. — Не разбирам нито дума. Престани да плачеш и започни от началото.

— Няма начало — отговори тя, взе кърпичката му, но остави сълзите да се стичат по бузите ѝ. — Просто Пег си отиде, това е всичко. Излезе сама в снега. И остави бебето тук. Защо? Защо е направила нещо толкова глупаво? Ще замръзне!

— Оставила е бебето? — Хуго с мъка преглътна тази новина.

— Да. Просто е излязла и е оставила малката.

— Велики боже — промърмори той, — значи сега ще нося отговорност не само за менажерията, ами и за едно намерено дете.

— Защо си толкова безсърдечен? — извика през сълзи Хлое. — Пег е навън, някъде в снега...

— Напълно доброволно, момиче — напомни ѝ Хуго. Взе ръката ѝ, отведе я в библиотеката и затвори вратата зад гърба ѝ. — Тя не беше щастлива тук.

— Знам, но защо? — Хлое клекна пред огъня. — Не разбирам. Имаше достатъчно за ядене, топли дрехи и... дом. Защо изостави всичко? Просто ей така!

— Ела тук. — Хуго седна на дивана и я взе в скута си. — Знам, че ти е трудно да разбереш, но не можеш да спасиш целия свят, дори с твоето голямо сърце...

— Знам, че не мога — отговори тя, преглъщайки мъчително. — Искам да спася само част от света.

Той я притисна до гърдите си, след малко взе забравената кърпичка от ръката ѝ и изтри сълзите ѝ.

— Издухай си носа.

Тя го послуша, после се облегна на гърдите му и сгуши глава на рамото му.

— Не трябваше да си отиде точно днес... в снега... Защо не почака... не разбирам, Хуго. Какво ли си е мислила?

— Наистина не знам — отговори той и приглади разбърканите ѝ къдрици. — Хората доста често правят неща, които ние не разбираме. Пег е отраснала на улицата. Тя е нейният дом. Сигурно познава доста хора... нали каза, че имала баба?

— Да — кимна Хлое. — Спомена, че понякога спяла в перачницата... но защо трябва да отиде там, след като тук е на топло и има достатъчно за ядене? Това е неразбираемо.

— Така е с повечето внезапни решения. Имай предвид, че Пег познава само улицата. Тя е нейният свят. — Той проследи нежната дъга на веждата ѝ с върха на пръста си.

— Знам, че не мога да принудя никого да приеме помощта ми — каза Хлое с онази внезапна зрялост, която не преставаше да го изненадва и възхищава. — И тъй като вярвам, че исках да ѝ помогна не само за да се чувствам аз добре, а главно заради самата нея, сега няма да се отчайвам, че тя е решила друго.

Тя помълча малко и продължи доста по-весело:

— Е, поне остави бебето тук. Радвам се, че е решила поне на него да осигури добро място. Въпреки това... — Тя се надигна и продължи замислено: — Нали можеш да си представиш какво ще стане с нея. Пак ще забременее... бедничката не знае нищо за билковите смеси или... как да се оттеглиш в последния момент... и други подобни неща. Сигурна съм, че много скоро пак ще забременее. А тя е още толкова млада. Каза ми, че дори не знае на колко е години. — Тя въздъхна тежко и отново се облегна на гърдите на Хуго.

Хуго не отговори веднага, защото мрачно размишляваше, че момичето в скута му знаеше прекалено много за билкови отвари... за прекъсване в точния момент... и тем подобни, което изобщо не подходеше на нейната възраст, както и за чувствата, които я вълнуваха, и за заключенията, направени преди малко.

Цяла вечност не я беше държал в обятията си и сега леката ѝ фигурка, чиято форма и аромат му бяха толкова добре познати, го изпълваше с неутешим копнеж. Хлое като че ли не забелязваше колко близо бяха един до друг, толкова беше погълната от грижите си за Пег. Сигурно ѝ е все едно къде седи, помисли си с болка Хуго. Дали изобщо усещаше, че той беше заровил пръсти в косите ѝ?

Изведнъж вратата се отвори.

— О, божичко... о, не знаех... — Масивната фигура на лейди Смолууд зае цялата ширина на вратата. Тя примигна и се втренчи смаяно в двойката на дивана. — Търсех Хлое — обясни тя.

— Ето че я намери — отговори непринудено Хуго. — Момичето е много нещастно, че Пег ни е напуснала. — Меко и, както се надяваше, съвсем естествено той свали Хлое от коленете си и стана. Доли със сигурност нямаше да си помисли нещо лошо. Беше нормално настойникът да утеша нещастната си възпитаница.

— Да, напусна ни, но не разбирам защо трябваше да се вдига толкова шум — заяви Доли. — При тази неблагодарност...

— Сега изобщо не става дума за това — прекъсна я остро Хлое.

Компаньонката ѝ я погледна укорно и продължи с обичайната си нетактичност:

— Самюел се върна току-що. Каза, че я търсил навсякъде, но не я намерил. Много ѝ здраве, казвам аз и дано не се върне никога вече. Това е твърдото ми убеждение.

— Никога не съм казвала, че искам да го чуя — отговори все така остро Хлое. — Вашето мнение, мадам, не съдържа ни най-малко...

— Млъкни, Хлое — намеси се решително Хуго, защото сблъсъкът заплашваше да стане сериозен.

За щастие точно в този момент влезе Самюел. Палтото му беше цялото в сняг. Даже по гъстите му вежди бяха нависнали снежинки.

— Нито следа — съобщи кратко той. — Никой не я е виждал. Питам навсякъде. Навън и без това не се вижда почти нищо — добави мрачно той и отиде до прозореца, за да погледне все още падащия сняг. Като видя, че погледът на Хлое отново се премрежи от сълзи, той добави дрезгаво: — Не се притеснявай за Пег, момиче. Сигурно е знаела къде отива. Не е глупачка. Ако питаш мен, сега е много пощастлива. Бебето не е с нея, има пари, облечена е топло. Сигурно сега седи в някоя кръчма и се забавлява.

— Докато парите свършат — каза Хлое. Знаеше, че Самюел е прав, но това не я утешаваше. — Може би тогава ще се върне.

Самюел вдигна рамене.

— Според мен сега трябва да решим какво ще правим с бебето.

— Мисля, че ще ни трябва кърмачка — отговори веднага Хлое. — Но къде ще я намерим в това време?

— Случайно научих, че жената на главния ратай в обора наскоро е родила момче. Семейството сигурно няма да има нищо против да вземе още едно бебе срещу няколко гвинеи...

— О, Самюел, колко си добър! — Хлое прекоси с два скока стаята и сърдечно го целуна по двете бузи, без да обръща внимание на ужасеното пъшкане на лейди Смолууд.

— Я престани — отговори още по-дрезгаво Самюел и лицето му пламна. — Ако ми донесеш бебето, ще го отнеса в жилището на ратая. Тед вече ме чака.

— А когато я отбият, ще се върне отново при нас — засмя се щастливо Хлое.

— Да се надяваме, че съпругът ти няма да има нищо против това дете с неизвестен произход — обади се предупредително Хуго.

Сърцето на Хлое спря да бие. Тя бе изказала надеждата си за бъдещето, без да помисли, че двамата може би много скоро щяха да се разделят. Въпреки моментното отчуждение помежду им надеждата й

да стане негова съпруга беше съществена част от представите ѝ за бъдещето.

За да не покаже разочарованието си, тя се задоволи да вдигне рамене и да отговори:

— О, сигурна съм, че Персефона ще смекчи и най-коравото сърце.

— Персефона? Велики боже! Как си могла да дадеш такова име на това жалко незаконно дете от бедняшките квартали? — извика Хуго и за момент забрави мисълта за реакцията на Денис Делейси, когато узнаеше, че ще си има осиновена дъщеря.

Около устата на Хлое се изписа познатата тънка линия.

— Не виждам защо едно бедно незаконородено дете да не носи красиво име.

— Хуго! — извика възмутено лейди Смолууд. — Божичко, какви са тези думи! Ако някой чуе, че... О, бедното ми сърце! — Тя падна на един стол и затърси в чантичката си шишенцето с ароматни соли.

За нещастие Хуго видя как Хлое се ухили със злобно задоволство. Самюел също се изсмя в шепата си. Единственото спасение на Хуго беше да получи пристъп на кашлица.

— Е, добре, отивам да донеса Персефона — заяви Хлое и погледна кашлящия Хуго с добре изиграна загриженост. — Кашлицата ти ми се струва много опасна, Хуго.

Той се овладя и попита строго:

— Непременно ли трябва да бъде Персефона?

— Да — отговори просто Хлое и се обърна към вратата. — Освен това смятам да доведа Демостен от обора, защото нощта е ужасно студена, а той е самотен.

— Не — поклати глава Хуго.

— Обещавам, че ще го държа на каишката, тогава е много послушен. Ще го затворя в библиотеката с Данте. Двамата ще си поиграят и ще си легнат пред огъня.

— Не.

— О, Хуго, моля те!

— Сега става дума за онова диво животно, нали? — Лейди Смолууд се възстанови от пристъпа на слабост и се приготви за следващия. — Аз няма да... в никакъв случай няма да остана под един покрив с диво животно.

— О, мадам, Демостен ще стои само в библиотеката — обясни търпеливо Хлое. — Изобщо няма да го видите. — Тя се обърна отново към Хуго. Погледът ѝ беше тъмновиолетов. — Днес Демостен не можа да си поиграе с Данте. Заради снега, нали разбираш? Представи си колко самотен се чувства.

Мечето и голямото куче наистина бяха станали приятели, но игрите им бяха доста груби.

— Не — повтори твърдо Хуго.

— Нали ти обещах, че ще го държа на каишката. Ако не се държи прилично, веднага ще го върна в обора. — По нежните ѝ бузи се виждаха неизсъхнали сълзи, очите ѝ имаха особен блясък, устните ѝ потръпваха умолително.

Хуго недоволно се запита защо изобщо беше започнал този разговор, след като знаеше от опит, че няма да се наложи. Безброй пъти беше забранявал мечето да влиза в къщата, но това нямаше никакво значение. Демостен влизаше и излизаше, когато Хлое пожелаеше.

Той поклати примирено глава и се наведе да сложи още дърва в огъня.

— Хуго, исках да говоря с теб за онзи младеж Делейси — каза лейди Смолууд, когато вратата се затвори зад триумфиращата Хлое. — Интересът му е много... настойчив.

— И аз го забелязах. — Хуго погледна изпитателно братовчедка си. — Както и всички останали.

— Хлое също проявява по-специален интерес към него — продължи Доли, съвсем забравила пристъпите на слабост.

— Аз също го забелязах, мадам. Бих казал дори, че не е само интерес.

— Момъкът е много добра партия... макар че с тази красота и това богатство момичето можеше да стане поне дукеса.

— И двамата знаем, че Хлое отхвърли куп добри предложения — кимна мрачно Хуго.

— Прав си. — Лейди Смолууд отново поднесе ароматните соли към носа си. — Крайно време е да вземем решение. Цялата тази глупост с диви животни и изоставени деца и какво ли още не... така не може, Хуго, наистина не може. Учудвам се, че обществото се отнася снизходително към безумните ѝ идеи. Но съм убедена, че щом се

омъжи и заживее в собствен дом, със собственото си семейство, Хлое ще забрави тези глупости.

— Аз не бих ги нарекъл глупости — отвърна тихо Хуго, — но разбирам какво имаш предвид. Какво предлагаш, Доли?

— Предлагам да попиташ Делейси какви са намеренията му — отговори твърдо тя. — Той е длъжен да се обясни, флиртът им продължава достатъчно дълго, а Хлое няма никакъв опит и не знае как да окуражи младия мъж да ѝ се обясни.

Само ако знаеше! Хуго сведе глава и промълви замислено:

— Значи смяташ, че той има нужда от... лек тласък?

— Точно така. Като компаньонка на това своенравно момиче аз съм длъжна да ти кажа мнението си. Детето е много живо и понякога... но сега не искам да влизам в подробности... въпреки всичко аз много я обичам. Искам да я видя щастливо омъжена и ако ти нямаш нищо против Денис Делейси, значи сме длъжни да сторим всичко, което зависи от нас, за да ги съберем.

— Както винаги, твоят съвет е много важен за мен, Доли.

Вратата се отвори с трясък. Данте нахлу възбудено в библиотеката и веднага събра турския килим на пода. Песът залая радостно, когато Демостен влезе в тронав галоп, теглейки след себе си Хлое, която едва го удържаше. Хлое се смееше, забравила всички грижи.

Лейди Смолууд изохка и избяга от стаята. Хуго падна на дивана и покри главата си с възглавница. Така се беше надявал да прекара една спокойна вечер вкъщи.

Когато Хлое се омъжи за Денис Делейси, вече няма да прекарвам такива вечери под собствения си покрив, каза си той и се почувства още по-зле.

— Днешният ден наистина не е особено подходящ за разходка с карета. — Хлое смръщи носле и критично огледа калната улица.

— Грее слънце — възрази Денис.

— Е, поне това — промърмори тя. — Но е ужасно мръсно.

— О, я стига, Хлое, не ти прилича да се оплакваш от малко улична кал — изрече подигравателно той. — Колко дни бяхме затворени вкъщи заради снежната буря. Днес, веднага щом се изясни, излязох и поръчах каретата. Имам нужда от свеж въздух. Ще отидем до Финчли Комън и ако искаш, там ще ти дам да държиш юздите.

Хлое, която стоеше до прозореца, погледна към каретата, която чакаше на улицата. Денис имаше прекрасни сиви коне. Естествено беше изкушена да приеме предложението, но ако беше честна, щеше да признае, че Денис започваше да я изнервя. Все по-често имаше чувството, че зад веселата фасада се крие не само глупост, но и жестокост. Всеки път, когато обръщаше вниманието му върху бедните и нещастните, той се съгласяваше с нея, но тя усещаше нетърпението му под привидното съчувствие. Много добре знаеше, че проявява съчувствие само за да ѝ се понрави, и вече се чувстваше виновна, че си е поиграла с него и е имитирала чувства, каквито не изпитваше. Естествено той беше по-интересен от другите младежи, които я ухажваха, беше по-интелигентен от повечето си връстници, знаеше повече от тях и не правеше глупостите, които правеха те. Хлое никога не го беше виждала пиян, докато приятелите му често се напиваха и предизвикваха неодобрението ѝ с щуротиите си. Въпреки това — след като флиртът ѝ с Денис очевидно не беше оказал желаното влияние върху Хуго, нямаше смисъл да го продължава. В момента нищо в живота ѝ нямаше смисъл... затова трябваше да излезе и да прочисти главата си от меланхолията.

— Е, добре — отговори без особено въодушевление тя. — Но първо трябва да се преоблека.

— Разбира се. Ще те чакам. — Денис се поклони, опитвайки се да скрие внезапното облекчение в погледа си. Вече беше повярвал, че тя ще откаже, а нямаше никакво желание да се появи във Финчли Комън с празни ръце. Сър Джаспър не беше от хората, които приемат неуспехите.

Хуго тъкмо се качваше по стълбата към втория етаж, когато Хлое излезе от стаята си.

— Май видях колата на Делейси пред вратата? — попита уж небрежно той. Вече беше усъвършенствал този тон на умерено любопитство.

Хлое се изчерви леко.

— Да, той е в салона. Ще излезем на разходка. Отивам да се преоблека.

— Аха. — Хуго се намръщи, припомнил си съвета на братовчедка си. — Май трябва да съобщиш на младежа, че очаквам да ме попита, преди да предприеме каквото и да било с възпитаницата ми.

— Защо смяташ, че той има намерение да предприеме нещо? — Червенината ѝ се усили.

Хуго реши, че е крайно време да хване бика за рогата.

— Ако не е така, момиче, много бих искал да знам какво всъщност става — отговори остро той. — Или ще накараш Делейси да каже ясно какво иска, или ще го направя аз. Не може да продължава така... не и ако имаш намерение да бъдеш приемана и занапред в доброто общество. Хората са започнали да говорят и аз нямам намерение да мълча и да гледам как компрометиращ доброто си име с флирт, който няма да доведе до нищо. Разбрахме ли се?

Той наистина иска да се омъжа за Делейси. Никога досега не се беше изразявал така ясно, но този ултиматум не можеше да бъде разбран погрешно. До днес беше живяла с надеждата, че Хуго я обича, но не желае да го признае заради старомодните си морални скрупули. Надяваше се да преодолее скрупулите му, както се беше справила с всичко досега. Но сега волята за борба я напусна.

— Предполагам, че след разходката ни Денис ще пожелае да говори с теб — изрече сковано тя.

— Добре. Можеш да го увериш, че няма да срещне неподобаваща съпротива, момиче.

Той я щипна по бузката, усмихна ѝ се окуражително и се отдалечи с натезало сърце. Но поне краят на тази нещастна любовна афера вече се виждаше. Щеше да потърпи още няколко месеца, а после да я отведе пред олтара и да я предаде в ръцете на мъж, който ѝ съответстваше по възраст и обществено положение. С когото щеше да има семейство и деца...

Потискайки плача си, Хлое се скри в стаята си. Защо Хуго не отговаряше на чувствата ѝ?

Трябваше да погледне истината в очите. Тя беше твърде млада, той беше поел отговорността да се грижи за нея. А сега, когато вече не влизаше в леглото му, той гледаше на нея само като на своя възпитаница. Вече не я ценеше като жена и двамата нямаха върху какво да изградят връзката си.

Защо, защо толкова бе настоявала да дойдат в Лондон? Хлое изтри сълзите си, облече костюма си за излизане и изми лицето си със студена вода от каната на тоалетната масичка. Тогава тя още не знаеше, че обича Хуго Лейтимър. Беше толкова заета с плановете си за бъдещето и с вълнуващото настояще, че не се замисляше за истинските си чувства. А сега всичко отиде по дяволите.

Значи трябваше да се омъжи за Денис Делейси. Това не беше лоша съдба от която и да било друга, след като не можеше да има единствения мъж, който означаваше нещо за нея.

Тя нахлупи на главата си кадифената барета и оправи перото. Не обичаше тази шапка, твърде малка и скромна, но Хуго я бе избрал с обичайната си решителност. Много скоро той вече нямаше да се меси в гардероба ѝ — и изобщо в живота ѝ. Тя преглътна и напразно се опита да се отърве от буцата в гърлото.

Когато двамата излязоха, Денис беше толкова щастлив, че я е извел от къщата и я е качил в каретата си, та изобщо не забеляза колко бледо беше лицето ѝ и как едносрично отговаряше на опитите му да води разговор.

Той караше бързо през града. Напълно потънала в мислите си, Хлое отначало не забеляза колко бързаше Денис. Едва когато на Пемроуз Хил едва не се сблъскаха с идващата насреща им карета, тя дойде отново на себе си.

— Конете ти са изпотени — каза изненадано тя. Това беше голям грях за всеки, който притежаваше собствена кола и впряг. Погледна

спътника си и забеляза, че устата му беше опъната в решителна линия.

— Какво има?

Той я погледна и блясъкът в очите му я обезпокои извънредно много.

— Нищо няма. Защо? Не ти ли е приятно да препускаме?

— По-студено е, отколкото очаквах — отговори тя, опитвайки се гласът ѝ да звучи весело. — Не е хубаво за конете, ако караш толкова бързо.

— Конете са мои и ще правя с тях, каквото искам — отговори студено той. Един от жребците се спъна в дупката на пътя и камшикът му изплющя по ухото на животното.

— Не прави това! — извика Хлое, докато се опитваше да си обясни студения му тон. — Конят ти не е виновен. Ако беше карал по-внимателно, той нямаше да се спъне.

Внезапно тя разбра, че нещо не е наред. Но и при най-добро желание не можеше да си представи какво е то. Денис изобщо не приличаше на мъжа, когото познаваше, а в очите му светеше възбудата на ловец, подушил плячка.

— Спри колата — заповяда тя. — Искам да сляза. — Почти бяха стигнали до Финчли Комън, по мръсната улица нямаше движение, не се виждаше нито един пешеходец. Въпреки това Хлое беше твърдо решена да се отдалечи колкото може по-бързо от опасната близост на Денис Делейси.

Той не отговори. Вместо това отново шибна конете и четворката препусна в луд галоп по голямата общинска морава.

Вятърът свиреше над заснеженото поле и превиваше мършавите стари дървета с опадали листа. Дълбоките бразди на улицата бяха заледени и под копитата на конете скърцаше лед.

Хлое потрепери от лошо предчувствие и фините косъмчета на ръцете ѝ настръхнаха. Точно тогава видя пощенската карета, чакаща под група дървета. Пощальонът, увит до ушите в дебелината си пелерина, стоеше до водещия кон.

Последния път, когато беше видяла пощенска карета в този подозрителен вид, беше по пътя за Манчестър, когато бе излязла на езда с Криспин. Но тогава тя яздеше бърз кон и бягството беше в собствените ѝ ръце.

— Какво си намислил? — Гласът ѝ беше само дрезгав шепот. По гърба ѝ пролази безименен страх. — В името на всички дяволи, Денис, какво си намислил?

Без да отговори, той спря каретата си редом с пощенската. Конете дишаха тежко, гърбовете им блестяха от пот. Денис скочи и пощальонът зае неговото място.

Когато я извлече от колата, Хлое се опита да се отбранява, но той беше многократно по-силен от нея. Макар че се бранеше с дивата сила на отчаянието, той я вдигна и я метна като чувал в каретата, чиято вратичка беше отворена.

Тя падна на ръце и колене на пода на каретката, Денис скочи след нея. Плесна камшик и каретата потегли със силен тласък. Едва надигнала се, Хлое падна отново. Някой се засмя. Хлое познаваше този смях.

Тя се надигна, докато застана на колене, и погледна тримата мъже, които я наблюдаваха развеселено. Денис изглеждаше доволен като човек, изпълнил необичайно трудно поръчение. Какво общо можеше да има Денис Делейси с човек като Джаспър? Този въпрос не ѝ даваше мира.

— Защо? — попита глухо тя. — Защо, Денис?

— Много скоро ще разбереш — отговори вместо него Джаспър. — Седни на онази седалка. — Бледите му очи почиваха безизразно върху лицето ѝ.

Внезапно я обзе луд гняв, който прогони страха, роден от несигурността. Ако това беше врагът ѝ, тя го познаваше... или поне си въобразяваше, че го познава.

Изправи се светкавично и връхлетя върху брат си. В миг коленичилото младо момиче се превърна в разгневена фурия. Пръстите ѝ посегнаха към бездушните му очи, коляното и се заби в гърдите му.

В следващия миг Хлое падна назад. Джаспър замахна и ѝ зашлеви силен шамар. Ушите ѝ забучаха и тя падна назад върху седалката до Криспин. Въпреки това продължи да се отбранява, да удря с ръце и крака срещу тримата мъже, които споделяха с нея тясната вътрешност на каретата.

Денис посегна към глезените ѝ и тя го изрита здраво в корема.

— Остави на мен. Сега е моя. — Гласът на Криспин беше изпълнен със сита увереност.

Денис я пусна и я огледа с присвити очи.

Криспин хвърли крехката фигура на Хлое в скута си с лицето надолу и изви ръцете ѝ на гърба. Джаспър стегна китките ѝ с шалчето от врата си. После я вдигна и я хвърли в ъгъла на каретата до Криспин.

— Очевидно имаш още доста да учиш, сестричке — проговори той, дишайки тежко. — За щастие аз съм добър учител. Може би малко нетърпелив, но ти ще се научиш бързо, уверен съм.

Хлое беше твърде смаяна, за да отговори. Лицето ѝ пулсираше, извитите назад ръце я заболяха, тънката материя се впиваше в китките ѝ. Тя се сви инстинктивно в ъгъла. Вече не се съмняваше в целта на отвличането.

Погледът ѝ се стрелна към седящия до нея Криспин. Той ѝ се усмихна и тя внезапно си спомни как изглеждаше някога като дете, когато късаше крилцата на пеперудите. Веднъж бе казала на Хуго, че Джаспър не може да я принуди да се омъжи за Криспин. Но тогава още не знаеше какво означава насилие.

Каретата мина през дълбока дупка и тя падна настрани, защото не можеше да пази равновесие с вързани ръце. Криспин я бутна обратно на седалката. Тя се скри в ъгъла и затвори очи, за да изключи погледите на тримата мъже, които я зяпаха с настойчивостта на ловци, най-сетне заклезили плячката си.

Къде беше Хуго? Но какво значение имаше това сега? Сигурно и след хиляда години нямаше да му хрумне да направи връзка между Денис и Джаспър.

— Къде е Хлое, Доли? — Хуго влезе в салона преди вечеря, следван от Данте, който въздишаше страдалчески.

— О, за бога, мислех, че момичето е при теб. — Лейди Смолууд остави настрана бродерията си и примигна с късогледите си очи. — Не съм я виждала от обяда.

— Какво? — Хуго нетърпеливо отмести влажната муцуна на Данте от бедрото си. — Как е възможно? Да не е в стаята си?

— Мислех, че е при теб — повтори Доли. — Обикновено не ми съобщавате, когато предприемате нещо заедно. — Тонът ѝ изразяваше справедлива обида.

Хуго се обърна рязко, слезе бързо в залата и извика Самюел.

— Ох, какво става пък сега? — Самюел излезе от кухнята, като изтриваше устата си. — Тъкмо вечерям.

— Къде е Хлое?

— Откъде да знам? От обяда не съм я виждал. Мислех, че е при вас. — Като усети безпокойството на Хуго, той го погледна объркано. — Това означава ли, че момичето не е тук?

— Точно така. Няма я. За последен път я видях в ранния следобед. — Хуго си заповяда да помисли спокойно, да подреди мислите си. Може би Хлое е имала планове за вечерта, които не е споделила с никого? Или не е поискала да сподели. Нещо като разходката до Билингсгейт.

Това беше възможно. Но невероятно. Хлое не умееше да лъже. Дръзките ѝ начинания никога не оставаха дълго в тайна.

Когато я остави, тя се готвеше да излезе на разходка с Денис Делейси. Може би е станала злополука? Може би колата се бе преобърнала? Или някой от конете се беше спънал. Или бяха загубили подкова. Или ги бяха нападнали улични разбойници...

Не. Сега беше осем, а Хлое бе излязла с Денис в два. Шест часа! Това не беше обикновена злополука. Ако беше така, Хлое щеше да се е върнала най-късно до пет. А ако беше нещо по-сериозно, вече щеше да е изпратила съобщение. Освен ако не лежеше със счупен врат под колата на Делейси... дали онзи млад глупак умееше да управлява добре тежката карета? Сигурно беше безогледен. Всички млади мъже бяха такива.

Хуго си припомни собствената си младост. Колко пъти беше управлявал карета, без да гледа напред... колко пъти беше изтръгвал юздите от ръцете на пощальона и беше пускал конете в галоп, без да го е грижа за пищящите пътници. При това размахваше над главата си бутилка бургундско или стреляше с пистолета си!

Велики боже на небето! Как минаваше времето.

— Отивам на Кързън Стрийт — каза той и бързо изкачи стълбите към стаята си. Само след минута се върна с палто на ръка и сложи ръкавиците си.

Самюел, който беше захвърлил салфетката и оставил вечерята си, стоеше в залата и също закопчаваше палтото си.

— Какво има на Кързън Стрийт?

— Там живее майката на Делейси — обясни Хуго и отвори вратата. — Не знам откъде другаде бих могъл да започна. — Той слезе тичешком на улицата. Въпреки че пъшкаше тежко, Самюел остана по петите му.

— Иди в обора и виж дали няма четворка сиви коне и кола — заповяда Хуго, когато стигнаха до градската къща на Делейси. Самюел изчезна, а Хуго почука силно на вратата.

Икономът отвори и се поклони дълбоко.

— Семейството вечеря, сър. Ще желаете ли да им отнеса картичката ви?

— Само ако Денис Делейси е у дома — отговори кратко Хуго.

— Мистър Делейси не е тук, сър. — Мъжът му отвори вратата с нетърпелива учтивост.

— А следобед беше ли тук?

— Не, сър. Доколкото знам, мистър Делейси прекарва вечерта с приятели извън града.

— Кои приятели?

— Нямам честта да знам, сър. — Икономът направи крачка назад и посегна да затвори вратата.

Хуго сложи крак на прага.

— Защо бързате толкова, добри човече?

Тонът и блясъкът в очите му моментално постигнаха желаното въздействие.

— Какво желаете, сър? — попита с леко треперещ глас икономът и не се опита повторно да затвори вратата.

— Мистър Делейси излезе днес следобед с колата си. Тогава знаехте ли, че няма да се върне?

— Доколкото знам, той изпрати вест по-късно, сър.

— Колко по-късно?

— Мисля, че беше около шест, сър.

Преди два часа. Значи не беше злополука. Какво беше станало, по дяволите? Хуго оттегли крака си, махна за сбогом на иконома и се втурна към улицата. Самюел вече го чакаше.

— Сивите коне са в обора, сър, и изглеждат доста изтощени — каза той и тръгна редом с господаря си. — Някой ги е гонил безмилостно. Главният коняр ругаеше по-страшно от Фалстаф. Разказа

ми, че му ги докарал преди два часа някакъв непознат и си отишъл, без да каже дума. Ратайчето още се мъчи да ги охлади.

— Два часа — повтори Хуго. — Значи конете са били доведени от непознат, който е донесъл на семейството вест, че младият Делейси няма да се върне. Какво, по дяволите става, Самюел?

— Според мен — отговори тежко старият моряк, — започна да става мода разни хора да се опитват да изчезнат с момичето.

— Джаспър! — Хуго изведнъж спря насред улицата. — Исусе, Мария и Йосиф, естествено! Братството. Защо по-рано не се сетих...?

Ако Денис Делейси беше последвал баща си в братството, както Криспин — Джаспър, значи беше обвързан с клетва и беше задължен да се подчинява безусловно на водача. Хуго беше толкова загрижен Хлое да не научи истината за него от своя млад обожател, че изобщо не помисли каква опасност се крие във връзките на Денис с братството. Той не правеше впечатление с нищо извратено... но повечето членове на братството бяха такива.

— Братство ли? — Самюел отскочи настрана, за да избегне една карета, и повлече Хуго със себе си. Кочияшът изруга подире им.

— Това е дълга история — отговори с мрачно изражение Хуго. — Дълга и много стара история. — Той се прилепи до стената на една къща и се опита да прецени различните възможности за по-нататъшните си действия.

Къде щеше да я отведе Джаспър? В Лондон първо трябваше да намерят свещник, готов да омъжи младо момиче против волята му... а Хлое със сигурност щеше да се изкаже съвсем ясно по този въпрос. Тя нямаше да отиде мълчаливо пред олтара. Джаспър имаше нужда от време, за да я приведе в състояние на покорство, а в Лондон той не разполагаше с време. Намерението му беше да я омъжи незабавно и да я принуди да консумира първата брачна нощ. Едва тогава състоянието на Хлое щеше автоматично да премине в ръцете на съпруга ѝ. Така гласеше законът. Какво щеше да се случи с Хлое след това — брат ѝ със сигурност не се интересуваеше особено от бъдещия ѝ живот. Криспин обаче...

Хуго си спомни злобата на Криспин в деня, когато Хлое се втурна да помогне на нещастния Росинант. Спомни си и страха му, когато изтръгна истината от устата му след неуспялото отвлечане. Мъж с подобен характер с удоволствие щеше да си отмъсти на една

безпомощна пленница. Ако и той беше член на братството — а със сигурност беше, — вероятно вече знаеше как да се наслаждава на безволната си партньорка и да премине всички граници на злото. Вероятно и двамата с Денис бяха изживели приятни часове в криптата, макар че още не бяха паднали толкова дълбоко, колкото водача си.

Значи щяха да я отведат в Шиптън. Хуго беше напълно уверен в това, сякаш самият Джаспър му го бе казал. В Шиптън Джаспър имаше свои хора, които знаеха кога трябва да мълчат и какво щеше да се случи, ако не изпълняват заповедите му. В Шиптън можеше да държи Хлое далеч от любопитните погледи и да извика личния си свещеник. Влиянието на Джаспър в областта беше наистина много силно — с помощта на страх, сплашване, подкупи и други подобни средства. Свещеникът със сигурност щеше да си затвори и двете очи и да извърши венчавката.

Там беше и криптата.

Той видя в спомена си Елизабет, която стоеше в криптата, замаяният ѝ поглед изпълнен с ужас, когато най-сетне бе разбрала каква роля ѝ е отредил съпругът ѝ. Видя Елизабет... но това не беше Елизабет, това беше Хлое, дъщеря ѝ, застанала пред носилката, осветена от олтарните свещи. Дъщерята вместо майката... така щеше да се изпълни кървавото отмъщение. Джаспър сигурно не беше на себе си от радост, че щеше да отмъсти аз смъртта на баща си по този начин!

В гърлото му се надигна гадене, последвано от внезапно усещане за безпомощност... но накрая победи студеното убеждение, че при нужда щеше да убие Джапър, както беше убил Стивън.

Когато отнесат Хлое в криптата, и аз ще съм там, закле се той.

— Заминаваме за Шиптън — каза той тихо на чакащия Самюел.

— Шиптън! — Самюел подсвири тихо. — Значи смятате, че брат ѝ е забъркан в тази работа?

— Убеден съм, че е затънал в калта чак до мръсния си врат — изрече опасно тихо Хуго. — А аз ще му счупя всичките зли костички. Те имат шест часа преднина. Ако съм прав, Джаспър смята да проведе церемония в криптата. — Той говореше повече на себе си, докато вървеше с бърза крачка към Монт Стрийт. — Криспин и младият Делейси също са там.

Церемонията щеше да се проведе едва след венчавката. При нужда Джаспър щеше да я упои, за да не вдига шум, докато пътуваха.

Сигурно нямаше да рискува да привлече вниманието на хората, като върже ръцете ѝ.

Успокоен от това убеждение, той каза тихо:

— Момичето не е достатъчно силно, за да язди от Лондон до Шиптън. Значи са взели карета. Сигурен съм, че скоро ще открием следата.

Вече бяха стигнали до къщата и той изтича по стълбището.

— Самюел, готов ли си да яздиш с мен? Разстоянието е дълго, но ще напредваме по-бързо, отколкото с карета.

— С вас съм — изръмжа Самюел. — Сега ли ръгваме?

— Не, на разсъмване. Сигурно са спрели някъде да нощуват. Ако яздим през цялата нощ, ще трябва да почиваме през деня. Затова ще тръгнем на разсъмване и ще поемем по следите им на първата станция.

Хлое вече не знаеше от колко време пътуваха в неудобната карета. Следобедът премина в здрач, беше ужасно студено. От известно време и четиримата мълчаха.

Хлое седеше свита в своето ъгълче и усещаше с всеки сантиметър на тялото си, че Криспин седеше до нея. Непрекъснато я побиваха тръпки. Бедрото му често-често се притискаше към нейното и тя знаеше, че това не е случайност. Как щеше да понася да е негова жена... да споделя леглото му... да прави с него онова, което беше правила с Хуго? Стана ѝ гадно, тя преглътна отчаяно и се помоли тялото ѝ да не се предаде. И без това се чувстваше напълно безпомощна с вързани ръце.

Тя си заповяда да мисли ясно, да оцени положението си, надявайки се, че паниката ѝ ще отслабне, ако се концентрира. Ако я принудеха на този брак, какво щеше да стане после? Какво щеше да направи Хуго? Можеше ли изобщо да направи нещо? Имаше хора, които се развеждаха. Кралят се опитваше да се разведе с кралица Каролина, но засега без успех. Все пак разводи се даваха. Може би Криспин щеше да задържи богатството ѝ, но след това щеше да се съгласи да се разведе с нея?

Бедрото на Криспин отново се притисна в нейното и тя изведнъж осъзна, че той се отдава на розови мечти. Криспин нямаше да ѝ

позволи да си отиде, преди да ѝ се е насладил, както трябва. Даже Хуго нямаше да го убеди да направи нещо друго.

Какво ли мислеше сега Хуго? Какво бе станало с нея? Вече беше вечер. Сигурно беше отгатнал. Но как? Как да му хрумне, че между Денис и Джаспър има връзка? Той щеше да предположи, че е станала злополука и са се подслонили някъде. При лошите улици това не беше нещо необичайно, особено след този сняг... Хуго щеше да чака вест от нея... колко ли време щеше да мине, докато се разтревожи сериозно?

— Вече не си усещам ръцете — изрече тя тихо и настойчиво, докато се бореше със сълзите си и се опитваше да не показва слабост пред очите на похитителите.

— Желаяш ли да ти развържа китките? — попита Джаспър с такава небрежност, сякаш щеше да ѝ подаде чиния с ядене.

— А ти как мислиш? — отзова се остро тя.

Брат ѝ само се облегна на седалката и затвори очи. Хлое прехапа устни. Тегленето в ръцете ѝ беше непоносимо, а изтръпването я безпокоеше.

— Моля те — прошепна тя.

Джаспър отвори очи.

— Ти си лошо възпитана хлапачка — проговори меко той, наведе се, посегна към брадичката ѝ и разгледа лицето ѝ в последната светлина на деня. — Но аз възнамерявам колкото може по-скоро да променя това. Ако още веднъж се опиташ да употребиш ръцете си както преди малко, ще прекараш целия път до Шиптън с вързани на гърба ръце. Ден и нощ. Разбрахме ли се?

Хлое кимна. Нямаше избор.

— Отвържи я. — Джаспър се облегна отново назад и Криспин я притегли от ъгъла в скута си, за да развърже шалчето. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, тя стисна здраво очи и прехапа устни, за да не се разкрещи и да го нападне с ръце и крака.

Най-сетне Криспин я пусна и тя се скри отново в своя ъгъл, като разтриваше китките си. Дланите ѝ пареха. Кръвта постепенно навлизаше в пръстите. Тя раздвижи раменете си и отново се опита да прецени положението.

Какъв ли е планът им за венчавката? Сигурно щяха да почакаат, докато пристигнат в Шиптън. Какво ли щеше да стори Джаспър, за да

я убеди да застане пред олтара? Колко можеше да понесе тя, преди да рухне?

Хлое не можа да отговори на последния въпрос, но си каза, че много скоро ще разбере.

Беше вече съвсем тъмно, когато каретата спря пред една странноприемница извън Сейнт Олбъни.

Джаспър се наведе отново напред и здраво хвана Хлое за брадичката. След това ѝ удари плесница. Ударът не беше много силен, но дойде съвсем неочаквано и очите ѝ се напълниха със сълзи — по-скоро от ужас, отколкото от болка. Денис шумно пое дъх, а Криспин се усмихна.

— Това е напомняне, сестричке — изрече спокойно Джаспър. — Ще държиш очите си сведени и устата си затворена и ако направиш дори само една погрешна стъпка, така ще те напердаша, че ще ме помниш до края на живота си.

Без да чака отговор, той я пусна и скочи от каретата. Другите го последваха. Хлое беше последна, все още замаяна от ужас. Джаспър сложи ръка на рамото ѝ и притисна лицето ѝ към гърдите си, за да не личи отпечатъкът от ръката му върху бузата ѝ. Двамата младежи вървяха плътно след тях. Гостилничарят излезе да ги посрещне.

— Сестра ми не се чувства добре — каза Джаспър. — Нужни са ми две спални една до друга и частна трапезария.

Собственикът се поклонил дълбоко и уверил гостите си, че ще получат най-доброто, което предлага заведението му.

— Съпругата ми с удоволствие ще помогне на младата дама да се съблече и да си легне, сър — добави той, докато отстъпваше заднешком към вратата. — Може да ѝ свари билков чай, със сигурност ще ѝ се отрази добре. Господата желаят ли вечеря? Приготвили сме агнешка плешка със сос от цариградско грозде и гарнитура от гъби.

Без да отговори на предложението, Джаспър последва собственика на първия етаж, за да огледа стаите. Хлое вървеше плътно до него и не се опитваше да се отдалечи. Показаха му две съседни спални, едната с две легла, другата с едно, и той ги одобри.

— Не, сестра ми няма нужда от помощ — отклони той повторното предложение за съпругата на гостилничаря. — Донесете в двете стаи гореща вода и пригответе вечерята за след половин час. И

една бутилка от най-доброто ви бургундско — добави той, когато мъжът забърза надолу.

— Е, това е. — Джаспър се обърна към спътниците си. — Вие двамата ще се настаните в тази стая, а малката ми сестричка и аз ще си правим компания. — Той я бутна през свързващата врата в по-малката от двете стаи.

— Наистина ли смяташ да спиш при мен? — попита слисано Хлое.

— Да — гласеше краткият отговор. Джапър огледа стаята и отиде до прозореца. По стената растеше бръшлян, който със сигурност щеше да издържи тежестта на Хлое. — Няма да те изпускам от очи.

— Няма да се омъжа за Криспин — каза Хлое, която си беше възвърнала смелостта. Но когато Джаспър направи крачка към нея, се сви уплашено.

Той спря пред нея и тя се опита да остане спокойна и да го погледне. Ала не можа да издържи погледа му. Коленете ѝ се разтрепериха и тя зачака следващия удар. Джаспър разбра какво изпитва тя и се изсмя.

— Ще направиш, каквото ти казвам — изрече почти небрежно той и ѝ обърна гръб, когато влезе слугата с куфара, който беше вързан на покрива на каретата. Зад него вървеше слугинята с гореща вода. И двамата предложиха помощта си, но Джаспър нетърпеливо им махна да излязат. — Донесете бургундското, бързо!

— В куфара ще намериш всичко необходимо — каза той на Хлое и добави: — Ако желаеш да останеш сама, може да използваш паравана.

Хлое намери прах за зъби, четки за коса, чист лен и нощница. Докато събираше необходимите ѝ неща, слугата донесе бургундското. Тя се изправи и погледна несигурно брат си, който наливаше вино. Свързващата врата беше отворена, от съседната стая се чуваха гласовете на Денис и Криспин.

— Тук ли ще останеш?

— Нали ти казах, че можеш да използваш паравана — отговори Джаспър и отпи голяма глътка вино. Измери я с поглед и се усмихна пренебрежително. — Докато се държиш добре, мога да ти гарантирам лична сфера за остатъка то пътуването. Но не поставяй на изпитание търпението ми.

— Няма ли поне да затвориш вратата? — Хлое се опитваше гласът ѝ да звучи спокойно и разумно. Нямахше да допусне Джаспър да я заплашва или да я гневи.

Той погледна с усмивка към отворената врата.

— От какво те е страх, малка сестричке?

— Не ме е страх — заяви твърдо тя. — Но съм свикнала вратата на спалнята ми да е затворена.

— Е, ще се наложи да свикнеш с някои нови неща. — Джаспър вдигна рамене. — Ако не желаяш да се освежиш, аз ще го направя.

Ала Хлое не можеше повече да потиска потребността да се измие хубаво, за да се кара с него. Без да каже дума повече, тя се скри зад паравана. Там намери масичка за миене и нощно гърне, тоалетка с огледало, мивка и кана с вода. Каза си, че е същото като в тоалетната стая на Алмакс, облекчи се, изми лицето си с топла вода, изчетка косата си и приглади роклята си. Отпечатъците от пръсти по бузите ѝ бяха избледнели, но на китките се виждаха дълбоки следи.

Не можеше да си позволи да я вържат отново. Джаспър ѝ беше дал да разбере, че без задръжки ще ѝ причини болка, ако не му се подчинява безпрекословно. Криспин и Денис действаха под негово нареждане и тя имаше чувството, че не биха посмели да извършат нещо на своя глава. Припомни си как Криспин я беше опипвал в каретата и потрепери от отвращение. Джаспър не бе реагирал. Очевидно щеше да се наложи да изтърпи известни унижения, но ако се преструваше, че ѝ е безразлично, може би щеше да запази спокойствие... дано. Когато излезе иззад паравана, тя попита неутрално:

— Ще получа ли и аз чаша вино?

— Разбира се. — Джаспър ѝ наля и заповяда: — Иди в другата стая. Денис и Криспин трябва да те държат под око, докато аз се приготвя.

Хлое вдигна рамене и отиде в съседната стая.

— Простете, ако ви преча, джентълмени, но ви е наредено да ме охранявате, докато Джаспър е зает с тоалета си.

Криспин и Денис седяха до огъня и пиеха вино. Без да се усети, Денис стана, когато тя влезе, сякаш се намираха в светски салон. Криспин се изкиска, Денис почервеня и отново седна.

— Ела тук — каза Криспин и щракна с пръсти.

— Не съм куче — отговори спокойно Хлое, решена да му е противопостави... поне за момента.

— Заради теб трябваше да изтърпя куп неудобства — изрече спокойно Криспин и попипа гърлото си, сякаш отново бе усетил стоманените пръсти, които за малко не го пратиха на оня свят. — И ти обещавам, мис Гришъм, че ще си получиш всичко, което заслужаваш.

— Изобщо не се съмнявам в решителността ти, Криспин — отговори хладно Хлое, без да се отдели от вратата, и отпи глътка вино. — Съмнявам се обаче във възможностите ти.

Криспин скочи, но тя не се помръдна от мястото си. Ако се покореше, щеше да загуби волята си да издържи. Когато дойдеше решителният момент, тя беше длъжна да издържи. Тогава щеше да ѝ е нужна цялата ѝ воля.

Криспин я сграбчи за раменете и брутално завладя устата ѝ. Хлое се опита да извърне глава и да освободи малко място между телата им, за да свие коляно и да го изрита.

В този момент Криспин я пусна рязко и погледна като уплашена овца към вратата, на която беше застанал вторият му баща. Хлое пое шумно въздух. Устните ѝ пареха, всяка частица от тялото ѝ пулсираше от отвращение.

— Тя е нахална — изрече Криспин с глас, който напомни на Хлое за ученик, който си измисля претексти, за да не бъде наказан.

— О, не бива така — проговори иронично Джаспър и вдигна чашата си към светлината, сякаш искаше да провери виното. — Който е нахален, няма да получи вечеря — продължи той със същото равнодушие. — Но за в бъдеще остави дисциплинарите мерки на мен, разбрахме ли се?

— Да, сър. — Криспин се изчерви.

— Тогава да вечеряме... който няма да получи вечеря, също ще седне на масата. — Той хвана Хлое за ръка и я бутна по коридора към трапезарията. — Седни. — И ѝ придърпа стол с учтиво движение.

Обещаната агнешка плешка разпръскваше примамлива миризма на пресен розмарин. Гъбите, плато с печени картофи и купата със сос бяха поставени в средата на масата, месото чакаше на дъската.

Беше вече девет, а Хлое не беше хапвала нищо от обяд. Ужасно е да не получиш вечеря, каза си тя, опитвайки се да прогони сълзите на гняв и разочарование. А най-страшното беше да седиш и да гледаш,

докато другите ядат. Устата ѝ беше пълна със слюнка, стомахът ѝ се гърчеше от болка.

Хлое се облегна назад, затвори очи, скръсти ръце в скута си и се опита да се отдели от компанията на похитителите си и да изпрати духа си някъде далеч. Не ѝ се удаде напълно, но поне физическото неразположение изчезна.

Най-сетне и това изпитание отмина. Прибраха се в спалнята, Джаспър заключи двете врати и прибра ключовете в джоба си. Хлое се скри зад паравана и облече нощницата. Когато излезе, Джаспър стоеше пред огъня. Беше събул ботушите си и тъкмо разкопчаваше ризата. Хвърли я на стола и се запъти към леглото. Хлое зяпна смаяно гърдите му... точно над сърцето му беше татуирана малка змия, навита на кълбо.

— Какво ти става, по дяволите? — попита той, като видя застиналото ѝ лице. — Предполагам, че никога не си виждала мъж без риза. Е, няма от какво да се безпокоиш, сестричке. Моят гръден кош не представлява опасност за теб.

— Тази змия... — пошепна Хлое и гласът ѝ прозвуча задавено — Тази змия... Хуго...

— Какво? — Джаспър изведнъж избухна в смях. — Значи си виждала скъпия си настойник без риза? Всъщност няма защо да се чудя. Онзи пияница отдавна е загърбил правилата на приличието.

— Не го наричай така — изсъска ядно Хлое. — Той не е пияница.

— Каква страстна защита! — Гласът на Джаспър стана опасно тих, очите му се присвиха. — Какво ли е направил Хуго Лейтимър, за да заслужи такова застъпничество?

— Беше мил с мен — отговори Хлое и си заповяда да не се изчервява и да запази равнодушно изражение на лицето си. — Защо и двамата имате една и съща змия на гърдите си? — попита бързо тя.

— Аха, значи Хуго не си е направил труда да те посвети в тайната — промърмори Джаспър и посочи към леглото. — Лягай си!

— Нима ще спим в едно легло?

— Ти ще спиш под завивката, аз отгоре — обясни нетърпеливо той. — Хайде, побързай.

Хлое се мушна под завивката и се сви на кълбо. Джаспър се изтегна до нея.

— Подай ми китката си. — И без да бърза, завърза единия край на колана си около китката на Хлое, а другия — около своята. — А сега — продължи тихо той — смятам да ти разкажа една история, скъпа сестричке. История за лека нощ...

Когато на следващата сутрин пратеникът на Джаспър се появи на Монт Стрийт, Хуго и Самюел вече бяха на път от четири часа. Писмото с привидно безобидната информация, че Хлое е на път към Шиптън под сигурната закрила на брат си, бе оставено на масичката в залата да чака завръщането на господаря на дома. Джаспър не разчиташе на случайността. Искаше Хуго да се яви в криптата и ако алкохолът вече беше замъглил мозъка му дотолкова, че не можеше да събере две и две, похитителят на възпитаницата му беше длъжен да го подсети.

Хлое се събуди на разсъмване и се огледа смаяно. Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере къде се намира. Ръката ѝ беше странно протегната и тя се опита да я издърпа. Нещо се стегна около китката ѝ. Тогава си спомни и едва не извика. Обърна глава на възглавницата. Джаспър спеше, но коланът беше навит около китката му, а краят му беше в стиснатия му юмрук.

Хлое отново затвори очи и се опита да си припомни какво ѝ беше разказал несъщият ѝ брат в тишината на нощта. Вече знаеше тайната на Хуговите демони. Защо той, самият не ѝ беше разказал за ролята, която вече беше изиграл в живота ѝ... колко дълбоко е бил забъркан в събитията, определили самотното ѝ детство. Защо не ѝ се беше доверил? Естествено тя знаеше отговора. Хуго не я обичаше достатъчно, за да ѝ излее душата си.

Начинът, по който беше загинал баща ѝ, не ѝ причини особена тъга. Ако се съдеше по разказа на Джаспър за дейността на братството, смъртта на Стивън Гришъм не е била особена загуба за човечеството. Тя мислеше повече за майка си... защо Хуго не ѝ беше казал колко силно и дълбоко е обичал майка ѝ, как е рискувал живота си за нея. Ако ѝ беше казал всичко, всичко за баща ѝ — що за човек е бил, — тя щеше да разбере защо майка ѝ е живяла така усамотено, далече от света. Най-сетне щеше да разбере защо Елизабет не се интересуваше от дъщеря си. Щеше да разбере причината за горчивата самотност, която определяше детските ѝ дни. Тогава беше заобиколена само от

бездушни бавачки, а майка ѝ се държеше едва ли не враждебно и с времето момичето свикна да мисли, че у нея има нещо особено, нещо ненормално, което кара хората да отбягват общуването с нея.

Не, Хуго явно не я е обичал достатъчно, за да ѝ каже всичко това.

А сега вече то нямаше значение. Скоро щеше да стане жена на Криспин и тогава всичко щеше да загуби значението си. Джаспър щеше да се погрижи плячката да не му избяга. В момента тя се чувстваше дребна и безсилна и наистина беше такава срещу обединените сили на брат си, доведения му син и Делейси.

Прилошаваше ѝ от глад, но първо трябваше да използва нощното гърне. Дръпна предпазливо колана с надеждата да събуди Джаспър, без той да предположи, че се е опитвала да избяга. Нямаше намерение да каже или да направи нещо, което да я лиши от закуска.

Джаспър моментално отвори очи и седна в леглото. Изглеждаше напълно буден.

— Съжалявам, че те събудих, но е спешно — обясни плахо Хлое. Той погледна часовника си.

— И без това е време да продължим. — Освободи китката ѝ и заповяда: — Побързай с обличането.

След по-малко от час Хлое стоеше в заледения двор на странноприемницата. От устата ѝ излизаше пара и тя нетърпеливо чакаше да запрегнат конете пред каретата. Денис потропваше с крака, за да се стопли, духаше ръцете си и ги разтъркваше силно.

Криспин се бе облегал на стената на къщата и нетърпеливо следеше бавните движения на оборското ратайче, чиито ръце бяха вледенени.

Хлое погледна към Денис. За момент той вдиша глава и погледите им се срещнаха. В следващия миг младежът разтърси глава и се извърна настрана. Това беше мъжът, с когото беше танцувала, с когото си измисляха глупави игрички, смееха се и флиртуваха. А сега не смееше дори да я погледне в очите. Може би се чувстваше виновен? Хлое се съмняваше в това. Той беше член на братството. Сигурно и той, и Криспин бяха татуирали змията на гърдите си. Такива хора не изпитваха чувство за вина.

Ако и тримата я наблюдаваха, щеше да е невъзможно да им избяга. Може би щеше да приспи бдителността им, като престанеше да

се отбранява и да оказва съпротива, даже спрямо омразния Криспин. Но тя съзнаваше, че това е съвсем малка надежда.

Хлое погледна към брат си и надеждата ѝ угасна. Джаспър никога нямаше да отслаби бдителността си. На широкото лице устата му изглеждаше като тънка линия, брадичката беше издадена напред. Той наруга бавността на конярчето и гневно заудря по снега с бастуна си със сребърна дръжка.

Хлое потрепери и Джаспър веднага се обърна изпитателно към нея. Той знаеше, че тя се страхува от него, макар да се преструваше, че трепери само от студ. Хлое се уви по-плътено в наметката си, но съзнаваше, че не е успяла да го заблуди. Той ѝ се ухили със саркастично задоволство.

— Качвайте се — заповяда той и посочи към каретата.

Хлое се подчини без бавене и се сви отново в своя ъгъл, като нахлупи качулката дълбоко над лицето си.

Джаспър я наблюдаваше с полузатворени очи. Не беше очаквал сестричката му да се покори толкова бързо. Спомняше си каква беше като дете: своенравна, упорита, избухлива, с бързо пламващи чувства. Не му се вярваше, че се е променила много, но очевидно беше готова да се примири със съдбата си. Все още не беше приложил специфичните си методи за сплашване, дори не ѝ беше причинил болка. Няколко заплахи, лишаване от вечеря и няколко плесници не можеха да сплашат това дебелоглаво и емоционално хлапе. Тъй като по време на пътуването беше невъзможно да се прилагат строги физически наказания, той беше решил при нужда да я усмирява с наркотици. Никой нямаше да се запита защо младата жена е толкова сънлива, че трябва да я изнесат от каретата. Но досега не беше станало нужда да приложат подобна мярка.

Хлое отново затвори очи. Незнайно по каква причина така се чувстваше по-спокойна пред тримата мъже в каретата. Какво ли си мислеше сега Хуго? Дали се питаше къде е тя и какво ѝ се е случило? Дали Персефона бе приела кърмачката си? Данте със сигурност тъгуваше за нея... дали някой се беше сетил да освободи Демостен, за да потича в двора? Оборските ратайчета се страхуваха от мечето и не се доближаваха много до него... Тези въпроси отново и отново минаваха през главата ѝ, докато каретата я носеше на север.

Хуго и Самюел намериха следите на бегълците още предобед в Сейнт Олбъни. Собственикът на „Червения лъв“, където закусиха, им разказа, че трима мъже, придружени от млада жена, нощували в странноприемницата и потеглили в осем сутринта.

— Как изглеждаше младата дама? — Хуго се взираше упорито в чашата си, сякаш въпросът не беше от особено значение.

— Беше много спокойна — отговори гостилничарят и напълни канче бира за Самюел. — Вечерта ѝ беше зле — нали знаете, пътищата ни са ужасни. Но тази сутрин се нахрани хубаво.

— Което е добър знак, нали? — обади се Самюел, без да визира определен човек.

Хуго се усмихна облекчено. Присъствието на Самюел поддържаше духа му.

— Щом конете се нахранят, продължаваме. — И се зае с пържолата си.

— Сигурно ще ги настигнем надвечер — каза Самюел тихо, защото гостилничарят беше наблизо. — Ако сменяме конете на всеки няколко часа, ще напредваме доста по-бързо от каретата.

— Прав си. Но аз не искам да ги настигна — отвърна Хуго.

— Така ли?

— Изобщо не искам да ги настигна — обясни Хуго. — Крайно време е да сложа край на тази история, Самюел. Джаспър отдавна жадува да ми отмъсти, аз също искам да приключа с него. — Гласът му беше напълно спокоен, той говореше без особена настойчивост, но спътникът му усещаше леденостуденото му вътрешно убеждение, силата на решителността му. Самюел разбра, че това беше последното, от което имаше нужда Хуго, за да си възвърне изцяло някогашната сила.

— Не ви ли е страх за момичето?

— Знам какво искат да направят с нея — отговори Хуго и стисна устни. — Дотогава няма да ѝ сторят зло.

По целия път до Шиптън двамата останаха по следите на каретата. Въпреки очевидната убеденост на Хуго, че Хлое не е в опасност, Самюел забеляза, че на всяка станция господарят му задаваше все едни и същи въпроси: Добре ли е изглеждала младата жена? Жизнена ли е била или сънена? Имало ли е следи от насилие?

Отговорите бяха едни и същи: спокойна, уморена от пътуването, но без очебийни изменения в поведението.

Когато пристигнаха в Ланкашир, въздухът беше възвърнал обичайната си свежест, от двете страни на пътя се простираха мочурища, скрити под блещукаща снежна покривка.

Щом усети познатата обстановка, Самюел видимо се отпусна. Свали от главата си топлата наметка и тялото му се задвижи хармонично на гърба на коня. За разлика от него Хуго беше напрегнат като опъната тетива. Душеше въздуха, погледът му се стрелкаше насам-натам, сякаш беше излязъл на лов.

Яздеха на около два часа след каретата, която преследваха, нощуваха в съседни странноприемници и Хуго имаше чувството, че постоянно е близо до Хлое. Така тревогата му се задържаше в някакви граници. Да знае, че трябва само да пришпори коня си, за да я настигне — това му помагаше да опази главата си ясна и да състави план за окончателната разправа.

Следобед на седмия ден стигнаха до отклонението за Шиптън. Без да спре, Хуго продължи към Денхолм Мейнър.

— Няма ли да отидем в Шиптън? — попита изненадано Самюел.

— Утре — гласеше краткият отговор. Утре беше петък. Братството използваше криптата само в петък. Джаспър нямаше да чака още цяла седмица. Сигурно предполагаше, че Хуго е разбрал каква съдба се готви на възпитаницата му и ще ги преследва. Затова щеше да се погрижи да омъжи Хлое за Криспин и да си присвои богатството ѝ.

Каретата спря пред входа на Гришъм Хол. Неподвижната фигурка в ъгъла усети внезапната енергия, която изведнъж изпълни тримата мъже. Страхът заплаши да я надвие. Не беше намерила възможност да избяга. Тримата постоянно я охраняваха, нощем спеше вързана за брат си. Поне Криспин стоеше далече от нея, а и тя внимаваше да не дава поводи на Джаспър да я наказва.

Но сега бяха в земите на Джаспър, заобиколени от неговите хора. Наоколо нямаше непознати, които можеха да говорят за тях. Значи той вече не беше принуден да се въздържа.

Джаспър скочи от каретата.

— Слизай! — заповяда той.

Хлое се подчини веднага. Без да има нужда, Криспин сложи ръка на кръста ѝ и я бутна. Тя се хлъзна по стъпалата и падна право в прегръдката на Джаспър. Той я задържа и Хлое изведнъж осъзна, че само той стоеше между нея и безогледната жестокост на Криспин. Джаспър беше зъл, но всяко от действията му беше целенасочено. А Криспин изпитваше радост да причинява болка на хората.

Хлое не беше идвала в Гришъм Хол от детството си, но къщата беше потискаща както винаги. В преддверието беше задушно и мрачно. Денхолм Мейнър може да беше занемарен и неподреден, но атмосферата беше ведра. Или това беше само заради спомените...

— Джаспър...

От сянката зад стълбата прозвуча въпросителен глас и Луиза излезе колебливо под слабата светлина на следобеда. — Хлое... не знаех...

— Не ставай глупава, разбира се, че знаеше — прекъсна я остро Джаспър и свали ръкавиците си. — Нали ти казах да приготвиш западната ъглова стая.

— Да, но... не ми каза защо. — Луиза закърши ръце и огледа неподвижната фигурка в дебела наметка. — Хлое, скъпа... — Тя протегна ръце в малко смешен поздрав за добре дошла.

— Луиза. — Хлое леко сведе глава. Жената на Джаспър беше безлична, нито добра, нито лоша. Но беше пасивна помощница на своя зъл съпруг, а това означаваше още един враг.

— Сбогувай се с Денис, скъпа сестро — подкани я иронично Джаспър. — Няма да го видиш отново преди първата си брачна нощ. Доколкото знам, вие бяхте близки приятели и се надявам да се сбогуваш учтиво.

Без да си направи труда да отговори, Хлое погледна втренчено Денис, с надеждата, че той ще прочете пренебрежителното ѝ мнение. Денис отново бе наложил самонадеяната си усмивка и в сърцето ѝ пропълзя леден страх. Този път едва ѝ се удаде да го скрие.

— Криспин, отведи я горе и я заключи — заповяда Джаспър.

Значи сега беше ред на Криспин. Хлое преглътна мъчително и се изправи като свещ, когато Криспин стисна ръката ѝ.

— Не ми трябва помощта ти — изрече тя високо и ясно. — И сама мога да се кача по стълбата.

— Тръгвай! — Той завъртя ръката ѝ на гърба и тя прехапа устни, за да не извика, но гордо вдигна глава и тръгна пред него, без да каже дума.

— Искам да слезеш веднага — извика подире му Джаспър от залата и Хлое усети облекчение. Джаспър още контролираше положението.

Западната ъглова стая беше тясно помещение под покрива с мръсно малко прозорче. Всички други стаи наоколо бяха необитавани, пълни със стари вещи, и когато стъпките на Криспин заглъхнаха по коридора, Хлое остана съвсем сама.

В стаята имаше легло с балдахин, скрин и стол без облегалка. В каната имаше студена вода, а под леглото се виждаше нощно гърне.

Какво да прави сега? Хлое приседна на леглото и си пожела Данте да беше при нея. Никога не се беше чувствала толкова самотна. Дори в самотата на детството ѝ животните бяха до нея... винаги имаше поне едно същество, което имаше по-лоша съдба от нейната и за което можеше да се погрижи. Сега беше съвсем сама.

По бузите ѝ потекоха сълзи и тя не посегна да ги изтрие. Спря да плаче едва когато по коридора се чува стъпки. Скочи веднага, напръска лицето си със студена вода, седна на стола и се обърна към прозореца. Така лицето ѝ щеше да бъде в полусянка.

Влезе Джаспър, следван от млад слуга, който носеше куфара ѝ. Слугата остави куфара в средата на стаята и побърза да излезе. Джаспър заключи след него, отиде до прозореца и я огледа внимателно.

— Луиза ще ти донесе чисти дрехи — каза след малко той. — Мисля, че имаш всичко, от което се нуждаеш.

— Благодаря — отговори тя. Колко смешно прозвуча отговорът ѝ...

— Искам да ти обясня някои неща. — Той направи крачка към нея и заповяда: — Стани.

Хлое се подчини. Какъв избор имаше?

— Погледни ме.

Това беше много трудно. Тя не искаше Джаспър да види сълзите ѝ. Но той я улесни, като отново ѝ зашлеви силна плесница и това ѝ помогна да обясни защо плаче. Хлое вдигна глава и го погледна.

— Така е по-добре. Утре вечер ще се омъжиш за Криспин...

— Не! — извика пронизително Хлое и се сви в очакване на следващия удар, но такъв не последва.

— Не ме прекъсвай — нареди със скучаещ вид Джаспър. — Както казах, утре вечер ще се омъжиш за Криспин. След това ще бъдеш представена в криптата, както направихме с майка ти. Онова, което тя не можа да направи, ще направиш ти, нейната дъщеря. Така изисква правилникът. Така правим в братството. — В гласа му звучеше убеденост. — Ние не оставяме нищо недовършено и аз чаках почти петнадесет години да изпълня задълженията си. След това... — Той вдигна рамене. — Криспин ще реши. Богатството ти ще премине у него, значи у мен, както беше решено още приживе на баща ми. За съжаление майка ти намери начин... — Той млъкна изведнъж и лицето му помрачня. Елизабет, невинната, глупачката, бе успяла да изключи мъжа си и сина му от живота си.

— Ти ще заемеш мястото на майка си — продължи глухо той — и ще изпълняваш задълженията ѝ — с едно изключение. Първо трябва да консумирате брака си. Криспин ще ти отнеме девствеността. Това е всичко — заключи той и ѝ обърна гръб.

— Не съвсем — отвърна Хлое, без да знае защо му казваше това. Може би защото отчаяно желаше да разклати сигурността му. — Криспин не може да ми отнеме девствеността, защото отдавна вече не съм девствена.

— Какво? — Джаспър се обърна и я погледна ужасено. — За какво говориш, по дяволите? Ти си живяла като в манастир още от седмата си година! — В студените му очи изведнъж блесна разбиране. — Но през последната година беше под опеката на Хуго Лейтимър, нали? — попита бавно той. После отметна глава назад и избухна в смях. — Значи затова се застъпваше така пламенно за него? Нищо чудно, че си видяла змията на гърдите му. Значи онзи нещастен пияница не е чак толкова чист, на какъвто се прави. Той те е прелъстил, нали? Невинното момиче, поверено в ръцете му от жената, на която се беше заклеймил във вечна любов!

— Хуго не ме е прелъстил. — Гласът на Хлое беше тих, но пределно ясен.

Джаспър поклати глава, продължавайки да се смее.

— Той не се е променил ни най-малко. Е, така утрешните събития ще придобият допълнителна пикантност. Лейтимър ще се

развълнува още повече, като присъства на твоето посвещаване.

Хлое пребледня като мъртвец.

— Да присъства? Как ще присъства, като не е тук?

— О, ще дойде — увери я спокойно Джаспър. — Сигурен съм, че е тръгнал веднага щом е получил съобщението ми. Така ще пристигне в криптата точно когато започне церемонията. Естествено ние ще го посрещнем с добре дошъл... но краят му ще бъде доста неприятен. И преди всичко окончателен. — Устата му се смееше, но бледите очи бяха празни. Той ѝ кимна кратко и излезе.

Хлое закрачи напред-назад в малката стая като тигър в клетка. Скоро осъзна, че вече изобщо не се страхува за себе си. Вместо това се изпълни с нова енергия и решителност. Трябваше да направи нещо, да потърси начин за бягство. Твърде дълго беше стояла бездейна. Ако Хуго се появише в криптата — а той със сигурност щеше да дойде, щом знаеше къде е тя — значи имаше надежда, но тя трябваше да се погрижи той да не падне в капана на Хуго. Тя трябваше да избяга и да предупреди Хуго, преди да е дошъл в Шиптън. Но как?

Погледът ѝ обходи помещението в търсене на средството. Прозорчето беше твърде високо, за да се измъкне през него. Но дори да успееше да се промъкне през тесния отвор, щеше да падне от третия етаж. Може би трябваше да запали огън и да избяга в дима, когато отвореха вратата? Ами ако никой не усетеше миризмата на изгоряло? Колко време щеше да мине, докато забележат огъня в тази отдалечена част на къщата? Твърде дълго. Докато някой дойде да я спаси, тя щеше да се е задушила. Единственият ѝ шанс беше да избяга, когато някой отвори вратата. Ако има достатъчно време да излезе в коридора и да заключи вратата на стаята, може би ще успее. Възможността беше малка, но друга нямаше.

Единственият достатъчно тежък предмет в стаята беше столът. Тя го вдигна с усилие над главата си. Трябваше да се справи. Сложи го зад вратата и седна на ръба на леглото, за да чака следващия посетител.

Най-сетне чу далечни стъпки, които бързо се приближиха. Застана зад вратата и вдигна стола. Кръвта бучеше в ушите ѝ, сърцето ѝ биеше толкова силно, че щеше да разкъса гърдите ѝ. Ключът се превъртя в ключалката. Вратата се отвори.

В същия миг Хлое се хвърли напред и стовари стола върху главата на Криспин, който влезе пръв. Той изрева от болка и падна на колене. Хлое профуча покрай него и излезе в коридора... право в ръцете на брат си.

Джаспър не каза нищо. Само я вдигна и я метна обратно в стаята. Криспин разтърка главата си и примигна объркано, но стана веднага, като чу гласа на баща си.

— Дай ми шалчето си — заповяда Джаспър и вдигна ръцете на Хлое високо над главата. — А сега й дръж ръцете. — Криспин се подчини и Джаспър завърза изпънатите ръце на Хлое за таблата на леглото.

В следващия миг тя нададе сърцераздирателен вик, защото Джаспър я шибна по гърба с камшика си за езда. Той я хвана за косите, издърпа главата ѝ към лицето си и каза в ухото ѝ:

— Предупредих те, сестричке.

Само след миг двамата бяха излезли и ключът отново се превъртя в ключалката.

Хлое не знаеше колко време остана в тази поза, с протегнати ръце, здраво вързани за леглото. Болката от удара с камшик скоро отслабна, но тегленето в ръцете постоянно се засилваше. В стаята скоро се стъмни и тя затвори очи, опитвайки се да избяга от мъчението в някой тъмен ъгъл на съзнанието си.

Беше вече съвсем тъмно, когато отново се чуха стъпки и някой отвори вратата ѝ. Джаспър влезе с табла в ръце, на която беше закрепена запалена свещ. Остави таблата до леглото, вдигна преобърнатия стол и пристъпи към неподвижната фигура.

— Предполагам, че си имала достатъчно време да размислиш — каза той и преряза шалчето, което стягаше китките ѝ, с ножа си. Хлое падна по лице в леглото и изплака от облекчение. — До утре няма да приемаш посетители — продължи Джаспър, отиде до вратата и добави подигравателно: — Желая ти лека нощ.

Когато вратата се затвори, Хлое се претърколи по гръб. Меката светлина на свещта беше утешителна и тя лежа дълго, без да се помръдне, докато съзнанието ѝ бавно се върна. Цялото тяло я болеше, сякаш беше участвала в боксов мач. Не беше сериозно ранена, но беше получила първото сериозно предупреждение.

След известно време тя стана и погледна таблата. Джаспър ѝ бе донесъл парче хляб и каничка мляко — студена, оскъдна храна, но все пак по-добре от нищо. Хлое хапна от хляба и изпи млякото, след което се пъкна под завивките, както си беше облечена. Струваше и се опасно да се съблече. Нощницата щеше да я направи още по-уязвима.

Хуго щеше да дойде да я вземе. Нямаше да я остави в ръцете на Джаспър. Той не я обичаше, но нямаше да я изостави. Дори само гордостта му щеше да го доведе утре в криптата. И тогава щеше да падне в капана на Джаспър. Хуго не я обичаше, значи бъдещето ѝ нямаше никакво значение. Но тя го обичаше и не можеше да понесе мисълта, че ще го види как умира.

Само на седем мили от нея, в Денхолм Мейнър, Хуго седеше при Самюел в кухнята и му обясняваше плана си и ролята, предвидена за него. От време на време обаче млъкваше и по лицето му пробягваше тревога. Няколко пъти стана, отиде до вратата, отвори я и се вслуша в шумовете на нощта.

— Какво има?

— Не знам, Самюел. Просто усещам близостта на Хлое. Усещам страха ѝ — обясни глухо Хуго. — Но в момента не мога да направя нищо за нея... Липсва ми и проклетото куче — добави той и затръшна вратата. — Всъщност ми липсва цялата ѝ проклета менажерия.

— Разбирам как се чувствате — отговори Самюел. — Без момичето къщата е много тиха. — Той също стана. — Ще можете ли да заспите?

— О, не. — Хуго поклати глава. — Ще посвирия. Нали няма да ти преча?

— Музиката никога не ми е пречила — отговори Самюел и се запъти към вратата. — Тогава аз ще си лягам.

Докато се качваше по егълпата, той си припомни онази ужасна нощ, когато Хуго се бореше с демоните и с алкохола и свиреше собствените си безумни композиции. Когато си легна, той се вслуша внимателно в звуците на пианото — те бяха сигурен знак за душевното състояние на Хуго.

Господарят му свиреше приспивната песничка, която веднъж беше свирил за Хлое — в нощта, когато подпалиха обора. Свиреше

така, сякаш момичето щеше да го чуе и да се успокои.

Дали тя знаеше, че той е съвсем близо до нея? Хуго се опитваше да ѝ го каже с музиката си, сякаш студеният нощен въздух щеше да я пренесе през долината до Шиптън. Дали Хлое вече спеше?

Той си спомни как момичето беше влязло в живота му, докато беше още под властта на демоните на миналото. Утре вечер щеше окончателно да приключи със своето минало.

Хуго остана пред пианото цяла нощ.

Хлое се събуди и въпреки че беше напълно облечена, се почувства скована и студена. В таванската стая нямаше огън, а навън валеше ситен, мокър сняг, пред малкия мръсен прозорец вече се беше натрупала купчинка, а в безрадостното помещение влизаше студена сива светлина.

Хлое стана и реши да измие лицето си, но водата в легена беше замръзнала. Парченцето хляб на таблата беше изсъхнало и кораво. Жадна и гладна, без да може да предприеме нещо срещу това, тя се върна в леглото и се сви под завивките, за да не замръзне и тя.

Струваше ѝ се, че са минали часове, когато най-сетне чу стъпки. Ключът се завъртя в ключалката, влязоха Джаспър и Криспин. Без да кажат дума, те се приближиха към леглото ѝ и застанаха пред нея. Единственото, което се виждаше, беше бледото ѝ лице на възглавницата. Хлое също ги погледна внимателно и откри в лицето на Джаспър студена незаинтересованост, а в очите на Криспин — жадно очакване. И при най-добро желание не можеше да реши кое от двете е по-страшно.

— Седни и изпий това — заповяда Джаспър и ѝ поднесе някаква чаша.

— Какво ми даваш? — Хлое не се помръдна.

— Не е нужно да знаеш. Седни и го изпий.

— Гладна съм и ми е много студено — каза тя.

— Скоро ще се стоплиш — отвърна той. — Седни. Няма да го кажа още веднъж.

Хлое се надигна бавно и пое чашата. Съдържанието беше гъсто като сироп и излъчваше странна, доста неприятна миризма.

— Не го искам — каза тя, извърна глава и му подаде чашата. Джаспър не каза нищо. Взе чашата и я подаде на Криспин.

После седна на леглото, стисна главата на Хлое в свивката на лакътя си и я изви назад. Тя беше завита и не можеше да освободи

крайниците си, макар че се отбраняваше отчаяно. Джаспър я стисна още по-здраво и взе чашата от ръцете на Криспин.

— Отвори й устата.

Криспин брутално разтвори устата ѝ и гадно миришещата течност се изля в гърлото ѝ. Главата ѝ беше извита назад и тя нямаше друг избор, освен да преглъща. Накрая Криспин стисна челюстите ѝ и тя помисли, че ще се задуши. Най-сетне Джаспър я пусна.

— Ти си една малка глупачка — каза Джаспър. — Нищо няма да спечелиш, ако се съпротивляваш.

Двамата излязоха и я оставиха сама. Хлое падна на възглавниците, замаяна от ужас, бузите ѝ облени в сълзи. В устата ѝ имаше гаден вкус, горчив като алое. Внезапно си спомни напитката, която ѝ беше дал Хуго. Тя не беше толкова отвратителна, но имаше подобен вкус.

За какво ли беше предназначена тази отвара? Не беше отрова, защото Джаспър и Криспин нямаха интерес да я отровят, преди да са си присвоили богатството ѝ. Треперейки от страх, тя лежеше и се вслушваше в себе си, очаквайки какво ще се случи. И когато то най-сетне се случи, тя остана много изненадана. Тялото ѝ се отпусна и се стопли, в главата си усети някаква странна празнота, но като цяло чувството не беше неприятно. Вече не беше гладна, дори не беше и жадна. Скоро задряма и сънищата ѝ бяха леки и приятни.

Хлое загуби всяко чувство за време и когато вратата отново се отвори, не прояви никакъв интерес към посетителите. Загриженото лице на Луиза се наведе над нея като пълна луна в мъглата и тя ѝ се усмихна уверено — или поне беше убедена, че го е направила.

— Стани, мила, време е да се облечеш — каза Луиза. Гласът ѝ прозвуча странно, но Хлое не се замисли за това. Опита се да седне и слугинята, която беше дошла с Луиза, ѝ помогна.

Сетивата ѝ се замъглиха, стаята се завъртя. В гърлото ѝ се надигна гадене и тя се отпусна отново назад.

— Не бива така, мила. — Луиза говореше почти с отчаяние. — Седни хубаво и ще се почувстваш по-добре. — Тя подръпна Хлое за ръкава и понеже не искаше да я вижда така нещастна, Хлое опита отново. Най-сетне стаята престана да се върти и тя отвори широко очи.

Хлое позволи да я съблекат и да я измият с топла вода. Двете жени изчеткаха косата ѝ, сплетоха я и я вдигнаха на венче на главата.

Хлое се опитваше да им помага, но крайниците ѝ бяха твърде тежки и не можеше да ги повдигне, а мислите ѝ непрестанно се отклоняваха и често забравяше какво е искала да направи. Нищо не я засягаше. Даже стаята вече не беше студена.

Облякоха ѝ дълга долна риза от бяла коприна, бели копринени чорапи с връзки над коляното, обуха ѝ бели сатенени обувки. Тя изпита неясното чувство, че нещо от белъто липсваше, но тази мисъл не проникна в замъгления ѝ ум. Накрая Луиза я облече в рокля от бяла коприна с дълги ръкави и висока яка, а слугинята закрепил върху венеца от плитки прозирен воал.

— Господи, колко си красива — въздъхна Луиза и в гласа ѝ имаше сълзи. Момичето, което щяха да принесат в жертва на сина ѝ... Тя се опита да си внуши, че Криспин ще бъде добър съпруг, че Хлое наистина прави добра партия, за която много момичета ще ѝ завиждат. Може би сега не беше въодушевена от мисълта, че ще се омъжи, но кое момиче се радва на тази стъпка? Това не беше брак по любов, но в днешно време такива бракове бяха редки. Двамата бяха млади и скоро щяха да се привържат един към друг.

Всички булки са нервни в деня на сватбата. Луиза се престори, че не разбира защо очите на Хлое бяха празни, а движенията ѝ — лениви и некоординирани. Само заради нервността преди първата брачна нощ.

— Ела с мен, мила.

Хлое излезе без съпротива от стаята, в която я бяха затворили, слезе бавно по стълбата и прекоси залата. Имаше чувството, че се движи през прозрачна завеса, краката ѝ докосваха пода колебливо, сякаш беше подвижен. В залата имаше доста хора, лицата им влизаха и излизаха от полезрението ѝ.

— Посрещнете девата — произнесе с тих глас Джаспър и пристъпи към нея. — Ти си олицетворение на чистотата, скъпа сестричке. Само ние двамата знаем истината. — Грозната подигравка не беше в състояние да разтърси топлия, мек свят, в който Хлое се носеше. Всъщност тя изобщо не го чу. Той взе ръката ѝ, сложи я на лакътя си, грижливо подобранияте гости на венчавката отстъпиха назад... гости, които носеха на гърдите си знака на земния рай. По-късно щяха да придружат новобрачните в криптата, за да извършат обичайните ритуали на братството.

Луиза се притисна до стената в сянката. Знаеше, че Джаспър не желае присъствието ѝ, но всяка майка имаше право да присъства на сватбата на единствения си син.

Негово преподобие Едгар Понсби стоеше пред олтарната маса и ръцете му нервно се плъзгаха по меката кожена подвързия на Библията. Одеждата му висеше на мършавото тяло и вече имаше няколко петна. Очите му играеха, от устата му вонеше на алкохол. Криспин стоеше пред него и очакваше Хлое и втория си баща. Старият Едгар беше постоянно пиян и продължаваше да упражнява службата си само защото сър Джаспър му даваше пари за хляб и вино.

Когато стигнаха до масата, Джаспър вдигна ръката на Хлое от лакътя си и я сложи върху ръката на Криспин. При докосването му нещо разкъса тънкото було, което висеше във въздуха.

През розовата празнота проникна чувство за неловкост. Сега щяха да я омъжат за Криспин. Джаспър бе казал, че иска така, и сега щяха да я омъжат.

Не искам да стана негова жена. В никакъв случай. За миг тази страстна убеденост проникна в транс ѝ и тя осъзна къде се намираще. Помириса пушека от камината, горещия восък на свещите. Устните ѝ се задвижиха под булото, сякаш искаше да протестира, да крещи, за да я чуят всички наоколо. Но не се получи. Ясният миг отмина и отново я обгърна топла сънливост. Тя се усмихна замаяно и застана пред масата редом с Криспин.

Хуго стоеше пред затворената врата на криптата. Духовете излизаха един по един да го посрещнат. Той се поколеба за миг: сега трябваше да извади ключа от скривалището му над рамката на вратата, да отключи и да слезе в лабиринта от хладни сводести помещения, които миришеха на гнило и на гроб.

Самюел стоеше до него и чакаше търпеливо. Беше късен следобед, ято гарвани кръжаха над главите им и крещяха тревожно, после накацаха като черен облак по голите клони на близкото дърво. Снегът беше престанал, но мрачното небе тежеше от снежни облаци и над блатата се носеше леден вятър.

— Доста безотрадno местенце — отбеляза Самюел и затропа с крака. — Докога ще стоим тук, докато се вкаменим ли?

— Извинявай — промърмори Хуго. Посегна нагоре и пръстите му намериха със сляпа сигурност мястото, където криеха ключа.

Сякаш е било вчера, каза си мрачно той. Пъхна ключа в ключалката и го завъртя. Вратата се отвори и пред тях зейна черна бездна. Познатата миризма го удари в носа и той потрепери. Как беше възможно някога да се е възбуждал от тази миризма, защото тя означаваше нови, непознати удоволствия? Всъщност само последния път беше слязъл в криптата в пълно съзнание... наясно с огромното зло, което беше скрито под телесната възбуда.

Самюел запали фенера, който носеше, и двамата влязоха заедно. Хуго затвори вратата, макар че не очакваше някой да ги види, но защо да поема ненужен риск? Той затвори мислите си пред спомените и се съсредоточи върху това, което трябваше да направи.

— Бог да ни е на помощ — промърмори Самюел, докато слизаше по стълбите. — Каква е тази адска дупка?

— Справедлив въпрос — отбеляза Хуго, зарадван от прозаичния коментар на приятеля си. Застана под главния свод и вдигна фенера. Всичко беше готово за нощната церемония: нови олтарни свещи бяха поставени около носилката в средата, факлите по стените бяха напълнени с пресен катран. Върху носилката беше разпростряна покривка от бяла дамаска, върху нея имаше дебела възглавница. На дългата, ниска масичка до стената бяха наредени гарафи с вино, гърненца с билкови смеси, глинени лули за опиум.

Хуго замръзна на мястото си и остави криптата да му въздейства по обичайния начин. Трябваше да приеме всичко това, ако искаше да го преодолее. Затвори очи и помещението се изпълни с шепнещите призраци на екстаза и с глухи смехове. Пред вътрешния му взор се появиха преплетени крайници, на езика му загорча вкусът на дребните хапки, които пренасяха човешкия дух в нереалния свят на насладата и го тласкаха към меките бели бедра на партньорката му.

Дали Джаспър възнамеряваше да упои Хлое с тази дрога, преди да я сложи на носилката? Подобно засилване на удоволствието при жена, толкова страстна по природа, беше ужасна подигравка...

— Ела насам. — Той се завъртя рязко на токовете си и се запъти към тъмната дупка в отсрещната стена, фенерът освети малка стаичка. Самюел го последва по тясна стълбичка, изсечена в стената, която се изкачваше към тесен каменен амвон, от който се виждаше цялата крипта.

— Аз ще остана тук горе — обясни спокойно Хуго и отново втренчи поглед в носилката. Взе от ръцете на Самюел две шпаги и предпазливо ги облегна на ниския парапет на амвона. Сложи до тях тясната кутия, съдържаща два пистолета за дуел, и мълчаливо провери другия пистолет на колана си, плъзна пръсти по добре наточеното острие на ловния си нож и го пъкна отново в ножницата на бедрото си.

— Добра сбирка от оръжия — отбеляза доволно Самюел. Знаеше, че Хуго е много добър с шпага и пистолет и че реагира хладно и овладяно при атака. Като армия от един боец той щеше да чака в засада и да изненада противника с цялата сръчност на опитен войник.

— Заеми мястото си отвън — нареди Хуго и му подаде ключа. — Нали видя къде трябва да го сложиш?

— Разбрах. — Самюел взе ключа и фенера. — Като изляза, тук ще стане ужасно тъмно.

— Няма значение — усмихна се Хуго. — Нали знаеш какво трябва да правиш?

— Знам, знам — отговори все така небрежно Самюел. — Е, тогава отивам.

Хуго седна на каменния под, опря гръб на стената и изчака, докато трепкащата светлина на фенера изчезна. Чу глухото затваряне на вратата зад Самюел и остана сам в мрака. Затвори очи и прогони от мислите си всичко с изключение на увереността, че щеше да успее.

— Можете да целунете булката — промърмори старият Едгар и въздъхна облекчено. Въпреки махмурлука си беше изкарал церемонията докрай.

Криспин бавно повдигна воала на Хлое. Лицето му се приближи към нейното и точно в мига, когато устата му се сведе върху нейната, тя го видя съвсем ясно. Безименен ужас прогони топлата тежест на равнодушието и тя осъзна с внезапна яснота какво се бе случило: току-що я бяха омъжили за Криспин. Блъсна го, отвори широко очи и устреми гневен поглед към отец Понсби зад олтарната маса.

Криспин усети, че нещо в нея се бе променило, и се отдръпна. Сърцето на Хлое заби лудо от страх и тя побърза да сведе поглед и да скръсти ръце под гърдите си.

— Действието на сиропа отслабва — пошепна Криспин в ухото на баща си над главата на Хлое.

Джаспър улови ръката ѝ и я издърпа далече от импровизирания олтар. Хлое видя едва сега, че хората, които беше възприела като тълпа от гости, всъщност бяха само малка групичка мъже.

— Трябва да ѝ дадем още — пошепна Криспин, когато застанаха под стълбището.

Джаспър вдигна брадичката на Хлое и тя се постара да го погледне празно и равнодушно. Никой не биваше да забележи, че си беше възвърнала съзнанието. Оказа се по-лесно, отколкото беше очаквала, защото връзката ѝ с действителността все още не беше възстановена напълно. Знаеше само, че в никакъв случай не бива да получи нова доза от онази отвратителна течност.

— Ако прекалим с дозата, може да стане лошо — обясни спокойно Джаспър. — Нали не искаме да припадне. От два дни не е яла нищо, а на празен стомах напитката действа много силно.

Хлое премести поглед настрани и на устните ѝ се появи слаба усмивка. Джаспър пусна лицето ѝ.

— Мисля, че е добре. Когато започнем, ще ѝ дам нещо друго.

Криспин отведе младата си съпруга до едно тежко кресло пред камината и я сложи да седне. Заболя я глава, в стомаха ѝ се надигна гадене, но сетивата ѝ се възстановяваха много бързо и тя беше в състояние да си представи всичко, което се бе случило. Бяха я омъжили за Криспин. Тя беше съпруга на Криспин. Докато смъртта ги раздели.

Хлое не посмя да вдигне глава, само тихо раздвижи ръце под копринените дипли на роклята. Сиянието на огъня освети златните извивки на свита на кълбо змия, която бяха сложили на пръста ѝ. При вида на тази перверзна брачна халка отново ѝ стана зле. Само Хуго... Хуго щеше да влезе в капана. Сега щяха да я отведат в криптата и той щеше да проследи церемонията по посвещаването ѝ. А след това Джаспър щеше да го убие. Лично за нея криптата нямаше никакво значение. Тя беше съпруга на Криспин. Беше осъдена да живее като негова пленница... какво значение имаше дали ще я мъчат и в криптата? Но тя беше длъжна да помогне на Хуго. Ако Джаспър продължава да вярва, че тя е под въздействието на дрогата, може би имаше шанс.

Тя облегна глава на креслото и затвори очи. Нека си мислят, че пак е задрямала.

Шумът около нея се засили, но тя отново загуби всяко чувство за време. Стресна се едва когато гласът на Джаспър прозвуча до ухото ѝ.

— Ела, скъпа сестричке, време е да те подготвим за първата брачна нощ.

Самюел раздвижи скованите си от студа крайници и отпи голяма глътка бренди от манерката си. След малко чу гласове. Люлееща се светлинка освети пътеката пред скривалището му. Върху замръзналата почва заскърцаха ботуши.

Появиха се двама мъже. Застанаха пред входа на криптата и единият извади ключа от скривалището му. Отключиха вратата и изчезнаха във вътрешността с фенера си.

При завъртането на ключа в ключалката Хуго застана нащрек. Притисна се до стената, макар да знаеше, че отдолу не се вижда нищо. Заслуша се, докато двамата запалиха факлите с катран и олтарните свещи и светлината хвърли огромни сенки към сводестия таван.

Единият от мъжете беше Денис Делейси. Той наля вино във висока кристална чаша и пи на големи глътки, докато погледът му се плъзгаше по носилката. Отвори едно от съдчетата, поръси на дланта си щипка билкова смес и я облиза внимателно. После се облегна на стената и зачака въздействието ѝ.

Самюел чакаше отвън. Скоро се чуха още гласове и по пътеката се зададоха група мъже с фенери. Между тях вървеше забулена фигура и светлината на фенера падна върху нещо бяло под наметката. Самюел позна гордата глава с венец от златни коси и преглътна.

Мускулите му се напрягнаха, обзе го див гняв. Задиша бавно и дълбоко, докато отново можеше да се контролира. Мъжете и забулената фигура влязоха в криптата. Двама останаха отвън.

Те трябваше да изчакат пристигането на Хуго Лейтимър.

Самюел изчака, докато нощта отново утихна, и се раздвижи. Съвсем тихо, като въздушен полъх, което не беше за вярване при ръста и телесната му маса.

Първият мъж така и не разбра какво се случи. Тежка ръка го улучи точно в основата на черепа и той се свлече безшумно в храстите. Вторият пазач успя да се извърне и видя тъмната фигура, която връхлиташе отгоре му. Даже успя да вдигне пистолета си и нададе вик,

който веднага бе задушен от безмилостен удар в гръкляна. Скоро и той лежеше при другаря си в храстите.

Самюел бутна предпазливо тежката врата на криптата, промъкна се през отвора и се сви в сянката на стълбището. Във всяка ръка държеше пистолет, в ботуша му беше пъхнат двуостър нож. Гласовете отдолу се чуваха съвсем ясно.

Хлое стоеше в средата на сводестото помещение. Погледът ѝ се стрелкаше незабележимо насам-натам, за да проучи обстановката. Това беше мястото, от което произхождаха злите демони на Хуго. Грозната атмосфера на криптата я обгръщаше от надгробните плочи на пода до трепкащата светлина на напълнените с катран факли по каменните стени. Тук Хуго беше убил баща ѝ.

Незнайно по каква причина тя не изпитваше страх. Последните остатъци на дрогата бяха излетели от тялото ѝ, главата ѝ беше ясна както винаги. Даже гладът ѝ беше изчезнал, макар че стомахът ѝ беше съвсем празен. Но тази празнота създаваше силата, която сега заливаше духа и тялото ѝ.

Кога щеше да се появи Хуго? Тя трябваше да го спаси. Това беше единствената ѝ мисъл, единствената ѝ цел, и тъй като нямаше план, трябваше да разчита на инстинкта си и да изчака как ще се развият нещата.

Някой махна наметката от раменете ѝ. Когато застана пред мъжете в копринената бяла рокля и венеца от златни коси, в криптата се възцари възхитено мълчание.

Точно в този момент Хуго заговори. Гласът му отекна в гробната тишина.

— Денят на новата ни среща дойде, Джаспър.

Всички вдигнаха глави. Хуго, само по риза, праметна крак през парапета. В едната си ръка стискаше двете шпаги. С леко завъртане на китката метна едната надолу.

Джаспър автоматично протегна ръка и улови дръжката. Ужасените членове на братството се наредиха покрай стените. Хлое, която в първия миг бе изпитала див страх, сега беше въодушевена. Хуго беше заложил капан на Джаспър!

Изведнъж Джаспър избухна в смях.

— Не очаквах да ме изпреварите, Лейтимър. Как можах да забравя, че междуременно сте образец на трезвост и ясно мислене.

Каква небрежност! Наистина е жалко, след като ви бях подготвил толкова хубаво посрещане. Във всеки случай... — Той вдигна ръка за поздрав — ... както правилно отбелязахте, ние с вас трябва да уредим нещо. Хайде да го приключим.

Хуго се прехвърли през парапета на амвона и скочи в залата. Скокът беше рискован, но той се приземи сигурно върху възглавничките на стъпалата си, обути само в чорапи — ненапразно години наред се беше катерил по корабните мачти.

— Нося и пистолети, за да имате избор — отбеляза учтиво той и изчака Джаспър да свали жакета си.

— Не... не — отговори спокойно Джаспър и се наведе да събуе ботушите си. — Ще се придържаме към ритуала... както винаги.

— Според ритуала честта на жената се пада на победителя.

— Точно така.

Хлое разбра какво ставаше: в историята си за лека нощ Джаспър не беше пропуснал нищо и тя познаваше в подробности правилата и ритуалите на братството. Хуго щеше да се бие за нея, както се беше бил за майка ѝ. Ако спечелеше, тя никога вече нямаше да слезе в криптата. Ако загубеше... тогава вече нищо нямаше да има значение. Дуелите в братството винаги бяха на живот и смърт.

Криспин изсъска нещо неразбрано и застана съвсем близо до Хлое. Хуго бързо се обърна и за първи път я погледна в очите.

— Иди на стълбата, момиче.

— Но аз...

— Върви!

Хлое се подчини и щом стигна до стълбата, разбра защо я беше изпратил там. В мрака зад нея беше Самюел. Хуго нямаше да спази правилата. Даже да го убиеха, тя нямаше да остане в ръцете на братството.

Двамата противници се поздравиха с шпагите и Хуго каза тихо:

— Ан гард! — Хвърли се напред с прав удар и Джаспър парира с кварта. Шпагите се срещнаха със звън и бързо се разделиха.

Хлое следеше с възхищение, примесено с ужас, как двамата мъже танцуваха върху надгробните плочи, как остриетата святкаха и съскаха във въздуха с почти невъзможна бързина, докато дуелантите си разменяха бързи атаки и контраатаки и всеки търсеше слабото място в прикритието на другия. Струваше ѝ се, че нито едно нападение не трае

повече от секунда, защото с всяко париране нападнатият се превръщаше в нападател.

Десет... петнадесет... двадесет минути продължи двубоят и всички се учудваха, че двамата противници не загубиха нищо от бързината и прецизността си.

Нека да свърши... о, господи, нека най-после да свърши... тази молитва кръжеше непрестанно в мислите на Хлое. Тя усещаше съвсем ясно засилващото се изтощение под проявите на непоколебимата воля... отчаянието, което тласкаше двамата да продължат докрай... ужасяващото съзнание за близката смърт.

В един миг Хуго политна назад, падна на едно коляно и свободната му ръка се опря на пода. Шпагата на Джаспър се плъзна под ръката му, но се отклони и смъртоносният удар увисна във въздуха. Двете острия отново се сблъскаха и звънът на стоманата отекна оглушително под тихия свод. Хуго отправи лъжлив удар към китката на противника и когато Джаспър отскочи назад, за да се приготви за контраатака, Хуго светкавично сведе острието на шпагата си и улучи.

Джаспър падна на колене, шпагата му се търкулна със звън по пода, от рамото му потече кръв.

Криспин отново изсъска като змия, втурна се напред и грабна шпагата на баща си. Поздрави бегло и светкавично нападна противника.

Хуго нямаше време дори да си поеме дъх. Парира елегантно атаката на новия противник, отстъпи назад и предостави на Криспин да напада, за да си състави представа за уменията му. Знаеше, че е много изтощен. Знаеше, че в продължение на една фатална секунда бе повярвал, че всичко е свършило. Че е победил. Сега трябваше да се примири с факта, че още нищо не е свършило.

Хлое следеше подлата намеса на Криспин с нарастващ ужас. Огледа останалите мъже, надявайки се, че някой ще протестира и ще прекъсне несправедливия двубой. Но всички зяпаха новия двубой с интерес и никой не се възмущаваше. Денис трескаво облизваше устните си и жадният му поглед непрекъснато обхождаше фигурата ѝ.

Хуго продължи да отстъпва, парирайки удар след удар. Реагира на финта със скок напред, но шпагата мина толкова близо до лакътя му, че не беше в състояние да се отдръпне. Острието разкъса ризата му и

леко засегна кожата. Раната не беше опасна, но предупреждението бе смъртоносно.

Сърцето на Хлое биеше лудо в гърлото и тя не можеше да диша. Погледът ѝ обходи трескаво голямото помещение. Никой не се интересуваше от нея, всички погледи бяха устремени към дуелиращите се. Джаспър лежеше в една ниша и някой превързваше раната му. Очите му бяха затворени, тежкото му дишане придружаваше шумовете от двубоя.

Хлое започна да се придвижва незабелязано покрай стената, докато стигна до странната маса, покрита с дамаска и осветена от олтарни свещи. Облиза палец и показалец, мушна ръка зад гърба си и угаси пламъчето на свещта. После бавно приближи тежкия свещник до гърба си, за да не вдига шум. Огледа се: мъжете наоколо все така внимателно следяха смъртоносния двубой.

В момента Хуго се чувстваше, както сигурно се бе чувствал Стивън пред лицето на неизбежното поражение от ръката на по-млад и по-силен мъж. Не, Криспин не беше по-силен... само по-млад и по-свеж. Той се опита да намери утеха в тази мисъл, за да прогони разрушителната мощ на безнадеждността, но кръвта пулсираше лудо в слепоочията му, а дробовете му копнееха за повече въздух.

Съвсем спокойно, сякаш на шега Хлое протегна стъпалото си и подложи крак на Криспин, който се хвърли напред за нова атака. Той загуби равновесие и в мига, когато се олюля, тя стовари тежкия свещник върху главата му. Криспин изохка задавено, строполи се на пода и повече не мръдна.

За момент в криптата се възцари тишина. След това на стълбището се появи Самюел с пистолети в двете ръце. Той ги насочи към събралите се мъже и изрече спокойно:

— На ваше място не бих правил непредпазливи движения, джентълмени.

Хуго се приведе и шумно пое въздух. Мъжете в криптата местеха погледи от Самюел към Хлое и обратно. Криспин не помръдваше.

— Убих ли го? — попита Хлое в настъпилата тишина.

Хуго се изправи бавно.

— Ти никога не се придържаш към правилата, нали, момиче? — попита той, дишайки тежко, докато дробовете му се пълнеха с въздух.

— Не можех да го оставя да те убие — защити се Хлое. — Освен това той те нападна нечестно.

— Постъпката му е позорна, трябва да призная — отвърна сухо Хуго, наведе се над Криспин и потърси пулса на шията му. — Затова няма да ти се разсърдя. Освен това не си го убила.

— Но той трябва да умре — извика Хлое сякаш с чужд глас. Вдигна свещника и направи крачка към Криспин. — Те ме омъжиха за него и предпочитам да съм негова вдовица.

Хуго улови ръката ѝ.

— Спокойно, момиче. — Без да бърза, той изтръгна свещника от ръката ѝ.

— Но ти не разбираш...

— Напротив, разбирам — прекъсна я твърдо той и ѝ подаде наметката. — Облечи се. — Загърна я и нежно я целуна по челото. — Вярвай ми, момиче.

Джаспър се раздвижи и очите му се отвориха.

— Лейтимър? — Гласът му беше съвсем тънък.

Хуго отиде при него, изправи се над падналия враг и изрече високо и ясно:

— Всичко свърши, Джаспър. Край. Кръгът е затворен. Момичето е мое.

— А ако съм разбрал правилно, не от днес. — От устата на Джаспър потече кръв, когато се опита да се ухили подигравателно. — Въпреки прословутото си чувство за справедливост вие сте я прелъстили, Лейтимър. Значи не сте по-добър от нас.

Хуго остана неподвижен, лицето му под пламъчетата на свещите беше съвсем бяло, но гласът му прозвуча все така спокойно.

— Естествено е да виждате нещата по този начин, Джаспър. Вие се опитвате да омърсите всичко, до което се докоснете, затова разбирате любовта само като обезчестяване. — Той вдигна презрително рамене. — Но аз свърших с вас и с хората като вас... както и с тази адска дупка.

Погледът му обходи сводестото помещение и лицата на събраните мъже, после се отвърна от тях. В този миг от гърлото на ранения се изтръгна хъркане, главата на Джаспър падна назад. Хуго се обърна отново към смъртния си враг. Лицето му беше непроницаемо.

Джаспър изхърка повторно и очите му застинаха. Когато се убеди, че смъртта е дошла, Хуго се обърна и се запъти към Хлое.

Взе лявата ѝ ръка и измъкна пръстена със змията от пръста ѝ. Хвърли го към Криспин, който все още не помръдваше, и заповяда:

— Да си вървим, момиче. Достатъчно си дишала този отровен въздух. — Бутна я към стълбата, където търпеливо чакаше Самюел, насочил pistolетите си към членовете на братството. Ала никой не смееше да се намеси.

Докато излязоха навън, Хлое не каза нито дума. Дробовете им жадно поеха чистия, свеж въздух на зимната нощ. Тя мислеше единствено за това, че Хуго беше изрекъл думата любов... той бе казал на Джаспър, че я обича. Беше се сражавал за нея... рискува живота си... както някога за майка ѝ.

Но тя беше съпруга на Криспин. Дори да не го видеше никога вече, щеше да остане обвързана с него до края на живота си. Джаспър беше мъртъв, но Криспин оцеля.

Конете ги очакваха на пасището. Хуго я метна на гърба на едрия си жребец и се качи зад нея. По пътя към къщи и двамата мълчаха, но той я държеше здраво притисната до гърдите си. Самюел яздеше редом с тях и също мълчеше.

— Аз ще се погрижа за конете — каза Самюел, когато влязоха в двора. — Най-добре идете в кухнята и хвърлете дърва на огъня. Сигурно вече е угаснал.

Хуго и Хлое влязоха в къщата. Кухнята беше тъмна и студена, в огнището все още имаше малко жарава. Хуго запали няколко свещи, раздуха въглените и нахвърля отгоре им трески и по-едри цепеници.

Хлое стоеше до масата, все още увита в наметката, и го наблюдаваше. Имаше чувството, че отново са я упоили.

— Хуго, днес следобед ме венчаха за Криспин — обясни с треперещ глас тя и отново изпита странното чувство, че говореше някой друг. — Свалянето на пръстена не променя нищо.

Той придърпа един стол до огъня и ѝ махна да отиде при него.

— Знам, знам — изрече успокояващо той и я привлече между коленете си. — Сега ще ти обясня. Ти си малолетна и си била омъжена против волята си и без съгласието на настойника си. Освен това бракът не е бил консумиран. — Той я погледна сериозно. — Това е вярно, нали?

— Да.

Хуго беше уверен, че Криспин не я е насиллил, но въпреки това беше изпитал луд страх... ами ако сметките му бяха криви? Може би Джаспър беше намерил друг начин да я опозори, за да пречупи съпротивата ѝ. Окончателното облекчение премина като топла вълна по тялото му.

— Тогава бракът ти ще бъде анулиран, момиче — изрече с усмивка той. — Въпросът е чисто формален. Криспин няма да се осмели да го оспорва, дори и да иска.

— Значи не съм омъжена?

— О, на хартия си. Но само докато намеря съдия.

— О... — Коленете ѝ затрепериха, очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи. — Извинявай. — Но потокът от сълзи не пресекваше.

— Не плачи, мила. — Хуго я настани удобно в скута си, облегна я на гърдите си и я залюля като бебе. — Причиниха ли ти болка, момичето ми?

Тя поклати глава, притисна се до гърдите му и се опита да каже нещо, но хълцанията я задавиха.

Самюел влезе в кухнята, погледна към двойката пред огъня и седна на обичайното си място, откъдето можеше да протегне крака към огъня.

Когато Хлое спря да плаче, Хуго я изправи и попита сериозно:

— Любов моя, трябва да ми кажеш: причиниха ли ти болка?

— Само малко. Но беше ужасно неприятно — отговори честно тя и изтри очите си с кърпичката му. — Не разбирам защо се разплаках така... сигурно защото съм гладна.

Хуго отметна глава назад и се разсмя с пълен глас. Самюел се ухили и се запъти към килера.

— Да ти направя ли бъркани яйца, момиче?

— О, да, благодаря ти, Самюел. — Тя му се усмихна уморено и отново облегна глава на гърдите на Хуго.

— А сега искам да ми разкажеш поред какво се случи — поиска Хуго, защото знаеше, че ще се успокои едва когато научи всички подробности. Докато ядеше, Хлое им разказа точно как беше протекло отвлечането ѝ. Не пропусна нищо, дори разказа на Джаспър за

миналото на Хуго. Той я слушаше мълчаливо, със стиснати устни, и когато тя свърши, каза мрачно:

— Джаспър умря твърде бързо.

И бащата, и синът бяха умрели твърде бързо за всичкото зло, което бяха сторили. Но сега той можеше да се освободи окончателно от миналото си. Край. Всичко бе свършило. Без водач като Гришъм братството скоро щеше да се разпусне от само себе си. Криспин нямаше необходимия авторитет и необходимата зрялост, за да заеме мястото на Джаспър. Гришъмови бяха създали братството и то щеше да умре с тях.

Хуго погледна към масата, където последната Гришъм завършваше вечерята си и обираше чинията си с парче ръжен хляб. Стивън нямаше представа какъв бисер беше предал на дъщеря си — огъня и страстта, но без неговата злоба и омраза.

Той се облегна назад и затвори очи, за да остави чувството за вътрешен мир да се разпростре по цялото му тяло. Най-сетне беше свободен. Беше изпълнил завета на Елизабет: Хлое никога вече нямаше да страда от семейство Гришъм. Беше повел борба с демоните си и бе извоювал победата. Сега знаеше, че не е нито по-добър, нито по-лош от другите хора. И това беше добре.

Хуго отвори очи и забеляза, че Хлое го наблюдава изпитателно.

— Защо не ми каза, че си обичал мама? Защо не ми каза, че си убил баща ми?

Той срещна погледа ѝ без смущение.

— От страх, момиче. — Най-добре да каже цялата истина. — Умирах от страх, че ще изгубя доверието ти, ако ти кажа. Как да вярваш на човека, участвал в забавленията в криптата... извършил такива страшни неща? Не можех да понеса мисълта, че ще загубя любовта и доверието ти, защото те са... те бяха и са най-големите дарове за мен... неоченими дарове.

Заля я вълна на сладко облекчение. Значи Хуго беше мълчал не от липса на доверие, а от любов!

— За мен няма значение — промълви задавено тя. — Случилото се... онова, което си вършил...

Погледите им се срещнаха и останаха впити един в друг. След известно време Хуго проговори тихо.

— И за мен няма значение. Сега вече не. Миналото вече не ме владее.

Самюел въздъхна облекчено и започна да прибира съдовете. Хуго стана.

— Време е за лягане — усмихна се той и се протегна. — Хайде, момиче, отивай в стаята си.

— Според мен няма съществена разлика между изневеря и разврат — отбеляза Хлое с подигравателно хихикане и завъртя глава, за да погледне Хуго. Тя лежеше удобно на гърдите му и в очите ѝ все още гореше пламъкът на споделената страст.

— Съвсем сигурно е, че и двете изискват участието на паднала жена — отбеляза сухо Хуго и нави на пръстите си един златен кичур. После отново го пусна и закри синьо-черната ивица, където я беше ударил камшикът на Джаспър. Най-сетне Джаспър бе платил за престъпленията си.

Хлое, която не подозираше какви мисли го измъчват, се усмихна и нежно плъзна ръка по корема му.

— Аз бих казала, че е необходимо да присъства и паднал мъж. Моят опит показва, че за това са необходими двама души.

Хуго зарови пръсти в косата ѝ.

— Възнамерявам да разширя малко твоя опит. Така ще имаш възможност да се убедиш дали благословията на църквата ще промени чувствата ти.

Той говореше толкова тихо, че в първата минута Хлое не разбра смисъла на думите му. А когато проумя какво бе казал, скочи като ужилена.

— Наистина ли ще се ожениш за мен?

— Все някой трябва да го направи — отговори съвсем сериозно той. — Без мъж не може да се живее в обществото... постоянно скандализирах хората.

— Но ти... нали ми каза, че няма да се ожениш за мен, защото обществото ще помисли, че си се възползвал от положението си на настойник? — заекна тя. Все още не можеше да повярва, че най-съкровено ѝ желание ще се осъществи.

— Обществото може да мисли, каквото си иска. Всички да вървят по дяволите! — изръмжа Хуго. — Въпросът е дали ти искаш да се омъжиш за настойника си, момиче.

— Но ти го знаеш! Много отдавна съм ти го казала. Ти беше този, който не искаше да чуе!

— Признавам, че допуснах ужасна грешка — отговори съкрушено той, но очите му се смееха. — Имах глупавия навик да не те слушам, но това ще се промени. Вече знам, че ти винаги говориш искрено и почти винаги знаеш кое е най-доброто за теб.

— И за теб — допълни бързо тя.

— Какво самочувствие! — Той я хвана за косите и я притегли към лицето си. — Аз също знам много отдавна кое е най-доброто за мен, любов моя, но трябваше да се убедя, че то е най-доброто и за теб.

Хлое впи устни в неговите, легна отгоре му и потръпна, когато отново го усети в себе си. Изтегли се назад и седна, очите ѝ натежаха от чувственост, косата напада по раменете ѝ.

— Аз знам кое е най-доброто за теб — изрече тя с уверена усмивка. — И ще ти го докажа.

— Но разбира се, момиче. По всяко време. — Хуго скръсти ръце под главата си и впи поглед в лицето ѝ. Наслаждаваше се на пасивността си не по-малко от Хлое.

— Да смятам ли, че ще продължиш да управляваш имуществото ми? — попита тя, докато плъзгаше пръсти по коравите мускули на корема му.

— О, сигурен съм, че ще намерим компромис, който да задоволи и двете страни — отговори той и зелените му очи засвяткаха.

— Обаче... — Ръката ѝ се плъзна към бедрата му. — Ще направиш ли компромис и по отношение на гардероба ми? — Пръстите ѝ се движеха бързо и сигурно.

— Не... — Хуго затвори очи и се отдаде на насладата. — Това е област, в която ти нямаш абсолютно никаква представа кое е най-доброто за теб, затова там няма да има компромиси.

— Значи няма да се съгласиш дори когато ти правя това? — Тя легна на гърдите му и пръстите ѝ продължиха изкушаващата игра.

— Не, дори тогава няма да се съглася, макар че ти си една сръчна малка лисичка. — Той я притисна до себе си и я претърколи по гръб. Настани се отгоре ѝ и отсече — Аз позволявам да ме размекнат само

до известна степен. — Разсмя се на изуменото ѝ лице и я целуна по връхчето на носа. — Но нека това не те спира да опитваш отново и отново, момиче.

— Добре... и се надявам да намеря пролука — пошепна нежно тя и очерта линията на устата му с върха на показалеца си. — Обичам те, Хуго.

— И аз те обичам, малката ми. С цялото си същество.

Той задържа погледа ѝ и се задвижи в нея, докато неговият дъх стана нейн и нейният — негов, докато кръвта им потече в еднакъв поток и от неземния блясък на сливането им се роди бъдеще, освободено завинаги от сенките на миналото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.